

Nu am fost mereu polițist! După absolvirea Universității Tehnice din Petroșani, am încercat o carieră didactică predând fizica și discipline tehnice la două licee. Mi-au plăcut elevii, întâlnindu-ne cu drag și astăzi, însă mi-am dat seama relativ repede că meseria de dascăl nu mi se potrivea. Nu semănăm cu mama! Așa că mi-am zis să încerc profesia de polițist, sperând ca măcar cu tatăl meu să semăn. Am început ca locotenent judiciarist al Poliției Municipiului Deva. Vreme de cinci ani am avut în responsabilitate investigarea infracțiunilor comise cu violență. Eram atât de hotărât și implicat, încât nici măcar nu acceptam ideea că, vreodată, aș putea să mai fac și altceva. Apoi m-am îndrăgostit iremediabil de soția mea, care, întâmplător, este fata șefului meu de atunci, și am întemeiat o familie. Ulterior, soarta m-a împins către structurile de combatere a crimei organizate. Am fost pe rând ofițer antidrog, șef de serviciu, iar după aceea am condus BCCO Alba Iulia, una dintre cele mai performante structuri ale Poliției Române. Chiar dacă am fost polițist vreme de **25** de ani și iubesc meseria asta, mi-aș dori ca fiul meu să încerce oricare alt drum. Pentru că, în aceste vremuri, am ajuns să cred că România nu-și merită polițiștii! Așa cum sunt ei!

TRAIAN BERBECEANU

RADIOGRAFIA UNEI MÂRȘĂVII JUDICIARE

CURTEA VECHE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BERBECEANU, TRAIAN

Radiografia unei mârșăvii judiciare / Traian Berbeceanu.

— București: Curtea Veche Publishing, 2019 ISBN
978 - 606 - 44 - 0357 - 5

821.135.1

CURTEA VECHE PUBLISHING str. Aurel Vlaicu nr.
35, București, 020091 redacție: 0744 55 47 63

distribuție: 021 260 22 87, 021 222 25 36, 0744 36
97 21 fax: 021 223 16 88 redacțiecurteaveche.ro
comenzicurveaveche.ro www.curteaveche.ro e Curtea

Veche Publishing, 2019 pentru prezenta ediție

ISBN 978 - 606 - 44 - 0357 - 5

Cuprins

De ce acum? 7

Două cuvinte. 11

Traian este omul pentru care românii au ieșit în
stradă 13

PROLOG

De ce acest titlu? 15

CAPITOLUL I

Comisarul și echipa...21

CAPITOLUL II

De cealaltă parte a baricadei... 39

CAPITOLUL III

Profesioniștii... 55

CAPITOLUL IV

Mărul discordiei 157

CAPITOLUL V

Când dreptatea umblă cu capul spart 171

CAPITOLUL VI

Represiunea nedreaptă... 223

CAPITOLUL VII

Când instituțiile „veghează”... 347

CAPITOLUL VIII

Procesul...413

SENTINȚA

30 iunie 2016... 419

Nota editorului

Această carte-document cuprinde memoriile recente ale unui polițist angajat în lupta împotriva crimei organizate din România. Din funcția de șef al Brigăzii de Combateră a Criminalității Organizate Alba Iulia, Traian Berbeceanu a trăit evenimente care merită consemnate de istoria contemporană și care constituie o mărturie asumată în totalitate de către autor.

De ce acum?

În vara anului 2016, imediat după pronunțarea

sentinței de către completul de fond al înaltei Curți de Casație și Justiție – Secția Penală, prin care Ioan Mureșan, Alin Muntean și Nicolae Cean au fost condamnați, iar eu am fost achitat, am început să lucrez la cartea de față.¹ Speram că lucrurile urmau să se desfășoare într-un ritm firesc și apreciam că, într-un termen rezonabil, de maximum un an de zile, un complet de cinci judecători va pronunța o decizie definitivă.

Doream să se termine totul cât mai repede, să mă întorc la echipa mea și la locul meu de muncă, să îmi reiau cariera din punctul în care, în mod brutal și ilegal, mi-a fost întreruptă. Îmi propusesem ca, până atunci, să termin de pus cap la cap evenimentele și întâmplările trăite, să prezint faptele așa cum s-au petrecut și să descriu personajele așa cum le-am perceput, în liniște și fără patimă. Să revăd apoi cele scrise, să le cântăresc cum se cuvine și, în final, după pronunțarea deciziei definitive, să le las să vadă lumina tiparului.

Nu a fost să se întâmple așa!

Pentru ca procurorii DIICOT au tergiversat în mod nejustificat și de-a dreptul inadmisibil, aproape un an de zile, motivarea apelului, deși termenul legal era de doar 30 de zile. Așadar, motivele de apel au fost depuse la Înalta Curte de Casație și Justiție abia la sfârșitul lunii ianuarie 2018, astfel ca doar din luna martie un complet de cinci judecători a fost investit cu judecarea caii de atac. Parcurgând motivele de apel invocate de DIICOT, am înțeles că procurorii acestei structuri au fost dispuși să încalce legea și decizii ale Curții Constituționale, să invoce în motivarea căii de atac probe obținute nelegal și neloial, declarate nule și excluse din materialul probator, în mod definitiv, în cursul procedurii din camera preliminară, cel mai probabil din solidaritate cu colegul lor, procurorul Bugeac, într-o încercare nedemnă de a acoperi trimiterea mea în judecată, în mod nejustificat, nelegal.

¹ Cititorul trebuie să aibă în vedere faptul că volumul a fost scris în perioada 2016-2018.

Așa cum vă relatam, judecarea apelului a început în luna martie 2018, astfel încât, având în vedere probatoriul a cărui administrare a fost admisă de instanța de apel și frecvența ședințelor de judecată, am fost îndreptățit să sper că, cel mai târziu în aprilie-mai 2019, se va pronunța o decizie definitivă.

Nici de această dată nu a fost să fie așa!

Deciziile Curții Constituționale, privitoare la completurile de cinci judecători, au condus la tragerea la sorți a unor noi completuri și la o nouă repartizare a cauzelor aflate pe rolul completurilor constatate a fi nelegal constituite, ceea ce a determinat reluarea judecării apelului fără să mai poată fi luate în considerare probatoriile administrate în apel, ceea ce a generat o altă prelungire a procesului, cu mai mult de un an, și un termen de finalizare greu predictibil.

Toate cele de mai sus au condus la situația în care, după trei ani de la pronunțarea sentinței în primă instanță, judecarea căii de atac nici măcar să nu fi început, astfel că am renunțat să mai țintesc vreun orizont de timp pentru finalul procesului. Mai mult, împrejurările descrise au condus la imposibilitatea de a mă reîntoarce în funcția din care în mod nedrept și nelegal am fost îndepărtat, fiind de natură să-mi afecteze, în mod serios, încrederea în posibilitatea soluționării definitive a cauzei într-un termen cât de cât rezonabil.

Nu aș putea să omit faptul că, imediat după pronunțarea sentinței prin care Mureșan, Muntean și Cean au fost condamnați în primă instanță, iar eu am fost achitat, s-a declanșat împotriva mea o campanie de presă înfiorătoare, fiind prezentate la anumite posturi TV și în anumite publicații online, în mod trunchiat și distorsionat, probe din dosar, care au fost interpretate contrar conținutului acestora, în mod tendențios și fără vreo legătură cu adevărul. Aceleași posturi TV au găzduit interviuri ample cu Mureșan și Tarnu, în care s-au spus lucruri neadevărate, defăimătoare și calomnioase la adresa

mea, cu referire la aspectele față de care instanța de fond se pronunțase. În niciuna dintre prezentările din mass-media nu mi s-a oferit dreptul de a-mi preciza punctul de vedere, astfel că, prin publicarea cărții, am găsit oportunitatea ca opinia publică să cunoască și aprecierile mele referitoare la respectivele aspecte, motiv pentru care am decis să dau curs publicării cărții de față.

Dincolo de vinovățiile sau nevinovățiile celor trimiși în judecată, pe care Înalta Curte de Casație și Justiție, în complet de cinci judecători, urmează să le stabilească definitiv, dincolo de prezumtiva implicare în activități infracționale a persoanelor încă neinvestigate, rămân aspectele relatate și asumate de mine în radiografierea a ceea ce, de la bun început, am calificat drept *o mare mârșăvie judiciară*. Așa cum, de altfel, a rezultat din activitățile de urmărire penală desfășurate de procurorii DNA și DIICOT și, mai ales, din cercetarea judecătorească efectuată de instanța de fond a Înaltei Curți.

Două cuvinte

Cartea pe care o aveți în mână ne dezvăluie autobiografia unui suflet curat, inclusiv din perspectiva istorică a unei perioade pe care am fi dorit-o de reșezare imediată pe făgașul valorilor culturale și al principiilor europene, după cincizeci de ani de dictatură comunistă.

Radiografia unei mârșăvii judiciare este o carte valoroasă nu doar din punct de vedere sentimental, ci este și o mărturie, din care lipsesc cu desăvârșire personajele fictive, ceea ce o transformă într-un strigăt al dezgustului pentru reușita acțiunii abjecte a „oamenilor de tip nou” – personaj colectiv care nu a fost adus în totalitate în fața justiției și care, prin consecvență și promptitudine, a spus „nu” statului de drept, „nu” justiției independente, „nu” respectării drepturilor fundamentale ale omului, „nu” îndeplinirii atribuțiilor cu onoare, conștiință și fără părtinire.

Caracterul infailibil al nedreptății este relevat de adevăruri de netăgăduit: nu unul, ci mai mulți magistrați

împreună cu un unul, ci cu mai mulți polițiști, au transformat „aria calomniei” în mijloace de probă, care au dus la arestarea comisarului Berbeceanu.

Frumusețea acestei povești este că publicul a primit arestarea comisarului de poliție ca pe mutilarea unui simbol și că mii de oameni s-au angajat, o dată în plus, alături de Traian Berbeceanu în lupta lui pentru „îgienizarea” instituțiilor.

Pentru noi, cei care am făcut echipă cu Traian Berbeceanu, care am sperat cu inocență că suntem noua generație menită să îngroape Hydra comunistă, concluzia este că sinergia sufletelor curate a fost zadarnică, pentru că răul a fost făcut și a învins.

Achitarea șefului BCCO* Alba Iulia reprezintă doar o repunere în drepturi, și nu o repunere în situația anterioară, iar mie cartea nu-mi oferă speranță pentru următorii cincizeci de ani.

Procuror DIANA PECINCU

Brigada de Combatere a Criminalității Organizate.

Traian este omul pentru care românii au ieșit în stradă

Prin intermediul acestei cărți, Traian Berbeceanu împărtășește cititorului o bună parte din experiențele personale și profesionale și dezvăluie atât frumusețea profesiei de polițist, cât și riscurile acesteia. Autorul nu ar fi fost niciodată subiectul unei asemenea „mârșavii judiciare” dacă nu ar fi fost deranjant de corect și devotat societății care l-a format și pe care a servit-o cu onoare și demnitate.

Radiografia unei mârșavii judiciare ne prezintă minuțios adevărata imagine a societății românești actuale în care defăimarea, minciuna și manipularea sunt folosite pentru distrugerea unui om înzestrat cu calități precum onoarea, devotamentul și cinstea, pentru anihilarea unui polițist care mereu a crezut cu tărie în adevăr și în justiție.

În România zilelor noastre, adevărul și dreptatea par

a fi fost golite de conținut, fiind evident că deranjează și provoacă reacții de apărare agresivă. Legea este modificată după bunul-plac al guvernanților în funcție de nevoile puternicilor zilei, aplicarea și respectarea ei fiind obligatorii doar pentru unii. Iar când devin obligatorii pentru toți, devin și neconstituționale.

Dreptatea este doar aceea care le dă lor, celor înzestrați cu putere, dreptate. Justiție există doar uneori, parcă numai atunci când este nevoie de exemple, în vremuri electorale. Adevărul nu-l mai găsim nicăieri, poate doar în dicționar. Prea era demodat, prea se confundă cu onoarea, cu devotamentul, cu corectitudinea.

Traian Berbeceanu se încăpățânează însă să creadă că adevărul există, că mereu iese la lumină și se separă de minciună precum uleiul de apă. El nu renunță să creadă în justiție, în dreptate, în puterea legii. Nu încetează să creadă nici în cei chemați să aplice legea, reprezentanți ai acelorași instituții care în urmă cu șase ani au încercat prin minciună, diversiune și înscenare, prin folosirea unor probe falsificate și a unor mărturii mincinoase, să-i încătușeze libertatea, să-i frângă spiritul, să-i înăbușe demnitatea.

Prin cartea sa, Traian Berbeceanu ne îndeamnă să credem că, în România secolului al XXI-lea, cei care atentează la viața și la libertatea noastră nu vor rămâne – prin masacrarea legii și demonizarea justiției – nepedepsiți. Este uimitor cum tocmai el, cel care la șase ani distanță de nedreapta sa arestare se vede nevoit să o ia de la capăt, își păstrează neștirbită încrederea în justiție.

Traian este omul pentru care românii au ieșit în stradă. Pentru el, precum și pentru noi, toți, sper ca lui Berbeceanu să-i facă dreptate justiția din România, nu doar Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

Avocat RALUCA BOȚEA, fost procuror DIICOT*

Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism.

PROLOG De ce acest titlu?

Era 23 octombrie 2013. Eram acasă, doar eu și Gabi. Problemele deosebite apărute în ultima perioadă ne-au determinat să luăm decizia ca, zilnic, după ce fiul nostru, Bogdan, își termina temele și se juca puțin, să îl ducem la țară, la bunici, la cinci-șase kilometri de Deva. Voiam să îl protejăm. Simțeam că ceva urât urma să se întâmple!

Aflasem din toate părțile că împotriva noastră urma să se declanșeze o acțiune ticăloasă. Știam și cine sunt ticăloșii, și cine îi susține. Speram însă că nu vor avea atât de mult tupeu! Aveam încredere că instituțiile deja avertizate legal, în scris, vor reacționa.

Ora șase dimineața. Bătăi puternice în ușa apartamentului ne trezesc din somnul iepuresc. Gabi mă privește și îmi șoptește: „Au venit, bărbate!” De dincolo de ușa metalică se aud strigăte puternice: „Deschideți! Jandarmeria!”

Acela a fost momentul în care s-a pus punct, nedrept, carierei mele. A fost clipa din care, în mod josnic, a început distrugerea uneia dintre cele mai performante echipe a Poliției Române. Din acea secundă s-a declanșat prigoana față de familia mea și față de colegii mei.

Ziua de 23 octombrie a anului 2013 a fost cea în care DIICOT, până atunci o structură de elită a Ministerului Public, s-a scuturat nervos de mantia imaculată, de onoare și de profesionalism, și s-a lepădat de ideea de justiție. În acea zi, DIICOT a ales să îmbrace straietele corupției interne și a optat pentru înscenare și teroare. Acela a fost momentul în care DIICOT a declanșat o tenebroasă... farsă judiciară.

Pe 23 octombrie 2013, Poliția Română și-a dovedit pe deplin neputința, asistând umilă și tăcută, mută de-a binelea, la mascarada ce îi era prezentată. Poliția Română care, cu mult timp înainte, fusese informată la cel mai înalt nivel, fiindu-i oferite probele care susțineau aspectele sesizate, a preferat să doarmă complice. Poliția Română, pentru care am sacrificat necondiționat tot ce aveam mai bun, ne-a trădat.

Cu trei luni în urmă, mă întâlnisem cu Nea Dan. Acesta fusese un foarte bun ofițer din structurile de combatere a >

criminalității organizate ale Poliției Române. Se pensionase, însă avea contacte directe în structurile centrale. Îl apreciam foarte mult și, în plus, aveam încredere în el. M-a chemat la Făgăraș de urgență:

— Vezi că vor să vină peste voi cu jandarmii. Vor să facă spectacol cu jandarmi, cu presă multă, televiziuni. Ești vizat tu, în principal, apoi membrii echipei. Vor să vă închidă gura, să vă termine!

I-am explicat lui Nea Dan că știam din foarte multe surse că împotriva noastră se instrumenta un dosar odios, eram îngrijorați, însă ne luaserăm măsurile de prevedere legale. Avertizaserăm conducerea DIICOT și pe cea a Poliției Române, ne arătaserăm disponibilitatea de a lămuri situația.

— Măi, băiatule, e nasol rău! Bica este foarte pornită! Se discută despre voi în cerc restrâns, în mare secret. Vrea spectacol, jandarmi, uși dărâmate! Ar fi bine să mergi cât mai repede la ea, în audiență, să îi prezinți punctul vostru de vedere!

Am deschis ușa și am constatat că în echipă se aflau patru-cinci jandarmi înarmați până în dinți, însoțiți de ofițerul Alin Muntean și de procurorul Marian Banea, ultimul făcând parte din DIICOT Alba. Muntean stătea retras în spatele jandarmilor, palid și cu buzele învinețite. În mână ținea autorizația de percheziție... Tremura vizibil! Îi era frică! Nici nu mă așteptam la altceva, îi cunoșteam lașitatea.

Le-am permis accesul în apartament, însă instinctual, cuprins de scârbă, am afirmat că „Ticălosul de Muntean nu are ce căuta în casa mea!”, poziționându-mă în cadrul ușii. Procurorul Banea, pe un ton împăciuitoare, mi s-a adresat rugându-mă să „încercăm să nu fie probleme” îmi amintesc că i-am spus: „Mariane, ești singurul procuror cinstit din DIICOT Alba, se folosesc de tine!” Ulterior, procurorul

Banea și-a amintit aceste amănunte și chiar le-a declarat, mândru, în fața ÎCCJ*, fiind audiat în calitate de martor. Se amăgea singur! Și eu mă înșelasem în privința lui!

Am privit autorizația de percheziție și am constatat încă o dată, dacă mai era nevoie, că sunt pe cale să devin victima unor proști... ticăloși, ce-i drept, dar proști rău! Starea de fapt descrisă în autorizație îmi indica în mod categoric „forțarea” făcută ilegal de procurori. Doar două dintre persoanele indicate în autorizație îmi erau relativ cunoscute, iar pretinsele activități infracționale descrise îmi erau străine.

Percheziția a durat câteva ore. Au ridicat de-a valma cal→

culatorul fiului meu, laptopul și calculatorul de serviciu al soției, CD-uri cu muzică și desene animate, ceasuri și zeci de hârtii fără nicio valoare probatorie. Muntean făcea totul mecanic! Nu-i trecuse frica! Mă cunoștea de ani buni, era Înalta Curte de Casație și Justiție.

conștient de ilegalitățile pe care le comitea. Știa că nu voi lăsa lucrurile așa.

Banea stătea pe un scăunel, lângă ușa de acces. Butona de zor telefonul, accesând pagini de net. Era absent, minuscul și tăcut, aproape inexistent.

La un moment dat, Muntean s-a așezat pe o canapea în biroul locuinței, răscolind niște hârtii care-i păreau lui interesante. Chiar lângă el, pe canapea, se afla borseta în care aveam două reportofoane și două memory-stickuri. În realitate, asta căutau! Pe acestea se aflau stocate zeci de fișiere audio și video care demonstrau nevinovăția mea și implicarea lor în activități infracționale grave.

Soția mea părea foarte calmă și puternică. Văzuse borseta chiar lângă Muntean! Le-am distras atenția, spunându-le că geanta cu documente și laptopul de serviciu sunt în portbagajul mașinii. Imediat, Muntean a coborât victorios, însoțit de un martor și de un jandarm, ca

să aducă geanta în locuință. În timpul ăsta, am mutat borseta într-o cameră deja percheziționată. Banea butona telefonul mai departe, era în lumea lui.

În mașină au mai găsit un telefon Samsung cu clapetă, de generație veche, un aparat fără memorie internă. Un știft! La cacealma, am cerut ca acel telefon să nu fie accesat, să fie sigilat pe loc, spunându-le că l-am folosit la unele înregistrări importante pentru a-mi dovedi nevinovăția. Doar Muntean și Banea puteau să muște asemenea momeală! Pe de o parte, eram furios, gândindu-mă la câte percheziții l-am trimis în dosare importante, presupunând, justificat, că a procedat în același mod. Pe de altă parte, îi mulțumeam lui Dumnezeu în gând, pentru că acele stickuri trebuiau să ajungă la DNA*, unde au și ajuns în cele din urmă.

Direcția Națională Anticorupție.

Cert este că telefonul respectiv le-a stins celor doi profesioniști interesul pentru percheziție, crezând că au găsit ceea ce căutau.

Am fost escortat de jandarmi până la duba care aștepta în fața blocului. M-au întâmpinat zeci de jurnaliști de la televiziuni locale și centrale. Cunoșteau exact starea de fapt, pe care o citisem și eu în autorizația de percheziție. Știau și că voi fi dus la domiciliul părinților, unde urma să fie efectuată altă percheziție. Acolo am fost întâmpinat de alți jurnaliști. De la DIICOT aflaseră adresa părinților mei! Curtea era împânzită de jandarmi, iar în poarta casei, ostentativ, era parcată o altă dubă a acestora.

Pe moment, mi-am amintit vorbele lui Nea Dan: „Bica vrea spectacol, jandarmi, televiziuni!”

Eram foarte îngrijorat pentru soarta părinților mei! Amândoi sunt bătrâni și suferă de afecțiuni cardiace grave. I-am găsit dărâmați! Tatăl meu, ofițer de poliție pensionar, un dur de felul său, avea lacrimi în ochi.

Sosise și socrul meu, chemat de Gabi. Și el fusese un excelent ofițer al Poliției Române, călit în focul luptei cu răufăcătorii, mai bine de treizeci de ani. Încerca să își

stăpânească supărarea și să-i încurajeze pe ai mei.

Am încercat să-i îmbărbătez, spunându-i tatălui meu că o să fie bine, că am ajuns în această situație doar pentru că am fost mereu așa cum m-a crescut, că nu am acceptat compromisuri, că am jucat mereu corect.

În casă am găsit-o pe mama plângând. Văzuse știrile, care curgeau în cascadă pe toate posturile TV. Se trezise cu casa și curtea pline de polițiști și de jandarmi. Anterior sosirii mele, mama a încercat să le spună acestora că totul este o greșeală, că fiul ei este un polițist cinstit, că nu este posibil să fi făcut ce se spunea la televizor. Unul dintre ei i-a replicat pe un ton plin de ură: „Lasă, doamnă, că toți infractorii spun că sunt nevinovați!” în timpul în care mama îmi relata toate acestea, l-a recunoscut, în imaginile difuzate la televizor, pe cel care făcuse aceste afirmații. Mi l-a indicat: era Muntean! A venit până la locuința părinților mei, anterior percheziției, doar pentru a-și hrăni orgoliul cu suferința unor părinți bătrâni și bolnavi.

Evident, așa cum mă avertizase Nea Dan, perchezițiile au fost făcute doar pentru spectacol. Categorie, nu aveau ce să găsească în gospodăria părinților mei. Totul s-a terminat relativ repede.

Am fost condus de jandarmi la duba cu care urma să fiu transportat la DIICOT Alba. Înainte de a urca în mașină, fiind întrebat de jurnaliști dacă am ceva de declarat, le-am spus răspicat:

— Asistați la cea mai mare mârșăvie judiciară!

CAPITOLUL I Comisarul și echipa

1. Echipa

BCCO Alba Iulia a luat ființă în anul 2005, iar în urma concursului organizat de IGPR*, am obținut funcția de șef al acestei structuri. Toți polițiștii Brigăzii au fost foarte importanți pentru mine, i-am respectat și i-am sprijinit în egală măsură, am încercat să le fiu aproape în momente grele, să mă bucur alături de ei când le era bine. Cei mai mulți dintre ei au confirmat așteptările pe care le aveam,

alții m-au dezamăgit.

Cei din urmă nu aveau stofa de polițiști! Sau nu au avut calitățile cerute unor polițiști din structurile de combatere a criminalității organizate! Unii nu puteau pur și simplu, iar alții nu au vrut. Cei mai mulți dintre ei au plecat la alte structuri, iar pe cei care au rămas i-am tolerat. A fost, probabil, marea mea greșală, față de mine însumi, față de echipă și, nu în ultimul rând, chiar față de ei. Polițiștii Brigăzii erau nevoiți să muncească și pentru ei, îi trăgeau înainte, uneori parcă împotriva voinței lor. Mai târziu, în momentele grele, s-a dovedit că tocmai aceia au trădat. Unii plătesc greu, alții rămân doar cu stigmatul de a fi fost cozi de topor. Unii s-au

Inspectoratul General al Poliției Române.

pensionat, având venituri nemeritate, alții vor fugi în perioada imediat următoare. Și unii, și ceilalți părăsesc sistemul pe furiș, anonimi și triști, așa cum au trăit. Nu sunt însă de invidiat, copiii și nepoții lor nu vor putea să audă povești polițiste autentice, poate doar dacă le vor povesti isprăvile noastre. Deocamdată, am vorbit destul despre Tache, Manolo, Costică, Sorin și „Emil”. Îi vom mai întâlni pe parcursul acestei cărți.

Față de toți ceilalți am doar cuvinte de mulțumire. Mă laud mereu și oriunde cu ei, sunt mândru de profesioniștii care au ajuns să fie! Sunt fericit că am avut șansa să-i am în echipă, să demonstrăm, în fiecare an, că suntem cei mai buni! Marele meu regret este că mulți tineri, abia veniți în structura Brigăzii atunci când asupra noastră s-au abătut nenorocirile, nu au apucat să lucreze prea mult în echipă. Dar am avut suficient timp să-i simt, să-i observ, să înțeleg că vor fi foarte buni. Și nu m-am înșelat! Cipri, Doru, Sebi, Dani, Marius, Paul, Liviu, Tea, Răzvan, Bobo sunt deja polițiști formați, vor înregistra performanțe cu certitudine în orice structură vor lucra.

În interiorul Brigăzii, „echipa” s-a format din necesitatea de a descurca işlele unor dosare complexe. Am luat în coordonarea mea directă polițiști de la toate

serviciile Brigăzii, băieți și fete, fără vreo selecție specială. Erau tineri, serioși și hotărâți, dispuși să facă sacrificii pentru a obține performanțe. Unii nu aveau niciun fel de experiență, erau recent sosiți din școlile de poliție sau din alte structuri.

Am învățat împreună, muncind cot la cot, uneori până la epuizare. Ne-am prețuit și respectat, ne-am sprijinit și completat reciproc, ajunseserăm să funcționăm ca un mecanism perfect. Ne înțelegeam din priviri, ne cunoșteam până în cele mai profunde amănunte. În timp, am ajuns să formăm echipa ideală. Fiecare era cel mai bun la ceva, într-un angrenaj ce devenea tot mai performant. Fiecare dintre noi a lucrat sub acoperire, a participat la filaje și la supravegheri operative, la prinderi în flagrant și la intervenții spectaculoase. Am inventat împreună tehnici și metode investigative, am stat spate-n spate și umăr lângă umăr în fața primejdiei.

Ne-am autointitulat, simplu, „echipa”.

Cristi a venit în structură când eram șeful SCCO² Hunedoara. L-am remarcat încă din stagiile de practică, fiind student al Academiei de Poliție. A nimerit în plin proces de investigare a grupării infracționale „Spumă și Bibanu”, fiind cooptat la cerere în toate activitățile informativ-operative. Era extrem de interesat și învăța repede. Primele calități care m-au frapat la el au fost pasiunea, hotărârea și încăpățânarea. Are o foarte bună capacitate de analiză și de sinteză, fiind, în același timp, cumpătat și dinamic. Este la fel de bun pe teren, precum și la birou, actele întocmite de el având mereu acuratețea necesară. Este un camarad adevărat, un prieten loial, așa cum oricine și-ar dori. Toate acestea l-au recomandat ca șef al Serviciului Antidrog din structura BCCO, iar în prezent ocupă funcția de adjunct al șefului Poliției Municipiului Deva.

Și Luci a simțit gustul meseriei de polițist încă de când era student al Academiei de Poliție. Nu a avut timp

2 Serviciul de Combatere a Criminalității Organizate.

de acomodare, intrând direct în prima linie, în stradă, între traficanți și proxeneți. A avut numeroase misiuni sub acoperire, finalizate toate cu succes. A cumpărat droguri, a combinat proxeneți, a păcălit falsificatori de bani. Are o fire impulsivă, adesea repezit, defecte provocate de dorința de a înregistra succese pe loc. Aroganța pe care o afișează este considerată de multe ori un defect, probabil așa o fi... În poziția ocupată acum, de șef al SCCO Hunedoara, puterea exemplului personal este principalul său atu, fiind implicat total în activitățile informativ-operative.

Alex a venit de la Judiciar. Lucrase deja operativ câțiva ani buni, având rezultate excelente la fosta structură. L-am convins greu să accepte transferul, el susținând permanent că munca de la Judiciar era cea mai frumoasă activitate polițienească. Rebel încă din copilărie, nonconformist și curajos, cu experiență deja dobândită, s-a simțit în mediul lui de la primele acțiuni sub acoperire. Îmi amintesc că nu se realizase încă transferul la Brigadă, când a fost prima dată autorizat să intervină la o cumpărare de droguri. Acțiunea se terminase cu succes, însă traficanțul tot refuza să creadă că Alex era polițist sub acoperire. După ce Alex și-a declinat calitatea, traficanțul a părut surprins câteva secunde, apoi a reacționat, relaxat: „Bro\ ce m-ai speriat, chiar am crezut că ești de la Gardă!” Abia ajunși la sediul Poliției s-a lămurit! Alex este un tip masiv și puternic, cu el te simți în siguranță la orice acțiune. Probabil, o să-mi reproșeze că am uitat să menționez că este și „frumos”, dar nici despre Cristi nu am spus asta!

Maurice a intrat în echipă după ce lucrase ani buni la Serviciul de Acțiuni Speciale. Participase anterior la numeroase misiuni alături de noi. Era foarte bine pregătit fizic, cu o rezistență deosebită la efort prelungit, perfect pentru intervenții în forță și prinderi în flagrant. Marius ne-a învățat procedeele speciale de imobilizare și de încătușare, care-i erau familiare. Este un tip serios și

modest, cu o doză poate prea accentuată de bun-simț, un coleg de nădejde și un prieten loial. A învățat la foc automat tehnicile și metodele de investigație folosite și a performat repede în activitatea de urmărire penală. Aceste calități l-au recomandat pentru funcția ocupată în prezent, aceea de adjunct al șefului Poliției Municipiului Hunedoara.

Iani a fost, în primul rând, un prieten drag sufletului meu! L-am cunoscut cu mulți ani în urmă, când legislația nu reglementa nici „munca sub acoperire”, nici „cumpărările sau procurările de droguri”. Era cel mai bun polițist operativ pe care îl întâlnisem. Persoană athletică, fost sportiv de performanță, se simțea în largul său în stradă. Era printre cei mai buni combinatori din structura Poliției, la serviciile lui apelând adesea și colegii din alte Brigăzi. A fost un camarad deosebit, săritor, gata oricând să ajute. Îl iubeam toți, prezența lui ne dădea siguranță și ne înveselea în același timp. Calitățile incontestabile l-au propulsat în funcția de șef al Serviciului Operațiuni Speciale din cadrul Brigăzii. A plecat dintre noi prematur, în 2014, în urma unui infarct. Îl voi purta mereu în minte și în suflet, iar odată îl voi reîntâlni! Iani, ai fost special!

Mache este alintat Vulpoiul datorită abilităților sale investigative, șireteniei cu care își abordează țintele. Este un coleg deosebit, un excelent om de echipă. Curajul și hotărârea sunt trăsăturile lui definitorii. Mache reprezintă, cumva, simbolul corectitudinii și al onoarei, nefiind vreodată dispus la compromisuri. Aceste ultime calități au ajuns să-i distrugă cariera! Prin abuzuri greu de imaginat, procurorii DIICOT din Structura Centrală l-au inculpat alături de mine, fiind trimis în judecată, dar achitat ulterior de ICCJ. Cinci ani, Mache a fost mutat pe o funcție neoperativă în afara Brigăzii, fiind pus la dispoziția IGPR, doar pentru că a ales să spună adevărul atunci când a fost audiat, în calitate de martor, de un procuror ticălos.

Geo este un polițist „marcă înregistrată”, fiind genul de om pe care, în același timp, îl iubești și îți vine să-l

omori. Capacitatea sa informativă este invers proporțională cu pofta de a materializa în scris ceva, orice! Dacă îl ții la birou, nu-l observi! Lasă-l în teren și vei avea surprize frumoase! Dar nu te aștepta la punctualitate zilnică, mereu va întârzia.

Este un excelent profesionist al filajului și al flagrantului, cu rezistență la stres și la efort prelungit. Bun coleg, loial și hotărât în momente de criză. Este un virtuoz al volanului, fost pilot de raliu, polițistii din mașina condusă de el aflându-se în siguranță indiferent de distanțele parcurse, viteză, condiții meteo sau natura misiunii.

Cami este, pur și simplu, sora noastră. Micuță și delicată, a dat dovadă din studenție de hotărâre și de curaj. Este foarte bine pregătită profesional, actele procedurale întocmite de ea neavând niciun cusur. Este extrem de atentă la detalii, perfecționistă, fiind capabilă să coordoneze cu succes activități din dosare importante, la care lucrează colegi de-ai ei, bărbați. Sufletistă și săritoare, mereu dispusă să ajute, implicându-se în rezolvarea restanțelor altor colegi. Excelentă în activitățile operative, cu o rezistență fantastică la stres și la efort, a fost adesea autorizată ca investigator, deci a participat activ la instrumentarea tuturor dosarelor mari, la filaje, la prinderi în flagrant și la supravegheri operative.

Andrada a venit în structura BCCO ca student practicant al Academiei de Poliție. Am remarcat-o din start pentru bagajul semnificativ de cunoștințe teoretice, fiind extrem de studioasă. Era interesată de activitatea Brigăzii, de la munca informativă și operativă până la analiza informației și interceptări. A învățat foarte repede și tot așa de rapid a ajuns în stradă. A fost autorizată și cumpărător, și investigator în multe cazuri de trafic de droguri. Naturaletă și aspectul fizic au ajutat-o din plin, traficantii renunțând adesea la măsuri de prevedere speciale doar pentru a intra în grațiile ei. Adesea îi ofereau bonus mici cantități de droguri și o invitau cu încredere în

locațiile unde se realizau traficul și consumul de stupefiante. Pur și simplu, erau victimele sigure ale frumoasei noastre colege!

Claudiu este un sportiv în adevăratul sens al cuvântului. Puternic și mereu antrenat, este genul de coleg cu care nu te temi să mergi la luptă. Lasă-l să-și mănânce la timp grătarele, micii, chiftelele și virșlii (toate deodată), asigură-i câteva sandviciuri cu salam, șuncă și costiță și vei avea parte de un polițist aprig, cu o deosebită capacitate de muncă, rezistent la efort fizic prelungit, hotărât și curajos ca nimeni altul. Este un excelent om de echipă și un coleg deosebit, loial structurii și dedicat profesiei. Harnic și disciplinat atât la birou, cât și pe teren, reprezintă colegul pe care orice polițist și-l dorește partener. Este singurul competitor real al lui Geo în privința artei de a conduce vehicule.

Mișu a venit de la Poliția de Frontieră. Avea cunoștințe foarte necesare echipei într-o perioadă în care activitățile noastre vizau, în mare măsură, frontiera de stat. Am aflat de la el lucrurile nescrise despre traficul peste frontiera „verde”, dar și despre punctele de trecere auto și CFR. Tot el ne-a ajutat să realizăm contacte de încredere în punctele de trecere de la frontiera de vest. Mișu este un polițist meticulos și foarte sânguincios, sufletist și hotărât. A participat la toate misiunile echipei, dând dovadă de curaj și stăpânire de sine.

Ștefi a lucrat, înainte să facă parte din echipă, la structura specializată de supravegheri operative. A reprezentat plusul de care aveam nevoie în misiunile prelungite, când realizam singuri filajele. Ne-a învățat trucuri ale supravegherii din mașină și pe jos, ne-a explicat cum să ne ascundem în trafic, cum să preluăm și să pasăm ținta, cum să salvăm o situație în care am putea fi deconspirați. În misiuni este extrem de atent și de vigilant până în cele mai mici detalii. Este supărător de ordonat, folosind scurtele pauze din timpul misiunilor pentru a-și curăța hainele, pentru a lustrui echipamentul ori pentru a

spăla mașina. Lasă-i lui Ștefi mașina trei ore, apoi poți să juri că-i nouă!

Georgi și-a început activitatea ca agent de poliție la secretariatul Brigăzii. Eram sufocați de sutele de posturi telefonice interceptate în dosarele la care lucram, iar Georgi s-a oferit să ne ajute. Era cea mai bună din echipă la redarea convorbirilor telefonice. Le făcea rapid și cu mare acuratețe. Următorul pas a fost implicarea în activitățile operative. Din acel moment, a intrat efectiv în echipă, fiind delegată să desfășoare activități alături de noi. A fost un câștig real, a învățat rapid, era implicată total. Georgi participa la acțiuni, la percheziții, la prinderi în flagrant și audia persoane. Secretara a devenit polițistul operativ de neînlocuit!

Mărgică era și el fost polițist de Judiciar, astfel că s-a integrat ușor în structură. Experiența anterioară l-a ajutat să se descurce excelent în noua activitate. A stăpânit foarte bine segmentul de trafic de migranți, de trafic de persoane și de proxenetism. Avea informații excelente și desfășura cu ușurință activități sub acoperire. Athletic și permanent antrenat fizic, curajos și hotărât, reprezenta o garanție pentru orice acțiune de forță.

Y

Doru este cel despre care am spus mereu că, dacă ar trebui să reconstruiesc Brigada, în jurul său aș face acest lucru, pe el l-aș lua ca reper. Este decanul de vârstă al echipei, un conglomerat frumos de profesionalism, bun-simț, onoare, modestie și curaj. Poate să fie, în același timp, blând și dur, calm și furios, atent și distrat. Doru este meticulos dincolo de orice limite, mereu în căutarea perfecțiunii. Este stăpânul tehnicilor IT, audio-video și foto, specialistul de necontestat al perchezițiilor sistemelor informatice. Doru are resurse inepuizabile fizice și psihice. Prin preocupările sale din afara profesiei, este mereu în slujba oamenilor simpli și a celor aflați în nevoie la un moment dat, fiind alpinist, salvamontist și scafandru. Doru este, pur și simplu, Doru!

2. Echipa, despre Comisar în anul 2003, mi-am început cariera la IPJ* Hunedoara, Detașamentul Poliției pentru Intervenție Rapidă, actualul 45, ca ofițer, comandant de grupă. Din această postură l-am cunoscut pe Traian Berbeceanu.

Îmi amintesc cu acuratețe primul contact cu el, când ne-am intersectat în curtea instituției. Ca proaspăt ofițer, m-am adresat lui Traian cu atât de obișnuitul: „Să trăiți!” S-a uitat peste umăr și mi-a răspuns: „Du-te-n...!”, crezând că încercam să fiu ironic. Mai târziu, după ce l-am cunoscut, am înțeles că, pur și simplu, ura formalismul de acest gen.

În primii doi ani, am activat la intervenție rapidă, perioadă în care, alături de Brigada condusă de Traian Berbeceanu, am participat la toate acțiunile efectuate în cele trei județe, prima operațiune importantă fiind „Spumă și Bibanu”.

În anul 2005, alături de alți colegi de la 545, eram cercetat de Parchetul Curții, sub motiv că unii reclamaseră folosirea excesivă a forței într-o intervenție. În timp ce așteptam pe holurile Parchetului, a apărut Traian. Ne-am amuzat împreună de ridicolul acelei reclamații, iar la plecare ne-a spus: „Dacă vreți să veniți la Brigadă, sunt locuri libere!”

A doua zi eram la el în birou!

Ulterior, m-am transferat la SCCO Hunedoara, serviciu aflat în structura Brigăzii, moment în care a început desăvârșirea mea ca polițist. Și nu doar pentru că mă transferasem la o structură de elită a Poliției, ci pentru că am intrat în echipa lui Traian Berbeceanu, lucru care avea să îmi marcheze definitiv cariera și personalitatea.

Atunci am început să-l cunosc cu adevărat pe polițistul și pe omul Traian Berbeceanu, să-mi dau seama ce șansă extraordinară

Inspectorat de Poliție Județean.

aveam, aceea de a lucra alături de el, fiind, de departe, cel mai bun polițist cu care am lucrat în toată

cariera mea.

Pe lângă calitățile profesionale excepționale, era și un lider înnăscut, genul care conducea prin exemplul personal, cu viziune, capabil să creeze o echipă de elită, formată din polițiști care, până să ajungă în Brigadă, nu au fost considerați extraordinari sau de mare perspectivă (apreciați fiind în baza unor standarde învechite, bazate pe indicatori irelevanți, folosiți de toate structurile poliției în evaluări).

Marele merit al lui Traian era că reușea mereu să-și motiveze echipa în mod exemplar, să ne responsabilizeze pe fiecare, fără a ne induce vreun motiv de stres suplimentar, exceptând emoțiile firești din timpul acțiunilor, generate de pericolozitatea fiecărei misiuni în parte.

Indiferent de vechimea și de experiența pe care o aveai în Brigadă, în echipă, părerile îți erau ascultate! Eram „autodidacți \ împreună găseam mereu soluții pentru orice situație inedită cu care adesea, la nivel național, nu se confruntaseră nici colegi din alte structuri de poliție.

Sub comanda lui Traian nu exista situație fără ieșire; practic, nu îmi amintesc vreo acțiune care să nu fi reușit, vreun dosar care să nu se fi finalizat cu condamnări grele. Și lucram în dosare mari, „frumoase”, complexe, care vizau infractori periculoși și abili, în care de multe ori eram nevoiți să inventăm tehnici investigative. Fiecare membru al echipei lui Traian a avut ocazia să trăiască emoțiile muncii sub acoperire și să simtă gustul plăcut al reușitei. Și totul se făcea cu respectarea strictă a legii!

Traian și-a câștigat respectul nostru prin felul său de a fi și prin stilul atipic cu care conducea echipa. Personal, după fiecare acțiune, aveam muștrări de conștiință, pentru că, oricât de mult mă străduiam, la sfârșit constataam că Traian a lucrat mai mult. Era cel care venea primul și pleca ultimul, fiind implicat în toate activitățile din fiecare dosar: își punea căștile și reda convorbiri telefonice, participa la prinderi în flagrant și la percheziții, era

nelipsit la filaje și audieri. toate astea din postura de șef al Brigăzii, poziție care i-ar fi oferit confortul de a fi doar manager. Traian desfășură și activități sub acoperire, care, culmea, îi ieșeau, în ciuda notorietății sale!

Am spus că era un comandant atipic, diferit de șabloanele cunoscute, dar era, în același timp, șef, coleg, prieten și camarad care, fără să-ți ceară, te determina să dai tot ce ai mai bun din tine, îți crea cadrul perfect pentru a putea să-ți depășești limitele și pentru a putea să progresezi în carieră.

Îmi amintesc că, alături de el, lucram toți până la epuizare fizică, fără să ni se impună asta, doar pentru că așa simțeam! Dacă dintr-un motiv oarecare nu eram chemat la vreo acțiune, nu puteam să dorm noaptea de supărare și asta, sunt convins, era valabil pentru fiecare membru al echipei!

Lipseam săptămâni întregi de acasă, colindam întreaga țară, dormeam în mașini și „mâneam din brișcă” doar pentru a putea să „dovedim” o grupare infracțională puternică, să recuperăm prejudicii de milioane de euro. Niciodată nu am auzit pe nimeni să se plângă, să ceară zile libere, să refuze o as fel de misiune! Traian era mereu în fruntea noastră!

În anul 2013, cu câteva luni înainte de nemernicia care i s-a întâmplat, am părăsit echipa, promovând în funcția de șef al Biroului Economic din cadrul Poliției Municipiului Hunedoara. Am regretat mult timp această alegere, iar asta doar pentru că, poate, din interiorul Brigăzii, aș fi putut să îl sprijin mai mult în acele clipe!

Imediat după arestarea lui Traian, am spus tuturor că, în toată cariera, el nu a pierdut nicio bătălie și că nu o va pierde nici pe asta! Nu știu însă dacă a meritat, dar a fost alegerea lui!

Fiecare dintre membrii echipei ar putea scrie o carte despre Traian, eu mă opresc aici, nu înainte de a-i mulțumi pentru onoarea de a mă fi primit în echipă!

Am să-i reproșez două lucruri: în primul rând că,

poate, a pus prea multă pasiune în munca sa și, în al doilea rând, că a avut prea multă încredere în cei care nu o meritau! Din această cauză, a reacționat târziu la ceea ce i s-a întâmplat!

25 ianuarie 2017 Maurice în perioada 2004 - 2005, fiind tânăr ofițer la Judiciar, am auzit printre polițiștii din Alba Iulia circulând niște zvonuri despre un anume Traian, ofițer de crimă organizată la Deva, care începuse să fie cunoscut și temut de clanurile interlope la modă în acea vreme. După mutarea mea la BCCOAlba Iulia, în 2007, aveam să constat că toate zvonurile ce-l priveau pe Traian erau adevărate. Soarta m-a adus într-un colectiv de polițiști buni, mulți deja formați în domeniul combaterii criminalității organizate, conduși de șeful despre care auzisem atâtea.

Șansa a făcut ca, prin 2008, să lucrez direct cu șeful Brigăzii, moment din care am început să-l cunosc atât ca om, cât și ca șef și ca ofițer de poliție.

Traian era un șef atipic față de toți cei pe care îi cunoscusem până în acel moment și față de toți șefii pe care aveam să-i cunosc ulterior. Era, înainte de orice, polițist! Unul de excepție! Era acel gen de polițist care nu avea milă de niciunul dintre cei aflați de cealaltă parte a barierei legii. Pentru Traian nu contau numele, banii, firmele, apartenența politică sau orice alt criteriu care l-ar fi definit pe un infractor. Întotdeauna ne-a pretins și nouă să fim corecți în aplicarea legii, să nu avem în anturaj persoane care, la un moment dat, pot deveni de interes pentru munca noastră, să nu acceptăm favoruri de la nimeni și să ținem capul sus în fața oricui.

Ca șef, Traian nu conducea Brigada decât prin puterea exemplului! Pot spune, fără teama de a greși, că întotdeauna a muncit mai mult decât oricare polițist de la Brigada. Cred că fiecare polițist l-a apreciat și sunt sigur că a fost pentru toți un exemplu de succes, prin muncă.

Sub comanda lui Traian, mi-am trăit visul de a face munca de poliție așa cum o vedeam în filme: filaje, prinderi

în flagrant, activități sub acoperire, cumpărări de droguri, transporturi de migranți. Și toate acestea cu liniștea, lejeritatea și siguranța pe care ți le dă certitudinea de a-l avea alături pe șeful care te apără în fața oricui.

Împreună cu echipa noastră, am dus la bun sfârșit dosare mari, grele, a căror soluționare a presupus un volum imens de muncă, deplasări interminabile, audieri maraton, nopți întregi de condus și de supravegheat suspecti. Fiecare dosar finalizat ne dădea acea satisfacție intensă, incomparabilă cu orice alt sentiment, care te făcea să-ți dorești să înceapă cât mai repede un alt dosar, mult mai mare decât precedentul.

Toate acestea ne-au apropiat, am depășit bariera impusă de sistem, dintre tești subalterni. Mai mult decât colegi, am fost o echipă, am fost prieteni, am împărtășit bucurii și necazuri și în viața personală. Indiferent unde ne-a purtat munca, Traian nu ți-a neglijat niciodată soția și fiul. Este un tată exemplar, îți iubește fiul mai mult decât pe oricine altcineva și știu că educația pe care i-a dat-o lui Bogdan s-a bazat tot pe puterea exemplului.

Am încercat să fiu scurt, însă despre Traian se pot spune multe lucruri. Numele și renumele lui, la fel ca realizările sale profesionale, au depășit de mult granițele Brigăzii. Știu că, pentru mine, a fost un exemplu, m-a format ca polițist în adevăratul sens al cuvântului și-a fost unul dintre extrem de puținii oameni care mi-au influențat viața!

Pentru tot ce a fost, pentru tot ce am trăit, pot spune atât: „Respect, Traian Berbeceanu! Pentru totdeauna!”

27 ianuarie 2017 Geo

Nu mi-au plăcut niciodată cei care au avansat în carieră prin mijloace neortodoxe, cei care au folosit scurtături. În vara anului 2009, aveam vreo patru ani de când devenisem polițist și începusem să înțeleg cum stăteau lucrurile.

Avusesem de-a face cu șefi care trăiau în lumea lor, neancorați în realitate, care nu aveau habar ce se întâmpla

în stradă, teoreticieni, care nici măcar la acest capitol nu se pricepeau. Șefi închipuiți, așa cum îmi place mie să-i alint, care își cărau scaunele după ei, chiar și la toaletă...

Am alocat prea multe cuvinte acestei categorii de comandanți, dar era necesar, tocmai pentru a sublinia diferența dintre aceștia și Traian Berbeceanu.

Venise timpul pentru o schimbare în cariera mea! Am făcut abstracție de normele interne care făceau referire la chestiuni ierarhice, trecând peste acordul unor șefi, oarecum necesar mutării mele, și l-am abordat pe Traian Berbeceanu. Am recurs la această strategie, cu care nu mă mândresc, întrucât știam că mă voi lovi de refuzuri categorice din partea altora.

M-am întâlnit cu Traian și i-am explicat că îmi doresc să lucrez în structura Brigăzii, însă, fiind prea ocupat cu activitățile operative, mi-a spus să iau legătura cu Costachi, șeful Serviciului Antidrog de la acea vreme. La urma urmei, asta este rolul unui polițist și asta îi plăcea să facă: să prindă hoți.

A fost o mare greșală din partea lui Traian și zic asta pentru că trebuie să îi reproșez și eu ceva! Costachi mi-a explicat în ce manieră mă pot muta la Brigadă, iar explicațiile sale și felul în care îmi expunea calea de urmat n-au făcut decât să mă încurce, punându-mi primul băț în roata carierei. Dar hai să lăsăm pensionarii să se odihnească, presupunând că au după ce!

Dacă stau să mă gândesc, un alt reproș adresat lui Traian ar fi legat de încrederea cu care i-a creditat pe unii, care au dovedit că nu o meritau! Poate că asta a fost, de fapt, slăbiciunea lui!

Într-un final, raportul meu a fost aprobat și am venit la Brigadă! Am fost surprins să găsesc nu doar un colectiv nou, dar și „apucături” noi, în sensul că șeful lucra cot la cot cu subalternii! Ba mai mult, uneori, acesta avea mai multe rezerve de energie decât noi și nu îmi puteam explica sursa ei, fiind probabil generată de țigările înnodate, de cafelele duble ori de aripile băuturilor

energizante! Cine poate ști?

În scurt timp, am descoperit în persoana lui Traian Berbeceanu un model de șef cu care nu eram obișnuit, cel care se implica direct în toate activitățile Brigăzii, care coordona cu pasiune acțiunile și prinderile în flagrant și care intra primul în orice locație percheziționată. Era clar, îi plăcea să fie în prima linie! Practic, îți era rușine să nu ținezi motoarele în condițiile în care șeful Brigăzii era implicat în totalitate.

Traian Berbeceanu nu și-a impus respectul prin forța funcției, așa cum în general se practică în structurile MAI*, ci l-a câștigat prin modul în care își făcea treaba și prin puterea rezultatelor obținute.

Este genul de șef care îți ține oricând spatele, pe care te poți baza în orice situație de natură profesională sau personală.

Traian Berbeceanu este omul care ne-a format ca echipă, propulsându-ne pe primul loc la nivel național, menținându-ne acolo mulți ani!

Totul s-a năruit în momentul în care Traian a simțit că unii dintre cei care ar fi trebuit să fie de partea legii s-au coalizat pentru a-l înlătura de la conducerea Brigăzii! Probabil că pentru mulți devenise incomod!

După Revoluția din 1989, copil fiind, am crescut cu ideea că generația părinților mei era una de sacrificiu. Din păcate, au urmat noi și noi as fel de generații sacrificate! Și nu cred că exagerez cu nimic dacă gândesc și dacă afirm că este nevoie

Ministerul Afacerilor Interne.

de oameni ca Traian Berbeceanu pentru ca societatea să pună capăt acestui lung șir de sacrificii.

Vreau un viitor frumos pentru copiii noștri! Spun asta pentru că, în câteva zile, voi deveni părinte, ceea ce mă face să îmi doresc și mai mult să lupt pentru o țară în care fetița mea să crească frumos!

Mereu, atunci când vorbesc despre Traian ca șef al Brigăzii, folosesc timpul prezent, pentru că acesta este, și

va fi, un lider al structurii de combatere a criminalității organizate!

Sunt mândru că fac parte din echipa condusă de Traian Berbeceanu!

Am fost onorat când, recent, Traian m-a prezentat șefului polițiștilor hunedoreni ca fiind colegul, prietenul și finul lui!

Acesta este Traian Berbeceanu!

1 februarie 2017 Claudiu

Traian Berbeceanu este polițistul și omul care a ridicat la rang de valori de neclintit integritatea, onoarea, demnitatea, profesionalismul și hotărârea în tot ceea ce făcea.

A fost șeful și colegul care, din prima mea zi de muncă în poliție, m-a inspirat, m-a sprijinit și m-a încurajat în toate demersurile profesionale, cel care mi-a șlefuit cu dibăcie și cu răbdare cunoștințele și abilitățile profesionale dobândite pe băncile Academiei de Poliție, dându-mi încredere și curaj în propriile forțe.

Traian Berbeceanu, în momentele în care aveai mai mare nevoie, era mereu acolo să te susțină, să îți dea curaj, să îți alunge orice urmă de teamă, de oboseală sau de neîncredere. Este cel care nu a arătat vreodată o urmă de oboseală, de slăbiciune sau de nehotărâre în tot ce întreprindea.

Fără acesta, cele trei județe din aria de competență a Brigăzii pe care a condus-o ar fi arătat în mod fundamental altfel sub aspect infracțional. Este polițistul al cărui nume este rostit cu mândrie de toți colegii de bună-credință din sistem, dar mai ales de noi, cei care am avut onoarea de a fi coordonați de el.

Ne-a câștigat respectul și admirația nu doar prin profesionalismul său incontestabil, ci, mai ales, prin puterea sacrificiilor personale făcute pentru a putea obține cele mai bune rezultate cu putință în lupta împotriva criminalității organizate.

Traian Berbeceanu este un simbol autentic al ideii de

leadership polițienesc!

12 februarie 2017 Andrada încredere – A fost primul cuvânt care a definit relația noastră profesională. Am acceptat provocarea, am avut încredere și am primit în schimb susținere, colegialitate și prietenie!

Ați reprezentat pentru mine un exemplu de profesionalism, de demnitate și de responsabilitate, iar acum am oportunitatea să vă mulțumesc pentru toate cele învățate!

Ceea ce spunea Dalai Lama în cuvinte, Traian Berbeceanu ne-a insuflat prin puterea exemplului: „Urmează cei 3 R: Respect pentru tine, Respect pentru alții, Responsabilitate pentru acțiunile tale!”

22 februarie 2017 Ștefi

CAPITOLUL II De cealaltă parte a baricadei

De-a lungul timpului, polițiștii Brigăzii și-au făcut datoria cu profesionalism. Împreună am probat faptele ilicite ale unor grupări infracționale puternice și am trimis în spatele gratiilor sute de infractori, dintre cei mai abili și perfizi.

Adesea, am simțit fiori pe șira spinării știind că în spatele unei uși se poate afla un individ periculos, înarmat și dispus să facă orice pentru a scăpa. Am simțit de multe ori transpirația rece prelingându-ni-se pe piele când participam la acțiuni cu grad mare de risc. Au fost însă riscuri pe care ni le-am asumat, chiar și atunci când noi, sau membrii familiilor noastre, eram amenințați fatiș, când se făceau cele mai diabolice planuri de înlăturare a noastră sau de răzbunare împotriva celor dragi. Mereu am știut să ne ferim, să dejucăm și să anihilăm aceste încercări perfide și mârșave, știind permanent că infractorii se află „de cealaltă parte a baricadei”!

Însă, în ultimii ani, am simțit tot mai pregnant prezența Crimei Organizate în imediata noastră apropiere. Nu mai existau bariere, indivizi de cea mai joasă speță au fost angajați în instituții judiciare importante, dobândind poziții-cheie, și au devenit, prin acțiunile lor, cu mult mai

periculoși decât infractorii consacrați, cu care eram atât de obișnuiți.

Aceștia s-au cățărat, cu abilitate de maimuțe, în poziții strategice, împinși mereu de la spate de câte un curent politic favorabil ori de câte o relație temeinic întreținută, apoi au subordonat instituțiile pe care le-au invadat unor interese de grup, politice sau economico-financiare, în detrimentul interesului public.

S-au străduit să asmuță asupra noastră colegi din alte structuri, să ne învrăjbească între noi, să ne discrediteze prin orice metode, să ne convingă în orice fel că ei sunt cei puternici, că ei sunt cei care hotărăsc cursul lucrurilor, că, până la urmă, ei pot să schimbe destine și să suprime libertăți!

Iar atunci când nu au reușit să atragă în puzzle-ul lor infracțional o structură ca a noastră, au apelat la acțiuni lipsite de cinste și de moralitate!

S-au situat de cealaltă parte a baricadei!

Ioan Mureșan

A fost procuror-șef al DIICOT Alba. Apropiatii îi spuneau Neluțu. În urmă cu mulți ani, în perioada 2003 - 2004, a deținut funcția de procuror la Parchetul Curții de Apel Alba Iulia. Îmi amintesc că atunci lucram intens la dosarele „Spumă și Biban u ” și, Aurul dacic”, sub coordonarea domnului Augustin Lazăr - la acea vreme procuror-șef adjunct al Parchetului Curții. Eram șef al serviciului SCCO Hunedoara și mergeam adesea la Parchet să-i prezint domnului procuror Augustin Lazăr rezultatele investigațiilor, să discutăm noi direcții de investigare.

Uneori, când deplasarea nu se impunea, discutam aceste aspecte doar telefonic. S-a întâmplat ca în două-trei situații să am surprize de genul:

— Alo, Parchetul Curții, procuror Mureșan. Pofțiți, vă rog!

— Sărut mâna, subcomisar Berbeceanu. Aș dori să vorbesc cu domnul general Lazăr.

— Procuror Mureșan sunt!

— Da, sărut mâna! Cu domnul procuror general Lazăr aş vrea!

— Domnule Berbeceanu, sunt procuror Neluţu Mureşan!

— Aaa, mă scuzaţi, se aude foarte rău...

În realitate se auzea foarte bine... prea bine! Vocea lui Mureşan era greu să fie apreciată altfel decât una a unei doamne mature. De fiecare dată, ruşinat, îmi ceream scuze dând vina pe calitatea tehnicii.

Ulterior l-am cunoscut. Era mai înalt ca mine, masiv, dar cumva pufos. Purta ochelari şi te privea ciudat, iar vocea îi era nefirească. Fie vară, fie iarnă, părea mereu transpirat.

Ştiu că a fost implicat şi el în activităţile din dosarele amintite mai sus, executând sarcinile dispuse de procurorul coordonator. În acea perioadă, nu am colaborat în mod direct, însă, într-un dosar care interesa investigaţiile din „Aurul dacic”, Mureşan a fost desemnat să efectueze cercetări privind activităţile de proxenetism şi de trafic de persoane ale unor suspecti. Atât de profund a administrat probele, încât şi-a permis ca, înainte de începerea şedinţei de judecată, să meargă în biroul judecătorului Alexandru Pecincu de la Judecătoria Deva şi să-i ceară să emită mandate de arestare, spunând că dosarul este cam „subţire”, dar că ulterior va aduce şi alte probe. Evident, judecătorul a rămas imparţial, chiar dacă a fost revoltat de tupeul lui Mureşan, respingând propunerea de arestare făcută de acesta. Soluţia a fost menţinută şi la Tribunalul Hunedoara.

Prin 2004, după ceva timp de la înfiinţarea DIICOT Alba, Mureşan s-a transferat la această structură. A fost bine primit şi încă de la început l-am provocat să lucrăm împreună într-un dosar „frumos”. Aveam ocazia să-l cunosc profesional, să-l evaluez în sinea mea, după propriile standarde.

Lucrasem până atunci cu procurori de mare valoare, extrem de bine pregătiţi profesional, care mi-au marcat

pozitiv cariera, de la care am învățat foarte mult și i-aș aminti aici măcar pe Augustin Lazăr, Diana Pecincu, Codruța Kovesi, Mircea Adrian și Ioviți Băcian. Așadar, standardele erau ridicate!

Dosarul privea o grupare infracțională coordonată de un om de afaceri. Era vorba de contrabandă cu țigări și tutun, de fabricare ilegală a țigărilor și de contrabandă cu cafea. Mureșan ținea cu greu pasul cu noi. Recrutasem un membru al grupării care colabora cu noi, iar pe colegul meu Vali, proaspăt venit în structura Brigăzii, l-am convins să accepte să lucreze sub acoperire. S-a descurcat excepțional, intrând curajos în casele vameșilor corupți din Vama Albița, filmând cu telefonul mobil aspecte relevante ale activităților ilicite.

Neluțu era însă dificil de urnit, nu înțelegea mare lucru din activitățile efectuate, metodele și tehnicile folosite îi erau străine, era reticent în ceea ce privește înregistrările în mediul ambiental, folosirea investigatorului sub acoperire și modalitățile în care activitățile acestuia din urmă puteau fi transformate în probe. Am fost nevoit să-i scriu starea de fapt din dosar și să i-o duc pe un stick, să i-o explic, ca să poată să o utilizeze la începerea urmăririi penale. Dosarul s-a finalizat cu bine, am stabilit persoanele implicate, identificând vreo două-trei fabrici ilegale de țigări, am confiscat cantități mari de tutun și de țigări. Dar a fost ultimul dosar la care am lucrat cu Neluțu. Aveam stiluri de muncă diferite!

Nu am prea multe amintiri cu Mureșan din acea vreme, pentru că, undeva prin vara anului 2007, a fost mutat prin detașare la Penitenciarul Aiud, în funcția de director, pe care a deținut-o vreo doi ani.

Când a revenit la DIICOT Alba, era parcă altă persoană! Din anul 2011, după vacantarea postului, a ocupat funcția de șef al DIICOT Alba. Imediat după preluarea funcției a făcut echipă cu procurorul Nicolaie Cean, lucrând chiar împreună, în același birou, ceea ce îmi ridica mari semne de întrebare. Îl cunoșteam bine pe

Cean, fapt care m-a determinat să fiu suspicios. Am început să-i evit.

Nicolaie Cean

A fost procuror DIICOT între anii '2009 și 2013. Îl cunosc încă din anii '90, când ocupa funcția de procuror-șef adjunct al Parchetului de pe lângă Judecătoria Deva. Din punctul meu de vedere, Cean a reprezentat modelul de „Așa nu!” pentru un magistrat. În acea perioadă, membrii lumii interlope din Deva, cei care controlau schimbul valutar ilegal, intrau în biroul lui Cean ca într-o crâsmă de cartier, în pantaloni scurți și șlapi, dădeau buzna în birourile altor procurori, întrebându-i obraznic dacă „vor să schimbe mărci sau dolari”.

După destructurarea marilor grupări infracționale din județ, Cean a fost mutat la Parchetul Curții pentru a fi „scos din mediu”. Apărea în interceptările din toate dosarele importante, iar cineva a vrut să-i mai ofere o șansă.

În cursul anului 2009, existau zvonuri că Nicolaie Cean urma să vină la DIICOT Alba. Am crezut că pică cerul pe mine, nu îmi venea să cred! Le-am zis procurorilor din această structură că este o mutare greșită, le-am explicat „cine era Cean” Mi se spunea că vine pe „filieră de sus”. Mi-am permis să îl sun pe domnul procuror-șef Codruț Olaru, șeful DIICOT de la acea vreme, căruia i-am explicat că venirea lui Cean ar putea să distrugă structura de la Alba. Mi-a răspuns că cei de acolo îl voiau! În final, Cean a ajuns la DIICOT, fiind repartizat inițial la Judiciar. Îmi imaginam cum Cean intra în instanță să susțină dosarele trimise în judecată, instrumentate de noi. Eram profund dezamăgit!

După preluarea de către Mureșan a șefiei DIICOT Alba, Cean a fost numit procuror de anchetă, ocupând chiar același birou cu Mureșan. Nu îmi venea să mai trec pe acolo! Cei doi făcuseră echipă! Ulterior s-a dovedit că am avut dreptate.

De exemplu, îmi amintesc că, prin vara anului 2012,

Muntean și Mureșan au inițiat dosarul „Ciociu” privitor la o grupare din Sibiu, membrii acesteia fiind implicați în contrabanda cu bijuterii de aur provenite din Turcia. Aceștia au fost reținuți și prezentați pentru arestare Tribunalului Alba, hotărându-se cercetarea lor în stare de libertate, luându-se față de aceștia măsura interdicției de a părăsi țara. În final, au fost trimiși în judecată, fiind sesizat prin rechizitoriu Tribunalul Hunedoara.

În perioada următoare, Cean devenise foarte interesat de acest dosar și a contactat-o de mai multe ori telefonic >

pe doamna procuror Angela Pintea din cadrul DIICOT Hunedoara, folosind în acest scop telefonul soției, temându-se să nu fie interceptat. I-a cerut acesteia să se întâlnească în parcare a unui hotel, a doua zi dimineața. Doamna procuror a mers la întâlnire cu mașina de serviciu și șofer, iar Cean cu mașina personală, cerându-i colegei să urce la el în mașină pentru ca șoferul să nu audă ce discută ei. I-a propus să nu mai ceară prelungirea măsurii dispusă de Tribunalul Alba, pentru ca „oamenii să poată părăsi țara, să-și facă treaba” Procurorul Pintea i-a comunicat toate acestea șefului său, procurorul Mircea Adrian, în prezența mea.

Personal, i-am atras atenția lui Mureșan, relatându-i cele întâmplate și reproșându-i că procurorii din DIICOT Alba Iulia „își trântesc propriile dosare” Mureșan, în loc să ia măsurile care se impuneau, i-a spus lui Cean ce a discutat cu mine, ceea ce m-a convins că era implicat, că ei doi făcuseră echipă! I-am informat personal despre această situație pe cei de la conducerea Poliției Române și pe Alina Bica. Degeaba!

Aceștia erau procurorii DIICOT Alba, Ioan Mureșan și Nicolaie Cean, zugrăviți în puține cuvinte. Sub coordonarea lor trebuia să ne luptăm noi cu Crima Organizată din trei județe!

Îi vom reîntâlni pe parcursul cărții, în ipostaze mult mai grave!

Alin Muntean

A fost ofițer de poliție judiciară în cadrul Brigăzii. A venit în structură pe vremea Centrului Zonal, perioadă în care eu eram șef al SCCO Hunedoara. Era taciturn și părea neglijent, vestimentația era de cele mai multe ori caraghioasă. Se îmbrăca fără gust, dar voia să pară în tendințe; helanca purtată pe gât era aproape nelipsită, vârâtă în blugii ridicați prea sus.

Mai târziu, devenindu-mi subordonat, l-am cunoscut mai bine. Era plin de frustrări, arogant cu toți colegii, de cele mai multe ori agresiv verbal. Suspecta pe toată lumea de orice, omițând să se suspecteze pe el însuși. Cel față de care se apropia astăzi mâine îi devenea ostil.

Nu strălucea ca polițist, din punctul meu de vedere, însă făcea față la „travaliu” L-am cooptat doar în acțiuni care durau mult și numai pentru a puncta numeric. La o acțiune de trafic de migranți, de pildă, a stat retras și nu a comunicat cu ceilalți din echipă decât strictul necesar. Ne-am cazat la Simeria și Arad, în pensiuni ieftine, câte șase-sapte în cameră, pentru a ne odihni și pentru a ne spăla. Când l-am întrebat pe Iani unde-i Muntean, mi-a răspuns că se culcase în mașină, în curtea pensiunii.

Avea însă o mare calitate, lui Muntean îi plăcea să copieze! îl observam cu atenție, voia să facă dosare identice cu ale mele! Eram dispus să îl ajut, însă era căpos și orgolios, lucra haotic, împrăștiat și dezorganizat. Se apuca de toate și nu ducea la bun sfârșit mai nimic. Capacitatea de analiză și cea de sinteză îi lipseau total.

Astfel, după ce am făcut eu dosarul „Hidra”, hop a sărit și el cu un dosar similar, mult mai mititel, dar care viza același gen de infracțiuni. L-a făcut atât de bine, încât la un moment dat a fost restituit de instanță.

Cum am făcut eu un dosar pe fapte comise cu violență, hop și el cu unul asemănător. A consemnat reclamațiile părților vătămate, a audiat mulți martori, a interceptat zeci de telefoane, apoi a abandonat dosarul. La mult timp după aceea, l-am întrebat de soarta dosarului:

— Ce-ați mai făcut, măi, Aline, cu dosarul „Voişan”?

— Eu, ce am făcut? A stat luni de zile la Ghiţoica! Asta a plecat judecător, nu ştiu la cine a rămas. Eu sunt de vină? Să-l facă ei!

— Vorbeşte lumea că ai fi ceva rudă cu Voişan...

— Nu este adevărat, suntem amândoi din Pianu. Nu am nicio legătură! Acum am intrat în grupa de vânatoare în care este şi el, poate greşesc ţinta!

Poate dialogul redat nu este extrem de fidel datorită trecerii timpului, însă conţinutul şi esenţa discuţiilor, astea au fost. Cine îl ştie pe Muntean îl recunoaşte citind cele de mai sus. Nu îşi asuma niciodată nimic!

Din punctul meu de vedere, Alin Muntean este produsul demersurilor susţinute, făcute de DIICOT în acea perioadă, de a lua poliţişti din structura IGPR-DCCO şi de a-i detaşa la această unitate de Parchet. Alin Muntean nu mai avea de mult niciun fel de respect faţă de meseria de poliţist, relevantă fiind încercarea de a-l determina pe Mache să întocmească un raport mincinos, încă din anul 2012. Atunci, în urma unei sesizări mincinoase făcute de acelaşi procuror Mureşan, la sediul Brigăzii sosise o echipă de control. Mie, lui Mache, lui Geo, lui Mişu şi lui Muntean ne-au fost solicitate rapoarte cu privire la aspectele verificate. Muntean a încercat să îl determine pe Mache să treacă în raport aspecte neadevărate, spunându-i că el şi Mureşan vor face selecţia poliţiştilor ce urmau să fie detaşaţi la DIICOT. Sustinea că o să aibă sala)

râul dublu, că nu-l mai interesa Poliţia Română!

Costel Chirilă

Este şi în prezent procuror în cadrul DIICOT Alba.

Cândva, la începuturile carierei sale de procuror DIICOT, am iniţiat împreună cu Cami o cauză importantă, care viza proxenetismul, traficul de persoane şi traficul de minori, fapte comise în ţară şi în alte patru state din spaţiul UE. L-am avut procuror de caz pe Costel. Au fost arestaţi zeci de traficanţi şi de proxeneţi, fiind identificate foarte multe victime minore şi prostituate. Dosarul a fost

codificat „Operațiunea El Passo” Nu ar putea Costel să nu recunoască faptul că i-am scris și i-am dat pe stick starea de fapt, structura grupării, participația penală a fiecărei persoane cercetate și că am redactat în numele lui toate cererile de autorizare și de prelungire a interceptărilor, inclusiv cererile de percheziții. El doar le-a semnat și a cules laurii victoriei!

Totuși, nu aveam o părere rea despre el ca procuror, între timp devenise harnic și meticulos. Își dactilografia singur declarațiile atunci când audia, chiar își asculta uneori țintele interceptate. Îl consideram, pe bună dreptate, singurul cu care puteai să faci dosare importante, iar cei din echipa mea au lucrat cu el câteva asemenea cazuri.

Costel a reprezentat, cumva, marea mea dezamăgire! Multă vreme l-am crezut cinstit, onest, însă aveam să constat că nu era mai bun decât ceilalți doi.

Derulând înapoi în timp, îmi dau seama că nu era simbolul corectitudinii, așa cum l-am crezut. Acum sunt convins că nu a fost implicat doar în dosarul fabricat împotriva mea. Până la urmă, el a fost procurorul care a emis rechizitoriile în dosarele „Pomponio” și „Prostituate pentru VIP-uri”, evident cunoscând în amănunt ce s-a întâmplat în acele cauze. El a fost cel care nu l-a reținut pe Anversa, rupând ordonanța emisă. El a dispus în cazul lui Ion Lazăr și nu l-a mai cercetat niciodată. Chirilă a știut despre condamnările cu suspendare date pe fond în aceste dosare și despre nedeclararea legală a recursului și nu a intervenit. A cunoscut relațiile dintre Mureșan și Lazăr, dintre Mureșan și Opruța, dintre Cean și Anversa. A știut și a tăcut! A săvârșit exact ceea ce a încercat să îmi însceneze mie: „a omis să sesizeze organele judiciare” Voi povesti mai multe în capitolul dedicat dosarelor „Pomponio” și „Prostituate pentru VIP-uri” îmi amintesc că la două-trei zile după arestarea mea nelegală, înaintea judecării recursului declarat de mine, la sediul DIICOT Alba, Chirilă mi-a desigilat geanta de serviciu, dorind cu

ardoare să găsească probele pe care știa că le am împotriva lor. Nu am fost de acord ca activitatea să se desfășoare la DIICOT Alba, știind ce urmăresc! Mă temeam de compromiterea voluntară a datelor conținute pe suporturi electronice. Prin avocații mei, am făcut o cerere pentru ca geanta să fie desigilată în prezența noastră, doar la sediul central de la DIICOT. Împreună cu procurorul Banea, Chirilă a desfășurat acea activitate nelegal, fără ca apărătorii mei aleși sau un avocat desemnat din oficiu să fie de față.

^y
Eram ținut în birou împotriva voinței mele, deși am cerut să fiu dus înapoi în arest. Trebuia să mă supun, fiind arestat și aflat sub escortă. Pe toată durata activității, am stat pe un scaun cu ochii închiși, refuzând să particip la acele ilegalități. Au vrut să filmeze activitățile, însă lui Banea i se terminase spațiul de stocare al camerei video. Erau praf!

Abia la sfârșitul activității și-au dat seama că au încălcat legea și au chemat de urgență o doamnă avocat, ca apărător din oficiu. I-au cerut să semneze procesul-verbal de consemnare a activităților, la care doamna avocat nu asistase. Ulterior aveam să constat că Banea și Chirilă au împrumutat acest mod de operare de la Mureșan și Muntean, care procedaseră similar în cazul majorității actelor întocmite împotriva mea.

Doamna avocat, Alexandra Belei, era total diferită de avocații cu care erau ei obișnuiți, refuzând categoric o asemenea ilegalitate. Atunci am cunoscut-o și o voi admira mereu! Chirilă a amenințat-o, spunându-i că se va sesiza din oficiu pentru favorizarea infractorului. Doamna avocat a reacționat demn și profesionist, sesizând Baroul Alba cu privire la cele întâmplate!

O să relatez în carte modul în care procurorul Costel Chirilă, din dorința de a mă inculpa în mod nedrept, a compromis instituția „martorului cu identitate protejată” A realizat o înregistrare ambientală cu Cristian Litera, care

era arestat în altă cauză. În conținutul discuției ambientale, Chirilă l-a determinat pe Cristian Litera să confirme că fusese audiat cu protejarea identității în cauzele „Spumă și Bibanu’” și, Aurul dacic” Deși Litera i-a atras atenția că îi expune atât pe el, cât și pe membrii familiei sale, că îi pune viața în primejdie, Chirilă a utilizat acea înregistrare ambientală, dosarul ajungând pe rolul Tribunalului Hunedoara și devenind public. Mai mult, Mureșan a primit de la Chirilă procesul-verbal de redare al acelei discuții, folosindu-l și în dosarul în care am fost arestat nelegal, ajungând pe rolul ICCJ, deconspirând încă o dată faptul că Litera a fost martor protejat în dosare extrem de importante.

Mă întreb, firește: o să mai fie cineva de acord vreodată să fie audiat cu identitate protejată în cauzele instrumentate de DIICOT?

Acesta este, în realitate, procurorul DIICOT Costel Chirilă, care și-a creat imaginea unui bărbat evlavios, fiind un creștin ortodox nelipsit de la slujbele de duminică. Crede cu tărie în Dumnezeu! Iar Dumnezeu îi va arăta cât de rău a păcătuț! Negreșit!

Marian Banea

A fost procuror DIICOT până în anul 2015. L-am cunoscut în urmă cu mai mulți ani, când a venit prin detașare la DIICOT Alba de la un Parchet local. Încă de atunci m-au surprins la acesta lipsa de fermitate în fața colegilor procurori și a polițiștilor și incapacitatea lui de a-și asuma ceva, orice. Cerea mereu părerea altora, părea lipsit de orice inițiativă.

A plecat de la DIICOT când i-a expirat detașarea și a revenit după câțiva ani, în perioada mandatului de șef al lui Mureșan, în septembrie 2012. De la început, Mureșan și Muntean au profitat din plin de naivitatea sa și de calitățile amintite mai sus, fiind delegat să desfășoare anumite activități în dosare pe care nici nu le cunoștea. În realitate, i s-a cerut și a acceptat să efectueze cereri către instanțele de judecată pentru obținerea de interceptări sau

listinguri telefonice, fără să cunoască starea de fapt din dosare, fără să fi citit măcar o declarație din acestea. Evident, stările de fapt prezentate în cereri erau false, imagine, nefundamentate de niciun fel de indicii sau de probe. În baza acelor cereri au fost interceptate posturile telefonice ale unor persoane nevinovate, au fost atribuite în mod fals posturi telefonice unor persoane care, în realitate, nu le utilizau. Marian Banea nu a considerat necesar să verifice realitatea stărilor de fapt prezentate în cererile formulate, inducând în eroare judecătoria, acceptând și ajutând prin aceasta la construirea acuzațiilor mincinoase formulate împotriva mea și a altor persoane.

Fiind audiat atât la DNA în faza de urmărire penală, cât și în cursul cercetării judecătorești efectuate de ICCJ, procurorul Marian Banea a declarat cu seninătate că nu cunoștea „situația de fapt din dosar, că Mureșan i-a cerut să facă acele cereri și că stările de fapt i-au fost date pe stickuri de Ioan

Mureșan sau de Alin Muntean”.

Același Marian Banea, în calitatea de procuror DIICOT Alba, a semnat un referat cu privire la mine, întocmit de șeful său Ioan Mureșan, în baza căruia Alina Bica a solicitat și a obținut ilegal să-mi fie retrase avizul DIICOT și avizul de organ al poliției judiciare. În acel referat erau invocate aspecte mincinoase la adresa mea, inclusiv acelea că, în calitate de șef al Brigăzii, nu am asigurat, din punct de vedere logistic și administrativ, buna desfășurare a activităților din dosarele DIICOT Alba.

Atât la DNA, cât și în fața ÎCCJ, Marian Banea a infirmat existența unor probleme logistice și administrative. El a declarat: „Ioan Mureșan a chemat toți procurorii în ședință, le-a prezentat referatul fără să le prezinte alte acte. Aspectele din referat nu îi erau cunoscute, nu făceau referire la dosare instrumentate de el, însă a semnat referatul, pentru că așa au făcut și ceilalți procurori DIICOT Alba”.

Marian Banea este încă procuror! Un polițist care ar fi comis asemenea fapte ar fi fost probabil pedepsit în modul cel mai crunt.

Claudiu Mariș

Este încă ofițer în cadrul Brigăzii, fiind cunoscut în ultima perioadă sub numele de Președintele. Să nu vă imaginați că apelativul s-ar datora vreunor abilități deosebite! Nu! Este porecla batjocoritoare dată de polițiștii onești celui care a acceptat să fie audiat împotriva mea cu identitate protejată, fiindu-i atribuit în acest scop numele „Emil Constantinescu”.

Claudiu era un bun ofițer, chiar fusesem în relații de amiciție. Avea calități profesionale care îmi plăceau și îmi inspira încredere, motiv pentru care l-am susținut și l-am încurajat să participe la concursuri de promovare în funcție și l-am avansat în grad înainte de termen. Uneori îl cooptam în acțiunile importante ale Brigăzii, de trafic de persoane și trafic de migranți, participând la misiuni prelungite alături de noi.

Îmi amintesc că în cadrul activităților de investigare a grupării „Preda” (cei implicați în furtul armelor din depozitul militar de la Ciorogârla) l-am cooptat pe Mariș în echipă, așa că a participat alături de noi la câteva misiuni în București. Ulterior, undeva pe autostrada București – Pitești, echipa noastră a realizat prinderea în flagrant a lui Mihai Zugravu și a lui Alin Căcă, înaintea declanșării perchezițiilor în acea cauză. Evident, am participat ulterior la efectuarea perchezițiilor și la mai multe activități importante din acel dosar.

Prin luna mai 2013, după arestarea lui Cristian Litera, într-un grup de colegi aflați la mine în birou, am afirmat că, dacă Mureșan ar fi lucrat cu noi acel dosar, rezultatele ar fi fost mult mai bune, având în vedere posibilitățile informative și investigative pe care noi le aveam în județul Hunedoara. Au fost discuții între profesioniști la care, din păcate, a participat și Claudiu Mariș!

Mariș a fugit la DIICOT și a raportat ceea ce auzise, acceptând, la cererea lui Mureșan, să devină Președintele.

În cadrul procesului-verbal de consemnare a declarației lui Mariș, cu identitate protejată, Mureșan a menționat că acesta dorea ca declarația să fie secretizată, întrucât „se temea să nu își atragă amenințări ori violențe din partea persoanelor cercetate”.

Claudiu Mariș nu a reacționat și a acceptat tacit ilegalitățile lui Mureșan, care a invocat, în mod mincinos, în propunerea de arestare întocmită împotriva mea, că declarația martorului „Emil Constantinescu” ar demonstra că Traian Berbeceanu „avea date și informații despre faptele comise de Cristian Litera, dar nu le-a sesizat, nu a luat măsuri și nici nu a făcut informări cu privire la datele și informațiile deținute”.

Așadar, Claudiu Mariș a luat cunoștință de cele invocate mincinos de Mureșan în propunerea de arestare, însă nu a reacționat în niciun fel, știind că cel care-i era coleg și șef, care îi acordase încrederea lui, a fost arestat nevinovat.

A tăcut Mariș și a stat pe burtă luni întregi, sperând că nimeni nu va afla vreodată că el era Președintele. A dormit liniștit Mariș în toate cele treizeci și trei de nopți nedormite de mine în perioada în care am fost arestat nelegal!

Degeaba a declarat Mariș, ulterior, în fața ICCJ că „a făcut o prostie când a luat decizia de a fi audiat ca martor cu identitate protejată” și că „nu cunoaște modul în care Mureșan a motivat necesitatea protejării identității sale, nefiind adevărat că s-ar fi temut de amenințări ori violențe din partea persoanelor cercetate”.

Degeaba a arătat Mariș judecătorilor înaltei Curți că „afirmațiile mele potrivit cărora, dacă aș fi lucrat în dosarul «Litera-Simota», rezultatele ar fi fost mai bune, le consideră credibile, având în vedere cariera mea profesională bine conturată și capacitățile mele informative”.

Ciprian Baboș

Este ofițer de poliție la IPJ Alba. A fost „un fel de polițist” în structura BCCO Alba. Cu câțiva ani înainte, venise în Brigadă, pentru că IGPR dorea să angajeze specialiști în științe economice, cu speranța că, la un moment dat, vor ieși din ei polițiști capabili să investigheze infracțiuni macroeconomice. Cel puțin în cazul lui Baboș, s-au înșelat! A lucrat în structura noastră scurt timp, cred că vreo doi ani, nu mai rețin exact, însă prestația lui profesională nu m-a impresionat.

Prin reorganizarea Brigăzii, s-a dispus ca un număr de trei ofițeri să fie mutați în cadrul IPJ Alba, moment în care i-am cerut șefului de serviciu să îi nominalizeze, dar să îi aibă în vedere pe cei cu performanțe modeste. Evident, Baboș s-a aflat printre ei! Nu am plâns după el, nici nu am mai auzit de el, aproape că-i uitasem mutra inexpresivă.

Cât timp a lucrat la Brigadă, trecea mereu neobservat, nu se remarcă prin nimic, nici rău, nici bun. Dacă ar fi lipsit de la serviciu două-trei luni, nu aş fi observat. Era astenic, lipsit de energie, de fapt, nu era nimic! În rarele momente când ne intersectam, mă agasa cu stilul pe care îl credea politicos, iar eu îl apreciam drept slugarnic! Se apleca cumva exagerat de la mijloc, iar pentru accentuarea plecăciunii, înclina și capul: „Să trăiți, șefu’!”, „Am înțeles, șefu’!”

Vă puteți imagina ce mi-a venit să fac când, trimis fiind de Mureșan și de Chirilă la arest să discute cu mine, Baboș mi-a spus „Domnu’ Berbeceanu, hai să discutăm ca între bărbați!”? Am reușit să mă abțin și am plecat în celulă, lăsându-l acolo, mic și umil! Probabil, tocmai astea au fost calitățile care l-au recomandat în fața lui Mureșan.

Aurel Rișcuța

Este un fost polițist, în prezent om de afaceri în județul Hunedoara. L-am cunoscut după ce m-am căsătorit și, la cerere, am fost transferat la SCCO Hunedoara. Rișcuța era, la acea vreme, șeful serviciului, dar, în opinia

mea, nu avea habar de munca de poliție. Atunci așa se cerea, pentru că ulterior a promovat în funcția de adjunct al șefului IPJ Hunedoara. Este prieten intim cu procurorul Nicolaie Cean, fiind gemeni în tot ceea ce înseamnă caracter, minciună, tupeu, relații, combinații...

CAPITOLUL III

Profioniștii

În cadrul acestui capitol, mi-am propus să vă prezint câteva dintre operațiunile desfășurate de noi de-a lungul timpului.

Acestea nu au reprezentat neapărat cele mai importante activități ale noastre, nici cele mai spectaculoase sau încărcate de riscuri, niciunul dintre aceste criterii nefiind luat în considerare în selectarea lor. Au fost însă cazuri excepționale, unele dintre ele unice în istoria Poliției Române, care, prin complexitatea lor, prin natura infracțiunilor investigate și a numărului persoanelor documentate, prin valoarea capturilor efectuate sau a prejudiciilor recuperate, au constituit recorduri naționale la vremea instrumentării lor.

Operațiunile, pe care urmează să vi le prezint cronologic, au fost alese de procurorii DIICOT Alba pentru a ne fi imputate, mie și echipei, în construirea unui dosar ticălos, bazat pe probe false, cu scopul înlăturării mele de la conducerea Brigăzii.

Oamenii cercetați în cadrul acestor operațiuni au fost arestați preventiv, cei mai mulți dintre ei fiind condamnați la ani grei de închisoare cu executare pentru infracțiuni grave comise cu mare violență, pentru contrabandă calificată, evaziuni fiscale sau delapidări cu prejudicii imense, furturi cu consecințe deosebite, trafic de droguri, trafic de persoane și proxenetism.

Membrii acestor grupări infracționale destructurate de noi - unii dintre aceștia aflându-se în perioada executării pedepselor, alții fiind eliberați din penitenciare - au fost regrupați, la foarte mult timp de la arestare, de

procurorii DIICOT și au fost transformați în martori sau denunțatori mincinoși, folosiți la fabricarea dosarului ticălos pe baza căruia eu și colegii din echipă urmam să fim „executați”.

Operațiunea „Primăria Deva”.

Se întâmpla în anul 2003, cred că în timpul verii.

Pe atunci DIICOT nu exista. Era constituit la nivelul Parchetului General doar un Serviciu de Combatere a Crimei Organizate și Antidrog, unde lucrau cei mai inimoși și mai bine pregătiți procurori. Le-aș aminti aici pe doamnele procuror Raluca Boțea și Corina Gherghișan – două profesioniste de o aleasă ținută.

La nivelul acestei structuri se desfășurau activități care

vizau fapte ilegale comise de primarul în funcție al municipiului Deva, Mircia Muntean. Procurorul de caz era Corina Gherghișan, eu având onoarea de a fi delegat să desfășor activități în acel dosar.

Eram șeful Serviciului de Combatere a Crimei Organizate din cadrul IPJ Hunedoara, fiind subordonați operativ Centrului Zonal Alba (care ulterior avea să devină Brigada Alba Iulia).

După o documentare temeinică și activități informativ-operative importante, Parchetul General a hotărât efectuarea unei descinderi la Primăria Deva, urmând a fi ridicate mai multe documente care interesau cauza. Împreună cu ofițerii Dorel Radu și Laurențiu Blăjan, coordonați de doamna procuror Corina Gherghișan, am descins la instituția respectivă.

Evident, s-a produs mare zarvă, presa locală aflând aproape instantaneu. Îmi amintesc că am fost primiți de primarul Mircia Muntean și de viceprimarul de atunci, Mircea Molor.

Mircia Muntean, așa cum mă așteptam, a fost protagonistul unui show ieftin, la care se pricepea atât de

bine. Striga acuze la adresa dușmanului etern, PSD, numindu-l malefica entitate care ne coordona pe noi, cei ce desfășurăm activitățile la „primăria lui”. Acuza existența „trădătorilor”, referindu-se la unii funcționari onești ai instituției, bănuți de „colaborare” cu procurorii. Clama „serviciile”, invoca instituția „procurorului general”, amenința cu relațiile avute, totul într-un cocteil zgomotos, obositor și doar de el înțeleș.

În intervalul în care ne desfășuram activitățile, sortând documentele care ne erau puse la dispoziție de funcționarii primăriei și ridicând înscrisurile care puteau fi utile cercetărilor efectuate, viceprimarul Mircea Molor încerca să ne convingă, și el, că tranzacțiile investigate erau legale, acuza, cumva voalat, că toată activitatea pe care o desfășuram ar fi fost pusă la cale de „pesedeul” local, formațiunea politică rivală. Parcă îl văd și acum, stând tolănit într-un fotoliu din cabinetul primarului, încercând să pară înțelept, dându-se imparțial și dorind să fie sfătos.

Mircea Molor ocupa funcția de viceprimar din anul 2000, iar faptele investigate în acel dosar erau comise în 1999. Cu toate acestea, nu avea nicio reținere în a ne spune că suntem pe o pistă greșită. Am avut un dialog simpatice cu acesta, întrebându-l dacă a lucrat la Primărie în perioada când s-au comis tranzacțiile suspecte. Mi-a confirmat că nu, precizând că anterior fusese profesor de matematică la un liceu din Deva. Următoarele treizeci minute s-a văitat, spunându-ne cât de nedreaptă și de grea era viața de politician, cum a greșit când a intrat în politică, cât de bine îi fusese la catedră. Se apucase omul să ne explice diferența dintre matematica pe care o iubea și politica pe care era nevoit să o facă. Nu se mai oprea, iar mie răbdarea îmi scădea!

Instantaneu, mi-am amintit de profesorul meu de analiză matematică, un geniu, un pedagog de excepție. Era de o severitate recunoscută, cu mare luptă din partea mea m-a trecut în al doilea an de facultate. Domnul profesor

Tătaru, pentru că așa se numea, avusese în trecut o mică divergență cu tatăl meu, ofițer de poliție rutieră. Am înțeles că omul rămăsese pieton o perioadă bună și nu uitase asta până când am ajuns eu student. A trebuit să tocesc pe brânci, să îl conving că merit să trec mai departe! Niciodată în viață nu am să uit teorema lui Gauss-Ostrogradski!

Revenind la descinderea amintită mai sus, sătul să îl aud pe Mircea Molor cum se lamenta, deși cercetările nu îl priveau, i-am propus în glumă să îmi facă pe o coală de hârtie demonstrația completă și corectă a teoremei lui Gauss-Ostrogradski, spunându-i că, dacă reușește, oprim activitățile și ne retragem. Mi-a replicat că el a predat la liceu, că a știut-o în facultate, dar a uitat-o. Nu m-am putut abține să-i răspund că, dacă l-ar fi avut profesor pe domnul Tătaru, ar fi scăpat de acea percheziție!

Un alt episod care mi-a rămas în memorie a fost acela că, la scurt timp, Mircia Muntean a fost sunat pe telefonul mobil de o persoană căreia i se adresa cu „domnule deputat”. Primarul a pronunțat numele procurorului Corina Gherghișan și pe al meu, după care, cu un aer triumfător, i-a întins telefonul doamnei procuror, spunându-i:

— Domnul deputat Rușanu dorește să vorbească cu dumneavoastră!

Evident, doamna procuror a refuzat sec:

— Nu-l cunosc!

Am sperat pe moment că era o farsă pusă la cale de Molor care, între timp, ieșise din încăpere. Mă gândeam că, în înțelegere cu șeful său, după ieșirea din birou, a sunat dându-se drept deputat, la intimidare. Mânat de curiozitatea polițistului operativ am fost de acord să vorbesc cu interlocutorul lui Muntean, care mi s-a adresat cu o voce ce nu era a lui Molor, pe un ton răstit:

— Ce căutați acolo? Ce căutați în biroul primarului? Dacă nu părăsești biroul în trei minute, o să zbori din Poliție în trei zile!

Recunosc, am fost surprins de cele auzite! Pe de o parte, îi credeam în stare de orice, pe de altă parte, speram ca vocea răutăcioasă să nu fie a deputatului invocat. Îmi plăcea în poliție și nu prea voiam să zbor! mai mult, nu aș fi crezut vreodată că un distins deputat al Parlamentului României putea profera astfel de amenințări, în asemenea împrejurări. Speranța mi-a fost spulberată de faptul că, în zilele următoare, însuși deputatul Radu Rușanu cerea public printr-un comunicat de presă demisia procurorului general de atunci, Ilie Botoș, și a procurorului de caz, Corina Gherghișan. Eu scăpasem, deocamdată, fără zbor! Cam așa se făcea politică, dar în anii 2000, nu acum...

În toată perioada care a urmat, primarul care devenise învinuit a acuzat procurorii și polițiștii de abuzuri, a cerut demisii și a invocat imixtiunea PSD în fabricarea acuzațiilor formulate împotriva sa.

Presiunea politică făcută asupra celor care instrumentau acel dosar a continuat și în perioada următoare. Astfel, PNL, din care Mircia Muntean făcea parte, și PD, colegi în Alianța D.A.*, au organizat la Deva un „Marș al tăcerii” pentru susținerea primarului din Deva.

Halucinant era faptul că nu era un marș de susținere electorală, ci unul de „susținere împotriva justiției”, fapt confirmat de însuși președintele PNL, Theodor Stolojan.

Alianța „Dreptate și Adevăr”.

participant la acest miting, care a condamnat public, prin declarații de presă, „abuzurile procurorilor de la Crimă Organizată”.

Nu are nicio importanță că, la acel miting, alături de Theodor Stolojan și de miniștrii Mona Muscă, Gheorghe Barbu și alți lideri naționali ai Alianței D.A., a participat și toată „floarea lumii interlope” a județului Hunedoara, oameni care, peste ani, aveau să devină martori mincinoși împotriva mea.

Important este că, în urma acelui dosar, Mircia Muntean a fost condamnat definitiv de ICCJ la o pedeapsă

de patru ani de închisoare, cu suspendarea executării pedepsei, fiind găsit vinovat de săvârșirea infracțiunilor de abuz în serviciu în dauna intereselor publice. A fost obligat să plătească statului român suma de vreo de 330.000 de dolari, stabilită ca prejudiciu în cauză (nerecuperat până la data scrierii cărții).

Este de reținut faptul că, în iulie 2013, când acesta a fost condamnat de instanța de fond la patru ani de închisoare cu suspendare, procurorii DIICOT, conduși la acea vreme de Alina Bica, nu au declarat recurs. Adică, nu au făcut recurs față de acela care, în urmă cu zece ani, urla împotriva „abuzurilor procurorilor de la Crimă Organizată”, iar până la acea dată prejudiciul nu fusese recuperat! În septembrie 2013, condamnarea a rămas definitivă, iar în noiembrie 2013, Mircia Muntean a formulat un denunț mincinos, la DIICOT, împotriva mea. Să fi fost vorba de un troc? Asupra acestor aspecte voi reveni pe parcursul cărții.

Pe principiul că faptele rele nu rămân niciodată nepedepsite, la sfârșitul lui octombrie 2014, Mircia Muntean s-a proptit beat, cu mașina, într-o basculantă, după ce anterior a acroșat un autobuz și un autoturism. Se întâmpla pe centura orașului Deva, unde deputatul și-a abandonat mașina avariata, rupând-o la fugă de la locul accidentului.

Am scris „deputatul”, pentru că, între timp, Muntean intrase în Parlament, trecând pe la mai multe formațiuni politice și oprindu-se la PSD. Adică tocmai la ăia răi, care i-ar fi „comandat” dosarul în 2003!

Neșansa turmentatului parlamentar a fost că în goana sa disperată l-au urmărit mai multe persoane, martori ai accidentului, care-i strigau:

— Unde fugi, domn primar?

— Ce ați băut, domnule deputat? De ce fugiți?

La fața locului, în timp record, au sosit presa și Poliția Locală. Deputatul turmentat era ascuns în niște boschete, după un gard viu, încercând fără succes să

escaladeze un alt gard și să sară în curtea unei gospodării. Din curte se auzeau lătrăturile puternice ale unor câini zdraveni și strigătele proprietarului casei:

— Domnu' Muntean, vedeți că mi-ați trezit copiii! Ce căutați la mine? Nu sări, omule, că te mănâncă câinii!

Polițiștii locali au ajuns lângă acesta și, cu eforturi vizibile, au reușit să îl treacă înapoi peste gardul viu, fiind nevoiți să îl manevreze ca pe un sac mare, plin cu cartofi.

Deputatul Muntean avea fața plină de sânge, semn că se lovisese de parbriz în timpul accidentului. Își pierduse pantofii în timpul goanei sau al escaladării gardului, era plin de noroi și nu se putea ține pe picioare decât sprijinit de polițiști. Părea imaginea jalnică și tristă a unui om al străzii.

Parlamentarul a început să le facă reproșuri jurnaliștilor, bâlbâindu-se, acuzându-i că ar fi farsori și mincinoși, spunând că nu a condus el, ci Jenică, șoferul său. A acuzat martorii oculari de minciună și pe foștii colegi din PNL de hoție. A fost protagonistul unei reprezentări triste și mizerabile.

Și evident, fără nicio legătură cu situația în care se afla, cu accidentul produs, cu starea de ebrietate avansată sau cu fuga de la fața locului, fără nicio legătură cu nimic, și-a amintit de mine:

— L-am dat în gât pe Berbeceanu, că a furat și el, și taică-su! Ați spus că Berbeceanu îi erou național! Nu-i erou național! Ați mințit!

Ziariștii, surprinși de subiectul abordat de bețiv, l-au întrebat:

— Ce legătură are Berbeceanu cu faptul că ați băut și ați avut accident?

— Nu are! Toți ați zis că am ceva cu Berbeceanu, nu am nimic cu Berbeceanu!

În mod firesc, a urmat un nou dosar penal, deputatul fiind găsit cu o alcoolemie de 1, 80 grame de alcool pur în sânge. Fiind trimis în judecată, ICCJ l-a condamnat la doi ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de conducere

a unui vehicul sub influența alcoolului. Prin aceeași sentință, magistrații au decis să fie revocată pedeapsa cu suspendare primită în 2013, întrucât noua faptă a fost comisă în termenul de încercare, urmând ca Mircia Muntean să execute șase ani de închisoare în regim de detenție.

Operațiunea „Spumă și Bibanu”.

În anii 2000, în lumea interlopă a județului Hunedoara apăruseră câteva grupări infracționale cu manifestări specifice criminalității organizate, cristalizate mai ales în Deva, Hunedoara și Valea Jiului. Grupările respective erau în plină organizare și consolidare. Membrii acestora migrau de la o grupare la cealaltă, în funcție de interesele de moment și de influența pe care liderii lor o aveau în rândul autorităților. Se ducea o permanentă luptă pentru supremație între grupări, se desenau teritorii și se împărțeau localitățile importante în zone de influență. Confruntările dintre bandele de infractori degenerau adesea în acțiuni extrem de violente.

Municipiul Deva, ca reședință de județ, părea cel mai atractiv pentru crima organizată aflată în plină expansiune, pentru că aici existau mai multe oportunități de afaceri și tot aici erau concentrate administrația locală și sediile principalelor instituții de aplicare a legii, elementele infractoare având ca scop coruperea autorităților.

În aceste circumstanțe, județul Hunedoara devenise unul cu o problemă deosebită. Elementele infractoare de aici aveau legături puternice în toată țara și acționau în contrapartidă cu alte grupări, dispuneau de mijloace materiale deosebite și, mai ales, de o mare influență printre funcționarii poliției, ai parchetelor, ai instanțelor locale și ai administrației publice și printre personalitățile politice. Elementele infractoare de calibru și-au diversificat în timp preferințele pentru anumite genuri de fărâdelegi, trecând de la cele comise cu violență (tâlhării, taxe de protecție, șantaj, vătămări corporale, ultraje) la

săvârșirea infracțiunilor de consum și trafic de droguri, trafic de persoane și proxenetism, unde câștigurile erau mult mai mari și mai ușor de realizat.

y y îmi amintesc că, undeva în vara anului 2000, în stația Opera din municipiul Deva a avut loc o confruntare între bandele rivale. Zona Opera, situată pe unul dintre principalele bulevarde ale orașului, era cunoscută ca locul în care se practica schimbul ilegal de valută. În jurul orei cinci după-amiază, când acea zonă era extrem de aglomerată, Mărgan, Mugurel, Ovidiu Ioiescu, zis Pera, și alți indivizi considerați, la acea vreme, ca făcând parte din lumea interlopă au fost atacați de gruparea adversă. În acea locație au descins mai multe mașini din care au coborât circa 15 - 20 de persoane înarmate cu pari și bâte de baseball. Mărgan, Pera și Mugurel au reușit să scape prin fugă, fiind copleșiți de violența și de numărul agresorilor. Aceștia din urmă au distrus autoturismul lui Mărgan, l-au lovit cu parii, i-au spart geamurile, parbrizul, farurile și i-au distrus caroseria.

Poliția rămăsese pasivă, așa că am demarat urgent activitățile de cercetare împreună cu colegii de atunci din cadrul

Serviciului CCO* Hunedoara, Dorel Radu și Laurențiu Blaj an. Am muncit pe brânci până a doua zi dimineață, identificând și audiind părți vătămate și martori, făcând cercetări la fața locului, stabilind identitatea unor agresori și mobilul acțiunii ilicite. În dimineața următoare, cu actele întocmite beton, m-am prezentat la adjunctul șefului IPJ Hunedoara, colonelul Rișcuța, în vederea rezoluționării și înregistrării unui dosar penal. Nu așteptam laude, însă am fost șocat să constat că Rișcuța a început să urle isteric și să îmi reproșeze că am desfășurat activități fără știința lui. Fiind extrem de contrariat, m-am înființat în fața șefului IPJ Hunedoara, colonelul Aranaciu Ștefan. Acesta din urmă fusese adus la conducerea Poliției din Hunedoara de la Mehedinți, tocmai din cauza faptului că luptele interne pentru câștigarea

fotoliului de inspector-șef făceau ca lupta împotriva infracționalității să ocupe un loc secundar.

Domnul colonel Aranaciu m-a asigurat de sprijinul său, astfel că ne-am continuat activitățile în acel dosar. Am sta

bilit că gruparea agresoare fusese coordonată de Iulian Ceia, iar din aceasta făceau parte Baderca și Napolitanul din Arad, Alin Ștefoni din Simeria și alte persoane.

Dosarul s-a încheiat cu trimiterea în judecată a agresorilor în stare de arest preventiv, însă acela a fost momentul în care, pentru prima dată, a intrat în scenă procurorul Nicolaie Cean.

În timpul în care noi desfășuram activități în dosar, magistratul se deplasase în centrul orașului și încercase să îi convingă pe Mărgan și pe Mugurel să-și retragă plângerile formulate și să nu mai colaboreze cu noi. Cert este că y aceștia au înregistrat cu un reportofon presiunile făcute de magistrat, predându-mi caseta în cursul anchetei. Evident.

Serviciul de Combatere a Crimei Organizate.

la rândul meu, am predat acea casetă la SIPI* Hunedoara în prezența inspectorului-șef, pentru a fi decriptată și redată discuția și pentru a fi luate măsurile legale. De atunci, caseta a dispărut! Procurorul Nicolaie Cean era prietenul din copilărie al colonelului Aurel Rișcuța, un amănunt extrem de important, ce va fi aprofundat într-un capitol următor.

Întâlnindu-mă întâmplător, în 2015, cu domnul colonel colonel Aranaciu la Băile Felix, am depănat toate aceste amintiri și întâmplări, iar acesta a conchis:

— Domnule Traian, aia a fost cea mai urâtă perioadă din cariera mea, venisem acolo să facem treabă, dar am fost trădat de toată lumea! Am fost uimit de ceea ce se întâmpla în județul ăla!

În perioada următoare, în cadrul altor dosare penale,

au fost arestați, rând pe rând, cam toți membrii grupărilor infracționale.

I

Mărgan a fost cercetat și arestat preventiv, iar după punerea în libertate a fugit în Spania, fiind condamnat în lipsă pentru lipsire de libertate. Anterior, el și cu Ovidiu Ioiescu, zis Pera, au fost inițiatorii locali ai modului de operare care a constat în impunerea „oamenilor de ordine”, provenind din grupul lor, în localurile din Deva. După fuga lui Mărgan în Spania, coordonarea grupării a fost preluată de Pera, care s-a dovedit un lider extrem de violent. Începând din 2003, a reorganizat grupul și a recrutat noi membri, întâlniți la sala de forță. Ulterior, gruparea s-a consolidat prin aderarea altor persoane, cu cazier judiciar. Curând, au intrat în conflict cu alte grupuri violente, cu hoții de buzunare, cu practicanții jocului alba-neagra și cu proxeneții, cărora le percepeau taxe de protecție, reprezentând cotă-parte din câștigurile ilicite realizate. Acțiunile violente ale grupului condus de Pera

Serviciul Informații și Protecție Internă.

au produs un val de plângeri adresate Poliției Deva, care a reacționat pârținitor. În această împrejurare, grupul lui Pera a aderat la grupul cunoscut sub numele de „Spumă și Bibanu”, după poreclele celor doi lideri.

Coordonatorii grupului infracțional, preocupați de asigurarea protecției propriilor activități infracționale, i-au racolat pe șeful de atunci al Poliției Municipiului Deva – comisarul-șef David – și pe subordonații acestuia, comisarul Igna, agenții Stăiculescu, Pasc și Precup. Cei cinci polițiști au aderat la gruparea infracțională, furnizând informații despre grupurile adverse, despre acțiunile poliției, sprijinindu-i prin instrumentarea defectuoasă a dosarelor în care membrii grupării erau cercetați pentru fapte comise cu violență.

În 2001 s-a înființat Centrul Zonal de Combateră a >

Criminalității Organizate Alba Iulia, care ulterior avea să devină BCCO Alba. Serviciul de profil din cadrul

IPJ Hunedoara a trecut în subordinea operativă a acestei structuri. Era cumva gura de oxigen de care aveam nevoie. Ieșiserăm de sub controlul IPJ Hunedoara și eram hotărâți să reinstaurăm ordinea în județ. Dosarele făcute de noi au continuat într-un ritm infernal.

În 2003, în cadrul unui dosar spectaculos, a fost arestat Budală, un membru al grupării infracționale. Roxana, o tânără din Deva, a avut neșansa să se îndrăgostească de interlop. După câteva luni de relație, a aflat că acesta era căsătorit și a vrut să se despartă de el. Budală o pândeă și o răpea de pe stradă, din fața blocului, amenințând-o cu moartea în cazul în care îl părăsea. Așa a început calvarul fetei! Era ținută încuiată în casă, obligată să consume droguri de mare risc, în special Ecstasy, și avea voie să iasă doar sub supravegherea bărbatului. A reușit să fugă de mai multe ori, însă era găsită și pedepsită crunt. Tânăra ne-a relatat în anchetă că furia derbedeului nu avea limite: uneori o lega de un scaun cu mâinile la spate, îi puneă căluș în gură pentru a o împiedica să zbiere de durere, apoi o curența cu un cablu alimentat la rețeaua electrică. Altă dată, cu o lingură înroșită deasupra focului de la aragaz, a ars-o pe piept. Budală spunea că în acest fel „o călește” pentru a nu „se sparge” dacă va fi vreodată anchetată de poliție.

Am reușit să recuperăm victima și am ascuns-o pe durata anchetei la Mănăstirea Râmeț, în județul Alba. Cu sprijinul Maicii Starețe, Roxana a fost îmbrăcată în măicuță și cazată într-o chilie. Traumele fizice și psihice prin care trecuse erau cumplite! În plus, aveam nevoie de timp pentru probarea faptelor lui Budală și voiam să o ferim pe fată de alte suferințe. Locația era secretă, o știam doar eu, colegii mei Dorel Radu și Laurențiu Blăjan și părinții fetei.

La acea vreme, tehnica nu era foarte performantă și, având nevoie de probe în susținerea acuzațiilor, a trebuit să improvizăm: Roxana l-a contactat pe ticălos de pe un telefon mobil în prezența noastră, iar noi am înregistrat

autorizat discuțiile. În urma acelor convorbiri obținuserăm recunoașterea faptelor, făcută de Budală cu lux de amănunte. Aveam înregistrate amenințările acestuia cu acte de o violență extremă, însă ne doream să extindem investigațiile pentru documentarea activităților de trafic de droguri.

Budală a apelat la serviciile administratorului unei societăți de telefonie mobilă, care, în mod ilegal, a verificat toate apelurile primite și efectuate de pe cartela folosită de Roxana în convorbirile cu derbedeul. Acesta l-a anunțat pe Budală că, între numerele de telefon care au apelat-o pe Roxana, apărea și numărul lui Laurențiu Blăjan, care figura ca angajat al IPJ Hunedoara. Acțiunea noastră fusese deconspirată. Budală, cu un tupeu infracțional ieșit din comun, l-a apelat pe polițist, amenințându-l. Am fost nevoiți să intervenim, astfel că Budală a fost arestat pentru lipsire de libertate, instigare la violarea secretului corespondenței și instigare la fals în declarații. A fost arestat și administratorul societății de telefonie mobilă pentru divulgarea secretului profesional și violarea secretului corespondenței.

După reluarea activităților specifice și aprofundarea segmentului de trafic și consum de droguri, în martie 2004 s-a reușit prinderea în flagrant, în timpul unei tranzacții cu morfină, a altor doi membri ai grupării infracționale, respectiv Liviu Montaldo, zis Italianul, și Roznovan. Cei doi au fost arestați pentru trafic și consum de droguri, stabilindu-se că unul dintre furnizorii acestora ar fi putut să fie Cristian Litera. Evident, cercetările au fost extinse și față de acesta, fiind solicitate și măsuri de supraveghere tehnică. La acea vreme, interceptările telefonice le realizam prin SIPI Hunedoara.

Încă de atunci mi-a părut suspect faptul că SIPI nu ne pune la dispoziție convorbirile purtate de Cristian Litera, iar la adresele oficiale pe care le trimiteam cei de la SIPI îmi răspundeau fie că „nu a existat trafic” pe posturile supravegheate, fie că „discuțiile purtate nu prezentau

interes operativ". Aceste aspecte sunt importante; le voi aprofunda în capitolele viitoare.

În iulie 2004, în urma unui scandal de proporții finalizat cu acte de mare violență, alți membri ai grupării, respectiv Piedone, Adiță, Cătălin, Pleșu, au fost arestați preventiv pentru săvârșirea infracțiunilor de ultraj contra bunelor moravuri și loviri, însă, după expirarea mandatelor, au fost lăsați în libertate, continuându-și activitățile infracționale. Primii doi făceau parte din aripa dură a grupării, fiind folosiți și ca smardoi în practicarea jocului ilegal de noroc alba-neagra. Cătălin și Pleșu făceau parte din segmentul infracțional care se ocupa cu traficul de droguri. După doar două luni, Cătălin a fost prins în flagrant în timpul unei tranzacții cu droguri de risc (marijuana) și a fost arestat preventiv.

În ceea ce privește infracțiunile de trafic de persoane și proxenetism comise de membrii grupării, am stabilit că, sub paravanul clubului de noapte Extaz cu program de striptease, aparținându-i lui Jimi Luxemburghezul și administrat de Marius Brelian, zis Brăileanu, se desfășurau activități de racolare a unor tinere, uneori minore, și de plasare a acestora în scop de prostituție clienților clubului de noapte, sub acoperirea unor activități ca dansatoare sau dame de companie.

A fost autorizată introducerea lui Luci ca investigator acoperit, reușindu-se să se stabilească modul de operare al suspectilor, tarifele practicate de prostituate și locuința din municipiul Deva închiriată de aceștia pentru desfășurarea activităților infracționale. Ulterior, Jimi și Brăileanu au fost reținuți și arestați preventiv pentru săvârșirea infracțiunii de proxenetism.

După arestarea acestora, Ovidiu Ioiescu, zis Pera, prin violențe și amenințări, le-a determinat pe cele cinci prostituate cercetate în cauză să declare că, în timpul anchetei, ar fi fost bătute de organele de poliție pentru a da declarații care să-i incrimineze pe Brăileanu și pe Jimi, după care le-a condus la Spitalul Județean și la Laboratorul

de Medicină Legală Hunedoara-Deva în vederea obținerii de certificate medico-legale. Mai mult, Pera le-a cerut prostituatelor să revină asupra declarațiilor date la poliție și, în acest fel, să faciliteze eliberarea lui Marius Brelian din arest. Evident, în perioada imediat următoare, a fost arestat și Pera pentru săvârșirea infracțiunilor de complicitate la proxenetism și favorizarea infractorului.

Îmi amintesc că, la acea vreme, deja documentaserăm activitățile infracționale ale lui Pera, urmând să îl capturăm, să îl reținem și să îl prezentăm instanței pentru arestare. Am solicitat sprijinul SIPI Hunedoara pentru stabilirea locului în care se afla suspectul, această structură asigurând atunci suportul tehnic. Șeful SIPI mi-a spus că Pera a fost localizat la domiciliu și că se găsește acolo o echipă de supraveghere, urmând să ne anunțe când părăsește locuința.

Așteptam relaxat la birou semnalul dat de SIPI, când am fost anunțat de un informator că Pera a fost văzut la un service din Sântuhalm (la circa cinci kilometri de Deva). Buimac, l-am sunat pe șeful SIPI să aflu noutăți, însă acesta mi-a spus pe un ton liniștit:

— Este tot acasă, Traiane, totul este sub control. Vă anunțăm noi!

Nu i-am spus despre informația primită, însă nu mai știam ce să cred! Aveam ambele echipe în zona în care locuia suspectul, așteptând în standby semnalul dat de echipa SIPI. După câteva minute, „sifonul” m-a sunat iar să îmi spună că Pera plecase de la service și se îndreaptă spre Deva.

Presat de timp, am sărit în Loganul personal și am plecat în întâmpinarea lui Pera. L-am anunțat pe Luci telefonic, cerându-i ca ambele echipe să vină spre ieșirea din Deva. Deoarece nu știam pe unde va intra în oraș, pentru a nu risca să-l scap, am blocat cu Loganul ambele benzi de intrare în oraș, așezându-l transversal pe axul drumului înainte ca acesta să se bifurce. Circulația spre intrarea în oraș era blocată, iar Pera era undeva, prins

între mașini. Am fugit să îl identific, în spatele meu venind Luci și „mascații” de la SAS, care sosiseră între timp. Pe celelalte două benzi de ieșire din oraș se circula normal, însă datorită unor șoferi curioși și prea atenți la ceea ce făceam noi, în loc să privească la mașinile din față, s-a produs un carambol de toată frumusețea între mai multe autoturisme. Treaba lor!

L-am găsit pe Pera, l-am extras din mașină, a fost imobilizat și condus la sediul IPJ Hunedoara. Toată acțiunea a durat vreo trei sferturi de oră, după care, ajunși la sediul Poliției, am vrut să îl anunț pe șeful SIPI că Pera fusese capturat. Am fost neplăcut surprins să îl aud spunându-mi:

— Nicio mișcare încă, domn Traian. Este acasă, suntem pe el!

— Bine, domn colonel, așteptăm un semn!

— Sigur că da, cum iese, cum te-am sunat. Doamne-ajută!

Doamne-ajută, dar eram șocat și nervos în același timp:

ofițerii SIPI așteptau încă să coboare Pera din bloc! Am zis să nu-i deranjez și i-am mai lăsat la pândă vreo oră-două. În timp ce îl audiam pe suspect, m-a sunat iar șeful SIPI:

— Când l-ați prins? Unde? Pe unde a ieșit?

— A venit singur, domnu’ colonel. Acum cinci minute s-a predat.

În cursul aceleiași zile a fost ridicat de la domiciliu Kadet, un alt membru al aceleiași grupări infracționale, fiind cercetat, reținut și ulterior arestat pentru săvârșirea infracțiunilor de proxenetism și favorizarea infractorului.

Pe parcursul anului 2004, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Alba Iulia a infirmat mai multe soluții de netrimitere în judecată, date în dosare penale instrumentate la Poliția Municipiului Deva, privind agresiuni comise de către membrii acestei grupări infracționale. Toate aceste plângeri au fost conexate în

cadrul unui dosar de urmărire penală, instrumentat la nivelul Centrului Zonal de Combatere a Crimei Organizate și Antidrog Alba Iulia, sub supravegherea procurorului-șef adjunct Augustin Lazăr, luând naștere ceea ce avea să se numească generic dosarul „Spumă și Bibanu’” Ulterior, la acesta au fost conexeate și cauzele descrise mai sus.

În perioada imediat următoare, Centrul Zonal Alba a organizat și a coordonat două acțiuni în urma cărora au fost reținuți și apoi arestați ceilalți membri ai grupării, printre care liderii Spumă și Bibanu și cei cinci polițiști amintiți anterior.

Au fost efectuate unele percheziții domiciliare la persoane din anturajul acestora, fiind identificată o ladă metalică încuiată cu lacăt, în interiorul căreia am găsit un pistol automat cu glonț de calibrul 9 mm, cu amortizor de zgomot și 12 cartușe aferente; un pistol cu glonț semiautomat marca Beretta, de calibru 7, 65 mm, cu amortizor de zgomot și zece cartușe aferente; un pistol cu gaze marca Rohn și 11 cartușe aferente, stabilindu-se că acestea au fost duse în acea locație de Spumă, unul dintre liderii grupării. Această captură a reprezentat pentru dosar cireșa de pe tort.

De-a lungul activităților desfășurate în cauză am avut ocazia să constat legături suspecte ale unor procurori, în mod deosebit ale lui Nicolaie Cean, cu membrii grupării infracționale, fiind interceptate convorbiri telefonice ale acestora. Ținând cont și de împrejurările descrise mai sus, referitoare la intervenția acestuia în încercarea de împăcare a combatanților participanți la evenimentele din zona Opera, i-am zis încă de atunci procurorului de caz că nu mi se pare normal să cercetăm și să arestăm doar polițiștii, iar implicarea unor procurori să nu o investigăm.

În 2004 a luat ființă DIICOT, singura structură specializată care investiga infracțiunile comise de grupările infracționale organizate, astfel că urmărirea penală în acest dosar a fost preluată de structura teritorială a DIICOT Alba Iulia, procurorii care au

continuat urmărirea penală fiind Emilia Dinu și Dana Ghițoaica.

Îmi amintesc că, în cursul urmăririi penale, procurorii care supravegheau cauza au luat hotărârea să îl audieze pe Cristian Litera, în calitate de martor cu identitate protejată. Evident, acesta era atributul exclusiv al procurorului, doar el putând să dispună o astfel de măsură, însă, în acel moment, nu am fost împăcat cu ideea, deoarece mi s-a părut că Litera scapă prea ușor. Chiar mi-am exprimat nemulțumirea în acest sens, însă mi s-a cerut să îl contactez și să îl trimit discret pentru a fi audiat în acest mod. Nu am știut niciodată care procuror a făcut acea audiere și nici conținutul declarațiilor lui Litera. Categorie însă, procurorii care au emis rechizitoriul au cunoscut toate aceste elemente. Este vorba de doamnele procuror DIICOT Alba - la acea vreme, Dana Ghițoaica și Emilia Dinu.

Ulterior, în timpul cercetării judecătorești efectuate de Curtea de Apel Pitești, am fost delegat să asigur prezentarea conspirată a lui Cristian Litera la instanță, în vederea audierii cu identitate protejată. Este important de precizat că nu am asistat la audierea acestuia nici în faza cercetării judecătorești.

Cu Aurel Rîșcuța, Nicolaie Cean, Ovidiu Ioiescu, zis Pera, Cristian Litera, Liviu Montaldo, zis Italianul, și Alin Ștefoni ne vom mai întâlni în cele ce urmează, toți fiind implicați în mod direct în instrumentarea dosarului în baza căruia am fost reținut și arestat nelegal.

Ne vom reîntâlni și cu procurorul DIICOT Alba, Dana Ghițoaica, însă în noua calitate a domniei sale, aceea de judecător.

Operațiunea „Hidra”.

Se întâmpla pe la început de aprilie, în 2006.

Cristi, Luci și Maurice, care locuiau în municipiul Hunedoara, m-au informat că, în oraș, tensiunile dintre două mari grupări erau deosebite, în orice moment putând degenera în lupte de stradă sângeroase. Colegii de la

Politia Municipiului Hunedoara păreau depășiți de evenimente. Între membrii celor două grupări avuseseră loc confruntări anterioare, în localuri și cluburi din oraș sau chiar în plină stradă, fapte de o deosebită violență. Existau plângeri formulate la Poliție pentru infracțiuni grave ca tentative de omor, tâlhării, vătămări corporale, însă cercetările băteau pasul pe loc, iar situația conflictuală escalada încontinuu.

Era vorba despre două grupări infracționale conduse de Endre și Florin Dumitraș, zis Karatistul, pe de o parte, și de Ioniță Gheorghe, zis Ghiță Francezul, pe de altă parte, aceștia aflându-se în plină luptă pentru supremație. „Locotenenții” grupărilor infracționale își disputau localurile în care lucrau ca agenți de pază, fiecare dorind să acapareze cât mai multe și mai importante astfel de obiective. Scopul principal al confruntării era însă dorința de a obține controlul absolut al

y furturilor de materiale feroase și neferoase din incinta fostului combinat siderurgic, fapte generatoare de venituri ilicite imense.

În prima zi a lunii aprilie, circa treizeci de indivizi din cartierul Micro 7, toți înarmați cu obiecte contondente (bâte de baseball, leviere, săbii, lanțuri), au fost convocați de locotenenții lui Ghiță Francezul cu scopul prinderii și agresării fizice a membrilor grupării coordonate de Endre. În acest timp, gruparea adversă, din care făceau parte preponderent persoane din cartierul Micro 5, a fost mobilizată de liderul lor.

În acea noapte nu a existat o confruntare directă, dar, în serile următoare, Endre a hotărât să adune cât mai mulți combatanți și să anihileze prin violență gruparea adversă, condusă de Ghiță Francezul. Orașul părea a fi în plin război, străzile municipiului Hunedoara au fost invadate practic de câteva zeci de indivizi înarmați, membri ai grupurilor infracționale.

Am solicitat sprijinul IPJ Hunedoara și al Jandarmeriei, prin urmare, în zonă au fost trimise

importante efective pentru a se evita o confruntare directă, cu consecințe deosebit de grave. Măsurile speciale de menținere a ordinii publice, cu efective sporite de polițiști și de jandarmi, au continuat și în zilele următoare, până la dezamorsarea conflictului.

A fost momentul în care s-a declanșat, sub coordonarea Dianei Pecincu, ceea ce urma să devină apoi „Operațiunea Hidra”, un dosar extrem de complex și de greu prin natura infracțiunilor investigate, prin amploarea deosebită a faptelor ilicite și prin prejudiciile uriașe create.

Diana era procuror la DIICOT Hunedoara. Un magistrat de excepție, cu o capacitate de muncă remarcabilă, extrem de bine pregătită profesional, de o moralitate și o corectitudine impecabile. Un om care mi-a marcat în sensul bun cariera!

Diana mi-a ascultat argumentele, a analizat la foc automat informațiile prezentate de Cristi, Maurice și Luci, apoi a împărtășit dorința noastră de a exploata la cald situația conflictuală dintre cele două grupări. Pe de o parte, urmăream prevenirea unei confruntări directe ce părea iminentă, pe de altă parte, doream ca, de la început, să obținem primele probe și indicii care să ne ajute la asamblarea întregului puzzle infracțional.

Încă din zilele în care solicitaserăm asigurarea unui dispozitiv sporit de ordine publică, împreună cu Cristi, Maurice și Luci, cu sprijinul agenților Vio Lăban, Relu Cristureanu și Vali Lăcraru, colegi de mare încredere din Hunedoara, am început să-i pescuim pe liderii Endre și Ghiță Francezul și pe locotenenții acestora, ducându-i la discuții la sediul Poliției municipiului Hunedoara. În realitate, aceste convorbiri erau înregistrate autorizat în mediul ambiental, reprezentând primele probe administrate, extrem de importante.

Nici nu vă puteți imagina hărnicia cu care membrii fiecărei grupări infracționale turnau informații despre infracțiunile comise de gruparea rivală. Și unii, și ceilalți, crezând că în acest mod ne vor câștiga prietenia, ne

furnizau date de mare valoare, probe directe, detalii importante despre faptele rele ale celorlalți. Fiecare dintre cei ascultați, fără ca măcar să își dea seama, a dezvăluit date despre constituirea, structura și organizarea propriei grupări și despre membrii ei.

Încă din prima zi, ne-au livrat numerele de telefon folosite de adversari și, în plus, ne-au dat numerele lor, evident, doar pentru a păstra legătura în viitor. Ne-au fost de un real folos!

Am început astfel documentarea activităților ilicite, simultan pentru ambele grupări, în cadrul aceluiași dosar. Să nu se supere nimeni!

Cristi și Maurice au fost autorizați să desfășoare activități sub acoperire în zonele în care aceștia acționau, obținând informații prețioase, care priveau intențiile infracționale, legăturile avute, modurile de operare folosite, date care au fost materializate apoi în probe utile.

Erau interceptate concomitent zeci de posturi telefonice utilizate de suspecti. Discuțiile erau sortate, descifrate, decriptate, redactate în scris. Se muncea pe brânci, cu o hotărâre fantastică.

Au fost rapid identificate zeci de dosare înregistrate la Poliția Municipiului Hunedoara cu autori necunoscuți, neidentificați. Autorii erau de fapt membri ai celor două grupări infracționale, iar dosarele priveau furturi cu un mod de operare deosebit, toate comise prin efracție, toate pe timp de noapte. Însă era vorba și despre tentative de omor, tâlhării, vătămări corporale și șantaje, toate fiind preluate și conexe la dosarul nostru.

În paralel, a început investigarea infracțiunilor economice ale societăților comerciale dezvoltate pe lângă combinatul siderurgic, care căpușau această întreprindere. Se preconizau prejudicii imense create prin evaziuni fiscale, delapidări și spălări de bani. Acest segment de activități era coordonat de procurorul Mircea Adrian.

Nu aș putea să o uit pe Iulia Lazăr! Era grefierul perfect! De fapt, era mai mult decât atât, muncea cot la cot

cu noi cu o deosebită rezistență la efort și cu o hotărâre remarcabilă.

Îmi amintesc că, pe atunci, DIICOT Hunedoara funcționa în podul Parchetului Județean. Vara anului 2006 a fost cumplit de caldă, acoperișul se încingea, temperaturile din „biroul mare”, cum îi spuneam noi, depășeau uneori 38 - 40 de grade Celsius. Aerul era de nerespirat, fiind supraîncălzit de calculatoarele și de imprimantele care stăteau să crape. Nici vorbă de existența vreunei instalații de aer condiționat, singurul dispozitiv de climatizare fiind un ventilator cu picior și ax descentrat, din dotarea Parchetului. Ajunseserăm să dăm jos de pe noi tricourile jilave și să ne răcorim la unica chiuveță existentă. În vara aia nu s-au luat concedii!

Încă de la început am constatat, dincolo de orice dubiu, că membrii celor două grupări au reușit să pună la punct organizarea impecabilă a furturilor din combinat. Pentru protejarea câștigurilor foarte mari generate de aceste fapte ilicite, grupările infracționale respective au înlocuit ordinea de drept, care trebuia exercitată de instituțiile statului, cu reguli proprii, prin exercitarea unor acte de violență extremă. Aceștia au reușit să instaureze teroarea și legea tăcerii, reguli după care funcționa, la acel moment, întreaga comunitate a municipiului. Poliția Municipiului Hunedoara a devenit, în timp, depășită de fenomenul infracțional al furturilor din combinat și chiar de infracțiunile cu violență comise de membrii grupărilor.

O condiție favorizantă a dezvoltării acestor activități»

Infracționale a fost înființarea unor centre de colectare a fierului vechi în municipiul Hunedoara, care cumpărau bunurile furate de membrii grupărilor infracționale organizate, întocmind acte false de achiziționare, după care le revindeau, culmea, tot combinatului siderurgic. Administratorii unora dintre societățile comerciale colectoare de materiale feroase și neferoase au manifestat afinități pentru una sau alta dintre grupări, în timp ce alți administratori au lucrat fără

preferințe cu membrii ambelor grupări. Era de notorietate faptul că Endre direcționa echipele sale de hoți către centrul de colectare administrat de Florin Dumitraș, zis Karatistul, situat în apropierea combinatului.

Grupările infracționale s-au constituit în timp în jurul liderilor, ajungând să funcționeze ca adevărate celule militare. Locotenenții erau oamenii de încredere, fiind folosiți în mod deosebit la acțiunile violente ale grupării, ca bodyguarzi, însă participau activ și la furturi atunci când câștigurile ilicite erau deosebite. Pe o poziție inferioară locotenenților se aflau șefii echipelor de hoți. Pe ultima treaptă erau cei numiți „nepoți”.

Nepoții erau indivizi, inclusiv minori, care sustrăgeau efectiv bunurile din combinat, putând fi asimilați sclavilor pentru că furau cantități foarte mari de fier într-un timp foarte scurt, făcând un efort fizic deosebit pentru care erau plătiți cu sume derizorii. Nepoții transportau cu spatele tone de mărfuri până la gardul ce împrejmuia combinatul, le scoteau în exterior și le încărcau în dubele și în camioanele puse la dispoziție de liderii grupărilor. Nepoții proveneau din familii care trăiau la limita subzistenței, fiind exploatați fără scrupule de membrii grupărilor infracționale. De exemplu, în timpul iernii, când temperaturile coborau și până la - 10 grade Celsius, aceștia trebuiau să traverseze râul Cerna, apa ajungându-le adesea până la brâu, fiecare cărând, într-o singură tură, cantități de 60 până la 100 de kilograme de fier. Situația nepoților era ingrată, ei lucrând în condițiile respective pentru câștiguri foarte mici, doar pentru a supraviețui.

Furturile din combinat erau organizate în cele mai mici amănunte. Astfel, în prima fază se identifica pontul, când liderii beneficiau de informații de la agenții firmei de pază cu care negociau șpaga ce trebuia plătită. Paznicii le facilitau pătrunderea în combinat și sustragerea de materiale și primeau, în schimb, mulți bani. Odată stabilită ținta și accesul asigurat, după lăsarea întinericului, locotenenții, dând dovadă de o putere de mobilizare

exemplară, îi convocau în timp foarte scurt pe nepoți (8 - 10 persoane într-o echipă) și pe șefii acestor echipe. Locotenenții se așezau în posturi-cheie pentru a supraveghea zona și pentru a le comunica nepoților când să intre la furat sau când să se retragă la apariția eventualelor intruși, polițiști sau jandarmi. Adesea, echipajele Poliției și ale Jandarmeriei ori patrulele societății care asigura paza incintei combinatului erau atacate cu adevărate ploi de bolovani.

Echipele de hoți intrau pe rând, dar acționau și toate odată atunci când sustrăgeau fier din garniturile CFR care aprovizionau combinatul. Astfel, în fiecare noapte, se adunau câte o sută de persoane, secțiile respective fiind supuse unui adevărat asalt căruia muncitorii din combinat nu-i făceau față, fiind de multe ori agresati fizic. La o singură pătrundere, echipele de hoți sustrăgeau zeci de tone de fier din garniturile CFR, zeci de tone de fier vechi din depozitul combinatului și mii de kilograme de materiale neferoase din magazia centrală și din magazia de feroaliaje (feromolibden - denumit în jargonul lor „morcov” sau codificat „M”, ferosiliciu - denumit „S”, ferrovanadiu - denumit „vânăță” sau „V”). De asemenea, manifestau interes pentru furturile de neferoase (cupru - denumit în jargonul specific „roșu”, aluminiu - denumit „alb” sau plumb - denumit „greu”), materiale provenite din halele și din instalațiile combinatului (cabluri electrice, motoare electrice), creându-se în acest fel importante distrugerii și fiind afectat adesea procesul de producție.

Disputele dintre liderii celor două grupări au fost generate de dorința fiecăruia de a acapara în totalitate piața neagră a fierului vechi, aducătoare de profituri uriașe. În acea perioadă se ducea o luptă continuă între membrii celor două grupări, uneori degenerând în acte de o violență deosebită, ca tentative de omor, tâlhării, vătămări corporale, loviri și șantaje. În afara confruntărilor directe, membrii celor două grupări, prin liderii lor, au inițiat acțiuni subversive deosebit de abile, menite să-i

compromită pe adversari, reușind chiar înscenarea unor activități ilicite de trafic și de consum de droguri. Fiecare grupare încerca să direcționeze atenția organelor de urmărire penală spre activitățile infracționale ale grupării adverse, sesizând adesea telefonic comiterea de infracțiuni.

Cel mai perfid dintre cei investigați s-a dovedit a fi Florin Dumitraș, zis Karatistul, iar cel mai important concurent al afacerilor derulate de acesta era Ovidiu Claudiu Luca, zis Bozgoru, care a devenit, în timp, dușmanul întregului grup infracțional organizat condus de Endre și de Karatistul.

Dumitraș își făcuse un scop din eliminarea lui Bozgoru de pe halda de zgură și din oprirea achizițiilor de fier vechi făcute de centrul de colectare al acestuia din urmă. În acest sens, el și Endre au hotărât să-i însceneze un trafic de droguri. Așadar, au luat legătura cu doi reprezentanți ai lumii interlope din Arad, de la care au procurat cocaină, fiind hotărâți să monteze drogurile de mare risc în autoturismul lui Bozgoru.

Așa cum v-am relatat deja, liderii ambelor grupări infracționale s-au arătat dispuși să ajute la aflarea adevărului, prin urmare ne-au dat cu amabilitate numerele lor de telefon. Evident, încă de atunci am organizat interceptarea și monitorizarea autorizată a convorbirilor telefonice. În acest context, m-am trezit sunat de Endre, chiar la începutul lunii mai. Ca un cetățean onorabil ce se pretindea, a ținut să-mi precizeze că avea informații cum că Francezul și Bozgoru urmau să aducă droguri de la Arad. Endre insista să mă țină la curent cu evoluția situației, să identifice mașina cu care se va realiza traficul și să stabilească sursa prafurilor.

Recunosc, Endre mi-a stârnit interesul și, împreună cu Cristi și Luci, am întetit monitorizarea posturilor telefonice interceptate. A meritat efortul, întrucât, după vreo două zile, Endre a fost sunat de Augustin Iakab, zis Guști, un tânăr care lucra la o spălătorie auto din

Hunedoara. În cadrul discuției, Guști îi cerea în avans banii promiși spunând că o să rezolve „problema aia”, dar „omul vine destul de rar la spălătorie”. După alte două zile, Endre l-a sunat pe Karatist și i-a spus că Bozgoru era la un târg auto din apropierea orașului Deva, cerându-i acestuia acordul „să dea duma aia”. Karatistul l-a îndemnat să o facă și să-l țină la curent: „la dă-o și sună-mă și pe mine”.

Nu mică mi-a fost mirarea când, la nici două minute după ce a primit „verde” de la șeful său, Endre m-a contactat telefonic pentru „a-mi da duma”:

— Vă salut, Endre la telefon.

— Ia zi, Endre!

— În legătură cu BMW-ul ăla, sută la sută are sub scaunul lui. Este la târg la Șoimuș.

— Dar ce are, mă?

— Prafuri din alea, droguri.

— Heroină?

— Nu, d-alea, cum le zice...?

— Cocaină?

— Da, așa. Sută la sută, mi-a zis omu' care a văzut...

În aceeași zi, în jurul prânzului, Luci, Cristi și Maurice, împreună cu un echipaj al Poliției Rutiere, au oprit autoturismul condus de Bozgoru. Acesta a negat cu tărie că ar deține droguri, însă, după ce s-a controlat autoturismul, exact sub scaunul șoferului, prins cu bandă scotch maro, a fost găsit un pachetel cu trei pungulițe din plastic, transparente. În acestea s-a găsit un praf de culoare albă, care s-a dovedit a fi cocaină.

Bozgoru a declarat că prafurile nu-i aparțin, a reacționat violent atât verbal, cât și fizic, acuzându-i pe polițiști că i-ar fi plasat drogurile în mașină. Fiind adus la Parchet pentru audieri, după ce a depășit șocul provocat de descoperirea pliculețelor în autoturismul său, a declarat că-l bănuiește de înscenare pe Karatist.

Mai mult, Bozgoru ne-a precizat, în aceeași declarație, că în ziua anterioară a dus autoturismul la o spălătorie din Hunedoara și l-a lăsat pentru câteva ore,

fiind prezent în acel loc și Endre. După o scurtă verificare efectuată de Maurice, am stabilit că la spălătoria respectivă lucra Guști și fusese de serviciu chiar în acea zi. În plus, Bozgoru nu avea atitudinea unui traficant sau a unui consumator de droguri de mare risc!

Am apelat la un mic „artificiu” și l-am sunat înapoi pe Endre, spunându-i că informația sa nu era bună, că am oprit mașina în trafic, dar nu am găsit drogurile. Departe de a fi vreo persoană inteligentă, fraierul a pus botul, cerând răgaz de două minute pentru a afla date suplimentare. Când a revenit mi-a spus că „prafurile sunt chiar sub scaunul șoferului, prinse cu scotch maro de rama aia metalică”. Era clar! Endre știa prea multe amănunte, inclusiv culoarea scotch-ului!

Era tot mai evident că Endre era implicat și că era vorba de o înscenare, scopul fiind răzbunarea. Eram hotărâți să aflăm adevărul, împrejurările în care s-au petrecut lucrurile și persoanele implicate. Nu ne plăcea ideea că un maimuțoi de talia lui Endre ar putea să ne considere atât de naivi, încât să mușcăm din momeala lui. Am hotărât să supralicitez. După câteva minute, l-am apelat iar:

— Bă, ia zi-mi și mie, cine ți-a spus? Cine a văzut drogurile la el? Ca ăsta urlă că nu-s ale lui, că i le-am pus noi...

— Nu pot să vă spun, vă dați seama, dacă se aude...

Până la urmă, Endre s-a consultat cu Karatistul și, pentru a întări suspiciunile față de Bozgoru, au decis să introducă în cauză un martor mincinos. Astfel, după câteva minute, m-a sunat, spunându-mi că informatorul este dispus să se întâlnească cu mine, însă nu dorește să dea o declarație, ci doar să povestească ceea ce văzuse cu o seară înainte. În aceeași zi, seara, prin intermediul lui Endre, m-am întâlnit cu Guști. Despre acesta din urmă, știam deja de pe „căști” că este unul dintre nepoții care lucrau pentru Endre și, fără știința lui, am înregistrat ambiental convorbirea dintre noi. Fiind instruit de Endre, a

încercat să îmi servească o poveste de-a dreptul puerilă, susținând că ar fi văzut tranzacția noaptea, de la o distanță de circa șase-șapte metri, că prafurile ar fi fost cumpărate de Bozgoru în mașina proprie și le-ar fi verificat turnându-și-le în palmă în fața unui local public.

Discuțiile ulterioare dintre Endre, Karatist și Guști au fost extrem de relevante, rezultând fără dubiu faptul că ne aflam în fața unei înscenări ordinare.

Mai mult, imediat după reținerea sa, Guști a solicitat să fie reaudiat de procuror. În prezența apărătorului, a spus că Endre i-a înmănat pachetul pentru a-l pune în autoturismul lui Bozgoru. În momentul audierii lui Guști de către judecător, cu ocazia luării măsurii arestării preventive, acesta și-a menținut declarația, fiind vizibil înspăimântat de faptul că a recunoscut comiterea infracțiunii de fată cu ceilalți

coinculpați, Endre și Karatistul, prezenți și ei în sala de judecată pentru arestare.

Cât timp a fost arestat preventiv în cauză, Guști a trimis procurorului șase scrisori prin care solicita audiență. S-a luat legătura cu acesta, dar nu a dorit să dea o declarație, însă ne-a adus la cunoștință faptul că îi este frică pentru viața lui, deoarece, în mod regulat, este amenințat în arest cu acte de violență, mesaje venite din partea lui Endre și a lui Dumitraș, care urmau să fie puse în practică dacă Guști nu-și schimba declarațiile. După ce a fost pus în libertate, Guști a fost audiat, din motive de securitate, la sediul IPJ Alba Iulia, în prezența unui apărător. Declarația a fost înregistrată audio-video pe suport magnetic. Acesta a povestit din nou filmul evenimentelor, descriind cu exactitate pachetul pe care-l pusese în autoturism.

Cred că persoanele cercetate în cadrul acestui dosar au fost unele dintre cele mai josnice și mai lipsite de scrupule întâlnite în cariera mea. Astfel l-aș caracteriza, de pildă, pe Ioniță Gheorghe, zis Ghiță Francezul. Acesta

înființase o firmă de pază la care au fost angajați locotenenții săi, care au început să lucreze ca agenți la diferite localuri din Hunedoara, înainte ca societatea să primească acreditarea obligatorie. Datorită faptului că din activitățile de pază câștigurile erau infime și nu reușeau decât să domine anumite teritorii din Hunedoara, Francezul s-a străduit să introducă agenți de pază în structurile societății care asigura paza combinatului. Din această poziție putea, pe de o parte, să le reducă în mod violent accesul în combinat lui Endre și

membrilor grupării sale, și, pe de altă parte, să-și întărească propria grupare, permițând accesul în combinat, la furat, numai echipelor de hoți agreate.

În aprilie și mai 2006, deși nu erau încă angajați, Ghiță Francezul și locotenenții săi s-au alăturat agenților firmei de pază în acțiunile violente îndreptate asupra membrilor grupării lui Endre atunci când încercau să pătrundă în combinat la furat. Aceasta era și perioada în care câștigurile lui Endre s-au diminuat serios, astfel că s-a hotărât să-i ticluiască lui Ghiță Francezul infracțiunea de trafic de droguri, acțiune pe care, împreună cu inculpatul Florin Dumitraș, a îndreptat-o ulterior asupra lui Bozgoru.

Caracterul de delincvent al lui Ghiță Francezul a fost

evidențiat și după arestarea acestuia. Pentru că refuza să mănânce, procurorul Diana Pecincu a fost nevoită să îl audieze în Arestul IPJ Hunedoara. Cu acea ocazie, în prezența apărătorului ales, acesta a răsturnat efectiv biroul peste procuror, manifestându-se extrem de violent, chiar dacă de față se aflau doi ofițeri ai BCCO Alba lui ia. Evident, a regretat ulterior!

Pentru anihilarea celor două grupări, în momentul declanșării acțiunii au fost solicitate forțe suplimentare, având în vedere caracterul agresiv al membrilor lor, cartierele rău famate în care se acționa și numărul mare de persoane vizate. Astfel, la acțiune au participat

Serviciile Acțiuni Speciale din județele Hunedoara, Alba, Sibiu, Arad, Timiș și Cluj, fiind reținuți și arestați ulterior patruzeci și nouă de infractori.

Au fost efectuate zeci de percheziții domiciliare și la sediile societăților comerciale investigate. Îmi amintesc cu mare plăcere rapiditatea cu care „mascați” poliției îi scoteau pe membrii grupării Endre din locuințele vizate, cum erau coborâți pe scările blocurilor în care locuiau, fără ca măcar să atingă treptele. La acele percheziții am participat alături de Diana Pecincu. Îmi amintesc că echipa care l-a ridicat pe Dumitraș a raportat că și acesta a avut o reacție violentă, atacând „mascați”. S-a lăsat cu încătușarea forțată a acestuia și cu câteva distrugerii neînsemnate.

În cursul perchezițiilor, liderii și locotenenții celor două grupări reproșau în gura mare că facem jocurile celorlalți, neștiind că ambele grupări au fost vizate. Nu pot să uit stupefacția cu care se priveau când s-au întâlnit cu toții, escortați de colegii mei și de „mascați”! Nu pot să nu îmi amintesc, cu satisfacție, cum Ghiță Francezul i s-a adresat lui Endre:

— Ne-o făcut Berbeceanu ca pe fraieri! Și-o bătut joc de noi, ne-o pus cap în cap și ne-o belit pe toți! E bine, așa-i, unguere?

Prejudiciile stabilite în dosar au fost de 12 milioane de lei prin evaziune fiscală, delapidare și spălare de bani, circa un milion de lei prin furturile de materiale feroase, neferoase și feroaliaje din incinta combinatului siderurgic și în jur de 2, 3 milioane de lei prin sustragerea unor cantități imense de scoartă metalică, în paguba aceluiași combinat.

Acțiunea a fost un succes, fiind premiată, în 2007, de Inspectoratul General al Poliției Române cu trofeul „Polițistul anului”.

Rețineți aceste nume: Florin Dumitraș, zis Karatistul, Gheorghe Ioniță, zis Francezul, Ovidiu Luca, zis Bozgoru, și Augustin Iakab, zis Guști, pentru că le voi mai pomeni pe

parcursul acestei cărți. La mai bine de șapte ani de la arestarea acestora, niște procurori i-au folosit pentru obținerea de denunțuri și de declarații mincinoase în baza cărora am fost arestat ilegal.

Operațiunea „Casablanca”.

Pe la jumătatea lui ianuarie 2009 eram la București, la o convocare cu șefii Brigăzilor de Combatere a Criminalității Organizate. Petre Tobă tocmai fusese uns șef al Poliției Române și eram chemați să-l cunoaștem sau să ne cunoască, n-am reușit să stabilesc exact!

Mă plictiseam grozav ascultând aceleași discursuri sterile ale celor de la comanda IGPR, referitoare la statistici, cerințe, obligații și, ca de fiecare dată, nu se spunea nimic despre logistica necesară, despre nevoile de funcții sau despre drepturile polițiștilor. Chiar îmi amintesc că ni se atrăsese atenția că venea o perioadă grea, că eram la începutul crizei economice și că vor fi luate măsuri dure, care-i vor afecta pe toți polițiștii. Trebuia să transmitem subordonaților să muncească mai mult pentru a nu avea timp să se lase afectați de vremurile ce urmau, iar noi, ca manageri, eram îndemnați să găsim soluții, fără să cerem însă mașini, carburanți, calculatoare sau consumabile. Și, Doamne-fereste, despre prime și recompense nu putea fi vorba! Orice problemă ridicai ți se servea drept răspuns: „Nu se poate, nu sunt bani!”

Când știam că urma câte o convocare de acest gen, îmi planificam o acțiune, astfel încât să pot să o fentez, preferând să lucrez alături de echipa mea. De data asta însă se părea că n-am șansa unei porțițe de scăpare!

Dar, la un moment dat, m-a sunat Mărgică! Un „sifon” de calitate i-a spus că șase migranți, cetățeni turci de naționalitate kurdă, erau cazați la motelul La Barieră, amplasat pe DN7, la ieșirea din municipiul Orăștie. Aceștia fuseseră aduși de doi bărbați români, neidentificați, care au achitat contravaloarea camerelor și au plecat. Migranții nu păreau să aibă nici bagaje, nici acte de identitate sau bani, fiind în permanență supravegheați de un alt turc

vorbitor de limbă engleză, pe nume Kemal. Asta din urmă păstra legătura cu cei doi suspecți români. Migranții nu aveau voie să folosească telefoanele mobile și să iasă din camerele în care erau cazați.

Ce bucurie pe capul meu! Scăpăm de la convocarea inutilă după doar o zi de plictiseală din cele trei prefigurate. În plus, se contura posibilitatea unui dosar frumos de trafic de migranți! În doar o jumătate de oră am reușit să-mi „combin” șefii și să le explic cât de importantă era prezența mea în organizarea activităților ce vor urma.

Pe la ora trei după-amiază intram pe Al și mă îndreptam cu viteză spre Orăștie. Veneam pe Pitești! Pe Brașov riscam să dau de Godină!

Echipa se organizase deja exemplar, locația era supravegheată. Au fost identificați cei doi traficanți și mașinile folosite, au fost preluați în filaj și aceștia. Mărgică a obținut pentru două-trei minute, prin trucuri polițienești, telefonul mobil al unui migrant, iar din lista apelurilor efectuate și primite a stabilit numerele folosite de suspecții români și pe cel al lui Kemal. Concomitent, la DIICOT Hunedoara, s-a înregistrat dosarul care urma să poarte numele de „Operațiunea Casablanca”, fiind demarate interceptările autorizate.

Pe drum, am păstrat permanent legătura cu Iani și cu Mărgică, aflând că suspecții români i-au urcat pe migranți în două taxiuri. Unul plecase spre Deva, fiind urmat îndeaproape de mașina traficanților, iar cel de-al doilea se îndrepta spre Sibiu. Am luat hotărârea să fie urmăriți traficanții și taximetrul în care se aflau patru dintre migranți. Aceștia au fost cazați, în aceeași zi, la pensiunea Casablanca din comuna Băcia, la circa douăzeci de kilometri de Deva. Traficanții au achitat cazarea pentru două zile și au plecat. Echipa noastră a rămas să supravegheze locația, fiind important să nu pierdem persoanele traficate. Pe traficanți îi știam deja!

Am ajuns și eu la Băcia spre seară și ne-am organizat în viteză. Au fost chemați să ne ajute Alex, Geo, Cami,

Maurice și Luci.

y

Locația nu permitea supravegherea decât din stradă, mașinile noastre fiind expuse vederii oricui trecea prin zonă. Ar fi fost suspect pentru traficanți să vadă în mod repetat aceleași mașini, așteptând în zona unde ascuseseră migranții. Astfel, pentru a avea control total asupra lor și asupra persoanelor care-i vizitau, Mărgică a intrat în legătură cu proprietarii pensiunii și, cu acordul acestora, a doua zi s-a prezentat la serviciu. Au fost făcute demersuri pentru autorizarea acestuia ca investigator sub acoperire – prin urmare, el a jucat rolul de administrator al pensiunii. Așa a ajuns Mărgică să intre în contact cu migranții, chiar să îi viziteze în camere.

Ne-am pus pe așteptat, timp în care a fost identificat, verificat atent, iar apoi „atras la colaborare” șoferul taximetrului care i-a transportat pe migranți de la Orăștie la Băcia. Acesta ne-a relatat că fusese abordat de unul dintre traficanți, pe care-l cunoștea de ani buni, fiind din Oțelu Roșu. Traficantul i-ar fi spus că are câțiva turci pe care trebuia să-i ducă în Ungaria, că au intrat fraudulos în România și că nu aveau acte de identitate, urmând să fie trecuți pe furiș în țara lui Attila. I-a cerut să-l ajute cu transportul turcilor până la motelul Casablanca, spunând că de acolo vor trebui transportați la Oradea și scoși din țară prin punctul de frontieră Borș, unde ar avea „hiatul” făcut cu un vameș. L-a întrebat dacă nu cunoaște un tinichigiu care să amenajeze un compartiment secret în spatele banchetei, astfel încât să treacă în Ungaria câte o persoană din grupul de cetățeni turci, spunându-i că i-ar plăti 300 de euro pentru fiecare. Taximetristul ne-a furnizat un al doilea număr de telefon! utilizat de traficantul de migranți.

Trecuseră cele două zile pentru care migranții aveau camerele plătite, însă traficanții nu apăruseră. După prima zi neplătită, administratorul Mărgică a început să-i amenințe cu evacuarea, sperând că, în disperare de cauză,

aceștia îi vor contacta pe traficanți.

Eram deja în dispozitiv de trei zile, dormiserăm cu schimbul în mașini, timp în care nu am avut parte de un duș fierbinte sau de o toaletă civilizată. Mergeam pe rând și ne spălam superficial, cu apă înghețată, la baia motelului-restaurant Râul, aflat la circa șase kilometri de locația supravegheată.

Recunosc, la propunerea lui Iani, au fost chemați să participe la acțiune Alin Muntean și Claudiu Mariș, zis Președintele, doar pentru că făceau parte din Serviciul de Combatere a Traficului de Persoane și stăteau degeaba prin birouri.

Între timp, Mărgică a aflat de la migranți că fuseseră abandonați și că nu aveau asupra lor banii care să le asigure plata cazării. Unul dintre migranți i-a indicat lui Mărgică un număr din telefonul mobil și i-a cerut să discute cu un bărbat care vorbea bine limba română, însă avea un puternic accent arăbesc. Acesta l-a asigurat pe Mărgică de plata tuturor cheltuielilor de cazare și i-a cerut să găsească pe cineva dispus să-i transporte pe cei patru cetățeni turci la Arad, contra cost.

Se ivise o oportunitate nesperată, așadar, am hotărât să-l introducem în combinație pe Geo, ca taximetrist, pentru ca el să fie cel care să ducă kurzii la Arad. A fost urgent autorizat și el ca investigator acoperit. Mărgică a vorbit din nou cu cel din Arad spunându-i că i-a găsit transport, însă „taximetristul” voia pentru cursă 100 de euro. Au căzut de acord stabilind ca transportul să se realizeze în ziua următoare.

Echipajele noastre s-au retras la Motelul Râul, unde am închiriat peste noapte un apartament cu două camere, Mărgică rămânând, pentru siguranță, la pensiunea Casablanca.

Motelul Râul este amplasat la intersecția DN7 cu drumul care duce spre Valea Jiului, fiind practic locul prin care trebuiau să treacă migranții în drumul lor spre frontiera de vest. Era o locație cunoscută echipei noastre,

aici fiind organizate anterior multe prinderi în flagrant ale unor traficanti de droguri, falsificatori de bancnote ori contrabandiști de țigări. Amplasamentul motelului era ideal pentru astfel de acțiuni, cele două stații de carburanți și firmele existente în zonă permițând cu ușurință ascunderea echipelor de filaj și a celor de prinderi în flagrant. Motelul era mai mult decât modest, cred că era clasificat la maximum două stele, prețurile fiind accesibile.

Eu și membrii echipei, Iani, Geo și Cami, împreună cu Muntean și cu Președintele, ne-am odihnit până a doua zi într-un apartament în care se aflau doar trei paturi. Noi am făcut și un duș fierbinte, Muntean și Președintele... nu știu sigur. Alex, Luci și Maurice au primit permisiunea să plece acasă până a doua zi, ei locuind la Deva și la Hunedoara.

În paranteză fie spus, Muntean și Președintele au participat la întreaga misiune la propunerea lui Iani și doar pentru a asigura numeric dispozitivul constituit, fără a face ceva special. Nu-i voi mai aminti, nu-mi face nicio plăcere, însă trebuiau menționați ca participanți, având legătură cu acuzațiile mincinoase și cretine formulate după cinci ani împotriva mea. Deci, țineți minte acest aspect!

A doua zi, în jurul prânzului, am plecat spre Arad. Geo a „sticker-it” un Logan de serviciu, folosind benzi magnetice cu însemne Taxi, preluând cei patru migranți, iar noi îl țineam în filaj de la distanță. Drumul era foarte aglomerat, iar Geo mergea în ritmul său, de fost pilot de curse, eu sunându-l adesea și cerându-i să o lase mai moale. Trebuia să rămână în raza noastră vizuală, fiind în mașină, neînarmat, cu patru kurzi ce nu fuseseră percheziționați anterior și existând oricând posibilitatea să fie preluat din mers de complici ai traficantilor. La un moment dat, îl pierdusem și 15 - 20 minute nu am avut contact vizual cu mașina acestuia. L-am apelat de vreo două ori și nu a răspuns, fapt care m-a îngrijorat. Apoi a sunat el și i-am răspuns furios:

- Unde **p**... ești? De ce nu răspunzi la telefon?
- Acum am ieșit din Săvârșin, nu l-am auzit!

Deși kurzii habar nu aveau de limba română și o astfel de strategie nu era necesară ca mijloc de precauție, s-a apucat de miștouri vorbindu-mi lasciv:

— Ai fost îngrijorată, piși?

— Să vezi ce piși îți dau eu! Mergi în **p**... mai încet!

— Dar nu am mers tare, iubire!

— Băi, sulă! Nu te mai vedem! Poate pățești dracu' ceva, ești inconștient?

— **y**

— Bine, tu, hai că merg încet și mă ajungeți...

Îmi venea să-l omor, eram turbat de furie:

— Băi, **p**... dacă te omoară kurzii, te mai omor și eu o dată!

— Bine, piși!

Ăsta era Geo, nu aveai ce să-i faci!

Ajuns la benzinăria de la intrarea în Arad, Geo a fost instruit telefonic de turcul vorbitor de limbă română să se deplaseze în parcare a unui magazin. Întâlnirea s-a realizat, ocazie cu care „taximetristul” a încasat contravaloarea cursei și a predat migranții.

Noi am supravegheat întreaga operațiune, stabilind că turcul care vorbea română era Sukru Terzi, avea cetățenie germană și era rezident în Arad. Venise la întâlnire împreună cu concubina sa, o tânără din Arad, identificată ulterior. Surpriza a fost aceea că, după plecarea lui Geo, din mașina lui Sukru au coborât cei doi kurzi care plecaseră din Orăștie spre Sibiu în prima zi de supraveghere. Aveam să aflăm ulterior că aceștia nu erau de fapt migranți, fiind cetățeni turci rezidenți în România, proprietari ai unui restaurant-parcare din Arad, amenajat pentru șoferii turci, fiind implicați într-o puternică rețea de migrație ilegală pe care tocmai eram pe cale să o descoperim.

Sukru i-a condus pe kurzi la pensiunea Sergiu & Geanina din Arad, cazându-i acolo. Imediat după aceea, Cami a închiriat o cameră la aceeași pensiune cu scopul

supravegherii directe, iar restul echipei a închiriat două camere la pensiunea Radena, aflată la vreo douăzeci de metri. Peste noapte am asigurat supravegherea în schimburi, păstrând legătura telefonic cu Cami. În acest timp am solicitat sprijinul colegilor de la Serviciul Operațiuni Speciale (SOS) Alba pentru realizarea filajului în Arad, intuind că traficanții aveau multe legături infracționale.

În următoarele două zile, am fost plimbați prin Arad și prin împrejurimi, la diferite locații și pe la legături infracționale ale traficanților, la restaurante și parcări turcești, migranții fiind mutați zilnic în altă parte.

La un moment dat, au fost interceptate discuții purtate de Sukru cu cei doi traficanți care abandonaseră migranții la Casablanca. Rezulta că aceștia erau decizi să-și continue activitățile, să procure acte false pentru migranți și, în acest fel, să îi scoată din țară prin punctul de frontieră ori să îi treacă o călăuză peste „fâșia verde”, ocolind punctele de frontieră. Sukru și cei doi traficanți au stabilit să se întâlnească la Oțelu Roșu.

Am solicitat și sprijinul colegilor de la SOS Timișoara, care, împreună cu Geo, au rămas să supravegheze migranții în Arad. Noi și filajul de la SOS Alba am plecat spre Oțelu Roșu, după Sukru Terzi.

Turcul conducea nebunește, cu o viteză amețitoare, riscând extrem la depășiri, astfel că doar Iani a reușit să se țină după el. Iani era un șofer excelent!

Ajutați de Iani, l-am reperat în Oțelu Roșu și l-am luat în filaj, colegii de la SOS stabilind profesionist toate contactele și legăturile acestuia. Traficanții hotărâseră să procure acte false pentru kurzi, pe care Sukru trebuia să le preia a doua zi, în jurul amiezii. Filajul identificase locația unde urmau să se falsifice actele și apartamentul din Oțelu Roșu unde fusese găzduit turcul.

Totul era sub control, prin urmare, eu și echipa ne-am retras la ieșirea din oraș, spre Arad, la o pensiune. Ne-

am cazat pentru câteva ore într-o singură cameră, doar pentru a avea acces la duș și la toaletă, eu, Iani, Cami, Alex, Maurice și Luci.

Trebuie precizat că Luci nu avea legitimație de polițist. Acesta fusese recent avansat în grad, urmând ca IGPR să-i trimită noua legitimație. Ca soluție de moment, IGPR a dispus să-i fie emisă o adeverință cu ștampila Brigăzii și cu semnătura mea, din care să rezulte numele, gradul și structura din care făcea parte. Știu, sună caraghios și chiar este, dar în Poliția Română întâlnești tot felul de situații!

Spre dimineață, așteptând semnalul de la SOS prin care să fim anunțați că Sukru s-a pus în mișcare, am folosit pe rând singura baie a camerei închiriate. Evident, era înghesuală mare, așa că Luci, având o urgență, a dispărut din cameră, spunând că merge la toaletă stației Lukoil, aflată la câțiva metri de pensiune. Când a revenit în cameră se vedea că se liniștise, părea relaxat! Nu au trecut mai mult de trei minute și Luci a sărit din fotoliul în care se tolănise și, cu chipul descompus, a ieșit în fugă pe ușa camerei, fără să anunțe nimic! Am izbucnit în râs, crezând că-l luase iar pântecăraia, și ne-am continuat liniștiți programul de dimineață. Văzând că Luci nu se întoarce, am hotărât să mergem la benzinărie, să bem câte o cafea dublă, cele două-trei ore de somn fiindu-ne total insuficiente.

Stupoare! Acolo erau vreo trei mașini de poliție, cu girofarurile aprinse și ușile larg deschise! mai mulți polițiști în uniforme și alții îmbrăcați civil îl înconjuraseră pe Luci! Nu înțelegeam ce se întâmplă, eram îngrijorat văzându-l pe colegul meu agitat, fluturând hârtia ce-i ținea loc de legitimație!

Într-o singură secundă m-am gândit la o mie de posibilități, iar cea mai plauzibilă îmi părea aceea că o altă structură de poliție supraveghea aceeași grupare și că ne-am intersectat, iarăștia nu credeau că Luci era polițist! Nici nu aveau cum, cu asemenea legitimație!

Am ajuns într-un suflet și m-am legitimat celui ce-mi părea a fi mai-marele polițiștilor necunoscuți. Era șeful sau adjunctul Poliției Oțelu, împreună cu polițiști de Ordine Publică, Judiciar și Arme. I-am asigurat că Luci este coleg cu noi și, firește, am întrebat ce se întâmplase. Răspunsul a fost delicios, departe de orice bănuială inițială a mea și, evident, a provocat râsetele noastre aproape isterice:

— Domnule comisar-șef, am fost sesizați prin 112 că angajata benzinăriei, intrând în cabina WC-ului pentru curățenie, a găsit pe rezervorul closetului un pistol Glock!

Râdeam toți cu lacrimi, Iani se ținea de burtă, doar Luci al meu dădea din colț în colț și mormăia nervos. În realitate, mersese să se golească, iar cât a tronat satisfăcut și-a scos pistolul din tocul de pe centura nădragilor, așezându-l tacticos pe rezervorul budei. La plecare, mulțumit de sentimentul de bine trăit, și-a uitat pușcociul acolo! Angajata a dat peste el și, panicată, a sunat la 112! Luci și-a amintit de pistol în timp ce stătea relaxat și dezarmat în cameră. A fugit disperat la fața locului nimerind fix între gabori. Degeaba a încercat Luci, cu legitimația lui, să îi convingă că-i dintre ăia buni!

Colegi foarte de treabă, polițiștii din Oțelu Roșu nu au raportat incidentul, așa că nu a mai fost nevoie de explicații suplimentare.

În jurul orei zece și jumătate dimineța, SOS ne-a dat semnalul de plecare. Turcul preluase actele false și se îndrepta spre ieșirea din oraș, urmând să treacă prin dreptul nostru. L-am preluat din mers și ne-am reîntors la Arad. În aceeași seară, Sukru a discutat cu șoferul unei firme de transport din Sibiu, care în ziua următoare pleca spre Ungaria cu un autocar. I-a spus acestuia că are „ceva” pentru Germania, șoferul răspunzând că este plin și că poate să ia doar „două colete”. Era evident că acesta era implicat în activitățile de trafic cu migranți, alături de Sukru, și că va prelua doar doi dintre migranți.

Deoarece întregul grup fusese identificat, erau stabilite rolurile fiecărui membru din organizația

infracțională, locațiile folosite fiind deja cunoscute, iar migranții aflându-se sub controlul nostru, am hotărât să acționăm.

A doua zi, spre seară, turcul a transportat doi dintre migranți într-o stație de carburanți la ieșirea din Arad spre Nădlac, îmbarcându-i într-un autocar cu număr de Sibiu. Sukru Terzi a discutat cu șoferul, i-a înmănat acestuia actele celor doi migranți și bani, după care s-a întors în Arad, fiind permanent supravegheat de colegii de la SOS. Era, de asemenea, supravegheată locația în care rămăseseră ceilalți doi migranți.

Autocarul s-a pus în mișcare, o echipă formată din Geo și Alex deplasându-se în fața acestuia, fără să îl lase să depășească. Scopul era să îl ducem până în punctul de frontieră, să avem consumată infracțiunea de trafic de migranți.

„Pe spate”, la mică distanță, se deplasau alte două echipaje, respectiv eu, Cami, Mărgică, Iani, Luci și Maurice, urmând să intervenim după oprirea autocarului. Șoferul gonea cu viteză mult peste limita legală, dându-i nervos semnale luminoase lui Geo, care nu îl lăsa să depășească. Ajunși la frontiera noastră, Geo și Alex au coborât din mașină, însă au apreciat greșit situația, neținând cont că acum punctul de trecere era comun și se afla pe teritoriul Ungariei. Autocarul a trecut maiestuos pe lângă ei, îndreptându-se încet spre punctul de trecere.

Am crezut că i-am pierdut, când îi văd pe Alex și pe Geo cu pistoalele în mâini, fugind ca niște adevărați pușcași marini după autocar. Nu au mai ținut cont că au trecut în Ungaria câțiva metri, au continuat să fugă! Am înțepenit văzând că, în urma lor, fugeau disperăți polițiștii de frontieră unguri, strigând în limba lor, din toți bojocii, să se oprească.

Eram pe vreun platou de filmare sau la frontiera Nădlac? Nu am apucat să-mi răspund, pentru că Alex și Geo urcaseră deja în autocar! Nu știam exact ce avea să se întâmple în minutele imediat următoare și nici cum aveam

să descurc itele problemei, dar, în mod cert, migranții și șoferul nu mai puteau să ne scape!

Polițiștii de frontieră unguri ajunseseră la autocar și blocaseră ușile, timp în care eu și Iani am năvălit în clădirea Poliției de Frontieră. Le-am spus colegilor cine suntem, ce facem și ce vrem cu o viteză amețitoare, mutrele lor dându-ne de înțeles că nu pricepuseră mare lucru. Ne-am calmat și le-am explicat pe îndelete, observând că, pe măsură ce le dădeam detalii, se înverzeau... era vorba despre polițiști români, înarmați, care au acționat pe teritoriul Ungariei! Păreau într-o situație fără ieșire, nu știau cum să reacționeze! Au început să dea telefoane, vorbeau ba ungurește, ba în limba noastră și, din când în când, ridicau încurcați din umeri... ne priveau cumva cu compasiune.

La scurt timp, a venit un ofițer superior al polițiștilor unguri, am înțeles că era mare „goangă” în breasla maghiară, un fel de șef peste toată zona Nădlac-Borș. Avea un aer marțial, părea impasibil la explicațiile colegilor noștri. Am încercat vreo două glume, care ori au fost proaste, ori nu au fost traduse bine, pentru că nimeni nu a schițat niciun zâmbet. „Ani pus-o!”, îmi ziceam în sinea mea.

Apoi, brusc, ungurul s-a ridicat de la masă și a grăit în limba-i complicată. Mutra nu-i prevestea nimic bun! Colegii ne-au tradus:

— În munca noastră se fac și greșeli, totul este să ni le asumăm! Vă doresc succes!

Mă uitam buimac la Iani și el privea încurcat spre mine: „Cum?! Asta a fost tot?” Omul ne-a strâns mâinile, a mai discutat cu colegii români, apoi a plecat. „Polițist adevărat!”, mi-am spus șoptit în barbă. De atunci, ungurii au devenit vecinii mei preferați!

Nu am ieșit bine din clădirea Poliției de Frontieră, că am fost sunat de Cătălin Dragotă, șeful DCCO din IGPR. Aflase deja despre asaltul nostru asupra țării vecine și prietene, era îngrijorat și voia detalii:

— Ce-ați făcut, Traiane?

— Nimic, domn director! Ceva încurcături, dar s-au rezolvat!

— Dacă tu zici...

— Da, este OK. Vă sun imediat!

Avea încredere în mine, ne cunoștea bine pe toți și credea în noi! La rândul nostru, îl prețuiam!

Trebuia să ne organizăm repede, eram sigur că, în afară de Cătălin Dragotă, aflaseră și alții. Mă așteptam din clipă în clipă să fiu sunat și întrebat: „De-aia ai fugit de la convocare, să năvăliți cu pușcoacele-n Ungaria?” Pe la noi, la vârf, nu erau prea mulți ca ofițerul ungar și nici ca directorul

Dragotă... habar nu aveau de munca operativă, dar erau sfătoși și foarte darnici cu sancțiunile.

S-au retras polițiștii maghiari, însă ne-au atras atenția că dacă autocarul trece de punctul de control nu se mai poate întoarce în țară, urmând să umfle ei și migranții, și șoferul și să facă propriul dosar.

Nu exista nicio posibilitate ca autocarul să fie întors, spațiul foarte strâmt nu permitea o astfel de manevră. Ceilalți nu ne puteam apropia de autocar, fiind destul doi pistolari clandestini pe teritoriul țării vecine.

Geo și Alex, hotărâți până la capăt, i-au cerut șoferului să ducă în marșarier autocarul pe pământ românesc... erau cam o sută de metri. Ditamai huiduma pe roți a încurcat traficul la frontiera Nădlac, mergând nefiresc, cu spatele!

Alex a cerut actele unuia dintre migranți:

— Române, dă tu actele la baci, să se uite peste ele!

Kurdul, înfundat în scaunul autocarului, îl privea cu ochii beliți nepricepând o iotă românește. Alex a insistat, arătând cu degetul către acesta:

— Ești român?

Kurdul a dat din cap în semn că da. Alex a rămas impasibil:

— Bă, cum te cheamă?

Kurdul tăcea. În timpul ăsta, Geo îl privea pe celălalt, se făcea că nu-l știe pe cel interogat, mimând că doarme adânc la 4 - 5 scaune mai în spate.

Ulterior, la aceștia s-au găsit cărțile de identitate falsificate, aveau nume oltenești, fiind emise de Poliția Caransebeș. Inspirată alegere a falsificatorilor, fizionomiile kurzilor se potriveau perfect cu ale celor din județul din care proveneau.

A fost reținut și șoferul, firma de transport trimitând un înlocuitor care să continue cursa.

Am declanșat acțiunea de capturare a lui Sukru Terzi și a altor paisprezece suspecți implicați în traficul de persoane, au fost umflați și ceilalți doi migranți. La perchezițiile care au urmat am găsit tehnica de falsificare a actelor de identitate și multe alte probe care susțineau acuzațiile. Sukru și alți șase au fost arestați, ceilalți au fost cercetați în stare de libertate, iar migranții pregătiți pentru expulzare.

Acum putea să tot sune Bucureștiul!

Operațiunea „Ghost equipments”.

Se întâmpla în toamna anului 2010.

Cami a prins o informație potrivit căreia cetățeni dominicani veniți în vizită în România erau cazați ilegal la o pensiune din Alba Iulia. Aveau vizele expirate și fuseseră preluați de traficanții de migranți pentru a fi transportați clandestin în țările UE.

Informațiile au fost urgent aprofundate, confirmate și exploatate. Echipa s-a pus în mișcare: au început supravegheările operative, identificările de persoane, interceptările comunicațiilor. Totul a fost făcut ca la carte!

În scurt timp, persoanele și mijloacele de transport au fost identificate, iar hiaturile de la punctele de trecere a frontierei spre Ungaria au fost stabilite. Chiar dacă a implicat multă muncă, filaj continuu și obositor pe ruta Alba Iulia - Deva - Arad - Nădlac, acțiunea în sine a fost una relativ simplă, finalizându-se cu realizarea flagrantului

în zona de frontieră. Migranții au fost predați autorităților în vederea returnării prin expulzare în țara de origine, iar traficanții au fost încarcerati.

Interesant a fost faptul că, în timpul activităților desfășurate, s-a descoperit că unii dintre cei implicați în traficul de migranți, mai slobozi la vorbă, erau pasionați de ciordirea de utilaje agricole și de utilaje de construcții din Franța, de transportul acestora în țară și de vânzarea lor amatorilor de astfel de chilipiruri, la prețuri extrem de mici față de valoarea lor reală. Astfel, Cristian Oprea și Iosif Băda, zis loji, ne-au ajutat fără voie să facem cercetări într-unul dintre cele mai frumoase și mai spectaculoase cazuri: dosarul „Utilajele-fantomă”.

Până atunci, auzisem tangențial despre astfel de activități, chiar se vehiculau, în zona informativă, nume de persoane implicate. Furturile de acest gen nu erau în competența noastră, ci a colegilor de la IPJ Alba. Mă gândeam să furnizez aceste informații către această structură a poliției.

Geo a insistat să nu ne grăbim:

— Boss, am ceva informații și pot să le aprofundez! Sunt implicate personaje importante, doar noi putem să facem ceva!

Mi-a cerut un răgaz de câteva zile pentru a centraliza datele avute și pentru a aprofunda investigația. În scurt timp, mi-a prezentat un raport detaliat, care mi-a stârnit interesul. Mai mult, identificase sursa care putea să ne ducă la hoți, ce păreau bine organizați într-o puternică grupare infracțională.

Văzuserăm cu toții la știrile naționale că, undeva în Maramureș, cei de la sediul central al DIICOT făcuseră o acțiune pe care o numeau de „mare amploare”. În fapt, arestaseră vreo nouă persoane implicate în furturi de utilaje din țările UE. Au recuperat și câteva astfel de tractoare și buldoexcavatoare, vreo douăzeci la număr, dosite de hoți prin munții împăduriți ai județului ori vândute unor societăți comerciale. Am fost impresionat de

faptul că, în acțiunea respectivă, au fost implicați circa șapte sute de jandarmi și de polițiști, fiind ridicate de la sol patru elicoptere. Prejudiciul estimat – un milion și jumătate de euro.

Noi eram doar paisprezece polițiști și aveam la dispoziție 2 – 3 mașini de serviciu, autoturismele personale și dorința de a ne dovedi capacitățile profesionale. Am mai avut ceva foarte important: un procuror excepțional, dispus să muncească alături de noi – Adi Mircea, șeful DIICOT Hunedoara.

Așa a început totul. În șapte luni au fost probate activitățile ilicite ale grupării infracționale, fiind identificate peste cincizeci de utilaje agricole și de construcții, furate din Franța, Italia, Olanda, Grecia, Anglia, prejudiciul estimat fiind de vreo patru milioane de euro. Au fost arestați treizeci și doi de membri ai grupării infracționale din județele Alba, Hunedoara, Arad, Prahova, Bihor, Satu Mare, Bistrița-Năsăud și Mureș.

A fost o muncă titanică, ce a presupus folosirea tuturor mijloacelor și tehnicilor investigative existente, de la interceptări ale comunicațiilor și supravegheri operative până la prinderi în flagrant în zona frontierei vestice.

Îmi amintesc cu mare drag una dintre acțiunile deosebite din cadrul acestei operațiuni. Prin ianuarie 2011, ne aflam la sediul Brigăzii când am fost anunțați de colegii de la căști că o parte dintre membrii grupării se aflau în Franța și pregăteau o nouă lovitură. Le-am monitorizat convorbirile, stabilind că Andrei, Banatu, Salam și Flocu, cu o autoutilitară de transport persoane, proprietatea celui din urmă, s-au deplasat în Franța, în apropierea orașului Nancy. Cei patru hoți s-au întâlnit cu complicități lor care urmau să asigure transportul eventualelor utilaje furate, Lăscan și Blondu. Ultimii doi veniseră din Germania cu un tir, proprietatea lui Blondu.

În cursul nopții următoare, Andrei și Banatu au pătruns într-o fermă din vecinătatea orașului Nancy, unde au identificat trei tractoare marca John Deere, pe care

intenționau să le sustragă. Banatu a pornit cele trei tractoare și le-a verificat starea tehnică. Două dintre utilaje aveau cheile în contact, care s-au potrivit și la cel de-al treilea. În acest timp, Flocu și Salam au stat de pază la câțiva kilometri, în autoutilitară, supraveghind drumurile de acces spre ferma de unde furau utilajele. Andrei supraveghea din apropiere locul comiterii furtului, apoi, imediat după ce Banatu a verificat starea tehnică și optică a utilajelor, hoții l-au contactat telefonic pe Tukacs din Satu Mare, căruia i-au comunicat marca, tipul și caracteristicile utilajelor. Tukacs le-a dat undă verde și le-a spus celor doi să încarce utilajele. Apoi, aceștia l-au contactat telefonic pe Blondu, care, însoțit de Lăscan, a adus autotrenul în apropiere. Lăscan și Blondu au decopertat semiremorca și, împreună cu Andrei, au montat rampele metalice pentru încărcarea utilajelor. Imediat după aceea Banatu a urcat cele trei tractoare în semiremorcă, iar Andrei a smuls valvele roților din spate ale utilajelor, scoțând aerul din acestea pentru a ocupa mai puțin spațiu pe înălțime și pentru a putea remonta pereții și tavanul semiremorcii. Totul a durat câteva minute. Erau extrem de bine organizați, fiecare cunoscându-și exact rolul.

9

Rapiditatea cu care hoții acționau în timpul spargerilor, al transportului și al înstrăinării utilajelor furate, maniera fulgerătoare în care acestea dispăreau din gospodăriile agricultorilor francezi, viteza cu care erau modificate seriile de identificare, graba cu care erau confecționate actele false necesare transportului și indigenizării utilajelor ne-au determinat să le asemuim unor utilaje-fantomă, botezând operațiunea „*Ghost equipments*”.

Imediat după comiterea furtului, Banatu a contactat-o telefonic pe concubina sa, căreia i-a solicitat să calculeze TVA-ul de 19, 5% (valoarea taxei percepute în Franța) pentru prețul utilajelor, pe care urmau să-l înscrie într-o

factură falsă. Așadar, Flocu a falsificat o factură din care rezulta că cele trei tractoare erau cumpărate de o firmă din România de la o firmă din Franța. A folosit laptopul adus de Banatu și o imprimantă adusă de Andrei. Pentru realizarea falsului, au utilizat datele salvate pe un memory-stick, pe care Andrei îl primise de la Lupu, și o șampilă contrafăcută cu datele de identificare ale firmei franceze. Toate aceste activități se desfășurau cu repeziciune în autoutilitara condusă de Flocu'. Actele astfel falsificate le-au fost predate lui Blondu și lui Lascău pentru a fi prezentate în eventualitatea unui control rutier, acestea urmând să fie folosite și la controlul de la frontiera româno-ungară.

Întrucât intuiam că hoții se vor despărți de transportatori, după ce am identificat numărul de telefon al lui Blondu, am hotărât să încercăm o combinație operativă care să ne asigure monitorizarea acestuia și pe teritoriul Ungariei, porțiune de drum în care nu îl puteam localiza prin simpla interceptare. Am apelat în acest sens la Amalia.

Amalia este ofițer în cadrul Serviciului Operațiuni Speciale, aflat la acea dată în structura Brigăzii. Ea și Iulian asigurau supravegherea tehnică permanentă a comunicațiilor membrilor grupării. Doi polițiști de mare valoare!

Astfel, Amalia i-a transmis un mesaj SMS lui Blondu, în care îi spunea că este o tânără admiratoare, îndrăgostită lulea de el. După doar câteva minute, Blondu a mușcat momeala și a contactat-o pe Amalia. În urma unei conversații siropoase, Blondu s-a destăinuit admiratoarei, spunându-i că este în Franța, că pleacă spre casă, stabilind să se întâlnească neapărat după ce ajunge în țară. Evident, fata s-a arătat nerăbdătoare și l-a rugat să păstreze legătura pe drum, însă prin SMS, pentru că, din păcate, „era căsătorită” A fost exact ceea ce își dorea Blondu: o iubită tânără și foarte îndrăgostită, căsătorită și precaută.

Având aceste date, am hotărât să ne deplasăm spre

frontiera de vest, necunoscând punctul de intrare în țară, însă speram că Blondu îl va comunica noii sale iubite.

Eu, Geo, Cami, Claudiu, Mișu, Ștefi, Georgi, Mache, cu două mașini de serviciu și cu mașina personală, ne-am deplasat spre Nădlac.

La un moment dat, Amalia și Iulian ne-au comunicat că „din căști” au aflat despre intenția hoților de a se deplasa în zona orașului Debrețin din Ungaria, urmând să se întâlnească cu alți membri ai grupării, respectiv cu Tukacs, Marin și Condor. În mare grabă ne-am reorganizat, intuind că aceștia ar putea să intre în țară prin Vama Borș. Este drept că am fost ajutați și de Blondu, care s-a simțit dator să-i transmită iubitei schimbarea de itinerar.

În timp ce așteptam sosirea acestora în punctul de frontieră Borș, au fost interceptate convorbiri între hoții utilajelor, pe de o parte, și între Tukacs, Condor și Marin, pe de altă parte. Cei din urmă tocmai găsiseră un client pentru cele trei tractoare furate, în Debrețin. Vestea a căzut ca un trăsnet! Cunoșteam autorii furtului, transportatorii, intermediarii, puteam cu ușurință să identificăm locația furtului și păgubiții, însă eram pe cale să pierdem ceea ce era mai important: tractoarele furate.

Consultându-mă cu echipa, am luat împreună o hotărâre unică în istoria Poliției Române: să mergem în Ungaria ca turiști. L-am contactat urgent pe adjunctul Șefului Poliției Române, domnul chestor Florentin Robescu, singurul care îmi putea aproba concediul de odihnă și părăsirea teritoriului național. Evident, i-am prezentat situația reală și am căzut de acord că nu aveam timpul fizic necesar pentru activarea canalelor de cooperare cu poliția ungară. I-am cerut să îmi aprobe trei zile de concediu pentru a mă deplasa în Ungaria, ca turist.

Florentin Robescu a fost mai întâi șocat, apoi mi-a cerut să am mare grijă. De fapt, nici nu prea știa ce să îmi spună, însă avea încredere în mine și mă știa încâpățânat. Prin urmare, mi-a acordat zilele de concediu! Odată primită aprobarea, în calitatea mea de șef, le-am dat

concedii de odihnă lui Mișu, lui Geo, lui Cami și lui Georgi.

Pentru început, am trecut granița în Ungaria cu mașina personală, împreună cu Geo și cu Mircea, cel din urmă fiind un excelent ofițer din cadrul BCCO Oradea, polițist cu contacte profesionale deosebite în țara vecină. Ne-am deplasat în mare viteză spre Debrețin și ne-am prezentat șefului Poliției din acest oraș. I-am explicat cine suntem și ce dorim. Acesta a rămas stupefiat, chemându-și mai mulți subordonați pentru a ne prezenta și a ne da ca exemple de urmat. Nu înțelegea nici abnegația noastră, nici faptul că ne-am luat concediu de odihnă și ne-am deplasat pe cheltuială proprie în Ungaria doar pentru a nu rata o cauză la care lucram.

Polițiștii din Debrețin s-au oferit să ne sprijine. Întrucât noi nu puteam să desfășurăm în mod direct activități polițienești pe teritoriul maghiar, le-am comunicat numerele de înmatriculare și mărcile autoutilitare folosite de hoți și ale autotrenului utilizat la transportul tractoarelor furate. Le-am spus identitățile persoanelor implicate și faptul că intenționau să vândă tractoarele în Debrețin unei persoane neidentificate. Le-am cerut să realizeze supravegherea suspectilor, să identifice locul de descărcare și identitatea cumpărătorului, urmând ca, în baza unei comisii rogatorii internaționale, să ne furnizeze materialele obținute și să indisponibilizeze tractoarele furate.

Am rămas plăcut surprinși de amabilitatea polițiștilor maghiari și de rapiditatea cu care au găsit soluții. În câteva minute au contactat un procuror și au decis să înregistreze un dosar în baza informațiilor obținute de la noi. Aveau competența dată de faptul că prezumtivul cumpărător era cetățean maghiar și că tranzacția urma să se petreacă în Debrețin. Am stabilit să păstrăm legătura prin intermediul lui Mircea și să revenim a doua zi, când urma să aibă loc vânzarea tractoarelor. La plecare, în semn de prețuire, am primit de la ei câteva butelii de vin unguresc, cu însemnele poliției maghiare. Ce oameni

deosebiți!

În timp ce ne întorceam mulțumiți spre România, la ieșirea din Debrețin, am avut neșansa să îmi explodeze radiatorul mașinii. Era seară, nici țipenie de om! Afară ninge ca în povești și era un frig de crăpau pietrele. Salvarea a venit tot de la Mircea, care a dat câteva telefoane și a aranjat ca o platformă auto să ne ducă până în punctul de frontieră Borș. Pentru 100 de euro, ne-am întors triumfători în țară, în mașina proprie, purtată de platforma transportatorului maghiar.

Cred că am ajuns la Oradea în jurul orei unsprezece noaptea. Amalia și Iulian mi-au comunicat că hoții au intrat în Ungaria și că se deplasează spre Debrețin, însă nu mai puteau fi supravegheați tehnic pe teritoriul acestei țări.

Aveam mare nevoie de mașina personală, cu cele de la serviciu nu puteam să părăsesc țara. Bunul meu prieten Mugur, șeful BCCO Oradea, m-a ajutat și am putut duce la reparat mașina în toiul nopții la un service particular. Am avut norocul că explodase doar furtunul de la radiator și, în maximum o oră, defecțiunea a fost remediată.

Deoarece colega noastră era obosită după aproape douăzeci și patru de ore de stat la căști, am stabilit cu Amalia că voi prelua eu, direct, schimbul de mesaje cu Blondu. Am fost pus într-o situație absolut traumatizantă! Mesajele transmise de Blondu deveniseră de-a dreptul porno, explicându-mi cu detalii scabroase cam ce ar fi vrut să îmi facă atunci când ne vom întâlni! Clocoteam de draci, dar trebuia să îi răspund. O experiență de-a dreptul gay!

La ora unu noaptea, împreună cu Mișu, Cami și Georgi, am revenit în Ungaria. Păream turiștii perfecți plecați la shopping spre Debrețin. Afară ninge puternic, zăpada se așternuse de o palmă.

Dimineața, am luat legătura prin intermediul lui Mircea cu colegii din Debrețin. Localizaseră ambele mașini și le supravegheau, astfel că ne-am relaxat și am început să „bobinăm” centrul orașului, în așteptarea vestilor bune. La un moment dat, în probabil singurul loc din micuțul

oraș maghiar în care autocamioanele nu aveau acces, pe o străduță îngustă, am dat bot în bot cu tirul condus de Blondu. Nu aveam loc să trecem unul pe lângă altul, așa că am schimbat direcția de mers. Eram liniștiți, pentru că Blondu nu îmi cunoștea mașina, aveam folii închise la culoare pe toate geamurile, iar autoturisme înmatriculate în Hunedoara se găseau destule în Debrețin. Totuși, nu m-am putut abține să nu mă gândesc: „Oare ce ar zice Blondu dacă ar ști că «iubitalui a fost atât de aproape de el?»”

În jurul prânzului am primit vestea cea proastă de la polițiștii maghiari: tranzacția nu s-a mai realizat, iar autotrenul a plecat din Debrețin, ei fiind nevoiți să abandoneze supravegherea. Am fost blocați pe moment, însă am decis să continuăm. Nu știam unde se afla tirul în care erau utilajele furate, nici în ce direcție se deplasa. Am luat legătura cu colegii rămași în Vama Borș și le-am solicitat ca o echipă să asigure în continuare acel punct de frontieră, iar cealaltă să se deplaseze în mare viteză spre Nădlac. Exista însă posibilitatea ca hoții să intre în țară și pe la Vărșand!

Dragostea ne-a oferit soluția salvatoare! Blondu mi-a trimis un SMS în care mă anunța că întârzie, că servește prânzul la un han situat între Budapesta și Debrețin. Din schimbul de mesaje care a urmat, în afara tradiționalelor de acum pornoșaguri, Blondu a ținut să îmi precizeze că urma să se întoarcă în Debrețin, iar spre seară va intra în țară prin Vama Borș. Îmi cerea ca în noaptea ce urma să fiu „pregătită”, el urmând să ajungă în Alba.

A fost o formalitate să depistăm camionul în baza indiciilor furnizate de hoțul amorezat! Am stat la pândă cam două ore, după care tirul a plecat spre Debrețin. I-am supravegheat de la distanță, iar în momentul în care am avut certitudinea că aceea era destinația, am anunțat colegii maghiari că „ținta se întoarce”, pentru a avea timpul necesar organizării „comitetului de întâmpinare”.

Ulterior, totul a funcționat perfect! Echipele de filaj

ale colegilor unguri au realizat supravegherea video a tranzacției, identificând locația unde au fost descărcate și depozitate utilajele, inclusiv persoanele implicate.

După finalizarea tranzacției, atât tirul, cât și autoutilitara s-au îndreptat spre Vama Borș. Primii care au ajuns la frontieră au fost Andrei, Banatu, Salam și Flocu, cu autoutilitara celui din urmă. Au fost rapid imobilizați și mașina percheziționată. Asupra acestora a fost găsită trusa de scule folosită la pătrunderea prin efracție în locațiile de unde se comiteau furturile, mai multe legături cu chei adevărate și contrafăcute pentru pornirea diferitelor tipuri de utilaje și valvele smulse de la roțile din spate ale celor trei tractoare furate.

La scurt timp, la punctul de frontieră a apărut autotrenul în care se aflau Lăscan și Blondu. Au fost și ei blocați și imobilizați. Atmosfera a fost destinsă de o întâmplare oarecum hazlie. Lăscan a fost smuls efectiv de la volanul autotrenului de Claudiu, imediat după oprire. Claudiu l-a întins la pământ ca să-l imobilizeze, timp în care tirul, a cărui frână de mână nu fusese trasă, a plecat singur, direct spre SUV-ul Poliției de Frontieră folosit la blocarea traficului. Claudiu și-a abandonat prada pentru câteva secunde, sărind în cabină și oprind mastodontul la doar o palmă de portiera mașinii colegilor, după care a revenit la Lăscan, care încercase să se ridice de la pământ. Acesta din urmă a avut însă suficient timp să reacționeze, strigând în gura mare:

— Să nu dai, Claudiule, că te-am recunoscut!

Claudiu al meu avea cagula pe față, accesoriu ce s-a dovedit inefficient, având în vedere statura sa athletică. Claudiu era, de fapt, inconfundabil!

În timpul acesta, colegii de la SCCO Satu Mare ne-au ajutat cu reținerea la punctul de frontieră Petea și cu transportul până la Vama Borș a intermediarilor tranzacției, adică Tukacs, Condor și Marin.

În sala de ședințe a Poliției de Frontieră, având adunate toate persoanele implicate, nu m-am putut abține

să nu îi mulțumesc lui Blondu pentru colaborarea prin SMS. I-am atras totuși atenția că nimic din ce planificase în legătură cu mine nu avea să se întâmple. Evident, a urmat o rumoare totală. Parcă și acum îl aud pe Andrei spunându-i:

— Fir-ar al dracu' de fraier! Ai vrut să te freci cu domnu' Berbeceanu? Na, fraiere!

Iar Lăscan îi reproșa:

— Blondule, la han plecai de la masă să îți dai mesaje cu iubita! E bine acum, futăciosule?

Miștocăreala și reproșurile au continuat și în perioada de detenție.

Ulterior, a fost identificată partea vătămată, o exploatare agricolă franceză care a comunicat că valoarea prejudiciului creat doar prin acest furt era de 160.000 de euro.

M-am rezumat la a vă descrie doar una dintre numeroasele acțiuni desfășurate în cadrul acestei operațiuni. Toate au fost însă la fel de încărcate de neprevăzut, suspans, adrenalină și, de ce nu, întâmplări hazlii.

Între persoanele inculcate în cauză s-au aflat Iosif Băda, zis loji (condamnat la șapte ani de închisoare cu executare), Dumitru Albu, zis Lupu (condamnat la zece ani de închisoare cu executare), Mircea Stanciu, zis Făinaru (condamnat la cinci ani și șase luni de închisoare cu executare), Ioan Tarnu (la data comiterii faptelor era șeful SRI Alba; a fost condamnat la trei ani de închisoare cu suspendare) și Liviu Schiau (la data comiterii faptelor era ofițer în cadrul BCCO Alba Iulia; a fost condamnat la doi ani de închisoare cu suspendare).

Numele acestor oameni prezintă interes, deoarece îi veți mai întâlni în această carte. Toți aveau să devină, în 2013, denunțatori ori martori mincinoși împotriva mea.

Operațiunea „Tsunami”.

În 2012, am fost contactat telefonic de Alin Simota, proprietar al echipei de fotbal Jiul, din Petroșani. Îl

cunoșteam din vedere, pentru că am fost colegi de facultate la secții diferite până în 1991, însă niciodată nu am interacționat cu el. Nu aveam preocupări comune în anii studenției și nu avea nicio legătură cu persoanele din cercul meu de prieteni de atunci.

Așadar, Simota m-a sunat pe telefonul mobil, spunându-mi că a primit numărul de la comandantul Poliției Petroșani. Dorea neapărat să se întâlnească cu mine, fiind vorba despre mai mulți distribuitori locali de substanțe etnobotanice și de droguri. S-a arătat foarte revoltat de faptul că fotbaliști de-ai săi, niște copii din lotul de tineret, căzuseră în capcana traficantilor, devenind dependenți de astfel de substanțe, fiindu-le afectate carierele sportive și rezultatele școlare.

Fiind sceptic la început, știind că Simota era om de afaceri și consilier județean al unui partid politic, i-am spus că îl aștept la DIICOT Hunedoara pentru a aprofunda acele informații, stabilind o întâlnire pentru zilele următoare. Simota a venit însoțit de preparatorul fizic al echipei și de fiul minor al acestuia, portar la echipa de tineret. Mi-au relatat că băiatul era consumator și dependent de droguri de risc (marijuana și hașiș) și de substanțe cu efect psihoactiv. Tânărul dorea să scape de consumul de droguri și era dispus să colaboreze, indicându-mi sursele de aprovizionare și mai multe nume de consumatori de astfel de substanțe din cercul său de prieteni.

Așa s-a născut dosarul codificat „Operațiunea sunarni”, înregistrat la DIICOT Hunedoara. Am lucrat în acest caz cu doamna Vichi Povarnă, un procuror excelent.

Au fost demarate primele activități, eu și Alex fiind autorizați ca investigatori acoperiți. În perioada imediat următoare, au mai fost autorizați doi colaboratori, pe care îi coordonam direct.

Numerele de telefon ale dealerilor indicați de minor au fost verificate și puse sub interceptare, locațiile și persoanele comunicate de acesta fiind identificate și luate în supraveghere.

În echipa de investigații au fost cooptați urgent Cristi, Alex, Mache, Geo, Luci, Claudiu, Cami, Georgi, Mișu, Ștefi și Mărgică, fiecare știind foarte bine ce are de făcut.

După o muncă intensă de echipă, au început să apară primele rezultate, fiind identificați zeci de dealeri din șase județe ale țării și din București, au fost stabilite „magazinele de vise” care funcționau ilegal, locații utilizate de traficanți, conturi bancare folosite pentru transmiterea banilor.

Au fost identificați sute de consumatori, tineri cu vârste între optsprezece și treizeci și cinci de ani, însă și foarte mulți elevi minori. Aceștia din urmă aveau vârste între paisprezece și optsprezece ani și învățau la școlile din Valea Jiului. Tabloul care ni se înfățișa era unul înfiorător: acești copii consumau în special substanțele impropriu denumite „etnobotanice”, care erau mult mai ieftine decât drogurile propriu-zise și, prin urmare, accesibile lor. Efectul substanțelor, puternic psihoactiv, era devastator, existând foarte multe situații în care consumatorii ajungeau din curtea școlii la secțiile de urgență ale spitalelor, în stare gravă, adesea comatoasă.

Chiar în aceste condiții, consumatorii de substanțe psihoactive păreau relaxați în privința posibilității de a fi depistați de organele de poliție cu astfel de substanțe sau sub influența lor, având inoculată de traficanți ideea că deținerea și consumul acestora ar fi mai puțin grave decât deținerea și consumul drogurilor de risc. De altfel, acesta era și motivul pentru care atât consumatorii, cât și dealerii numeau acest gen de substanțe „legale”.

Dealerii principali de substanțe etnobotanice își trimiteau între ei produsele folosind firme de curierat, prin intermediul unor colete în interiorul cărora erau ascunse, în cele mai ingenioase feluri, substanțele respective. În general, aceștia nu se cunoșteau între ei, folosind identități false pentru a-și asigura protecția în cazul în care unul dintre ei ar fi fost depistat de poliție. O măsură de

precauție suplimentară luată de principalii dealeri era aceea că foloseau identități false la înscrierea expeditorului pe colete și identitățile altor persoane la înscrierea destinatarilor. În mod asemănător erau realizate plățile, prin depunerea banilor reprezentând contravaloarea substanțelor în diferite conturi bancare (conturi de card de debit), deschise pe numele prietenilor ori membrilor de familie ai persoanelor implicate în trafic.

Dozele de substanțe psihoactive erau realizate de dealerii principali, din diferite amestecuri de pulberi, cristale sau mase vegetale, fiind consumate prin prizare, fumate în amestec cu tutun sau îngurgitate în amestec cu băuturi alcoolice pentru sporirea efectelor halucinogene. Ulterior, erau ambalate în pliculețe de traficanti, denumirile comerciale ale acestora fiind atribuite de membrii grupării infracționale. Efectele halucinogene ale acestor substanțe erau deosebit de puternice, creau dependență după primele doze, afectând în mod grav sistemul nervos, după consum oamenii căzând în stare de inconștiență ori manifestând un comportament extrem de agresiv, diagnosticul medical fiind în toate cazurile de „intoxicație cu substanțe necunoscute”.

În privința aprovizionării cu droguri de risc din categoria canabisului (marijuana și hașiș), au fost identificați distribuitori locali care luau marfa din Timișoara și din Arad, de la cetățeni români și albanezi implicați în traficul de droguri. Pe aceeași filieră, traficanții se aprovizionau pentru distribuție și pentru consum propriu cu droguri de mare risc din clasa metamfetaminelor (MDMA), sub formă de comprimate (Ecstasy).

Un segment infracțional distinct în traficul cu droguri de risc și de mare risc, de genul celor descrise anterior, se conturase în orașele Lupeni, Uricani și Vulcan, cantitățile de droguri distribuite de traficanți fiind atât de mari, încât dictau în toată Valea Jiului prețul de vânzare în stradă al unei doze.

Prin activitățile colaboratorilor autorizați s-au realizat zeci de procurări autorizate de droguri de mare risc (amfetamină), droguri de risc (hașiș și canabis) și substanțe cu efect psihoactiv. În acest timp, echipa de investigații a interceptat coletele cu droguri și cu etnobotanice trimise de traficanți dealerilor locali.

Ne mișcăm cu mare viteză, lucrând zi și noapte, periind localitățile Văii Jiului și efectuând misiuni operative în Timișoara, Arad, Cluj, Brașov, Craiova, Ploiești și București.

Dosarul a fost finalizat, fiind efectuate zeci de percheziții. Au fost arestați și trimiși în judecată douăzeci și trei de traficanți din șase județe. Au fost identificate și desființate trei „magazine de vise” care funcționau ilegal, fiind confiscate importante cantități de droguri și de substanțe cu efect psihoactiv, inclusiv instrumente folosite la prepararea, amestecul, porționarea și ambalarea acestora.

Au existat și momente simpatice în cursul activităților desfășurate.

Membrii segmentului de trafic de droguri de risc, despre care spuneam anterior că acționau în localitățile Vulcan, Uricani și Lupeni, se temeau de polițiștii antidrog din structura Brigăzii, deoarece fuseseră efectuate în județ multe acțiuni de combatere a traficului de droguri, cu rezultate spectaculoase, intens mediatizate la acea vreme. Cunoșteau numele meu din acele împrejurări și din discuțiile ce se nășteau în urma vreunei razii sau acțiuni.

I >

Atunci când erau sub influența drogurilor, obișnuiau să-și facă farse unul altuia, discutând la mișto între ei. Ne distram copios ascultând interceptările convorbirilor dintre ei, de pildă:

— Alo, Berbeceanu la telefon!

— Să trăiți, domn Berbeceanu! Raportez că nu mai am marfa, nu mă mai ocup cu prostii! Salutări mamei dumneavoastră!

Au existat și discuții de genul:

— Coaie, dă-mi și mie numărul lui Berbeceanu!

— De unde morții tăi să am eu numărul lui ăla?

— De la tine din agendă, fraiere! Hai, că-l ai...

— Da' ce, mă, io-s sifonul lui Berbeceanu? Ce p... îi cu glumele astea de căcat?

Chiar cu ocazia perchezițiilor, la unul dintre dealerii cei mai importanți din Uricani, după ce am bătut zdravăn în ușa, din interiorul apartamentului s-a auzit un puternic:

— Cine-i?

— Berbeceanu! am răspuns, cuprins de sinceritate.

— Du-te dracu'!

Omul credea că este victima unei noi farse puse la cale de prietenii săi. Am insistat, avertizând că vom sparge ușa! Fața traficantului făcea toți banii atunci când, în final, a deschis ușa și a dat cu ochii de mine. Eram însoțit de un alt coleg și de doi băieți zdraveni de la SAS. Atât de sigur fusese că era o farsă, încât, anterior deschiderii ușii locuinței, lăsase pe masă, la vedere, o cantitate mică de iarbă. Rușinat și cuprins de remușcări, ne-a indicat de bunăvoie locul în care mai avea ascunsă o cantitate frumușică de hașiș.

În urma cercetărilor efectuate am aflat că majoritatea consumatorilor de etnobotanice, de hașiș și de marijuana obișnuiau să folosească, alternativ, și ketamina, un anestezic de uz veterinar, considerat drog de risc, pe care și-l injectau în vene, efectele asupra lor fiind devastatoare.

Prin intermediul unui colaborator autorizat, am prins ocazia de a ne deplasa cu Mortu', un dealer local important din Valea Jiului, undeva în zona Turnu Severin, de unde acesta se aproviziona cu mari cantități de astfel de droguri.

Geo a fost imediat autorizat ca investigator, unul dintre Loganurile Brigăzii a fost transformat în taxi și a fost dotat cu benzi magnetice laterale și cupola necesară. La derută, Geo și-a montat pe bord și o stație de emisie-

recepție. Mortu' trebuia să ne conducă la sursa lui de droguri, colaboratorul urmând să facă de la acesta o cumpărare autorizată, ulterioară. Faptul că deplasarea urma să se facă la Turnu Severin îl știam „de pe căști”, însă nu avea să fie așa...

La plecare, Mortu' a urcat pe bancheta din spate alături de colaborator, nu înainte de a le cere acestuia și lui Geo telefoanele mobile, cărora le-a scos bateriile și le-a pus la un loc, în aceeași pungă cu ale lui. Geo și-a păstrat unul dintre telefoane, motivând că trebuie să-l sune patronul firmei, fiind deplasare externă, și că, dacă nu-i răspunde, ăla ar putea să anunțe poliția.

S-au pus în mișcare, iar „pe spate” aveau un echipaj format din Cristi și Luci, iar în altă mașină era Ștefi, scopul fiind să identifice adresa sursei de droguri după ce Mortu' se întâlnea cu acesta. Evident, trebuiau să asigure securitatea lui Geo și a colaboratorului autorizat.

Totul a funcționat perfect până la ieșirea din Târgu Jiu, când, din reflex, Geo a vrut să o apuce pe drumul de Turnu Severin, așa cum rezultase de pe căști, însă, în ultima clipă, Mortu' a strigat la el: „Spre Craiova!” Deja se întunecase bine, iar schimbarea de plan nu era deloc în favoarea noastră!

După câțiva kilometri, Luci, care nu înțelegea ce se întâmplă și știa din interceptări care era destinația inițială, l-a sunat pe Geo, acesta din urmă discutând ca și când ar fi vorbit cu șeful firmei de taxi:

— Alo, pe unde ești?

— Șefu', am ieșit din Târgu Jiu, mergem la Craiova. S-a răzgândit clientul!

— Bă, ești nebun? Ți-a plătit? Are bani? Să nu-ți tragă țeapă! striga Luci în telefon, după care i-a spus șoptit, dar ferm:

— Nu mai mergi niciunde! Abandonează misiunea! Dă-l jos și lasă-l acolo!

— Păi, ce să fac, dacă s-a răzgândit omul? Dacă plătește, îl duc și la Constanța, nu?!

— Nu mai mergi niciunde, am nevoie de tine! Te întorci acum! i-a spus atât de tare, încât să poată auzi și Mor tu, după care în șoaptă:

— Îl sun pe Traian!

— Șefu', dacă am ajuns până aici, merg unde vrea clientul!

Geo i-a închis telefonul cu nonșalanță, continuându-și drumul. Luci m-a sunat imediat, revoltat:

— Mortu' a schimbat traseul, merge la Craiova și tâmpitul de Geo nu mă ascultă! I-am zis să abandoneze și nu vrea! Dacă ne duce prin Craiovița sau mai știu eu pe unde? Suntem doar noi trei, cum intervenim?! Să nu fie țeapă! Este prea riscant!

— Hai că vorbesc cu el și te sun.

Îl știam pe Geo și îi cunoșteam încăpățânarea. Nu puteam să îl sun, abia vorbise cu „șefu'” și ar fi bătut la ochi. I-am trimis SMS: „Dacă nu mă suni în cinci minute, îl pun pe Luci să te blocheze în trafic!” Mi-a răspuns aproape instantaneu: „Imediat”. După ceva timp, a oprit într-un Petrom și a mers la baie, însă, când a vrut să mă sune, a primit de la Luci, care înțelesese ce se întâmplă, un SMS: „Atenție!” Geo și-a dat seama că era supravegheat.

S-a închis Geo al meu într-o toaletă și, printre gemete mimate, a schimbat rapid SMS-uri cu mine, cerându-mi să am încredere că totul este în regulă și promițând că nu va risca inutil. Am fost de acord și l-am sunat pe Luci să continue misiunea.

După geamătul final, Geo a tras apa și, ieșind din baie, l-a găsit pe Mortu' ascultând la ușa toaletei, ca o nevastă geloasă. Și-a scuturat mâinile ude, stropindu-l în glumă pe drogat peste față:

— Hai, coaie, să mergem!

Dincolo de Craiova, într-o zonă pustie, Mortu' i-a cerut să vireze pe un drum de țară, undeva spre dreapta, iar eu am primit de la Cristi în minutele următoare, localizarea:

Brastavătu.

Cele două mașini de supraveghere erau nevoite să meargă „la ghici”, pe drumul de țară plin de hârtoape, încet, cu farurile stinse pentru a nu fi observate, singurele repere fiind becurile de poziții ale mașinii lui Geo, aflată la mai bine de cincizeci de metri în față. La indicațiile lui Mortu’ s-au oprit în dreptul școlii. Acesta a coborât având asupra lui punga cu telefoane, spunând că revine în zece minute. Geo și colaboratorul au rămas „la carcasă”, iar Luci și Cristi au stat la pândă, asigurându-se că aceștia nu pătesc nimic. În acest timp, Ștefi a plecat pe jos în urma lui Mortu’, sperând să identifice casa în care acesta intrase. Deși afară era beznă, iar satul nu era luminat, Ștefi s-a ghidat după lătrăturile câinilor provocați de trecerea drogatului prin dreptul gospodăriilor, astfel că, în final, a identificat locația. Chiar l-a văzut ulterior pe Mortu’ ieșind din acea curte. Acesta s-a așezat pe vine și, la lumina telefonului mobil, și-a băgat în venă o doză de ketamină, după care a revenit la mașina lui Geo. Avea asupra sa douăzeci de flacoane cu ketamină, dar uitase punga cu telefonul lui Geo și al colaboratorului în casa unde fusese după droguri.

Șansa ne-a surâs din nou! Ketamina injectată a început să-și facă efectul, așa că Mortu’ începuse să-și merite porecla. Fiind praf și ținându-și cu greu echilibrul, a fost nevoit să îl ia cu el pe colaborator până la locuința lui Moșu.

Moșu s-a dovedit a fi un bărbat robust, prea de la țară, în vârstă de vreo cincizeci și cinci ani și extrem de hotărât.

9

Nimeni, niciodată, nu ar fi putut măcar să bănuiască faptul că acesta era unul dintre cei mai prolifici dealeri de ketamină la nivel național. S-a enervat văzând că Mortu’ nu a venit singur, dar lăcomia a învins și l-a determinat să îl abordeze direct pe colaborator, fără ca Mortu’ să poată auzi:

— Mă, nepoate, dacă mai vrei marfa, hai singur, acu văzuși unde! Nu-și mai pune ăsta nimic peste prețu meu, iei mai ieftin și mai mult! Nu-l vezi pe-ăsta, fir-ar mă-sa dracu', că nu se poate abține până acasă? Ce-i trebui să-și spargă vena acu? Asta ne bagă la belele!

Așa a ajuns colaboratorul nostru să intre în contact direct cu Moșu, printr-un noroc aproape... oltenesc.

Până la mașina lui Geo, drogatul și-a mai pușcat una în venă, astfel că, după câteva minute de delir, s-a culcat pe bancheta din spate, alături de colaborator. Era trecut de ora două noaptea și Geo a încordat Loganul mult peste limita legală, astfel că, într-un sat înainte de Târgu Jiu, a umflat un radar.

Polițistul de la rutieră a venit la geamul mașinii, s-a prezentat politicos și a cerut, pe lângă documentele obișnuite, atestatul taxi și licența de transport persoane. Geo a înlemnit! Mortu' părea că doarme! A dat Geo să coboare din mașină vrând să îl tragă de-o parte pe polițist, să-i șoptească adevărul fără să audă pasagerul drogat, însă agentul s-a panicat și a ținut contră la ușa lui Geo, spunându-i, pe un ton răstit, să rămână în mașină și să-i dea actele cerute.

Geo era disperat să nu se trezească Mortu', așa că a sărit cu repeziciune pe scaunul din dreapta, ieșind pe cealaltă ușă și mergând în pas vioi spre MCV-ul poliției rutiere, traversând drumul național.

I

Polițistul a început să strige după el să se întoarcă la mașină, trezindu-l și pe Mortu', însă Geo apucase să-i spună celui din MCV să-și cheme colegul, șoptindu-i:

— IGPR, misiune specială!

Când primul polițist a ajuns în dreptul lui Geo, colegul nostru i-a dat actele, explicându-i printre dinți:

— Sunt polițist antidrog în misiune! Acum fă-te că mă cerți, îmi dai și un avertisment, iar eu o să le spun la ăia din mașină că ți-am dat șpagă și m-ai lăsat să plec. În mașină îs doi traficanți periculoși de droguri, iar căruța

este ticsită cu substanțe nasale! Să nu ne strici acțiunea! Verifică numerele și o să vezi că-s de la IGPR!

Polițistul a rămas blocat, scăpându-i din mână actele lui Geo. Părea drogat și el. Situația a fost salvată de colegul său, băiat cu experiență, care, cu multă prezență de spirit, a ridicat actele de jos, a gesticulat vizibil și i-a spus pe un ton ridicat lui Geo:

— Așteptați, vă rog, în mașină!

Când a revenit la volan, Geo a fost abordat de Mortu':

— De ce striga ăla după tine și tu mergeai la mașina lor în loc să-i dai actele?

— Am vrut să văd dacă-i la ciupeală sau are radaru pornit! Dacă era display-ul aprins, eram futut! Am avut noroc, așa că le-am dat 100 de lei șpagă! Apoi, vrând să pară nervos, a completat: Dacă mai faci figuri, ți-i bag în prețul cursei!

Mortu', care nu a condus în viața lui, a pus botul, mai ales că cel de-al doilea polițist a venit la geamul lui Geo, i-a dat actele și un proces-verbal cu avertisment, urându-le complice: „Drum bun!” Doar fusese mituit, nu?

La vreo săptămână după această misiune, prin colaborator, am fost pus în legătură cu Moșu. Fusesem autorizat de procuror pentru o cumpărare masivă de ketamină, toată marfa pe care zicea olteanul că o avea. Eram un român plecat de vreo cincisprezece ani în Germania, acolo voiam să duc ketamina, iar prețul oferit lui Moșu era de nerefuzat, împreună cu Cami, autorizată și ea ca investigator acoperit, am ajuns la Brastavățu conducând o mașină cu numere de Germania, evident împrumutată. Cristi, Geo, Luci, Alex, Claudiu și Ștefi ajunseseră cu jumătate de oră înainte și erau ascunși prin sat, așteptând semnalul dat de Cami pentru realizarea flagrantului.

Abia intrați în curtea lui Moșu, am fost întâmpinați de parcă ne cunoșteam de-o veșnicie. Furăm strânși în

brațe și pupați ca niște adevărate neamuri venite de la drum lung.

L-am simțit vânjos pe Moșu, se ținea foarte bine pentru vârsta lui. Nevastă-sa, cam la cincizeci de ani, era grozav de urâtă și de gălăgioasă. Spre deosebire de el, olteanca părea murdară, deși avea părul vopsit în vreo trei nuanțe și unghiile date cu un roșu ciudat.

Curtea era un dezastru, fără alee sau măcar dale de beton, doar pământ noroios amestecat cu găinațul păsărilor de curte, care erau peste tot, și cu rahatul unei cățele îndoielnice, legată într-un lanț sănătos lângă șopronul numit garaj. Era o dezordine cumplită, mizerie peste tot, iar muștele roiau mai rău ca la groapa de gunoi!

Eram aproape sigur că ne-am luat țeapă, când Moșu ne-a băgat în casă și ne-a arătat „comoara”! Avea ketamină câtă nu cred să mai existe la un loc în niciun depozit de profil din România!

I-am arătat bănetu, că așa-i plăcea lui Moșu să-l numească, însă aveam la grămadă și lei, și euro, cerându-i traficantului să ieșim la masa din curte, să aducă o foaie și un pix, să ne socotim.

Atunci au început necazurile! Stăteam cu Cami la o masă jengoasă, acoperită cu mușama ruptă pe alocuri, plină de miezuri de pâine și urme de unsoare, când, deodată, a apărut olteanca. Aducea cu ea o tăviță pe care zăcea un pui fript, un coș cu pâine și niște tacâmuri cel puțin soioase. Inclusiv un castron cu mujdei.

— Mă, omule, păi, ei veniră de la drum și or fi morți de foame, se poate așa ceva? Fugi să aduci și o sticlă de vinisor!

Puiul din tavă în mod clar murise de mult, era vânat și scârbos! Părea aproape prăjit, dar sigur nu fusese ciupelii cu simț de răspundere, ici-colo având cotoare de pene. Nu a apucat olteanca să-l pună pe masă, că a și fost atacat de un roi de muște mari, cam cât cărăbușii de pe la noi. Mujdeiul trăsnea de la o poștă, era de mult înverzit și plin de firimituri greu de identificat, fiind evident că

rămăsese de la o masă din ziua anterioară. În acesta se înecase o molie, pescuită rapid și cu îndemânare de olteancă, cu furculița ce-mi fusese destinată.

— Fir-ai a dracu', cum picași tocmai aci?!

M-am uitat la Cami, îmi era frică să nu dea la rațe! Ne-am eschivat, cerându-i lui Moșu să facem înainte tranzacția, abia apoi să ne distrăm, și l-am rugat să mă lase să mai număr o dată marfa. Am intrat cu acesta în casă, dându-i OK-ul lui Cami să anunțe echipa să intervină. Am tras de timp numărând la flacoanele cu ketamină vreo zece minute și ai mei nu mai apăreau! Trebuia să ieșim iar în curte, dar îmi era frică de puiul descris mai sus! La un moment dat, afară s-au auzit strigăte puternice: „Nu mișcă nimeni, poliția!” Eram salvat!

Moșu nu s-a pierdut cu firea și a sărit să închidă ușa. Eu nu puteam să intervin, fiind cumpărătorul de droguri speriat de intervenția poliției și de recomandarea zgomotoasă a acestora de a nu mișca. Cristi a reușit să intre în casă înainte ca olteanul să trântască ușa în fața lui Geo, a lui Alex și a lui Claudiu. Atunci a început adevărata luptă, eu asistând speriat, ca orice traficant prins în flagrant! Moșu, luptător din fire și vânos, cum v-am spus, ținea de ușă oprind năvălirea celor trei, în timp ce Cristi îl trăgea de un umăr, încercând vreo șapte-opt secerări nereușite, strigându-i să se pună pe burtă. Nu a reușit să-l culce la pământ, dar ușa a cedat și au apărut întăriri.

Ghinionul a făcut ca, odată cu băieții mei, în cameră să pătrundă și olteanca. Ea s-a dovedit o combatantă demnă de luat în seamă. A sărit în spatele lui Geo, sugrumându-l vârtos și numindu-l în mod nedrept tâlhar, timp în care striga amenințător la mine:

— Sări, neamțule, nu te uita ca boul!

Cu greu, Moșu a fost pus la orizontală și abia apoi am aflat că, având artrită, îi erau blocate definitiv încheieturile! Putea Cristi să încerce să-l seceră oricât, Moșu de fapt nu se opunea, dar îi erau înțepenite

telescoapele! Geo a reușit cu greu s-o coboare din cârcă pe olteancă, izbindu-se puternic cu spatele de un perete cam șubred, strivind-o între el și zid. Cea care părea să fie un fel de femeie căzuse la pământ și striga ca din gură de șarpe, cerând să vină poliția, crezând că niște traficanți mai șmecheri decât omul ei încercau să-i tâlhărească. Era ca la nebuni!

Ce ar mai fi de spus? Că, după oferta culinară amintită mai sus, Cami s-a procopsit cu un herpes de toată frumusețea, atașat de buza superioară, răsărit încă din timpul percheziției ce a urmat...

La trei ani după aceste evenimente, niște ticăloși au încercat să folosească și acest dosar când au formulat acuzații mincinoase la adresa mea. Astfel, ofițerul Alin Muntean, în discuțiile purtate cu Alin Simota, arestat în altă cauză, a încercat să îl determine să dea o declarație mincinoasă

Împotriva mea, din care să rezulte că, în timpul acelei operațiuni, eu și echipa am fi fost cazați la Motelul Rusu, proprietatea lui Simota, și nu am fi achitat costurile de cazare.

El și procurorul Costel Chirilă de la DIICOT Alba au încercat să îl convingă pe același Alin Simota să declare mincinos că l-aș fi protejat pe Cristian Litera, că aș fi cunoscut și protejat faptele violente comise de gruparea acestuia. I-au promis lui Simota că, în schimbul colaborării pretinse de ei, va beneficia de reducerea la jumătate a pedepsei prevăzute pentru infracțiunile de care era învinuit. Alin Simota nu a acceptat târgul propus de cei doi, spunându-le pe un ton categoric că toate acelea erau niște minciuni și că „el nu știe să scrie după dictare”, poziție pe care, evident, și-a menținut-o în fața judecătorilor ICCJ.

Dar cel mai grav a fost faptul că, în urma numeroaselor discuții purtate de Alin Muntean cu Simota, ofițerul a reușit să stabilească identitatea unuia dintre

colaboratorii autorizați din cadrul operațiunii „Tsunami”. Evident, identitatea reală a unui astfel de colaborator este cunoscută din punct de vedere legal doar ofițerului de legătură și procurorului de caz, tocmai pentru asigurarea conspirativității activităților, dar mai ales pentru protejarea vieții și a integrității colaboratorului și a familiei acestuia. Muntean a mers până într-acolo încât l-a citat pe colaborator la sediul Brigăzii, expunându-l în mod grav, ocazie cu care l-a chestionat despre activitățile secrete desfășurate în cauză, despre polițiștii cu care a colaborat, despre modul în care se realizau cumpărările și despre procurările de droguri și banii plătiți.

Colaboratorul, cunoscând anumite tehnici de investigație încă din timpul activităților desfășurate alături de noi, a avut prezența de spirit ca, atunci când a fost citat de Muntean, să își ia ca măsură de protecție personală înregistrarea în mediul ambiental a discuțiilor purtate cu el, folosind în acest sens telefonul mobil. Ulterior, a denunțat la DNA modalitățile ilegale în care a procedat ofițerul respectiv.

Gravitatea deconspirării identității acestuia de către anchetatori a fost confirmată și prin faptul că, imediat după audierea colaboratorului, judecătorii Înaltei Curți au dispus introducerea lui într-un program de protecție a martorilor.

Operațiunea „Trabucul lui Moș Crăciun”.

Se întâmpla prin vara anului 2011.

Piața neagră de desfacere a țigărilor provenite din contrabandă se dezvoltase spectaculos în principalele municipii, respectiv în Deva, Hunedoara și Valea Jiului (județul Hunedoara), în Alba Iulia, Aiud și Blaj (județul Alba) și în Sibiu și Mediaș (județul Sibiu), contrabandiștii acționând mai ales în zona piețelor agroalimentare.

Pe lângă comercianții stradali, administratorii societăților comerciale, care desfășurau activități aparent legale de comerț, erau principalii distribuitori de țigări și de alcool, mărfuri provenite din contrabandă. Distribuitorii

erau extrem de activi în aprovizionarea constantă și cu cantități tot mai mari de mărfuri, astfel că au aderat la grupările specializate în introducerea în țară, depozitarea și transportul țiğărilor și alcoolului.

Reacția subunităților de poliție era foarte timidă, aproape inexistentă. Rareori și doar pentru a bifa la acest indicator, se realizau razii ale poliției, rezultatele fiind de-a dreptul caraghioase. Erau confiscate, în bună înțelegere cu contrabandiștii, câteva zeci de pachete de țiğări și erau aplicate niște sancțiuni contravenționale ridicole, activități suficiente însă pentru a se completa periodic buletinul de activități al Poliției. Toată lumea era mulțumită!

y)

De fapt, toată lumea era mulțumită, mai puțin Florin.

Ciocan, după numele de familie, Florin era agent la Poliția Municipiului Deva. Îl cunoșteam de douăzeci de ani, l-am văzut cum a evoluat profesional și îmi plăcea mult băiatul ăsta. În perioada când era sectorist, reprezenta cea mai bogată și cea mai sigură sursă de informații, carnețelul lui devenind proverbial. Știa toți țiganii și hoții după nume și porecle, legături, familii, clanuri, locații folosite. Cunoștea cu exactitate gazdele de infractori, mașinile utilizate, obiceiurile acestora. Era polițistul de ordine publică ideal! Dacă voiai să afli date despre un suspect, apelei la Florin. După ce își consulta carnețelul și puneă trei-patru întrebări acolo unde știa el, îți dădea mai multe informații decât puteai să speri.

Florin a fost cel care m-a determinat să inițiez acest dosar care viza contrabanda cu țiğări, dosar care, ulterior, avea să devină unic în istoria modernă a Poliției Române prin natura investigațiilor efectuate, prin capturile realizate și prin numărul mare de infractori identificați și probați.

Florin se plânga că în Piața Deva, în spatele micilor magazine alimentare, se dezvoltase o adevărată rețea de contrabandă cu țiğări și cu alcool, activități generatoare de câștiguri ilicite fabuloase. Polițistul îmi spunea că

activitățile infracționale erau protejate de poliția locală, de fisc... de toată lumea.

Chiar în acea perioadă, Inspectoratul de Poliție al Județului Alba a declanșat acțiunea codificată „Trabucul sârbesc”. fiind vizati nouăsprezece contrabandiști din județele Alba, Hunedoara și Timiș, care se aprovizionau cu țigări și cu alcool din Serbia. Fuseseră confiscate cinci mii de pachete de țigări și vreo nouăzeci de litri de alcool. Dacă puteți să vă imaginați, acesta era „cea mai amplă acțiune a poliției” de combatere a acestui tip de contrabandă desfășurată pe raza Curții de Apel Alba Iulia. Mult prea puțin!

Am hotărât să ne implicăm, trebuia să dovedim, în primul rând, existența grupării infracționale organizate, pentru a ne atrage competența.

Mache, Andrada, Geo, Cami, Ștefi, Mișu au fost, mai întâi, autorizați ca investigatori sub acoperire. Au început procurările autorizate de țigări, activități supravegheate audio-video. După câteva zeci de astfel de activități, completate de o muncă informativă titanică, garnisită cu interceptări și cu filaje, aveam primele rezultate. Dimensiunea afacerii era impresionantă.

S-au adevărit și suspiciunile lui Florin referitoare la protecția acordată contrabandiștilor din Deva de către unii polițiști și funcționari ai fiscului. De exemplu, îmi amintesc discuțiile telefonice în care Stelu, unul dintre distribuitorii cei mai activi de țigări și de alcool din Piața Deva, se plângea unei alte persoane că un anume polițist din oraș, ofițer, căruia îi dăduse adesea țigări și alcool de contrabandă, îi ceruse din nou câțiva litri de alcool pentru a-și prepara niscai vișinată. Nu o să uit vreodată disprețul manifestat de cei doi în cadrul discuției, contrabandistul declarându-și intenția de a urina în alcoolul ce urma să fie livrat polițistului șpagar! Am sperat mereu ca vișinata produsă să nu fi avut arome care să dea de bănuț, astfel ca șpagarul să o consume liniștit, cu poftă, pe toată. Nu o să dau aici numele polițistului, poate și din plăcerea sadică

provocată de gândul că mai mulți dintre cei care citesc această întâmplare se vor întreba îngrețoșiți: „Oare despre mine o fi vorba?”

Au fost identificate nu una, ci șapte grupări infracționale distincte, bine structurate, dezvoltate în funcție de modul și de locul prin care țigările și alcoolul erau introduse în țară, rutele de transport utilizate și metodele de disimulare a mărfurilor.

Marfa era introdusă prin punctele de trecere a frontierei, dosită în mijloace de transport cu elemente de caroserie sau șasiu, modificate prin confectionarea unor compartimente ascunse. Uneori, cu complicitatea funcționarilor din punctele de trecere a frontierei, erau introduse transporturi masive de țigări din Moldova, Ucraina sau Serbia. Alteori, țigările erau trecute peste frontiera „verde” sau „albastră” de către grupările infracționale, care aveau ca țări-sursă Ucraina și Serbia. O altă modalitate de introducere a țigărilor în țară era procurarea de țigări din magazinele de tip duty-free, existente la frontiera bulgaro-turcă, de către șoferii turci care efectuau curse spre statele UE; acestea erau transportate până în diferite puncte din țară, colectate de turcii rezidenți în România și introduse ulterior în rețelele de contrabandă.

Am descoperit în cadrul fiecărei grupări infracționale o ierarhie clară, fiecare membru având roluri bine stabilite, respectiv de introducere în țară, depozitare, transport și comercializare a produselor provenite din contrabandă. Grupările colaborau foarte bine între ele, se sprijineau financiar, lucrau în contrapartidă, furnizându-și țigări de diferite mărci la schimb cu scopul diversificării ofertei către beneficiari, realizau un schimb informațional permanent cu privire la surse de aprovizionare, prețuri de achiziție și de vânzare, evenimente în care membrii grupărilor respective au fost implicați (capturi ale polițiștilor, suspiciuni cu privire la unii membri în ceea ce

privește colaborarea cu organele de aplicare a legii etc.).

De obicei, erau folosite autovehicule neînmatriculate ori înmatriculate în alte țări, mașini achiziționate de pe internet sau din târgurile de profil, la prețuri cât mai mici. Aceasta era o măsură de precauție pentru situația în care un transport de țigări sau de alcool era interceptat de poliție. Astfel, contrabandiștii urmăreau să nu se poată stabili legătura dintre transport și membrii grupării infracționale, fiind dispuși chiar să abandoneze mașina depistată. Pe de altă parte, contrabandiștii voiau ca mijloacele de transport folosite să nu poată fi indisponibilizate, ori dacă acest lucru se întâmpla, paguba să fie cât mai mică.

Toate segmentele infracționale identificate utilizau pe durata transportului autoturisme „antemergătoare”, la câțiva kilometri în fața autovehiculului în care era marfa de contrabandă. Rolul antemergătorului era să-l anunțe pe cel care efectua propriu-zis transportul de țigări sau de alcool despre existența echipajelor de poliție, a filtrelor ori a controalelor, situații în care se apela spontan la rute ocolitoare pentru a sun la o eventuală oprire și depistare a transportului. Mașinile folosite la transport erau dotate cu stații de emisie-recepție, legătura între antemergător și transportator realizându-se astfel pentru a se evita interceptarea comunicațiilor dintre cei doi.

Contrabandiștii dezvoltaseră un limbaj comun, codificat, în ceea ce privește mijloacele de transport, rutele folosite, localitățile tranzitate, categoriile și mărcile de mărfuri traficate. Astfel, în cadrul discuțiilor purtate între ei, foloseau un limbaj descifrat în cele din urmă de noi, cum ar fi: „tramvai, căruță, carcasă” - pentru autovehicule; „făcută, preparată, șmenuită, tunată” - în situația în care mijlocul de transport era modificat prin crearea de compartimente secrete; „sigură, țiplă, zgâriată, înțepată” - cu privire la siguranța mijlocului de transport. Pentru localitățile sau locurile tranzitate foloseau codificări ca „Berne” sau „orașul mare” - pentru Baia Mare, „la

ghitară” - pentru Reghin, „la o minerală” - pentru Borsec, „la frigider” - pentru Toplița. Pentru locurile de întâlnire foloseau indicii de genul „troiță, terasă, porțiță, la stânci, la motel”, evitând alte detalii, astfel încât eventualele interceptări ale telefoanelor să nu le deconspire locațiile. Pentru mărcile mărfurilor traficate, codificările folosite erau: „lemne, roșii, fasole, marmeladă, gălbenele, floricele, bureți sau ciupercuțe, troace, albăstrele sau poluri, balade, doinițe sau cântăreți, V-uri și varză, apă, combustibil sau antigel (pentru alcool etilic)” etc.

În cadrul operațiunii, echipa noastră a realizat zeci de prinderi în flagrant, interceptând 38 de transporturi ilicite efectuate de aceste grupări infracționale. Au fost confiscate 225.000 de pachete de țigări și 36 de autoturisme folosite de contrabandiști. Au fost trimiși în judecată 110 contrabandiști din 12 județe ale țării, dintre care 67 în stare de arest preventiv. Un singur dosar, patru recorduri naționale!

Deoarece operațiunea s-a finalizat în preajma sărbătorilor de iarnă, a fost codificată cu numele „Trabucul lui Moș Crăciun” Este adevărat că, în realitate, denumirea operațiunii a reprezentat o mică aroganță colegială față de acțiunea similară a colegilor de la IPJ Alba, codificată „Trabucul sârbesc”.

Pentru realizarea celor treizeci și opt de capturi, echipa noastră de doar paisprezece polițiști, cu două-trei autoturisme de serviciu și cu mașinile personale, a desfășurat o muncă colosală, deplasându-ne pe durata celor cinci luni de investigații între punctele de frontieră Șiret, Vicovu, Sighetu Marmăției, Borș, Nădlac, Vărsând, Turnu, Porțile de Fier, Moravița, parcurgând mii de kilometri. Au existat situații în care, într-un interval de douăzeci și patru de ore, interceptam un transport ilicit în zona Suceava, apoi fugeam la Vama Nădlac și, de acolo, la Reghin. Operațiunea a fost un pariu câștigat cu noi înșine, dar și o testare a limitelor fizice ale ființei umane!

Au existat și momente extrem de amuzante, nu am

rezistat tentației de a vă povesti câteva dintre ele.

Una dintre grupările infracționale era coordonată de Ardelean și Ianțoc, ambii din Arad. Aceștia se aprovizionau cu țigări din Ucraina și din Serbia și le furnizau în județele Arad, Timiș și Hunedoara. În timpul operațiunii, le-am interceptat numeroase transporturi în Hunedoara, Arad și Oradea. Le-am confiscat cantități imense de țigări, autoturismele și autoutilitarele folosite.

Au schimbat mereu mașinile de transport, au investit în modificarea caroseriilor și a șasiurilor unor mașini, au inventat cele mai spectaculoase moduri de disimulare. Încercau mereu rute de transport noi, de teama noastră ajunseseră să aducă țigările din Ucraina, tranzitând Ungaria, pentru a evita deplasările pe teritoriul țării noastre. Erau disperați, dar perseverau.

De fiecare dată când le interceptam un transport, pe lângă țigările de contrabandă, le confiscam și mașinile folosite la infracțiuni. Pur și simplu, îi lăsam în mijlocul drumului, pietoni, la sute de kilometri de casă.

În actele pe care le întocmeam la fiecare captură erau trecute doar gradele noastre profesionale, numele și faptul că eram polițiști la IGPR. Deoarece voiam să extindem cât mai mult investigațiile, nu doream să se cunoască, la acel moment, structura teritorială din care făceam parte.

Ulterior, ne distram copios monitorizându-le comunicațiile. Apelau la polițiștii pe care îi cunoșteau în județul Arad, verificând numele înscrise în procesele-verbale de depistare. Nu reușeau să obțină niciun fel de relații, nimeni nu-i cunoștea pe polițiștii trecuți în acele acte.

La un moment dat, au conchis că fuseseră înșelați și furati, iar cei care i-au lăsat fără mașini și fără țigări nu erau în realitate polițiști. Era de-a dreptul sublim să-i auzi cum se măcinau și se sfătuiau între ei. Era însă frustram să observi cum erau consiliați de polițiști din Arad, care ar fi

trebuit să îi vâneze.

Tot ei erau cei care spuneau:

— Nu putem nici măcar să facem plângeri! Unde să facem?! Și ce să spunem? Că ne-au lăsat fără țigările cu care facem contrabandă?! Că ne-au lăsat fără mașinile cu numere nașpa, că vrem înapoi mașinile șmenuite?!

În cazul unuia dintre transporturile efectuate de Ianțoc, s-a descoperit că folosea un autoturism cu numere de Franța, la care avea amenajat un compartiment ascuns. De fapt, rezervorul de combustibil era transformat în compartiment secret pentru ascunderea țigărilor, iar alimentarea cu combustibil a mașinii se realiza dintr-un bidon de cinci litri montat artizanal în compartimentul motorului. Accesul la compartimentul ascuns se făcea prin îndepărtarea spoilerului din spate. Erau amănunte pe care le aflaserăm din discuțiile telefonice pe care le considerau sigure. Tot din interceptări am aflat că mașina îi fusese prezentată anterior lui Tăvi, un contrabandist din Hunedoara, care se arătase interesat să o cumpere. De altfel, beneficiarul acestui transport de țigări era chiar Tăvi.

L-am interceptat pe contrabandist pe DN7-Valea Mureșului, după intrarea în județul Hunedoara, în apropierea localității Burjuc. Cunoștea deja mașinile noastre de la capturile anterioare, așa că le ascuseserăm pe drumuri laterale. După intrarea în județul Hunedoara, am pornit în urmărirea lui. În scurt timp, Claudiu l-a depășit și l-a obligat să încetinească, Geo l-a încadrat strâns din spate, iar eu l-am flancat pe stânga. I-am făcut semn să ne urmeze și, fiind o singură bandă pe sensul de mers, a fost nevoit să ruleze încet, în formația impusă de noi.

Îl vedeam cum vorbește disperat la telefon. Îl lăsam, era în avantajul nostru, întrucât telefoanele îi erau monitorizate. L-a apelat pe Ardelean:

— Alo, au apărut iar! Nu știu de unde au apărut, au ieșit din pământ, au picat din cer! Aceleași mașini, aceleași

fețe!

— Polițiști?

— Nu știu. Tot alea trei mașini, Passaturi, cu girofaruri!

L-am escortat în felul ăsta până la sediul Poliției Burjuc, unde am luat legătura cu șeful de post pentru a ne desfășura activitățile acolo. Ianțoc se convinsese că suntem polițiști, dar părea calm. Credea că nu vom găsi compartimentul ascuns al mașinii, pentru că într-adevăr era bine realizat.

— Boierule, ne-am întâlnit iar. Doar n-ai țigări în mașină?

— Nu am, domnu', țigări! Nu am nici măcar o țigară! Crede-mă că nu am!

— Bă, dacă ai țigări iar, pleci la pușcărie?

— Da, șefule, merg! Dar nu am!

I-am făcut un control sumar al mașinii, făcându-ne că nu știm nimic despre compartimentul secret.

— Dar ce-i cu bidonul ăsta la motor?

— Șefule, este înfundată conducta de la rezervor și am făcut o improvizație.

A încercat să ne toarne o poveste, cum că mergea la o nuntă la Hunedoara, arătându-ne că în mașină avea, pe niște umerase, două costume destul de îndoielnice.

L-am poftit în postul de poliție. Nu voiam să îi stârnim bănuieli cu privire la faptul că știam numerele de telefon pe care le considerau sigure, așa că am apelat la un mic artificiu. Mi-am schimbat repede, în agenda telefonului personal, numele lui Geo cu cel al lui Tăvi – colaboratorul lui Ianțoc din Hunedoara. Am lăsat telefonul pe masă în fața lui Ianțoc și am ieșit, spunându-i lui Geo să mă sune insistent. A sunat Geo prelung, de vreo două ori, eu fiind convins că Ianțoc o să observe pe ecranul aparatului numele lui Tăvi. Am revenit în birou. Ianțoc era deja agitat. M-am făcut că observ apelurile nepreluate, l-

am apelat pe „Tăvi” și am ieșit repede din birou, doar nu puteam să vorbesc cu „sifonul” de față cu Ianțoc. Geo era în curte, nu înțelegea de ce îl sunasem și mai și mimam că aș vorbi la telefon. I-am explicat strategia, după care am intrat împreună în postul de poliție. I-am cerut lui Ianțoc să ne însoțească la mașină. Deja transpira... din negru devenise gri, pălise.

Am mers direct la spoilerul din spate al mașinii, iar Geo și Claudiu l-au smuls, scoțând la iveală gura de alimentare a compartimentului secret. Din acesta, polițiștii au scos la lumina zilei nu mai puțin de 2.500 de pachete de țigări marca Jin Ling. Ianțoc era în colaps! Nu mai putea să articuleze nici măcar o silabă! Îi era frică să nu fie arestat și totodată era furios că Tăvi trădase. Planul nostru a funcționat perfect!

Când și-a mai revenit din șoc, plin de ură m-a întrebat:

— Cine o fost șmecherul, Tăvi ăla?

— Care Tăvi, am întrebat candid? Nu știu niciun Tăvi!

Am întocmit actele de constatare, am confiscat țigările și mașina, lăsându-l pe Ianțoc în mijlocul drumului, cu cele două costume și umerășele corespunzătoare în brațe. I-am promis că ne vom revedea curând!

Vreo trei telefoane, toate importante, a dat țiganul. În primul i-a cerut nevastei să îl recupereze, spunându-i în amănunt pățania. Apoi, parcă a discutat cu Ardelean, vorbind urât la adresa mamelor noastre, explicând cum am apărut de nicăieri, cum schimbam numerele de înmatriculare ale mașinilor chiar în fața lui și mai ales cum „l-a dat pe gheață” Tăvi, de i-au umflat gaborii mașina și marfa. În a treia discuție, cea mai savuroasă de altfel, îi explica lui Petre (un alt contrabandist):

— Zilele lui Tăvi sunt numărate, că dacă nu mă dădea pe gheață, rezistam mult și bine! Dar împușitul ăla m-a lichidat, mă!

Ulterior Ianțoc, Ardelean și Tăvi au fost arestați și condamnați. Între timp, au aflat că au fost induși în eroare,

neavând de fapt motive să se suspecteze și să se dușmănească reciproc. S-au împăcat și pentru noi asta contează în primul rând!

Una dintre cele mai puternic structurate și mai active grupări infracționale investigate în cadrul acestei operațiuni a fost cea coordonată de Cârcu din Rădăuți, Rotar și Tofan, ultimii din localitatea Cajvana, județul Suceava. Aceștia băgau în țară, prin frontiera de stat, cantități uriașe de țigări din Ucraina, pe care ulterior le distribuiau pe raza județelor Hunedoara, Mureș, Sibiu și Arad. Foloseau și ei autoutilitare care aveau elementele de caroserie și șasiurile modificate prin construirea unor compartimente ascunse.

În urma interceptării mai multor transporturi de țigări, efectuate de aceștia pe ruta Rădăuți - Toplița - Reghin - Mureș, le-am confiscat mașinile folosite și circa 15.000 de pachete de țigări.

Prin octombrie 2011, în zona Reghin, am realizat prinderea în flagrant a lui Tofan, care conducea un autocamion înmatriculat în Suceava. Evident, ne-a mințit, spunând că a împrumutat mașina de la o rudă pentru a se deplasa la un târg de animale din Târgu Mureș, urmând ca a doua zi să cumpere cai. Mașina era într-adevăr amenajată în acest sens, însă noi interceptaserăm discuții telefonice din care rezulta în mod categoric că transporta o cantitate foarte mare de țigări pentru un beneficiar din Mureș.

Claudiu și Ștefi s-au apucat de verificarea minuțioasă a vehiculului, constatând că bena destinată transportului animalelor era podită cu plăci din material lemnos. După demontarea plăcilor, am văzut că șasiul autoutilitareii a fost modificat prin confecționarea unui compartiment ascuns, în interiorul căruia au fost găsite 7750 de pachete de țigări.

- Tofane, ia hai puțin, măi, tată!
- Da, șefule!
- Ce-s astea? Îl întreb, indicându-i sutele de pachete

de țigări, care deja se întrezăreau după demontarea parțială a primei scânduri din podea.

— Iooo, măăă!!! omul mima surpriza, cu un talent înăscut. Să fiu al dracu' dacă știu ceva, eu merg după cai, este mașina unei rude...

— Tofane, noi o să luăm și mașina, și țigările...

— Păi, ce-i spun la proprietar? Luați numa țigările, lăsați mașina! Cu ce mă duc acasă, șefule?

— Mașina este modificată și plină cu țigări de contrabandă, o ridicăm pentru lămurirea situației. O să facem acte din care rezultă asta, iar pe proprietar urmează să îl contactăm ulterior. Promit!

Tofan a fost abandonat în stradă la trei dimineța, la minus zece grade Celsius. Atunci am înțeles cât de grea este viața de contrabandist! Imediat după ce s-a văzut părăsit, și-a contactat complicii din Suceava, care au purces la drum să îl recupereze. În următoarele două-trei zile, cei din grupul infracțional din județul Mureș au făcut demersuri serioase pentru a găsi camionul în curtea IPJ Mureș ori la Poliția Reghin și pentru a afla cine erau și unde lucrau polițiștii Maurice, Geo, Claudiu, Ștefi și Mișu, înscriși în procesul-verbal de constatare. Au apelat, evident, la relațiile puternice pe care le aveau în rândul polițiștilor mureșeni. În zadar!

După aceste întâmplări, Cârcu, Rotar și Tofan, temându-se de o posibilă arestare și fiind totodată puternic afectați financiar de capturile făcute de noi, le-au cerut clienților pe care îi aveau să se deplaseze la Rădăuți dacă doreau marfa, luând asupra lor riscurile transportului.

Astfel, de „pe căști” am aflat că Roșca și Oltean, ambii din Sângeorgiu de Mureș, se aflau în Rădăuți și așteptau să încarce țigări furnizate de Cârcu, urmând ca în cursul nopții să efectueze transportul. Știam că Roșca se va deplasa antemergător, iar Oltean va veni „pe coadă” cu mașina în care se aflau țigările de contrabandă, însă nu știam ce mașini vor folosi.

Am hotărât să încercăm să „lovim” și acest transport,

fiind primul în care erau implicați Roșca și Oltean, având nevoie ca de aer de proba forte – flagrantul.

Ne-am organizat rapid în trei echipaje; eu, Cristi, Maurice, Geo, Claudiu, Andrada, Cami și Ștefi ne-am îndreptat spre Toplița. Intenția noastră era să ajungem în zona Borsec-Toplița-Stânceni, știind că acela era itinerarul pe care urmau să îl parcurgă contrabandiștii. Pe toată durata acțiunii, Iulian trebuia să asigure consemnul la „căști” și să ne comunice în timp real mișcarea obiectivelor.

Așa cum am spus, nu cunoșteam mașinile cu care se deplasau, însă identificaserăm numerele de telefon utilizate. Ne propuseserăm să punem în practică o metodă „brevetată” de noi, care ne asigurase succesul și în alte acțiuni ale aceleiași operațiuni.

Cele trei echipaje ale noastre erau amplasate pe traseul contrabandiștilor, la o distanță de 2 – 3 kilometri unul de celălalt. Iulian monitoriza poziția obiectivului prin intermediul telefoanelor mobile și ne-o comunica în timp real. Fiecare echipaj comunica prin stație celor aflate „în aval” toate mașinile care treceau prin dreptul său. După ce, din datele furnizate de Iulian, rezulta că obiectivul a trecut de locul în care se afla un echipaj, acela se deplasa în mare viteză pentru ocuparea unei noi poziții de monitorizare, dincolo de celelalte două echipaje, filtrând mașinile comunicate de acestea. Astfel, pe o distanță de 50 – 60 de kilometri și după 15 – 20 de astfel de rotații succesive, șansele de a identifica mașinile folosite de obiective erau mari. Era un avantaj pentru noi traficul lejer de pe ruta folosită de contrabandiști, mai ales că transportul se efectua pe timp de noapte.

Și de această dată am avut succes, identificând mașina care transporta țigările, respectiv o autoutilitară înmatriculată în Ungaria. În interiorul acesteia am găsit 20.500 de pachete de țigări.

Și astăzi ne distrăm copios amintindu-ne o întâmplare din această acțiune. În timp ce ne deplasam

spre Borsec pentru a organiza dispozitivul de supraveghere, Maurice a început să se vaite de pântecăraie, sperând ca, odată ajunși la Toplița, să aibă timpul necesar pentru a-și rezolva problema. Cu fiecare kilometru parcurs era „mai agitat” Era în echipă cu mine și cu Cristi, în autoturismul meu personal, așa că și eu aveam motive reale de îngrijorare!

— Boss, bagă tare că nu mai rezist! Trebuie să găsesc o budă, urgent!

— Hai că ajungem la Toplița, suntem în grafic, mai rezistă puțin!

Nu este cazul să vă descriu cum l-au luat la mișto pe Maurice colegii din celelalte două echipaje.

Din mașina condusă de Geo se auzea prin stație:

— Boss, cedează mașina de luptă?

„Mașina de luptă” era însuși Maurice. Nici nu mai știu dacă s-a autointitulat în acest fel sau dacă echipa l-a numit așa. Era puternic și hotărât, cu o rezistență deosebită la stres și la efort prelungit. Un polițist de mare clasă, însă atunci când intra în mașină adormea aproape instantaneu și, invariabil, sforăia. Evident, susținea că de fapt se afla în stare de veghe și că sforăitul ar reprezenta „zgomotul la ralanti al mașinii de luptă”.

Am ajuns la Toplița cu mult înainte ca Roșca și Oltean să plece din Rădăuți, așa că am oprit la o benzinărie. Nici n-am apucat să opresc, că Maurice a și sărit din mașină ca să prindă baia liberă. Au oprit și ceilalți colegi și am intrat toți în magazinul benzinăriei pentru mici cumpărături: apă, țigări, ceva de ronțait...

Andrada a vrut să meargă și ea la toaletă, însă era o stație micuță, cu o singură cabină. La un moment dat, a ieșit Maurice - triumfător, relaxat și fericit. Nici nu a apucat colega noastră să intre la toaletă, că a revenit fulgerător în magazin. Era palidă și lăcrima! Mașina de luptă lovise atomic, atmosfera din interiorul cabinei devenise toxică! Neșansa a făcut ca, în acest interval foarte scurt, în magazin să intre un domn la vreo 45 - 50

ani, astenic, bine îmbrăcat, curăţel. A intrat la toaletă chiar după Andrada! Domnul a stat ceva mai mult, iar când a ieşit se uita nemulţumit, mirat, chiar acuzator, spre nevinovata noastră colegă. Nu reuşea să îşi explice cum de o fiinţă atât de plăpândă, finuţă, drăguţă putea să producă o astfel de contaminare?!

Noi am crezut că o să crăpăm de râs. Am urcat în maşini şi am pornit să ne ocupăm locurile în dispozitiv. În oglinda retrovizoare i-am văzut pe cei doi angajaţi ai benzinăriei, ieşiseră şi ei la aer!

După această acţiune, ne aflam obosiţi la sediul Brigăzii şi ne gândeam să ne retragem câteva ore să ne odihnim. Claudiu şi Geo erau la mine în birou când a venit Iulian. Ascultase discuţiile purtate în ziua precedentă şi m-a informat:

— Şefu', Szekely a avut ieri ceva discuţii cu Cârcu şi Tofan. A rezultat că mâine seară, adică în seara asta, merge la Suceava după marfa. Se pare că este o cantitate mare!

L-am rugat să îmi aducă CD-ul ca să ascultăm şi noi convorbirile. Iulian a întârziat puţin, însă, când a revenit, avea o nouă veste care ne-a lovit în moalele capului:

— Şefu', pe posturile lui Szekely şi Moldovan apar nişte apeluri de la un număr necunoscut, la care ăştia nu răspund. Însă ce-i mai nasol este că au fost localizaţi între Topliţa şi Rădăuţi.

Szekely, Moldovan şi Kovacs reprezentau un alt segment infracţional care acţiona pe raza judeţului Mureş. Erau deosebit de activi, lucrau pe picior mare. Fiecare transport efectuat reprezenta o cantitate importantă de ţigări de contrabandă. Principala sursă de aprovizionare era reprezentată de trioul Cârcu, Rotar şi Tofan. Iulian ne spunea că se îndreptau deja spre Rădăuţi şi urmau să efectueze un transport important.

Convoc urgent echipa:

— Dragii mei, astea sunt datele problemei. Suntem toţi foarte obosiţi, avem doar două variante. Prima este

evidentă: facem un efort și mergem după ei, conducem pe rând, în timp ce ceilalți se odihnesc. Varianta a doua: așteptăm să facă un alt transport.

În unanimitate au optat să plecăm în acțiune. Cum să nu-i iubești?! Cum să nu fi mândru de așa colegi?

Înainte de a ne pune în mișcare, l-am informat pe procurorul de caz despre apelurile repetate primite de cei doi contrabandiști de la numărul necunoscut. Există posibilitatea reală ca acela să fie un număr nou al furnizorilor lor. Activitățile anterioare ne indicau că aceștia schimbau foarte des cartelele PrePay folosite. Procurorul-șef Mircea Adrian a fost de acord să autorizeze provizoriu interceptarea aceluia număr pentru a avea un control cât mai bun asupra suspectilor în timpul acțiunii.

Am plecat în mare viteză spre Rădăuți cu patru echipaje. Trebuia să ajungem undeva în zona Toplița înaintea acestora, să-i identificăm pe traseul Toplița-Reghin și să-i lovim.

Iulian ne comunica pozițiile lor, monitorizându-i în timp real. Întâmplarea a făcut ca Tofan și Cârcu să nu încarce marfa până în momentul în care noi am ajuns în zona Toplița. La un moment dat, am fost contactat de Iulian:

— Șefu', au discutat ăștia cu Cârcu, încarcă abia spre dimineață. Dar am o veste, nu știu, este bună, rea?

— Ia spune!

— Mi-a intrat numărul interceptat pe ordonanța provizorie. În ultima perioadă s-au înțetit apelurile către Szekely și Kovacs. Mi s-a părut ciudat că ăștia nu răspund și am făcut niște verificări.

— Așa, și?

— Durata apelurilor este foarte mică, fișierele corespunzătoare acestora sunt asemănătoare cu cele ale apelurilor de localizare date de noi, doar că au alt format, altă extensie.

— Ia fa tu o localizare a postului care dă apelurile!

— Imediat, așteptați, vă rog, la telefon.

După câteva secunde, Iulian îmi spune:

— Șefii, toate apelurile sunt localizate pe București, la sediul DIPI³!

— OK, revin imediat!

Așadar, numărul care ne-a părut suspect și a cărui interceptare fusese autorizată provizoriu de procurorul Mircea Adrian era un număr al DIPI! Stupoare! Deci și altă structură monitoriza acest transport.

La acea vreme, noi făceam monitorizările cu Direcția Operațiuni Speciale (DOS), o structură de elită a Poliției Române. Duceam o adevărată luptă de convingere cu conducerea de la DOS pentru a ne asigura localizările în timp real, nu fiindcă ar fi fost rău intenționați, ci pentru că erau săraci.

Erau săraci ca orice structură a Poliției Române! Așa nevoiau conducătorii statului, săraci și, dacă se putea, inoperanți! Îmi amintesc că, pe atunci, fiecare mașină de serviciu avea alocată o cotă de carburant de o sută de litri pe lună. Asta reprezenta carburantul necesar pentru o singură acțiune de genul celei descrise mai sus, iar noi făceam lunar 7 – 8 astfel de acțiuni doar în acest dosar. Adesea, rămâneam cu mașinile burdușite de țigări confiscate, prin țară, în stațiile de carburanți, fără combustibil! De fiecare dată eram ajutați de adjuncții Poliției Române, chestorii Florentin Robescu și Alexandru Tanco, comandanți adevărați și dedicați profesiei, prin plecarea cărora Poliția a rămas și mai săracă. Îi contactam telefonic și în câteva minute ne erau suplimentate cotele de carburanți, alimentam și ne duceam misiunile la bun sfârșit.

Revenind la apelurile descrise de Iulian, am conchis că reprezintă apeluri de localizare ale DIPI, ei urmărind același ținte ca și noi. Cei de la DIPI au fost mereu boierii Ministerului de Interne; la ei fondurile operative erau nelimitate. Și în cazul acesta am constatat că apelurile de

3 Departamentul Informații și Protecție Internă al MAI.

localizare aveau o frecvență la care noi nici nu visam! Aveam în lucru autorizația provizorie pentru interceptarea cartelei DIPI, așa că ne-am permis o mică aroganță.

— Iuliane, urmărim localizările rezultate de pe interceptarea cartelei DIPI și oprim localizările proprii! Facem economie, măi, băiatule!

— Gata, șefu'! Tare vrăjeala asta!

Cu satisfacția faptului că DIPI lucrează pentru noi fără să știe, și mai ales fără să-și dorească, am hotărât să mergem spre Rădăuți, să încercăm să identificăm mașinile folosite de Szekely, Kovacs și Moldovan, înainte de încărcare. Speram chiar să surprindem momentul tranzacției dintre aceștia și Cârcu.

Ajunși la Rădăuți pe la miezul nopții, am început să „bobinăm” orașelul, dinspre periferie spre centru. Într-un final, i-am localizat pe cei trei la hotelul Gălan. A fost o formalitate să le identificăm mașinile, în parcare hotelului fiind doar două autoturisme cu numere de Ardeal, cei-drept de Cluj și Sibiu.

Iulian ne-a comunicat că nu se realizase încă tranzacția, așa că ne-am pus pe așteptat. Era frustrant să știm că bandiții dormeau la căldură în hotelul de trei stele, iar noi, ruși de oboseală, pândeam de afară plecarea lor. Erau minus paisprezece grade Celsius, stăteam cu motoarele pornite și încercam să nu adormim. Din când în când, ieșeam și înconjuram de 2 - 3 ori hotelul pentru a alunga somnul care ne dădea târcoale. Au trecut și vreo două echipaje ale poliției, ne-au văzut, însă nu au reacționat în niciun fel. Nu le-a părut suspect faptul că patru mașini necunoscute, cu motoarele pornite și pline de pasageri, staționau de două ore în centrul orașului!

Pe la ora trei, Iulian ne-a anunțat că au apărut „mișcări” pe posturile telefonice. După câteva minute, contrabandiștii s-au pus în mișcare. În prima mașină, Szekely și Kovacs erau antemergători, iar Moldovan stătea „pe coadă”.

A început filajul, iar adrenalina a spulberat orice

urmă de oboseală. Contrabandiștii s-au deplasat chiar pe platoul din fata Mănăstirii Sucevita. Acolo s-au întâlnit cu o altă mașină.)

Mă aflu cu Cristi în mașina personală, fiind nevoiți să trecem de locația unde avea loc întâlnirea, însă Geo și Cami, cu una dintre mașinile de serviciu, au stat „pe spate”, reușind să supravegheze parcare a mănăstirii. Geo ne-a comunicat că noua mașină, un Passat, a plecat din parcare, fiind preluată de la distanță de echipa formată de Ștefi și Mișu. La scurt timp, Ștefi ne-a anunțat că autoturismul contrabandiștilor s-a întâlnit pe o stradă lăturalnică cu un vehicul cu numere de MAI, inscripționată „Poliția”. Au fost nevoiți să facă supravegherea și „mai largă”, întrucât era evident că polițiștii locali erau combinați cu contrabandiștii, existând riscul de deconspirare.

Ștefi și Mișu au reușit totuși să observe plecarea mașinii poliției, ca antemergător în fața celei a contrabandiștilor, Geo și Cami urmărind mașinile de la distanță. La un moment dat, cele două vehicule au oprit pe marginea drumului, iar din autoturismul contrabandiștilor au fost descărcați cinci saci, lăsați în șanțul drumului. Mașina Poliției a rămas în zonă, staționând la vreo cincizeci de metri de locul în care

au fost descărcați sacii, iar contrabandiștii au revenit în parcare a Mănăstirii Sucevița, unde se aflau Szekely, Kovacs și Moldovan.

Deoarece nu mai aveam control asupra acestora, eu și Cristi am „survolat” zona, observând că, imediat după trecerea noastră, Passatul a plecat în urmărirea mașinii în care ne aflam, probabil pentru a verifica prezența noastră în zonă. Am accelerat puternic mergând 2 - 3 kilometri înspre Vatra Dornei, mașina rămânând la o distanță considerabilă în spatele nostru. A urmat o curbă strânsă, astfel că cei din Passat nu mai puteau să vadă luminile de poziție ale mașinii noastre. Imediat după aceea am găsit o

pensiune cu porțile larg deschise, și am intrat în trombă în curte. Am avut norocul ca acolo să mai fie vreo zece mașini din diferite județe ale țării. Am parcat între ele și am sărit din mașină, fugind cu Cristi prin curtea pensiunii, printre mai mulți pitici de grădină, până în spatele unui gard de lemn de unde puteam supraveghea drumul. Doar câteva secunde au trecut până când a apărut mașina care ne urmărea și a virat pentru a intra în aceeași curte.

Cristi m-a întrebat în șoaptă:

— Ce facem, boss?

Am apucat doar să-i spun:

— Stai ciuci și nu mișca!

După aceea, farurile Passatului au măturat pentru o fracțiune de secundă întreaga curte și, evident, pe noi. Îl vedeam pe Cristi ghemuit între pitici, semănau grozav! M-a apucat râsul și abia mă abțineam, imaginându-mi că eram exact în aceeași situație. Totuși i-am spus printre dinți:

— Fă-te că te caci!

Cristi părea că explodează în încercarea de a se abține să nu râdă isteric.

Nu ne-au observat, au stat câteva secunde cu farurile spre mașina noastră, văzând că nu era nimeni în aceasta. Au ieșit

din curte în marșarier și s-au întors spre Sucevița, crezând, mai mult ca sigur, că suntem turiști cazați la acea pensiune.

Am revenit la mașină și am „degajat”, comunicând celorlalte echipe că nu mai putem să apărem în zonă, că ne vom poziționa pe drumul pe care Szekely, Kovacs și Moldovan urmau să plece după realizarea tranzacției.

În acest timp, Claudiu și Mache au procedat la fel, postându-se în apropierea unei benzinării dintre Sadova și Pojorâta. Au observat o mașină suspectă pentru acea oră, cu motorul pornit, în care se aflau doi bărbați. Era parcată lângă o semiremorcă tir fără cap tractor. Mache s-a dus cu

tupeu spre aceștia ca și când ar fi vrut să îi abordeze direct. Nu a apucat, întrucât cel de pe locul din dreapta l-a întrebat autoritar pe Mache:

— Ce cauți la ora asta aici?

Mache, polițist versat și cu multă prezență de spirit, a reacționat enervat:

— Eu ce caut? Voi ce căutați lângă remorca mea? Ia să vedem, ce vreți voi să faceți aici?

Mache și-a scos telefonul, prefăcându-se că apelează pe cineva, moment în care cei doi au părăsit în grabă parcare. După câteva minute, aceeași mașină a trecut cu viteză mică prin zonă, având alte numere de înmatriculare. Era clar că erau polițiști, dar complet lipsiți de experiență! Erau beneficiarii apelurilor de localizare ale DIPI.

Ștefi și Mișu au comunicat că „țintele s-au pus în mișcare”. Preluaseră marfa în mașina condusă de Moldovan.

7 iar antemergător, la circa un kilometru în față, se afla vehiculul în care se aflau Szekely și Kovacs.

Contrabandiștii au ales drumul numit de localnici „Palma”, un drum foarte rău, puțin circulat, care făcea legătura dintre Suceava și Câmpulung Moldovenesc, plin de serpentine, prin pădure. Pe parcurs au fost preluați și de echipa formată din Geo și Cami, aceștia raportând apariția unui autoturism suspect. Era un model asemănător mașinii noastre de serviciu în care se aflau Ștefi și Mișu. Evident, erau polițiști, colegi ai celor de dinainte!

În momentul în care am avut confirmarea itinerarului folosit de contrabandiști, eu și Cristi am „degajat” înainte ca aceștia să ajungă unde ne aflam. Pe drumul spre Pojorâta, am identificat două Dacii cu însemne „taxi”, care nu își justificau prezența la ora aia în acele locuri. Era evident că erau tot echipaje de poliție, colegi lipsiți de imaginație și experiență. Ce să caute două taxiuri în pădure, pe marginea unui drum necirculat, la patru

dimineața? Așteptau „clienți”!

Am comunicat prezența lor echipelor care veneau „pe spate”, iar, ulterior, Geo și Ștefi au confirmat că și aceștia porniseră în urmărirea contrabandiștilor.

Ajunși la benzinăria unde se aflau Claudiu și Mache, le-am solicitat să ne urmeze. La scurt timp, Claudiu a raportat că în spatele său a apărut un Opel.

Era ca în filmele cu Louis de Funès! Noi știam că beneficiarii apelurilor de localizare ale DIPI erau polițiști, că foloseau două Loganuri, un Opel și un Audi, fără să știm cărei structuri aparțineau. Aceștia, la rândul lor, au văzut cu siguranță cele patru mașini ale noastre, însă aveam avantajul că nu știau cine suntem! mai mult ca sigur, ne suspectau drept complici ai contrabandiștilor și le era teamă să acționeze, deoarece eram prea mulți. Iulian ne-a confirmat bănuielile, anunțându-ne că apelurile de localizare s-au întetșit, aveau o frecvență de unul la cinci minute, indicându-ne faptul că se temeau să nu piardă urma mașinii cu marfa.

Eram convinși că polițiștii necunoscuți nu riscau să acționeze, ci intenționau să ne ducă cât mai aproape de baza lor, unde să primească forțe de sprijin. Am comunicat echipelor hotărârea de a interveni.

Ajunși în Iacobenii, împreună cu echipajele formate din Claudiu și Mache și Ștefi și Mișu, am blocat în trafic mașina condusă de Moldovan. Am pus din mers girofarurile magnetice, acționând rapid. Nu trebuia să îl lăsam pe Moldovan să reacționeze, să îi anunțe telefonic pe Szekely și pe Kovacs cu privire la cele întâmplare. Aceștia se aflau cam cu doi kilometri în față, iar în urmărirea lor a plecat în mare viteză echipajul format din Geo și Cami.

Vă puteți imagina stupoarea celorlalți colegi? Vă dați seama ce au simțit când au văzut că suntem polițiști și le suflăm captura de țigări de sub nas? Două mașini ale lor au dispărut instantaneu, iar polițiștii din Loganuri au oprit în mijlocul drumului, la cincizeci de metri de locul unde ne

aflam, privind buimaci ce facem noi. Am început să descărcăm țigările găsite în portbagajul vehiculului condus de Moldovan, stivuind pe trotuar, la vedere, cele opt mii de pachete de țigări. În acest timp, Geo și Cami i-au adus la fața locului, escortați, pe Szekely și pe Kovacs.

Ulterior am aflat că polițiștii respectivi erau din cadrul DGA⁴ Mureș, supravegheau și ei acest segment al grupării, având indicii că ar fi sprijiniți de polițiști mureșeni. Pe bună dreptate, zic eu! Suportul tehnic, așa cum am arătat, le era asigurat de DIPI.

Recunosc, am avut o oarecare satisfacție că le-am suflat celor de la DIPI captura de sub nas! În plus, ne folosiserăm și de informațiile obținute chiar de ei! În semn de profundă recunoștință, am transmis de pe telefonul meu, pe cartela folosită de aceștia și interceptată de noi, un SMS cu mesajul „Mulțumim pentru colaborare! BCCO Alba Iulia” Iulian mi-a confirmat că l-au primit.

Preocuparea membrilor grupărilor infracționale era, evident, aceea de a ascunde cât mai bine activitățile ilicite, astfel, la intervale scurte, ei schimbau terminalele mobile și cartelele SIM folosite, pentru a limita cât mai mult riscul de a fi interceptați și înregistrați de organele de aplicare a legii. Astfel, pe parcursul a cinci luni, cât au fost efectuate activități în cadrul acestei operațiuni, unii dintre contrabandiști au folosit 10 - 12 terminale mobile diferite sau)

cartele SIM. Au existat situații în care unele cartele au fost dedicate unui singur transport de țigări, după care au fost aruncate. În alte situații, contrabandiștii le foloseau alternativ, revenind la numerele vechi la intervale diferite. Se poate lesne observa că interceptarea comunicațiilor acestora a fost extrem de importantă pentru localizarea și identificarea contrabandiștilor și a mijloacelor de transport folosite și pentru realizarea zecilor de prinderi în flagrant.

Așadar, au fost interceptate peste 800 de posturi telefonice utilizate de cele peste 140 de persoane

4 Direcția Generală Anticorupție.

investigate, operațiunea finalizându-se cu trimiterea în judecată a 110 persoane.

A fost o muncă titanică a polițiștilor din echipa noastră, iar aceste mijloace de investigație folosite au contribuit la unicitatea operațiunii „Trabucul lui Moș Crăciun” la nivel național.

Aceste ultime aspecte relatate sunt importante, întrucât, pe parcursul cărții, vă veți mai întâlni cu ele. Au reprezentat, la un moment dat, acuzații mincinoase folosite împotriva mea, construindu-se pe baza lor, în mod ilegal, un dosar bazat pe probe false.

Operațiunea, ‘Ndrangheta”.

Se întâmpla în ianuarie 2011.

În urma activităților informative desfășurate am aflat
(), că pe raza comunei Băniră (județul Hunedoara) acționa a grupare infracțională organizată care se ocupa cu contrabanda cu țigări provenite din Ucraina. Conform informațiilor, țigările erau aduse la Timișoara sau la Arad, de unde erau preluate de membrii grupării și transportate la Bănița. Aceștia foloseau pentru transportul țigărilor o autoutilitară înmatriculată în Bulgaria, iar ca antemergător, un autoturism înmatriculat în Italia.

Știam că țigările erau depozitate în locul numit „Colonie”, într-un imobil abandonat, care anterior fusese adăpost pentru muncitorii de la cariera din zonă. Membrii grupării vindeau țigările doar în regim angro distribuitorilor din piețele Văii Jiului, în special Petroșani și Petrila.

În urma investigațiilor efectuate am descoperit implicarea unui cetățean italian care trăia în concubinaj cu o tânără din Bănița, proprietara autoturismului înmatriculat în Italia. După primele verificări, efectuate împreună cu colegii de la Postul de Poliție local, am stabilit că italianul se numea Scaglione Cosimo și deținea o garsonieră în Bănița, tot în Colonie, folosind o mașină de teren cu numere străine.

Am luat legătura cu Marian Mândroc, atașatul de

interne la Roma al Poliției Române, pentru a obține date despre cetățeanul italian. Răspunsul lui ne-a blocat pe moment: Scaglione Cosimo era urmărit internațional cu mandat de executare a pedepsei, fiind condamnat în Italia la șaisprezece ani de închisoare! Era considerat extrem de periculos, iar italienii îl voiau capturat!

Italianul avea rangul de „căpitan” în organizația criminală 'Ndrangheta și fusese condamnat pentru un dublu asasinat comis în Peninsula. Colaborase cu carabinierii, ajutând la arestarea unor membri ai grupării mafioate, fapt pentru care a fost pus în libertate, procesul continuându-și cursul firesc. Înainte de condamnare, fugise din Italia, fiind dat în urmărire internațională. Ofițerul nostru de legătură ne-a comunicat că italianul folosește o identitate falsă, având acte contrafăcute în Ucraina.

Informațiile date de ofițerul de legătură se potriveau cu cele obținute de noi, confirmându-ne legăturile italianului cu Ucraina, care era țara-sursă a țițărilor de contrabandă.

Am demarat activitățile specifice. Am obținut numerele de telefon utilizate de persoanele suspecte, fiind puse de îndată sub supraveghere. Eu, Alex, Mărgică, Geo, Claudiu, Ștefi și Mișu am început pândele în zonă pentru identificarea acestora.

Era un ger cumplit, zăpadă mare, iar noi puteam să facem supravegherea zonei doar „pe jos”, din câmp. Mașinile necunoscute localnicilor atrăgeau atenția imediat, existând riscul deconspirării operațiunii. Chiar și prezența noastră în zonă părea ciudată, uneori fiind întrebați de sătenii curioși pe cine căutăm. Mașinile erau lăsate la o distanță mare de zona supravegheată și ne deplasam pe câmp, prin zăpadă, până în dreptul obiectivului filat. Am fost nevoiți să urmărim mișcările suspectilor de pe burtă, stând în zăpadă! Făceam supravegherea în schimburi pentru a rezista frigului, iar echipa care ieșea din tură se ducea la Hanul Boleștilor, la circa zece kilometri, pentru a se încălzi.

Noaptea nu se putea realiza supravegherea, vizibilitatea fiind zero, astfel că, într-o dimineață, reluând activitățile operative, am constatat că mașina italianului și autoutilitara de transport dispăruseră. Era foarte posibil să fi plecat după marfa.

Am făcut repede o verificare directă, drept urmare am apelat la o „legendă” Alex și un polițist de la postul de poliție local s-au dus în clădirea în care se aflau garsonierele ocupate de suspecti, sub pretextul că ar fi „agent administrativ” care efectua „recensământul populației” „Legenda” a venit firesc, pentru că în acel an se efectua recensământul populației și al locuințelor. Astfel, Alex ne-a confirmat că doar concubina italianului era în zonă, Scaglione Cosimo și ceilalți doi suspecti nefiind observați.

Am așteptat la Hanul Boleștilor sperând ca, la întoarcere, să interceptăm transportul de țigări. Alex și Mărgică trebuiau să desfășoare alte activități urgente, astfel că au fost înlocuiți de Cristi și de Dorin. Amuzant este că Ștefi a încercat să profite de momentul de pauză și, gospodar din fire, și-a spălat ciorapii, greu încercați de zilele de misiune neprevăzută, în baia hanului, sperând că se vor usca la timp. După câteva minute însă, a rezultat „pe căști” că Scaglione Cosimo se afla în zona Satu Mare, iar concubina lui a plecat cu autoturismul ei să se întâlnească cu acesta.

Faptul că Scaglione a fost localizat la Satu Mare ne-a întărit suspiciunea că aștepta sau poate chiar preluase un transport de țigări aduse din Ucraina, în consecință, am hotărât să plecăm urgent în urmărirea concubinei. Singurul aflat în dezavantaj a fost Ștefi, care fleoșcăia la fiecare pas, fiind nevoit să-și încalțe ciorapii uzi, dar curați!

Au început să apară primele probleme. Nu știam ruta pe care o alesese fata, iar suspectii nu foloseau telefoanele interceptate. Ne-am continuat drumul spre Satu Mare, sperând că, între timp, vom avea semnale din interceptări.

Din nefericire, nu părea să fie așa, suspectii nu vorbeau deloc sau nu vorbeau de pe telefoanele cunoscute nouă. Am ajuns la Satu Mare și nu aveam niciun fel de date despre poziția suspectilor. Eram dezamăgiți și părea o misiune ratată.

Am început să periem orașul, pe timp de noapte, în speranța identificării mașinilor cunoscute, utilizate de suspecti. Aveam nervii întinși la maximum, iar hotărârea lui Dorin de a se descălța în mașina lui Claudiu ni s-a părut total nepotrivită. Acesta și-a trosnit puternic degetele de la picioare, apoi și-a odihnit ciorapii pe geaca lui Cristi, provocând revolta acestuia din urmă. Era clar, eram într-o misiune în care ciorapii ne creau mari probleme!

Am părăsit Satu Mare dimineața, dezamăgiți, când, deodată, norocul a părut să ne suradă. Din mers, Ștefi a observat mașina concubinei într-o benzinărie de la ieșirea din oraș, pe partea stângă, pe drumul spre Oradea. Lângă vehicul stătea un bărbat ce părea că are semnalmentele lui Scaglione. Ștefi ne-a comunicat informațiile prin stație și în minutele următoare am preluat mașina suspectă cu toate cele trei echipaje, intuind că se va întâlni cu autoutilitara cu țigări. Mașina lor avea geamurile fumurii, deci nu puteam să observăm câte persoane se aflau în ea și nici cine anume.

Mașina supravegheată s-a pus în mișcare spre Oradea, iar noi am mers în spatele acesteia circa 80 - 90 de kilometri, timp în care nu a oprit și nu a luat legătura cu altcineva. Am verificat „pe față” drumul spre Oradea, căutând în parcări și benzinării în speranța că vom identifica și autoutilitara. Nimic!

L-am contactat pe colegul și prietenul meu Mugur, șeful BCCO Oradea, și i-am cerut sprijin. L-am rugat ca un echipaj al poliției rutiere să oprească mașina suspectă în trafic înainte de a ajunge în Oradea, să identifice persoanele din aceasta. I-am atras atenția că polițiștii nu trebuie să facă greșeli, pentru că s-ar putea ca în vehicul să fie un cetățean italian foarte periculos. L-am rugat pe

Mugur să comunice echipajului de poliție rutieră numărul meu de telefon pentru a putea păstra legătura. Hotărâserăm să îl capturăm pe Scaglione, dacă se afla în mașină, pentru a pune în executare mandatul de arestare internațional emis pe numele lui. Interceptarea transportului de țigări fusese ratată și ne temeam să nu ne scape și italianul.

Ne-am continuat drumul în spatele mașinii suspecte, aglomerația din trafic fiind-ne favorabilă, iar la un moment dat am fost sunat de polițiștii de la rutieră. I-am instruit urgent cu privire la scopul misiunii, spunându-le că ne apropiem de Oradea. Le-am cerut acestora ca, odată cu mașina suspectă, să oprească și o mașină a noastră pentru a ne afla în imediata apropiere fără a da de bănuț. Aceștia erau în dispozitiv la intrarea în oraș și păstram legătura permanent.

Au oprit mai multe mașini, printre care mașina suspectă și pe noi în spatele acesteia. Colegii de la rutieră au confirmat că în mașină se aflau o tânără și trei bărbați, dintre care unul italian. Am acționat fulgerător, temându-ne ca Scaglione Cosimo să nu simtă capcana, să nu fie cumva înarmat și să riposteze. În câteva zeci de secunde, cetățeanul italian a fost scos din mașină, imobilizat și încatușat. A negat că este condamnat și urmărit, însă i-am prezentat mandatul de arestare emis de autoritățile italiene. Ne-a spus că a comis acel dublu asasinat, că era judecat pentru faptă, dar că nu ar fi știut că fusese condamnat și că s-a emis un mandat internațional pe numele său.

Cetățeanul italian a fost prezentat Curții de Apel Oradea pentru confirmarea mandatului emis de italieni, fiind apoi încarcerat în arestul IPJ Bihor.

Ulterior, ofițerul nostru de legătură, Marian Mândroc, ne-a transmis mulțumirile carabinierilor pentru capturarea asasinului, iar Ministerul de Interne ne-a adresat o scrisoare de felicitare și de mulțumire.

Marian mi-a povestit că Scaglione Cosimo ucisese

un rival al 'Ndrangheta, sub ochii mamei acestuia, care privea neputincioasă de la un balcon. A descărcat în trupul bărbatului mai multe gloanțe, după care a executat un pensionar nevinovat, martor întâmplător la acel asasinat.

Nici măcar nu ne-am mai gândit la soarta italianului, fiind convinși că a fost extrădat în Italia, conform procedurilor internaționale.

În noiembrie 2013, după acțiunea în urma căreia am fost arestat nelegal, procurorii DIICOT Alba au încercat să îl folosească pe Scaglione Cosimo pentru a construi noi acuzații mincinoase împotriva mea.

Italianului i se aprobase să execute în România pedeapsa la care a fost condamnat, pe motiv că viața i-ar fi fost pusă în pericol dacă va fi transferat într-un penitenciar din Italia, având în vedere că a colaborat cu autoritățile italiene. Astfel, Scaglione Cosimo se afla încarcerat în Penitenciarul Oradea.

În perioada în care am fost arestat nelegal, procurorul Mureșan a dispus transferul acestuia în arestul IPJ Alba, cu scopul obținerii unor noi acuzații mincinoase la adresa mea. Astfel a apărut un denunț halucinant, dactilografiat la calculator în limba română și semnat de italian, în care se arăta că, în anul 2011, Scaglione Cosimo mi-ar fi dat o mită de 5.000 de euro, dintr-un total de 50.000 de euro, pentru a nu-l aresta în baza mandatului internațional. Se arăta că, întrucât acesta nu mi-a mai dat diferența de 45.000 de euro și a fugit din Bănița, eu și echipa mea l-am urmărit și l-am arestat.

Eram stupefiat! Denunțul fusese luat de procurorul Marian Banea, subordonatul lui Mureșan. Încă de la început am constatat că era redactat în limba română și dactilografiat la calculator, în lipsa unui traducător. Nu exista un astfel de denunț olograf al italianului. Procurorii Banea și Mureșan au fabricat un proces-verbal, care reda, aparent, discuțiile ambientale avute de Banea cu Scaglione Cosimo. Acel proces-verbal era plin de mențiuni de genul „nu se înțelege” în dreptul replicilor

date de italian, fiind evident că era o probă trucată. Era de neimaginat ca o înregistrare ambientală dinainte planificată, realizată într-un birou al DIICOT, cu tehnica performantă de acolo, fără a exista zgomote de fond care să perturbe înregistrarea, să fie neinteligibilă. Evident, răspunsurile italianului nu le conveneau procurorilor!

Ulterior, Scaglione Cosimo a fost audiat la DNA București, dar și la sediul central al DIICOT, în ambele situații fiind asistat de traducători autorizați. A, susținut permanent că totul este o înscenare, că denunțul nu îi aparține și că informațiile conținute în acesta nu erau reale. A menționat categoric că „nu l-a cunoscut pe Berbeceanu” până în momentul în care a fost prins la Oradea și că singurul „favor” pe care i l-aș fi făcut a fost că, după capturare, „i-am slăbit puțin cătușele”, care îi intraseră în carne.

Procurorii DIICOT Alba au făcut atât de prost consemnarea aspectelor mincinoase conținute în acel denunț, încât nu și-au dat seama că ticăloșia lor putea fi devoalată printr-o simplă verificare pe Google! Astfel, se putea constata că, atunci când Scaglione a fost capturat, a declarat că nu știa că autoritățile italiene emisese un mandat de executare a pedepsei. Același lucru l-a declarat și ziaristilor prezenți la Curtea de Apel Oradea atunci când l-am prezentat pentru confirmarea mandatului. Iar cei cu pretenții de magistrați, care încă sunt procurori, au consemnat în mod mincinos că „Berbeceanu i-a arătat lui Scaglione mandatul, într-un local din Bănița, primind de la italian 5.000 de euro, dintr-o mită de 50.000 de euro pretinsă de polițist, pentru a nu pune în executare acel mandat”.

În fața ICCJ, Scaglione Cosimo a relatat că „a fost adus de la Oradea în arestul IPJ Alba și că procurorii DIICOT i-au cerut să declare lucruri neadevărate despre Berbeceanu. Deoarece nu a fost de acord, a fost ținut în arestul IPJ Alba mai multe zile, într-o celulă în care a dormit pe jos, pe beton, fiind ținut fără apă și fără

mâncare. Apreciază că a fost practic torturat în acest fel. A fost scos zilnic din arest, făcându-se presiuni fantastice asupra sa. A constatat că procurorii de la DIICOT Alba voiau cu orice preț să îl țină arestat pe Berbeceanu. În acest timp, procurorii i-au spus că îi vor reduce la jumătate pedeapsa dacă va spune ceva despre Berbeceanu, deși nu puteau să facă legal așa ceva, el fiind condamnat definitiv. La un moment dat, i s-a dat să semneze o hârtie redactată la calculator, în limba română, fără a-i fi tradusă. Nu a beneficiat de traducător sau apărător, deși se afla în stare de detenție. Pentru a scăpa de condițiile inumane în care a fost deținut, a semnat acea hârtie după care l-au trimis înapoi în Penitenciarul Oradea. Nu își asumă cele consemnate în acea hârtie, pentru că nu le-a declarat și nu sunt reale”.

Până la data redactării acestor rânduri, nimeni nu a investigat prezumtivele încălcări ale normelor legale și procedurale de către procurorul Marian Banea, cu referire la faptele descrise, însă niciodată nu este prea târziu.

Despre modalitățile în care alți procurori din cadrul DIICOT București au încercat să ducă la bun sfârșit» acțiunile ilegale ale colegilor din Alba Iulia voi mai vorbi într-un capitol viitor dedicat acestei structuri „antimafia”.

CAPITOLUL IV Mărul discordiei

Dosarele „Pomponio” și „Prostituate pentru VIP-uri”.

În noiembrie 2010 a fost înregistrat în evidențele Brigăzii, cu încălcarea procedurilor, dosarul „Pomponio” Alin Muntean figura ca ofițer de caz, faptele sesizate erau de evaziune fiscală, iar la rubrica făptuitor erau înscrise niște majuscule fără nicio însemnătate. Am cerut explicații la secretariat, fiind informat că, în acea perioadă, Victor Man (decedat în august 2012), aflându-se la comanda Brigăzii, a înregistrat dosarul împreună cu Alin Muntean și l-a declinat în aceeași zi către DIICOT Alba.

Am demarat verificările firești și am constatat că dosay y rul îl privea pe Luca Anversa, cetățean italian,

administrator al firmei Pomponio S.A. Acesta era considerat liderul unei grupări organizate care comitea infracțiuni de natură economică. În cauză, pe lângă membrii grupării, au fost cercetați mai mulți funcționari de la Finanțe Publice Alba, pentru sprijinirea unui grup infracțional organizat, complicitate la evaziune fiscală și favorizarea infractorului. Ciudat a fost faptul că, deși era considerat lider al grupării infracționale, Luca Anversa nu a fost reținut și propus pentru arestare. Ne aflăm în prezența unei situații pe cât de inedită, pe atât de suspectă: liderul grupării infracționale era lăsat în libertate, iar complicii și indivizii care ar fi sprijinit gruparea au fost reținuți și propuși pentru arestare preventivă.

Încă de atunci am discutat cu Victor Man. S-a arătat surprins și el, spunându-mi că așa a decis procurorul-șef Ioan Mureșan. Același ofițer mi-a spus că procurorul Costel Chirilă a redactat ordonanța de reținere, care nu a mai fost pusă în executare pe motiv că italianul și-ar fi recunoscut faptele și ar fi ajutat la aflarea adevărului cu privire la alte persoane. Chiar și colegii care au participat la escortă mi-au comunicat că judecătorul care a soluționat propunerea de arestare a întrebat surprins cum de liderul grupării nu a fost reținut și propus pentru arestare.

Ulterior, Luca Anversa a mutat Pomponio Construct în județul Hunedoara, iar o rudă a procurorului Nicolaie Cean ar fi primit o funcție de conducere la această societate.

Mai mult, Alin Muntean a fost văzut în repetate rânduri la întâlniri suspecte cu Luca Anversa, în afara orelor de program, iar procurorul Nicolaie Cean frecventa sediul societății „Pomponio”, ducându-se acolo cu mașina personală.

Într-o discuție avută cu procurorul Costel Chirilă, am aflat că Ioan Mureșan și Nicolaie Cean era supărați că au fost cercetați de DNA Alba Iulia în legătură cu implicarea lor în dosarul Pomponio, că au avut telefoanele

interceptate și că s-au aflat sub supraveghere operativă.

Suspect era faptul că Luca Anversa era cunoscut dinainte procurorilor DIICOT Alba și lui Alin Muntean, fiind cercetat în paralel în dosarul cunoscut sub numele de „Prostituate pentru VIP-uri”, pentru că i-ar fi instigat pe membrii unei grupări infracționale să exercite acte de violență pentru a recupera forțat anumite datorii. În acțiunea lor ilegală, membrii grupării infracționale au incendiat locuințe, folosind cocktailuri Molotov, fiind ulterior recompensați de

Luca Anversa. Nici în acest dosar Luca Anversa nu a fost reținut, fiind trimis în judecată tot în stare de libertate.

La sfârșitul anului 2011, într-un interval de doar câteva zile, Luca Anversa a fost condamnat în ambele cauze de către instanțe diferite la pedepse cu suspendare, respectiv un an de închisoare în dosarul „Prostituate pentru VIP-uri” și trei ani de închisoare în dosarul „Pomponio” DIICOT, condus de Ioan Mureșan, nu a atacat niciuna dintre sentințe, deși, înainte de pronunțarea celei de-a doua sentințe, Luca Anversa avea deja o condamnare cu suspendare, fapt necunoscut judecătorului care a judecat a doua cauză.

Mai mult, în dosarul „Prostituate pentru VIP-uri” au fost interceptate discuții telefonice între procurorul-șef Mureșan și Ion Lazăr din Alba Iulia, proprietar al Vilei Elizabeta, rezultând că sunt buni prieteni. Cel din urmă era cercetat în dosar pentru proxenetism. În mod inexplicabil, față de Ion Lazăr s-au dispus disjungerea și trimiterea pentru continuarea cercetărilor la Parchetul local. Disjungerea nu a mai fost soluționată, cel puțin până în 2016. De altfel, în 2012, DNA Alba Iulia a supravegheat o întâlnire amicală dintre Mureșan, Cean și Lazăr, aceștia servind masa la Vila Elizabeta, perioadă în care dosarul de proxenetism al celui din urmă aștepta să fie soluționat, în sertarele DIICOT. Deplasarea s-a făcut cu mașina lui Cean, iar, la întoarcere, Mureșan avea asupra sa „o sacoșă pe

care nu o avea la plecare”.

Toate cele de mai sus mi-au stârnit bănuieli serioase de corupție, în consecință, am aprofundat investigațiile.

În legătura lui Mureșan a apărut Cristian Opruța, proprietarul unui fond de vânătoare unde Ioan Mureșan și Nicolaie Cean obișnuiau să vâneze. Erau de maximă notorietate relațiile dintre aceștia, așa cum era extrem de cunoscută și relația dintre Opruța și Luca Anversa.

În aceste circumstanțe, nu putea să nu pară suspect faptul că, exact în perioada în care Luca Anversa era cercetat în dosarul „Prostituate pentru VIP-uri” și cu câteva zile înainte de înregistrarea dosarului „Pomponio”, Cristian Opruța a înființat o asociație de vânătoare cu sediul în Zlatna. Luca Anversa a făcut o sponsorizare de 100.000 de lei către acea asociație cu o zi înainte de înființarea ei. Sponsorizarea nu a fost niciodată înregistrată în evidențele contabile ale asociației, banii fiind scoși din cont de Cristian Opruța. Pe atunci, Cristian Opruța era văzut în repetate rânduri în compania procurorilor Mureșan și Cean, venind adesea chiar la sediul DIICOT.

Stabilind aceste date și obligat fiind, din punct de vedere legal, să sesizez organele abilitate, începând cu luna martie 2013, am trimis informații despre această situație conducerii Poliției Române și șefei de atunci a structurii centrale a DIICOT, procuror Alina Bica. De altfel, aceste suspiciuni au fost invocate și în raportul înaintat de mine șefului Poliției Române, apărut ulterior în presă.

Nimeni nu a luat vreo măsură; mai mult, Mureșan, Cean și Muntean fuseseră avertizați că Berbeceanu „este pe urmele lor”.

Evident, au fost anunțați de cineva care cunoștea în amănunt aspectele sesizate de mine, întrucât, la rândul lor, au fost avertizați Luca Anversa și Cristian Opruța. În plus, Mureșan, Cean și Muntean au declanșat activitățile represive împotriva mea, ținându-l la curent pe Cristian Opruța cu evoluția ostilităților.

Deși Alina Bica era procurorul-șef al DIICOT și avea obligația legală de a dispune verificarea aspectelor sesizate de mine, nu a făcut acest lucru și, mai mult, la solicitarea lui Mureșan, a demarat procedura prin care să-mi fie retras avizul DIICOT. În acest fel, ei doreau să mă înlăture din structura BCCO Alba, pentru a mă pune în imposibilitatea de a investiga aspectele sesizate.

Cert este că demersurile mele de a informa conducerea Poliției și pe Alina Bica despre suspiciuni de corupție, cu referire la Ioan Mureșan, Nicolaie Cean și Alin Muntean, au fost de natură să le inducă acestora temeri serioase legate de începerea unor anchete penale, cum rezultă, dincolo de orice dubiu, și din discuțiile telefonice purtate în septembrie 2013 de Cean și Opruța, imediat după ce Alina Bica demarase față de mine procedura de retragere a avizului DIICOT.

Opruța: Cred că Alin face chef, hă?

Cean: Ar fi cazul, că vrusei să-l sun, cu prietenu'. Hai să-l sunăm pe Alin, poate dă de băut, bem și noi un spritz azi, pe undeva.

Opruța: Înseamnă că o câștigat celălalt bățalia, dacă...

Cean: Da, da, așa o fi.

Opruța: El îi în război, înseamnă că o câștigat celălalt războiul...

Cean: Așa-i, că o zis: ori, ori... ori el, ori el.

Opruța: Ori la bal, ori la spital!

Cean: Ori la bal, ori la spital. I-o spus clar!

Opruța: Pe noi ne bagă la pușcărie și pe ăla fi termină... Mânca-mi-ar... că el nici nu știe, vorbește de mine.

Păi, de ce dracu' să mă bage pe mine la pușcărie, bată-l Dumnezeu?!

În paralel, procurorul Nicolaie Cean făcea nestingherit „intervenții” la Pomponio S.A. și asupra lui Luca Anversa pentru recuperarea unor datorii avute la Aurel Rîșcuța.

În perioada imediat următoare, atât Aurel Rișcuța, cât și Nicolaie Cean aveau să fie audiați împotriva mea, ca martori cu identități protejate, de către Ioan Mureșan. Astfel, în acele declarații au fost consemnate aspecte mincinoase, absolut halucinante, cu scopul de a susține acuzațiile mincinoase pe care Mureșan și Muntean urmau să le formuleze la adresa mea. Voi vorbi și despre acestea!

Operațiunea „Ilisei” *versus* dosarul „Cupețiu”.

Dosarul „Cupețiu” a fost înregistrat de Alin Muntean în octombrie 2011 și instrumentat de procurorul Ioan Mureșan din cadrul DIICOT Alba, Muntean fiind delegat să desfășoare activități în cadrul lui.

Și acest dosar, ca și „Pomponio”, a fost înregistrat în mod inexplicabil la BCCO Alba, fără ca procedurile legale să fie respectate, fiind declinat în aceeași zi de DIICOT. Suspect era faptul că, de la început, procurorul Nicolaie Cean a fost delegat să desfășoare activități în cauză, deși Mureșan cunoștea relațiile de prietenie dintre acesta și una dintre persoanele vizate, respectiv Dan Balint.

Astfel, înainte ca Mureșan și Muntean să inițieze dosarul „Cupețiu”, Garda Financiară Hunedoara a indisponibilizat două tiruri cu produse laminate reprezentând o achiziție intracomunitară ilegală efectuată de Dan Balint. Procurorul Nicolaie Cean a intervenit pentru ridicarea sechestrului aplicat asupra mărfurilor respective, spunându-le comisarilor Gărzii că acea tranzacție era legală.

În luna mai 2012 au fost arestați Dan Balint, Călin Udrea și Dorin Sionei, iar, ulterior, în octombrie a fost reținut și arestat Dorin Cupețiu. În ambele cazuri, Mureșan a solicitat și a obținut autorizații de percheziții domiciliare; locațiile unde urma să se acționeze și persoanele cercetate nu erau cunoscute decât de procurorii Mureșan și Cean și de ofițerul Alin Muntean.

Eu nu cunoșteam niciuna dintre persoanele vizate în acest dosar, obiectul dosarului și starea de fapt, însă, împreună cu o parte din echipa mea, am participat la

perchezițiile efectuate la Cupețiu, în octombrie.

Operațiunea „Ilisei” s-a declanșat la începutul lui ianuarie 2013, când m-am sesizat din oficiu, pentru că existau suspiciuni că, pe raza județului Hunedoara, ar acționa un prezumtiv grup infracțional organizat, coordonat de Mircea Ilisei. Grupul constituit din asociați și administratori ai unor societăți comerciale părea că, prin mijloace infracționale deosebite și prin atragerea în activitățile presupus ilicite a administratorilor altor firme din județele Suceava, Bacău și Bihor, ar săvârși infracțiuni de evaziune fiscală, delapidare și spălare de bani cu prejudicii deosebite.

Am obținut informațiile primare și le-am aprofundat, fiind ofițer de caz. Încă de la început am observat existența unor indicii privitoare la conexiuni ale membrilor grupării și ale societăților investigate cu societățile comerciale ale lui Dorin Cupețiu și ale lui Dan Balint. Părea că deși firmele acestora din urmă se aflau în „lanțul infracțional” ca societăți în care s-au produs consecințe fiscale (a fost dedus TVA nejustificat), acest segment nu ar fi fost investigat în dosarul DIICOT Alba privitor la gruparea coordonată de Dorin Cupețiu.

În momentul „execuției” mele, în octombrie 2013, acest dosar se afla în lucru sub supravegherea procurorului Mircea Adrian, la DIICOT Hunedoara. La acea dată, în dosar fuseseră deja dispuse măsuri preventive față de mai multe persoane.

Deoarece cauza nu a fost finalizată până la arestarea mea nelegală și nu cunosc stadiul în care se află în prezent, am să mă feresc să fac referiri la aspecte din conținutul ei, relatându-vă însă aspectele relevante referitoare la acțiunile represive și ilegale la care am fost supus. Toate acestea au devenit publice cu ocazia cercetării judecătorești efectuate de ÎCCJ, în consecință, nu există opreliști legale pentru a le evidenția aici.

În dosarul respectiv au fost interceptate zeci de posturi telefonice utilizate de persoanele investigate, fiind

dispuse controale încrucișate efectuate de funcționarii DGFP⁵

y

Hunedoara la firmele cu probleme.

Încă de la început, preocuparea celui care era considerat liderul grupării, Mircea Ilisei, a fost aceea de a identifica funcționari din structurile locale și centrale de aplicare a legii pentru a opri controalele și pentru a soluționa în favoarea sa cercetările declanșate.

La un moment dat au fost interceptate convorbiri telefonice purtate de Mircea Ilisei cu procurorul Nicolaie Cean, cel din urmă activând la acea dată în structura DIICOT Alba. Din conținutul discuțiilor rezulta, dincolo de orice dubiu, că ei se aflau în relații apropiate, că procurorul avea cunoștință despre existența dosarului de la DIICOT Hunedoara și despre faptul că problemele lui Ilisei se agravau.

În urma unei discuții telefonice, am aflat că Cean se afla, într-o zi, la sediul DIICOT Alba și că, în acea după-amiază, avea să se întoarcă la Deva, stabilind cu Ilisei să se întâlnească pentru a discuta. În aceeași zi, cei doi s-au întâlnit în parcare a unui complex comercial din Deva. Este foarte important de precizat că ei nu s-au înțeles telefonic cu privire la locul întâlnirii, fiind deci evident că acela era un loc obișnuit pentru astfel de activități.

Un aspect important este acela că, aflând despre întâlnirea ce urma să aibă loc, s-au autorizat supravegherea și înregistrarea audio-video a întâlnirii, activitate realizată de SRI Hunedoara. Astfel, am constatat că procurorul Nicolaie Cean a coborât din mașină și a urcat în cea a lui Mircea Ilisei, discutând o perioadă.

Despre suspiciunile referitoare la procurorul Nicolaie Cean și la legăturile lui cu Mircea Ilisei, procurorul Mircea Adrian, în prezența mea, a informat-o telefonic pe șefa de atunci a Structurii Centrale DIICOT, Alina Bica,

5 Direcția Generală a Finanțelor Publice.

explicându-i faptul că nu l-a informat și pe procurorul-șef al DIICOT Alba, Ioan Mureșan, întrucât era coleg de birou cu procurorul Nicolaie Cean.

Pe la jumătatea lunii iunie 2013, am convocat la sediul DIICOT Hunedoara echipa formată din mai mulți polițiști din cadrul Brigăzii pentru a pregăti dosarul și pentru a discuta despre acțiunea care urma să înceapă a doua zi. Preconizam efectuarea a zeci de descinderi urmate de percheziții domiciliare și ale sediilor societăților comerciale investigate.

În timp ce desfășuram activități la sediul DIICOT Hunedoara, a apărut în zonă procurorul Nicolaie Cean. Acesta s-a prezentat la punctul de control al accesului în clădire și i-a cerut jandarmului care asigura paza să o contacteze pe doamna procuror Angela Pinteș prin telefonul interior și să o anunțe să coboare pentru că este așteptată de „o rudă” de-a sa. Evident, Nicolaie Cean era cunoscut jandarmilor care asigurau paza clădirii, fiind din Deva și venind de mai multe ori la această unitate de Parchet în calitate de procuror al unei structuri a DIICOT, ierarhic superioară. Categorie, dacă nu ar fi urmărit un scop nelegal, ar fi urcat în birourile procurorilor, nu ar fi apelat la o astfel de stratagemă.

Neșansa lui Cean a fost că exact atunci am intrat în clădire și am surprins totul. Era o situație suspectă, având în vedere că, anterior acestui moment, interceptaserăm discuții telefonice și reușiserăm să surprindem întâlnirea dintre Cean și Ilisei, despre care am vorbit deja. Se puneă întrebarea firească: ce căuta Cean la DIICOT Hunedoara tocmai în ziua anterioară acțiunii?

y

După întâlnirea cu Nicolaie Cean, Angela Pinteș, un procuror onest, ne-a informat că Nicolaie Cean voia să afle „ce făceau Berbeceanu și echipa sa la DIICOT Hunedoara”, „în ce dosar se desfășurau activități” și dacă doamna procuror era implicată în „activități din vreun dosar economic”. Și cu această ocazie procurorul Mircea Adrian,

în prezența mea și a altor colegi, a informat-o pe aceeași Alina Bica despre cele întâmplate.

A doua zi au fost declanșate perchezițiile în dosar.

La domiciliul lui Mircea Ilisei a ajuns echipa formată din Alex, Cami, Mărgică și Georgi, constatând că, la câteva minute după ora șase dimineața, Ilisei era în curtea casei, spunându-le polițiștilor că „îi aștepta” și reproșându-le ironic că „au întârziat” câteva minute. Părea că aflase despre efectuarea perchezițiilor!

Ulterior, Mircea Ilisei a fost condus la sediul firmei sale, unde așteptam eu, împreună cu Cristi, Doru, Mișu, Paul și Marius, urmând ca, împreună cu colegii care au fost la percheziția domiciliară, să efectuăm percheziționarea sediului societății.

Cu acea ocazie, în sala de ședințe a societății și în prezența colegilor mei, Mircea Ilisei mi-a spus că „a aflat de la Dorin Cupețiu că pe durata arestării sale preventive a fost supus unor presiuni deosebite din partea procurorului Ioan Mureșan, pentru a face declarații mincinoase împotriva mea” Evident, subiectul mi-a stârnit interesul și, la câteva minute după aceea, i-am cerut lui Mircea Ilisei să îmi dea detalii „între patru ochi”.

Ilisei a fost de acord și ne-am retras într-un birou, nu înainte de a activa butonul de înregistrare al reportofonului meu. În cadrul discuției înregistrate de mine ambiental, fără știința lui Ilisei, acesta mi-a relatat aspecte inimaginabile pe care susținea că le știe de la Dorin Cupețiu.

„Pe Dorin l-au scos de cel puțin zece ori să declare că tu i-ai spus de percheziție. (...) Că dacă declară, îi dă drumul! (...) Și vor să te bage, bineînțeles, la favorizarea infractorului. (...) Să declare așa: că v-ați întâlnit la Real în parcare și că acolo i-ai fi spus că urmează să i se facă percheziții acasă. (...) Mureșan îi zicea de percheziția asta, dar Muntean vrea să-ți ia locul! (...) Numai pe arest s-a întâmplat. Muntean l-a scos de «n» ori... se dădea prieten cu el: hai, bă, să bem o cafea, hai să nu știu ce... Dar cum

să-i spui omului că: dacă spui, îți dau drumul? (...) Aceleași lucruri i le-a zis Mureșan lui nevasta-sa lui Dorin, la el în birou: «Doamnă, dacă spunei că persoana cutare v-a anunțat, soțul dvs., mâine, poate să plece acasă!»”.

Mi-am permis să redau o parte dintre informațiile comunicate de Mircea Ilisei, deoarece această discuție înregistrată ambiantal nu a fost folosită ca probă în dosarul Ilisei. A fost însă admisă și administrată ca probă în faza cercetării judecătorești efectuate la ICCJ, în dosarul în care fusesem arestat și trimis în judecată, nevinovat fiind.

Relevant în cele comunicate de Mircea Ilisei în luna iunie 2013 este faptul că, de atunci, acesta a dezavuat intențiile procurorului Mureșan și ale ofițerului Alin Muntean în ceea ce privea construirea unor acuzații mincinoase împotriva mea. Din conținutul acestei discuții sunt evidente încercă

rilor lui Mureșan și ale lui Muntean de determinare a unei

y persoane arestate să formuleze declarații mincinoase și incriminatorii la adresa mea. Este clar că Mureșan și Muntean impuneau un anumit conținut al acestor declarații, însă, fiind lipsiți de imaginație, le cereau lui Dorin Cupețiu și soției lui să declare mincinos că s-ar fi întâlnit cu mine în >

parcarea unui magazin, adică exact locul în care se întâlneau Mircea Ilisei și Nicolaie Cean. Deci scopul urmărit de ticăloși era „să fiu acuzat de favorizarea infractorului” pentru ca „Muntean să îmi ia locul la conducerea Brigăzii”.

Așa cum am arătat mai sus, încă de la începutul cercetărilor în acest dosar, am constatat conexiuni ale membrilor prezumtivei grupări cu societățile comerciale administrate de Dorin Cupețiu și de Dan Balint.

Mai mult, studiind ulterior rechizitoriul dosarului instrumentat de procurorul Ioan Mureșan și de ofițerul Alin Muntean privitor la Dorin Cupețiu și la Dan Balint, am

constatat cu stupoare că aceștia au evitat să investigheze posibila implicare a lui Mircea Ilisei în activitățile ilicite.

Așadar, este evident motivul care a generat graba lui Ioan Mureșan, a lui Nicolaie Cean și a lui Alin Muntean de a acționa nelegal împotriva mea, temându-se, pe de o parte, că voi stabili legăturile suspecte pe care le aveau cu Mircea Ilisei și cu Dan Balint, iar pe de altă parte că voi identifica relațiile comerciale ilicite care nu au fost investigate așa cum trebuia în dosarul Cupețiu.

Graba ticăloșilor de a acționa nelegal împotriva mea și teama acestora că ar putea să intervină o situație neprevăzută care să le strice planul au devenit evidente din conținutul discuției telefonice purtate între Cean și Mureșan, cu câteva zile înainte de reținerea mea nelegală, conversație în cadrul căreia Cean îi transmite lui Mureșan: „Acuma umblam să-l caut pe ăstălalt. Mă sună omul de la Deva. Numa acumă poate pleca. Dacă este urgent, vine azi, dacă nu...”, iar Mureșan îi răspunde: „Nu mai amâna, urgent, să plece acumă că-s aicea și stau cât trăbă! Nu mai amâna, că cine știe ce se întâmplă și îi urgență, chiar îi urgență!”

Despre relațiile existente între Nicolaie Cean, Mircea Ilisei și Dan Balint, între Alin Muntean și Dan Balint, dar y 7 y 1

și despre modul în care Mureșan, Muntean și Cean au construit acuzațiile mincinoase împotriva mea voi face referiri detaliate în capitolele următoare.

Dosarul „Binescu”.

Ramona Binescu a fost colega mea de clasă în timpul liceului. Era o fată serioasă și studioasă, foarte sociabilă și prietenoasă. Între mine și Ramona au existat la acea vreme relații firești de prietenie și de colegialitate.

După terminarea liceului, nu am mai știut nimic de ea, revăzând-o abia la întâlnirea de zece ani, în anul 1996. Era căsătorită, avea un băiat și devenise profesor de fizică. Atunci l-am cunoscut și pe soțul ei, Titus.

Între noi existau relații de amicitie, generate de

faptul că am fost colegi, însă nu păstram legătura în niciun fel, nu ne vizitam și nu vorbeam la telefon. În douăzeci și doi de ani în care fusesem ofițer de poliție, i-am întâlnit pe soții Binescu de 7 - 8 ori la întâlnirile festive ale promoției noastre sau la vreo nuntă, vreun botez sau vreo zi onomastică, la care erau invitate ambele familii. De fiecare dată, discutam câteva minute doar generalități, despre familie, despre copii ori despre foști colegi de liceu.

Așadar, îi cunoșteam pe Ramona și pe Titus Binescu ca pe niște persoane plăcute, educate și cu mult bun-simț! Atât!

De-a lungul timpului, împreună cu colegii de la SCCO Hunedoara și de la BCCO Alba, am realizat multe acțiuni de supraveghere și prinderi în flagrant, la motelul Râul din localitatea Simeria Veche, întrucât locația era ideal amplasată, așa cum v-am relatat în prezentarea operațiunii „Casablanca” în urmă cu foarte mulți ani, am aflat că acea locație era a soților Binescu, pentru că în timpul unei acțiuni l-am întâlnit acolo pe Titus. De altfel, a fost singura dată când l-am văzut în acel loc și când am discutat cu el câteva minute. Știa de la angajații benzinăriei că realizaserăm în trecut și alte acțiuni acolo și aprecia eforturile noastre.

Nu am știut niciodată natura afacerilor soților Binescu, căci nu am discutat cu ei astfel de lucruri. Niciodată, dar niciodată, nu mi-au făcut vreo solicitare în legătură cu serviciul meu, nici nu și-ar fi permis așa ceva!

Prin 2010, procurorul-șef al DIICOT Hunedoara, Mircea Adrian, m-a întrebat dacă sunt de acord să inițiem un dosar penal care îi viza pe soții Binescu, spunându-mi doar că SRI Hunedoara ar avea ceva informații în acest sens. I-am relatat procurorului că îi cunosc pe cei doi, explicându-i natura relațiilor cu aceștia. Tot atunci, i-am spus că aș prefera să nu mă implic personal într-un astfel de dosar, precizându-i însă că, fără nicio problemă, colegii din structura

Brigăzii pe care o conduceam ar putea să îl ajute.

Aceea a fost singura mea discuție cu procurorul Mircea Adrian pe această temă, fără a se face vreo referire la natura eventualelor infracțiuni ce ar fi urmat să fie investigate ori la alte date care să privească fapte pe care le-ar fi comis soții Binescu.

Abia la începutul anului 2013 am aflat că dosarul fusese înregistrat încă din anii '2010 - 2011 la DIICOT Alba, în perioada în care procuror-șef era Danusia Boicean, fiindu-i repartizat lui Ioan Mureșan. Până în 2012, ofițeri delegați în această cauză au fost Cătălin Nicolescu și Dan Brăneanu

din cadrul SCCO Sibiu, care lucrau direct cu Ioan Mureșan, apoi dosarul a fost preluat de Alin Muntean.

Nici în cursul anului 2013 nu am solicitat niciun fel de informații în legătură cu acest dosar, nici lui Ioan Mureșan, nici lui Alin Muntean, habar nu aveam care era stadiul cercetărilor.

În vara anului 2013, am aflat, de la o fostă colegă de facultate care profesa ca avocat, că Mureșan și Muntean exercitau mari presiuni psihologice asupra soților Binescu pentru ca aceștia din urmă să le declare aspecte neadevărate la adresa mea, amenințându-i cu luarea unor măsuri preventive în dosarul în care erau cercetați.

În octombrie 2013, am fost reținut și apoi arestat alături de Ramona și Titus Binescu. Eram acuzat că aș fi sprijinit o grupare infracțională din care ar fi făcut parte și cei doi soți.

CAPITOLUL V

Când dreptatea umblă cu capul spart

Avocații

Pe Loredana Târnovan o cunoșteam de foarte multă vreme, încă de când devenise avocat definitiv la Baroul Hunedoara. Aproape că nu exista vreun dosar important instrumentat de noi în care să nu apară și ea, ca apărător ales al vreunei persoane cercetate.

Aveam o relație profesională corectă, ne respectam și

ne suportam reciproc, disputele noastre profesionale fiind adesea tumultuoase.

Când aveam o acțiune importantă, nici nu ajungeam bine cu suspiecții la sediul DIICOT, că eram sunați de jandarmul de la poarta de acces, fiind anunțați că se prezentase „avocata blondă”. De fiecare dată, ca anchetatori, simțeam un real disconfort provocat de faptul că Lore își făcea temeinic meseria. Era bine pregătită profesional, fiind genul de avocat care făcea o apărare activă, uneori chiar agresivă, reprezentându-și clienții cu pasiune și cu hotărâre.

Foarte atentă la detalii, formula mereu întrebări, ridica excepții, invoca nulități, chiar depunea adesea tot felul de plângeri! Era enervantă pentru orice anchetator, dar utilă și eficientă pentru clientul apărut.

Observasem că întotdeauna cunoștea foarte bine cauzele, în cele mai mici amănunte, fiind printre puținii avocați care ne terorizau cu solicitări de studiu al dosarelor. Era extrem de insistentă în a-și atinge obiectivele invocate prin cererile cu care ne bombarda, fiind genul de persoană pe care o dădeai afară pe ușă și te trezeai că-ți intră înapoi pe geam.

Toate acestea au constituit argumente extrem de serioase care m-au determinat să-i cer sprijinul, după dimineața în care ticăloșii au descins la domiciliul meu.

Imediat după sosirea Loredanei, am evaluat cu ea situația în care mă aflam. Mă cunoștea extrem de bine și, evident, nu a crezut nimic din aberațiile invocate în autorizația de percheziție. În câteva cuvinte, i-am explicat miza acțiunii mizerabile a DIICOT, scopul urmărit de Mureșan și de Muntean, relatându-i informațiile ce îmi parveniseră anterior, referitoare la martorii și denunțătorii folosiți de anchetatori împotriva mea.

Lore fusese avocatul unor persoane cercetate în dosarele „Spumă și Bibanu”, „Hidra”, „Trabucul lui Moș Crăciun”, „*Ghost equipments*”, „Tsunami” și „Aurul dacic”. Așadar, era evident că dacă vreunul dintre indivizii

cercetați și condamnați în aceste cauze ar fi avut ceva de reproșat la adresa mea, dacă ar fi avut de făcut sesizări cu privire la mine, ar fi făcut-o cu mult timp înainte, atunci când au fost cercetați și ar fi avut un avantaj de pe urma acestei acțiuni, iar Loredana ar fi știut aceste lucruri în mod categoric, în calitatea sa de apărător ales.

Loredana Târnovan, așa cum mă așteptam, a reacționat calm și limpede. Înțelegând miza dosarului, aflând din relatările mele despre conexiunile și legăturile dintre anchetatori și mediul infracțional, mi-a propus să apelăm la serviciile domnului avocat Daniel Tiliciu.

Lore a avut o idee genială și îi voi fi mereu recunoscător pentru aceasta!

Domnul avocat Daniel Tiliciu fusese până de curând președintele Tribunalului Hunedoara, iar după pensionare începuse o nouă carieră, aceea de avocat. Nu interacționasem profesional cu dumnealui, însă îl cunoșteam din discuțiile avute cu mulți procurori și judecători cu care mă aflam în relații de prietenie ori cu care colaborasem profesional. Toți vorbeau despre Domnia Sa la superlativ! Era cunoscut ca un profesionist desăvârșit, ca un judecător extrem de riguros și de meticulos.

Îmi amintesc că atunci când procurorii DIICOT formulau diverse cereri către Tribunalul Hunedoara și știa că acestea urmau să fie judecate de „Tili”, le motivau temeinic, căci, în caz contrar, riscau să le fie respinse.

Domnul Tiliciu a acceptat pe loc să mă ajute și, în câteva minute, a sosit la domiciliul meu, în plină activitate de percheziție. Practic, atunci l-am cunoscut. Prezența lui mi-a dat încredere, m-a liniștit, făcându-mă să mă gândesc cu calm la următorii pași.

Din acea zi, ambii avocați m-au reprezentat până la sfârșit, atât în cursul urmăririi penale, cât și în faza cercetării judecătorești. Domnul avocat Daniel Tiliciu a fost coordonatorul apărării pe care am construit-o împreună. Era capul limpede, cel care ne dădea echilibrul

necesar, ne tempera atitudinea și ne corecta erorile, atât mie, cât și Loredanei.

Am fost o echipă excelentă: un polițist care lucrase operativ peste douăzeci de ani și un avocat cu o experiență deosebită în drept penal, coordonați de un judecător cu o carieră redutabilă. Am muncit mult și eficient împreună, pregătind temeinic, atent, în cele mai mici amănunte, fiecare ședință de audieri de persoane din faza de urmărire penală, fiecare termen de judecată. Adesea, finalizam seara târziu fișele de audiere, notele de ședință, cererile de probațiune, iar noaptea plecam spre București pentru a participa la activitățile ce se efectuau la unitățile de Parchet ori la ÎCCJ.

Așa cum vă relatam anterior, în perioada arestului preventiv, dosarul a fost preluat de Structura Centrală a DIICOT. Fusesem suspendat din funcție, neavând niciun fel de venituri. După revocarea măsurii arestării, am fost pus la dispoziția Inspectoratului de Poliție al Județului Hunedoara, într-o funcție de execuție, salariul fiindu-mi drastic diminuat.

Eram într-o situație extrem de dificilă, veniturile mele și ale soției nu puteau să acopere decât într-o foarte mică măsură cheltuielile generate de faza de urmărire penală și, ulterior, de cercetarea judecătorească. Mai mult, tot din salarii trebuia să ne asigurăm traiul zilnic și să achităm ratele lunare contractate la bănci.

Patru ani, atât eu, cât și avocații mei ne-am deplasat săptămânal la DIICOT, la DNA ori la înalta Curte pentru a participa la audieri sau la ședințele de judecată. Am contabilizat cam o sută douăzeci de astfel de deplasări, apoi le-am pierdut numărul.

Am fost susținuți de părinți, de rude și de prieteni, însă, în mod deosebit, am fost ajutați de avocații mei. Atât domnul avocat Daniel Tiliciu, cât și doamna avocat Loredana Târnovan au acceptat să mă apere aproape patru ani *pro bono*. Au existat situații în care nu mi-am putut permite să suport nici măcar cheltuielile de transport și

cazare pentru aceștia, dar nu m-au lăsat vreodată fără asistență juridică!

Habar nu am dacă fac sau nu bine scriind aceste lucruri, pentru că știu că amândoi, cu multă și frumoasă modestie, au evitat publicitatea de care a beneficiat acest dosar, atât de interesant și de atractiv pentru întreaga presă centrală și locală!

Este însă felul meu de a le mulțumi profund, spunându-le și în acest mod că am fost extrem de norocos cunos)

cându-i, că voi fi mereu mândru și onorat știind că i-am avut apărători!

Reținerea

Astăzi este o zi cât se poate de urâtă! Din cer i-întunecat, acoperit de nori în nuanțe triste de negru și ți curge mărunț ceva între lapoviță și ploaie. Frigul și umiditatea îți pătrund până la os, îți năpădesc sufletul și îți chinuie mintea. Nu sunt oameni pe străzi, rar zărești câte un trecător grăbit, gârbovit parcă de presiunea care plutește greu în aer. De o astfel de zi aveam nevoie pentru a fi în stare să-mi amintesc și să descriu acea perioadă. Pentru că și atunci totul era negru și gri, umed și rece, trist și apăsător.

În ziua de 23 octombrie 2013, mă aflu la sediul DIICOT Alba împreună cu avocații mei. Așteptam pe hol și îi priveam pe Ramona și Titi Binescu. Fuseserăm aduși sub escortă, eram păziți permanent de jandarmi și niciunul nu înțelegea ce se întâmplă. După perchezițiile efectuate în acea după-amiază, eram ținuți pe coridor, în holul central al Parchetului Curții. Trebuia să ne vadă lumea, să fim cât mai expuși! Reprezentam trofeeale lui Mureșan și ale lui Muntean!

Sfătuindu-mă cu apărătorii, am recuzat procurorii DIICOT Alba, invocând interesul nelegitim al acestora, dovedit de sesizările anterioare făcute de mine împotriva lor. Ceream ca dosarul să fie preluat urgent de procurorii din Structura Centrală a DIICOT, sperând în

imparțialitatea și corectitudinea acestora. Alina Bica anticipase însă mișcarea noastră și l-a trimis la Alba pe Valentin Trif, fost procuror din Alba Iulia, unul dintre apropiații lui Mureșan și ai lui Muntean. Nu a mai fost însă nevoie de serviciile acestuia, deoarece DIICOT a respins cererea mea de recuzare, Mureșan și Chirilă urmând să-și facă jocul până la capăt.

Am înțeles atunci că, indiferent de situație, Mureșan voia să mă rețină douăzeci și patru de ore, așa că am refuzat să dau declarații. Nu avea niciun rost să le dezvăluim strategia noastră de apărare. Mureșan și-a arătat încă o dată curajul, delegându-l pe Chirilă să mă audieze. Nu voia să dea ochii cu mine, știind cum a construit probele mincinoase împotriva mea. În câteva minute s-a emis ordonanța de reținere, aceasta fiind evident redactată dinainte. Doar le cunoșteam stilul atât de bine!

Mureșan a fost cel care a emis ordonanța de reținere pentru douăzeci și patru de ore. Nu putea să-și refuze asemenea satisfacție!

y

Deși acțiunea declanșată de DIICOT împotriva mea începuse în dimineața acelei zile la ora șase, și pe toată durata perchezițiilor, transportului și șederii mele la DIICOT Alba am fost privat de libertate, fiind permanent păzit de jandarmi, Mureșan a dispus reținerea mea începând cu ora zece seara. Era evident că între orele șase dimineața și zece seara fusesem reținut ilegal, fără mâncare și apă, fără să pot să mă deplasez liber, fără posibilitatea de a comunica cu cineva.

Echipa mea se afla la sediul DIICOT, colegii mei erau triști și aveau lacrimi în ochi. Nu puteam să înțelegem ticăloșia care se derula cu repeziciune și josnicia unor procurori cu care până mai ieri colaboraserăm. Am încercat să-i îmbrăbățez, îmbrățișându-i pe fiecare în parte. De fapt, și eu aveam nevoie de îmbrăbătare! Nu îmi era frică, dar simțeam că totul se năruia în jurul meu și că

nu puteam să fac nimic în acele clipe.

Domnul Tiliciu și Loredana sperau că, în ziua următoare, la Curtea de Apel va fi bine, că nu putea „să țină” o propunere de arestare întemeiată pe povești, o stare de fapt mincinoasă, lipsită de probe și de argumente. Nu ni se permisese accesul la dosar, însă din începerea de urmărire penală am înțeles în mare pe ce anume își întemeia Mureșan acuzațiile: pe declarațiile și denunțurile unor persoane cercetate de mine în dosarele descrise anterior, persoane condamnate, unele cu pedepsele deja executate! Erau invocate fapte care nu s-au petrecut, persoane pe care nici măcar nu le cunoșteam! Începerea de urmărire penală reprezenta în sine un rebut din punct de vedere procedural, o monstruozitate în ceea ce privește denaturarea adevărului... reprezenta de fapt rahatul lui Mureșan și Muntean, în care urmau să se afunde singuri, încet, încet...

Am fost dus sub escortă în arestul IPJ Alba. Eram șocat, fusesem de zeci de ori în acel loc ca anchetator, acum eram aruncat la beci ca inculpat! Erau șocați și colegii polițiști care asigurau paza arestaților, nu credeau nimic din acuzațiile DIICOT și aveau chiar și argumente! Argumente pe care ulterior mi le-au împărtășit.

În acea noapte, am fost băgat într-o celulă cu două paturi, împreună cu alt arestat, un băiat tânăr, cercetat parcă pentru furt. Nu îi cunosc numele, nici ce soartă a avut ulterior. L-am rugat încă de la intrarea în cameră să încercăm să nu ne deranjăm unul pe celălalt. Citea mereu cărți de rugăciuni și spunea doar că „Dumnezeu va face dreptate”!

Celula era extrem de mică, spațiul dintre cele două paturi nefiind mai mare de patruzeci de centimetri. Lângă ușa metalică era o găleată de plastic, roșie, cu capac... mi s-a spus că aceea era „toaleta”. Camera era luminată permanent de un bec destul de puternic cât să nu poți dormi și îndeajuns de slab cât să nu poți citi. Atmosfera rece, umedă și apăsătoare făcea ca încăperea să pară mai

mică decât era.

Paturile de Pier erau dotate cu niște saltele jechoase, complet uzate, urât mirositoare. Aveam și câte o pătură învechită, grea, aspră și foarte murdară. Totul era insalubru, îți venea să stai într-un picior, să nu atingi nimic. Eram îmbrăcat cu hainele în care fusesem săltat de la domiciliu în acea dimineață, așa că m-am întins pe patul ce îmi revenea și m-am pus pe așteptat.

Nu am închis ochii întreaga noapte, mă gândeam la soție și la copil, la părinți și la prieteni, la echipă! Priveam tavanul murdar și mă întrebam ce caut acolo, cum este posibil așa ceva? Am fumat toată noaptea și m-am gândit! Dimineața a venit foarte greu...

Arestarea

Zăvoarele grele au fost trase cu zgomot și am fost scos din celulă de colegii de la arest. Primiseră dispoziție să mă escorteze la Curtea de Apel Alba, unde urma să se judece cererea de arestare făcută de Mureșan. Deși procedura prevedea să fiu încătușat, colegii nu au putut să facă asta. Erau jenați de situația în care se aflau, însă am încercat să-i liniștesc, spunându-le că sunt polițist și înțelegeam ce înseamnă datoria și obligația legală. Au hotărât totuși să nu mă încătușeze.

La ieșirea din arest am fost izbit în piept de aerul rece și curat, l-am tras în piept cu nesaț. Deși petrecusem doar câteva ore în celulă mi se păruse o eternitate, iar aerul proaspăt îmi părea o adevărată binecuvântare.

Am ajuns la ușa sălii de judecată, eram așteptat de soție, însoțită de toți colegii. Erau acolo împreună, uniți, hotărâți, curajoși! Când am apărut au aplaudat prelung! A fost modul lor de a-și arăta susținerea și dragostea față de mine, revolta și disprețul față de cei care declanșaseră această monstruozitate judiciară. I-am îmbrățișat și i-am încurajat, mi-au strâns mâinile și mi-au urat succes.

Domnul Tiliciu și Loredana erau acolo, bucuroși să vadă că eram bine, optimiști în privința a ceea ce avea să urmeze. Atunci am aflat cine urma să judece propunerea

de arestare: judecătorul Dana Ghițoaica, fost procuror DIICOT Alba, fostă colegă a lui Mureșan. Cunoșteam extrem de bine relațiile deosebite dintre ea și Mureșan, dintre doamna judecător și Muntean. Eram convins că o să fiu arestat, împărtășindu-le temerile mele celor doi avocați. Domnul Tiliciu și Loredana nu puteau să creadă suspiciunile mele, erau prea corecți să poată înțelege hiaturile care se practicau la DIICOT Alba. Știam din experiență, din perioada în care am colaborat cu aceștia, că, în dosarele sensibile, Mureșan și Muntean se interesau de planificarea judecătorilor de la instanțele de judecată, urmărind să-și organizeze reținerile și să facă propunerile de arestare ținând un anumit judecător. Așa părea că se întâmplase și în cazul meu, iar echipa rezona cu mine în privința acestei suspiciuni.

În fața sălii de judecată se aflau și mulți reprezentanți ai presei locale, jurnaliști pe care îi cunoșteam foarte bine, onești și profesioniști. Nu credeau nimic din comunicatul de presă dat publicității de Mureșan! Mă cunoșteau, știau ce fel de polițist și ce fel de om eram, iar modul în care fusesem pictat de procurorii DIICOT nu avea nicio legătură cu ceea ce percepușeră ei anterior. Mai mult, în perioada în care am fost reținut, a apărut în presă raportul pe care îl întocmisem și îl înaintasem șefului Poliției Române, care ajunsese cumva și la Alina Bica. Au putut să citească în acesta suspiciunile cu privire la Mureșan, Muntean, Cean și Chirilă, pe care le raportasem în urmă cu multe luni.

Acel raport îl trimiseseam multor colegi din țară și celor din echipa mea, ca mijloc de protecție, intuind ceea ce urmăreau Mureșan, Muntean și Cean. Doream ca, în ipoteza în care voi ajunge vreodată în această situație, să se afle adevărul, dezamăgit fiind de lipsa de reacție a celor de la IGPR și de la DIICOT față de aspectele grave sesizate de mine. Raportul putea să fi fost dat presei de oricare dintre cei care îl aveau, însă niciodată nu am aflat cine a hotărât să facă asta. Cel care a făcut-o a acționat

profesionist și la timp, iar eu nu pot decât să-i mulțumesc!

Am intrat în sala de judecată, urmând să începă ședința.

Mă aflu pentru prima dată în boxa acuzaților, păzit fiind de escorta IPJ Alba. O senzație cumplită și umilitoare! Lângă mine se aflau Ramona și Titus Binescu.

Trăiam parcă un vis urât, mă uitam la doamna judecător...

Până nu de mult, o considerasem prietenă, o cunoșteam de când fusese procuror DIICOT, ne spuneam pe nume, colaboraserăm direct. O vedeam pe Dana cu care discutasem dosare, cu care încercasem să găsim soluțiile procedurale cele mai bune în fiecare cauză, cu care stabileam când să acționăm și unde. Era aceeași Dana care venise la DIICOT

7 în perioada instrumentării dosarului „Spumă și Bibanu”, fiind implicată în activitățile de cercetare penală, cea care a emis rechizitoriul în acel dosar, alături de procurorul Emilia Dinu. Eram sigur că Dana își va aminti ce se întâmplase în acel dosar. Eram liniștit, Dana nu avea cum să cadă în capcana lui Mureșan, care invoca mincinos în propunerea de arestare că „Berbeceanu l-a favorizat pe Cristian Litera”, că „ofițerul cunoștea faptele lui Cristian Litera, nu le-a cercetat și a omis să sesizeze organele abilitate”, că „Berbeceanu nu l-a cercetat pe Litera pentru trafic de droguri, când acesta făcea parte din gruparea Spumă și Bibanu”.

Venise rândul meu să vorbesc! I-am spus doamnei judecător că acuzațiile sunt nefondate, că în dosarul „Spumă și Bibanu” „nu eu am fost cel care a hotărât audierea lui Litera cu identitate protejată, că nu am vrut ca Litera să fie martor și chiar am ripostat aflând despre acea decizie, că nici măcar nu am asistat la audierea acestuia. I-am amintit doamnei judecător toate acestea, aproape că i-am transmis printre rânduri: „Dana, cred că tu l-ai audiat pe Litera cu identitate protejată! Voi,

procurorii, ați hotărât asta, eu nu aveam această posibilitate legală! Dana, tu ai emis rechizitoriul în acel dosar, trebuie să-ți amintești!” Mă gândeam că Dana va ține cont de faptul că procurorii au fost cei care m-au delegat să îl prezint conspirat pe Litera pentru a fi audiat la Curtea de Apel Pitești și că, astfel, nu va lua în seamă aberațiile lui Mureșan, potrivit cărora l-am determinat pe Litera să declare aspecte neadevărate în acel proces.

Îmi venea să strig în sala de judecată: „Dana, în dosarul «Spumă și Bibanu» au fost inculpați și arestați martorii de azi ai lui Mureșan! Îți amintești de Ioiescu, Covaci, Matei.

— y 7 7 7

Micluță, Muntean și de polițistul infractor Precup? Aia sunt! Ai fost procurorul de caz, Dana! Ai emis rechizitoriul!”

M-am liniștit iar, doamna judecător Dana Ghițoaica trebuia să știe toate aceste amănunte, fusese dosarul său ca procuror DIICOT!

Apoi i-am explicat doamnei judecător că acuzațiile privitoare la sprijinirea pretensei grupări infracționale din care ar fi făcut parte Ramona și Titus Binescu erau simple fabulații, că nu știam nimic din dosarul în care cei doi fuseseră cercetați, prin urmare, nu aș fi avut cum să divulg date. Îi cunoșteam și eram amici, cu Ramona am fost coleg în liceu, nu ne vizitam, nu păstram legătura, ne întâlneam doar ocazional.

Chiar Ramona și Titus au confirmat natura relațiilor dintre noi, i-au explicat doamnei judecător, pe un ton foarte ferm și categoric, că Mureșan și Muntean i-au „terrorizat”, amenințându-i permanent cu luarea măsurilor preventive, cerându-le să dea declarații compromițătoare și false împotriva mea.

Trebuie menționat faptul că imediat după reținerea mea nelegală, pe internet a apărut pagina de Facebook „Respect, Traian Berbeceanu”, prin intermediul căreia zeci de mii de oameni își exprimau susținerea față de mine,

criticau aspru abuzurile DIICOT Alba și plănuiau organizarea de manifestări în fața sediilor DIICOT din țară. Presa locală și centrală a semnalat abuzurile comise de Mureșan, de Muntean și de Cean, a prezentat aspecte detaliate din „Scrisoarea lui Berbeceanu” și a întrebat retoric dacă datele sesizate de mine au fost verificate de DIICOT și de IGPR. Se crease un curent extrem de puternic și de vehement în favoarea mea.

În aceste circumstanțe, procurorul de ședință al DIICOT Alba a invocat faptul că în mass-media locală și centrală a apărut „Raportul lui Berbeceanu”, că începuse o campanie de denigrare a lui Mureșan, că opinia publică din întreaga țară și, în special, din Hunedoara și din Alba s-a solidarizat cu mine. Doamna procuror a mai amintit de autoritatea și de susținerea de care mă bucuram în rândul polițiștilor, în mod deosebit al celor din cadrul Brigăzii. Apoi a conchis că „autoritatea” și „notorietatea” lui Berbeceanu ar constitui „temeiuri de arestare”, că lăsarea mea în libertate ar reprezenta un pericol pentru ordinea publică. O priveam cu milă și cu înțelegere, știam că-și joacă rolul recitând un text care nu-i aparținea.

Evident că apărătorii mei, domnul avocat Daniel Tiliciu și Loredana Târnovan, au pledat magistral. Au invocat lipsa totală de probe care să susțină acuzațiile aiuristice, faptul că martorii lui Mureșan erau persoane cercetate de mine în dosarele „Spumă și Bibanu’”, „Hidra”, „Aurul dacic”, „Utilajele”, că majoritatea au fost judecați și condamnați, unii efectuându-și chiar pedepsele. Au arătat că niciunul dintre acești martori mincinoși, deși au fost audiați în fața a zeci de complete de judecată de-a lungul timpului, nu a făcut declarații referitoare la presupuse „fapte comise de Berbeceanu”, chiar dacă în realitate ar fi avut interesul să o facă. Apărătorii mei au vorbit despre profilul meu moral și profesional, despre aceea că „notorietatea” și „autoritatea” se câștigă prin muncă și performanțe, nefiind nicidecum temeiuuri de arestare!

Simțeam că doamna judecătorească înțelegea ce se

întâmpla, că o să fie bine! Speram că Dana o să facă dreptate!

A declarat închisă ședința de judecată și a rămas în pronunțare... cam două ore. Am fost dus înapoi în arest, colegii din escortă mă încurajau:

— O să fie bine, domn comisar-șef! O să fie bine!

Mă aflu încă sub puterea ordonanței de reținere date de Mureșan și trebuia să aștept în celulă hotărârea instanței. Soția și colegii au rămas pe holul Curții de Apel, așteptând pronunțarea care urma să se facă în ședință publică.

Vestea a venit ca un trăsnet!

— Domn comisar, v-au arestat! V-au dat douăzeci și nouă de zile!

Am rămas pur și simplu fără grai, a fost cel mai greu moment dintre toate prin care am trecut!

Mi-a trebuit ceva timp să mă reculeg, însă eram extrem de îngrijorat, gândindu-mă cum vor primi ai mei vestea. Părinții mei erau bolnavi, mă temeam să nu îi pierd... Mi-am sunat soția, vorbise deja cu avocații, părea extrem de puternică! Am vorbit cu fiul meu, Bogdan... era micuț pe atunci, avea abia opt ani, iar între noi exista o relație specială, foarte puternică! I-am spus că mai întârzii câteva zile, promițându-i că, în curând, mă întorc la el... încă nu știa nimic despre cele întâmplate! apoi am vorbit cu mama și cu tata, plângeau și mi se rupea sufletul! Le-am promis că voi avea grijă să nu pătesc ceva rău, i-am rugat să fie puternici, să reziste, să mă aștepte amândoi și să aibă încredere!

M-am întors în celula jengoasă!

După câteva zile, am primit prin avocați încheierea Curții de Apel prin care judecătoria Ghițoaica, „Dana”, cum îi spusesem până nu de mult, motiva hotărârea de arestare preventivă. Preluase *copy-paste* starea de fapt mincinoasă din propunerea lui Mureșan, fără a ține cont deloc de ceea ce știa prea bine din dosarul ei de procuror DIICOT. Dar nu a omis să menționeze că trebuia să fiu

arestat „măcar o perioadă”, având în vedere „notorietatea” de care mă bucuram în societate și „autoritatea” pe care o aveam față de polițiști.

În zilele următoare, am aflat că măsura arestării pronunțată în ședință publică a fost întâmpinată cu huiduieli, strigându-se în sala de judecată: „RUȘINE!”

După ce întregul circ a luat sfârșit, colegii au rămas câteva minute să-și împărtășească impresiile, triști și abătuți, în fața Curții de Apel. La scurt timp, au fost sunați de Claudiu

Cucu, șeful DCCO București, care le-a cerut să părăsească acea zonă. Spunea că Petre Tobă, pe atunci șef al Poliției Române, ar fi fost anunțat telefonic că polițiștii Brigăzii au „înconjurat Curtea de Apel și doamna judecător Ghițoaica s-ar fi simțit amenințată, neputând pleca acasă”. Aproape în același timp, la fața locului, a sosit un echipaj al Jandarmeriei, trimis să „asigure ordinea publică”.

Evident, a fost o altă încercare mizerabilă de a arăta că „Berbeceanu ar prezenta pericol public” și că sub „autoritatea” mea polițiștii Brigăzii ar acționa „la intimidare”.

Cel ajuns la vârful Ministerului de Interne și pensionat vitejește după ce „a dat cu doctoratu-n gard” inculpat într-un dosar al DNA pentru abuz în serviciu, pe numele său Petre Tobă, ar putea ca măcar acum, după atâția ani în care ar fi trebuit să vorbească, să facă lumină în „cazul Berbeceanu”, cum îi plăcea atât de mult să îl numească.

Vreau să-i amintesc domnului Petre Tobă că, atunci când a fost debarcat pentru prima dată de la conducerea Poliției Române, fiind tras pe linie moartă într-o funcție obscură din minister, am fost printre puținii ofițeri, poate chiar singurul, care i-au transmis că sunt alături de domnia sa și că eram convins că i se făcuse „o mare nedreptate”!

Trebuie să-i mai amintesc domnului Petre Tobă că atunci când mie mi s-a făcut „o mare nedreptate”, domnia sa aflându-se din nou la cârma Poliției Române, a rămas

impasibil, deși îl anunțasem cu mult timp înainte despre ce urma să se întâmple.

S-a pensionat și judecătoarea Dana Ghițoaica și, în timpul liber, mai „dă câte un *like*” postărilor de pe pagina de Facebook - „Respect, Traian Berbeceanu”. Poate, între timp, își va aminti și amănunte din dosarul procurorului Dana Ghițoaica. Sau nu?

Mișcarea „Respect, Traian Berbeceanu”.

Așa cum v-am împărtășit deja, în ziua în care judecătoarea Dana Ghițoaica m-a arestat preventiv apăruse în presa locală și centrală ceea ce se chema „Scrisoarea comisarului Berbeceanu”.

Reprezenta în realitate raportul înaintat de mine șefului Poliției Române în care sesizam suspiciunile pe care le aveam cu privire la activitatea procurorilor DIICOT Alba, Ioan Mureșan, Nicolaie Cean, Costel Chirilă, și a ofițerului BCCO Alba, Alin Muntean. Ofeream detalii despre activități presupus infracționale și indicam argumentele care susțineau aceste suspiciuni. Solicitam verificări urgente și atrăgeam atenția că, împotriva mea și a echipei pe care o conduceam, se fabrica un dosar ticălos și mincinos.

Faptul că am fost ulterior reținut și propus pentru arestare exact de aceia față de care făcusem sesizările anterioare a ridicat mari semne de întrebare, firești, opiniei publice și mass-mediei. „Scrisoarea” a fost rapid preluată și analizată în emisiuni TV și în presa scrisă.

Eram arestat preventiv și urmăream la televizor rapiditatea cu care opinia publică reacționa, înțelegând nedreptatea care mi se făcea.

Uimit și îngrijorat, mă temeam sincer că valul de simpatie al oamenilor simpli va fi întors împotriva mea în instanță. De dimineața până seara se aduceau acuze grave sistemului judiciar, se invoca „cazul Berbeceanu” ca fiind emblematic pentru abuzurile comise în justiție.

Eram șocat să văd că în Deva ieșise lumea în stradă pentru a protesta împotriva nedreptății care mi se făcuse.

Vedeam chipuri de persoane cunoscute, foști colegi de școală, amici, dar și foarte mulți oameni necunoscuți, purtând pancarte cu fotografia mea și îndemnuri la o justiție curată, la un proces corect. În mijlocul lor, o vedeam pe Gabi, soția mea!

Urmăream cum protestele se amplificau de la o zi la alta, se extindeau spre Alba, Sibiu, Timișoara și București!

Robert Wagner, jurnalist din Valea Jiului, transmitea live din mijlocul manifestațiilor de protest, realiza emisiuni-sincron cu reprezentanții presei locale și cu membri ai societății civile, intra în direct la TV, în studiouri fiind mereu prezenți Gabi sau Dumitru Coarnă. De dimineața până seara, Dana Grecu, Radu Tudor, Sandra Stoicescu, Răzvan Dumitrescu, Adrian Ursu și Mihai Gâdea discutau despre „cazul Berbeceanu”, care era analizat și disecat în detaliu.

Îi vedeam susținându-mă total pe Bogdan Hăulică, Andrada Velciov și Tiberiu Mariș, ziariști din Deva, despre care am aflat că fuseseră concediați de la redacțiile unde lucraseră, tocmai pentru că nu au renunțat să prezinte „cazul Berbeceanu”.

Mă cuprinsese teama, abia simțisem pe propria piele felul în care DIICOT și judecătoria Ghițoaica au interpretat „notorietatea” de care mă bucuram în societate și „autoritatea” pe care o aveam în rândul polițiștilor, transformându-le în temeuri de arestare preventivă, chiar și „măcar pentru o perioadă” - așa cum se invoca în motivarea măsurii preventive.

La înalta Curte urma să se judece recursul declarat de mine împotriva măsurii arestării. Priveam ce se întâmpla dincolo de pereții temniței și mă întrebam îngrijorat: dacă judecătorii din completul de recurs vor aprecia la fel, dacă vor considera că aş reprezenta un pericol public?

Încet, încet, în acele zile, a început să-mi fie frică. Frica de a rămâne arestat mult timp, pentru că din beci mi-ar fi fost foarte greu să-mi dovedesc nevinovăția.

Priveam mut la televizor, eram prezentat drept „comisarul Cattani”, „Berbeceanu-eroul”, iar eu fusesem copleșit de frică! În mine se dădea o luptă cumplită, nu mă simțeam erou, eram doar o victimă a sistemului ticălos pe care l-am servit mai bine de douăzeci de ani, cu bună-credință.

Nu îmi mai fusese teamă până atunci, nici în timpul celor mai riscante misiuni, nici în fața celor mai neprevăzute situații, dar acum mă cuprinsese în ghearele ei! Arestul mă îngrozea, mă înjosea, mă descuraja! Mă transforma și îmi provoca frică!

Apoi am fost vizitat de Gabi, la vorbitor, ca un arestat de rând ce mă aflu! O vedeam obosită, dar hotărâtă, curajoasă și de neînfrânt! Îmi spunea despre neplăcerile pe care DIICOT i le-a creat la serviciu, despre cum era filată și hărțuită zi de zi, urmărită și amenințată. Ei nu îi era frică! Îmi vorbea despre echipă, despre colegi, despre unitatea dintre ei și despre susținerea pe care mi-o arătau, despre presiunile la care erau expuși, despre vânătoreea declanșată împotriva lor. Nici lor nu le era frică! Mi-a relatat despre mitingurile de solidaritate, despre prieteni și oameni necunoscuți care rezonau cu noi, despre acțiunile de intimidare ale jandarmilor și serviciilor de informații. Dar nici lor nu le era frică! Îmi povestea despre jurnaliștii concediați din redacțiile ziarelor hunedorene pentru simplul motiv că au ales să mă sprijine, despre familia noastră mare și frumoasă care mergea la toate manifestațiile de protest! Nimănui nu-i era frică, nici lui Dumitru Coarnă, nici lui Vasile Bucuci, care, alături de sindicatul național al polițiștilor, se implicaseră total în susținerea mea!

Mi-a făcut bine vizita lui Gabi, mi-a deschis ochii și mi-a liniștit sufletul în egală măsură, m-a ajutat să-mi pun ordine în gânduri și să-mi înfrâng temerile, să îmi dau seama că nu aveam timp să fim speriați, nu ne permiteam să ne fie frică! Nu atunci! M-a făcut să mă simt mândru iar,

să-mi regăsesc curajul, să iau hotărârea de a lupta până la capăt!

Cuiva care nu a trecut prin așa ceva îi este probabil greu să înțeleagă cum te simți când te afli pe marginea prăpastiei, când privești spre hăul ce se deschide la picioarele tale și parcă te cheamă, când te încearcă fiorii frigii față de o cădere implacabilă în gol! Și, apoi, dintr-odată, simți că un om te prinde zdravăn de umeri, te trage energic în spate, salvându-te de la prăbușire, și-ți spune ferm: „O să fie bine!” După vizita soției, colegii care mă păzeau în arestul IPJ Alba mi-au dat hârtie și pix, iar eu am așternut câteva gânduri adresate familiei, colegilor și oamenilor care mă susțineau. Eram bine acum!

Cine conduce România?

Cine conduce această țară în care un ofițer superior al Poliției Române este reținut și arestat nevinovat? Această țară în care familia îmi este umilită și hărțuită zi de zi? Această țară în care o echipă de elită a Poliției Române este pusă la zid pentru singurul motiv că a servit cu abnegație și făcând sacrificii deosebite o societate aproape inertă?

Stau după gratii în baza unui dosar fabricat, în baza unor vinovății inventate!

Sunt luat de lângă familia mea minunată pentru simplul fapt că nu am acceptat să tac, că nu am vrut să fiu unul de-al lor!

Sunt ținut departe de echipa mea de profesioniști desăvârșiți pentru vina de a fi uniți, puternici, neînduplecați... pentru că avem notorietate și autoritate!

În România zilelor noastre, NOTORIETATEA și AUTORITATEA au fost transformate din virtuți în temeuri de arestare!

Nu mă mai interesează nicio sentință în aceste momente cumplite!... Singurul VERDICT care mă poate afecta este acela dat de oamenii pe care i-am servit douăzeci de ani, de colegii și familia mea, de societatea civilă... iar dacă aceștia au hotărât să mă condamne, mă

supun necondiționat, mă resemnez... Dar atunci când scap de aici îmi izgonesc copilul într-o țară normală! Măcar el să trăiască liniștit!

Iar dacă cei care contează pentru mine au încredere și mă susțin, indiferent de riscuri și de greutăți, mă voi lupta până la capăt.

Din Arestul IPJ Alba, vă salut cu drag!

3 noiembrie 2013 comisar-șef Traian Berbeceanu

În perioada care a urmat, redevenisem „eu”, ceea ce m-a ajutat enorm să nu mai percep cu groază situația în care mă aflu, să mă gândesc cu luciditate la ce aveam de făcut! Iar la această schimbare de stare au contribuit din plin avocații mei, domnul Daniel Tiliciu și Loredana Târnovan. În perioada de arest la IPJ Alba veneau zilnic la mine și discutam strategia de apărare.

Demontarea în bucăți a acuzațiilor proteste și ticăloase mi-a redat speranța, însă extrem de mult m-au ajutat optimismul și claritatea cu care domnul avocat Tiliciu privea situația în care ne aflam și oferea modalitățile în care puteam să ieșim din ea. Loredana îmi spunea ce știa despre echipă, familie, prieteni, despre ce se întâmpla dincolo de grătile care mă izolau de lumea mea. Oamenii ăștia mi-au redat echilibrul de care aveam nevoie!

Vedeam la televizor că, în mediul virtual, fusese creată o pagină de susținere numită „Respect, Traian Berbeceanu” și aflam zilnic că strângea mii de susținători. Presa anunța după câteva zile că se crease un „fenomen”, că zeci de mii de utilizatori comentau și postau mesaje de sprijin la adresa mea, că postările apărute pe pagină strângeau sute de mii de vizualizări.

Ulterior, soția mi-a spus că acea pagină a fost creată de Livia Botici, jurnalist din Deva, fiind administrată de ea și de Răzvan Șoldan. Gabi nu o cunoscuse pe Livia, care se stabilise în Germania, renunțând la jurnalism, din dorința de a asigura o viață mai comodă și mai bună pentru ea și fetița ei. Eu o știam de ani buni, o văzusem evoluând la

diferitele redacții la care a lucrat.

Avusesem o relație excelentă cu jurnaliștii locali din cele trei județe, îi apreciam pentru obiectivitatea cu care prezentau rezultatele și performanțele Brigăzii. Îmi plăceau cei mai mulți dintre ei, deoarece nu scriau doar de dragul senzationalului, nu săreau cu un subiect doar pentru a ieși primii, erau cumpătați și echidistanți. Cumva, am crescut împreună, învățând unii de la ceilalți și respectându-ne reciproc. Au fost și excepții!

Aflasem de la Gabi că apariția paginii și evoluția ei explozivă a acesteia provocaseră supărări mari în rândul autorităților – atât DIICOT, cât și Poliția și DIPI au încercat să dea vina pe colegii din echipă, acreditând ideea falsă potrivit căreia „oamenii lui Berbeceanu atacă în mod nedrept justiția”.

Pentru a liniști investigațiile absurde și pentru a preîntâmpina o nouă înscenare care se prefigura din partea celor de la DIICOT, Livia și-a asumat prin mai multe postări crearea paginii. Ea și Răzvan Șoldan i-au anunțat pe răuvoitori că ei erau responsabili de administrarea ei. Poate acum toate acestea par lucruri banale, dar în acel moment reprezentau gesturi de mare curaj și responsabilitate.

Pagina de Facebook denumită „Respect, Traian Berbeceanu” a luat naștere la finalul unei zile negre pentru noi toți. Comisarul-șef Traian Berbeceanu, șeful BCCO Alba, a fost reținut de procurorii DIICOT! Așa a sunat știrea care răsună pe toate posturile de televiziune.

Pentru mine, acest lucru era unul de neînchipuit, ceva de neimaginat. Era imposibil ca un om care a fost mereu de partea legii să devină peste noapte exact acel tip de individ pe care el îl ura. Cred și acum că este imposibil!!! Am plecat din România în urmă cu doar câteva luni, după câțiva ani în care, aproape lunar, scriam despre câte vreo grupare destructurată de comisarul-șef Traian Berbeceanu. Felul în care acest om muncea și se dedica profesiei sale era impresionant. Părea că nu îi este frică de

nimici Toți interlopii, traficanții de droguri, proxeneții și oamenii de afaceri certați cu legea tremurau de frica lui, iar atunci când urmăream imaginile de la perchezițiile desfășurate puteam vedea că el era cel care intra primul în bătaia puștii. Era mereu acolo, iar de fiecare dată scopul era același: lupta pentru respectarea legii și pentru destrutturarea rețelelor de crimă organizată.

Tocmai de aceea, fiind departe de țară, am decis, miercuri seara, imediat după ce șeful BCCO a fost reținut, să creez pagina de Facebook „Respect, Traian Berbeceanu 7 Era singurul mod prin care puteam să fac ceva pentru a arăta că eu, un jurnalist care cunoaște foarte bine dedicarea lui Traian Berbeceanu pentru meseria sa, cred în nevinovăția lui și îl susțin până la capăt. Nu am spus nimănui că eu sunt în spatele acestui cont, însă, imediat după ce pagina a fost lansată pe Facebook, mi-am dat seama că nu sunt singura care are încredere în șeful Brigăzii de Combatere a Criminalității Organizate Alba. După trei zile, pagina a strâns peste 11.000 de like-uri, existând postări care depășesc 40.000 de vizualizări.

Nu mi-am dorit niciodată să ies din anonim, însă, astăzi, cred că acest lucru se impune din cauza faptului că există zvonuri potrivit cărora structura centrală a DIICOT dorește să afle dacă nu cumva vreun ofițer din cadrul BCCO Alba a creat această pagină de Facebook. Ei bine, domnilor procurori, nul Pagina „Respect, Traian Berbeceanu’ a fost creată de un fost jurnalist, care crede cu tărie în valorile și în nevinovăția șefului BCCO Alba, Traian Berbeceanu!

Cu toții, în aceste momente, trebuie să fim alături de Traian Berbeceanu! Lucrurile care se întâmplă sunt inacceptabile, iar noi trebuie să îl susținem! Pentru noi nu trebuie să existe suspiciuni rezonabile, noi vrem doar certitudini. Însă, până în momentul în care vom avea parte de o certitudine cu privire la afirmațiile făcute de procurori, cu toții știm și am trăit un singur adevăr: comisarul-șef Traian Berbeceanu este unul dintre puținii

polițiști corecți, dedicați meseriei sale și luptei contra infractorilor fie că ei fac parte din lumea politică „mediul de afaceri, fie că sunt traficanți de droguri sau proxeneți.

Iar astăzi mai avem o altă certitudine. Instanța (o judecătore, fost procuror DIICOT Alba) admite să-l trimită după gratii pe acest om în baza unor suspiciuni rezonabile. Mă întreb însă cum va motiva această judecătore arestarea preventivă... de ce este astăzi Traian Berbeceanu un pericol public?

Ei bine, poate că este, însă nu pentru noi, oamenii simpli, care nu fac altceva decât să își trăiască viața, cu bune și cu rele, ci pentru cei care comit fapte în afara legii. Poate că Traian Berbeceanu, șeful BCCO Alba, este astăzi un pericol chiar pentru procurorii DIICOT Alba, foștii colegi ai judecătoarei!

28 octombrie 2013 Livia Botici

Pagina găzduia îndemnuri la proteste în stradă, acolo erau anunțate datele, orele și locațiile în care urmau să se organizeze manifestațiile de susținere autorizate.

De obținerea autorizațiilor și de organizarea protestelor se ocupau Răzvan Soldán, Dana Szitar, Mona Nicole și Carmen „Karmora” la Deva, Mihaela Marinescu, Wilhelm Bendriș, Anca Geantă și Carmen Stoian la București, Victor Geogean și Gheorghe Mihalache la Alba, sutele de oameni care ieșeau în stradă fiind călăuziți de ideea de dreptate, luptând pentru un ideal comun.

Îmi amintesc o vizită la Arestul Central din București, când Gabi mi-a adus un dosar cu postările apărute pe pagină, ascunzându-l între hainele și alimentele la care aveam dreptul. A fost primul contact cu pagina care mă susținea. Citeam cu emoție și nesaț, apoi reciteam articolele, unele îmi răscoleau amintiri, altele îmi trezeau sentimente greu de descris.

Citeam postările soției și simțeam cât îi era de greu. Până atunci o ținusem oarecum departe de ceea ce însemna viața de polițist, îi cunoștea pe cei din echipă, îi îndrăgea și știa cât de mult însemnau pentru mine.

Gabi mă înțelegea și mă sprijinea necondiționat, îmi asigura acasă atmosfera de care aveam nevoie pentru ca la serviciu să performez, să fiu un bun polițist. Îmi accepta egoismul generat de dorința de a fi cel mai bun, nu riposta împotriva sutelor de ore petrecute închis în biroul locuinței, unde îmi făceam temele pentru a doua zi, nu îmi reproșa misiunile prelungite zile și nopți la rând, îmi suporta toanele provocate de vreun eșec de moment.

Mi-am dat seama atunci cât de greu i-a fost să fie soție de polițist, simțeam în ce situație grea se afla în noua postură - aceea de soție a unui polițist arestat! Femeia pe care o credeam fragilă și delicată, pe care avusesem impresia că eu o protejam, îmi arăta că era puternică și tare ca o stâncă, dispusă mai degrabă să mă protejeze decât să se lase ajutată!

O urmăream uimit din celula în care fusesem aruncat, părea să fie concomitent la Deva, Alba și București, la mitinguri și la emisiuni televizate, acasă sau la arest, la Parchet și la înalta Curte. Era neobosită și curajoasă, fermă și calculată în același timp! Eram atât de mândru de ea, de Gabi Berbeceanu pe care parcă abia atunci o descopeream cu adevărat!

Primul sau ultimul strigăt!

Cum e Traian? Supărat și dezamăgit de un sistem în care crede și a crezut mereu: sistemul de justiției

Cum sunt eu? Extenuată fizic, pentru că alerg între serviciu, București, avocați, copil etc.

Dar nu astea contează! Ceea ce contează este faptul că s-a admis prelungirea arestării fără nicio probă și fără ca DIICOT Central să aducă ceva nou față de recurs. Declarațiile luate de la martori în perioada premergătoare depunerii propunerii de prelungire a arestării nu au fost folosite pentru simplul motiv că aceștia au spus adevărul și nu „le-a profitat” acuzatorilor! Dar iată că se poate și așa!

Și atunci... ne întrebăm, retoric, ca simpli spectatori la acest circ al unui sistem care nu-și merită numele, dacă nu cumva cineva, undeva, apasă un buton!!! Este clar și

limpede pentru orice neinițiat că lucrurile nu se desfășoară pe făgașul normal!

Refuz să cred că judecătorii din această țară au uitat ce este deontologia profesională! Refuz să cred că acești magistrați, la care ne duce gândul cu speranță de fiecare dată când ni se face o nedreptate, sunt doar niște marionete în mâna cuiva! Refuz să cred că nu țin la renumele și la carierele lor profesionale! Așa că eu, un cetățean oarecare al acestei țări, plătitor de taxe, un contribuabil de rând, le cer:

Permiteți-mi să cred că dumneavoastră sunteți mai-marii sălilor în care judecați!

Permiteți-mi să văd că sunteți dreپți și aveți coloană vertebrală!

Permiteți-mi să am din nou speranță când spun JUSTIȚIE!

Dați acestui popor încrederea pe care o merită! E timpul să dovediți că mai există dreptate! E timpul ca drepturile cetățenilor din această țară să fie respectate!

Nu vă cer nimic personal sau ilegal! Vă cer să judecați obiectiv, pe baza probelor! Vreau ca noi, oamenii de rând, să putem spune: „România mai are o șansă!”

Nu sunt supraom sau martir! Sunt un om de rând care își caută dreptatea pe care alții se străduiesc să o ascundă, de teamă! Știu că Dumnezeu și timpul vor dezvălui adevărul! Avem mijloacele și energia necesare acestui țel!

Stimați judecători, permiteți-mi să pot să-mi scot pălăria în fața dumneavoastră și să-mi reiau viața de dinainte!

10 noiembrie 2013 Gabi, soția comisarului

Gânduri...

Viața noastră s-a schimbat radical. Nu mai suntem aceiași oameni și cred că este firesc! Dumnezeu ne-a înzestrat cu multă putere și cu speranță, trăim cu crezul că în această țară este dreptate și oamenii luptă pentru drepturile lor. Dorim să înființăm o fundație, alături de alte

persoaney care să lupte pentru ca nimeni să nu mai treacă prin ce trece soțul meu acum. Traian vrea să lupte pentru fiecare polițist și pentru ca fiecărui om să-i fie respectate drepturile, să beneficieze de prezumția de nevinovăție. Este scopul lui și al meu! Poate fi scopul multora dintre dumneavoastră!

Mulțumesc tuturor celor care ne sunt aproape în aceste momente grele, tuturor celor care cred în nevinovăția soțului meu, mulțumesc mass-mediei, mulțumesc domnului Dumitru Coarnă și SNPPC⁶, mulțumesc colegilor lui Traian din întreaga țară! Capul sus! Există justiție corectă în această țară, există oameni devotați meseriei de polițist și trebuie să existe dreptate!

Traian nu va dezamăgi! Cred în nevinovăția lui și îl sprijin pe drumul ales!

Respect, oameni de bine din țară și străinătate!

Respect, polițiști din această țară!

21 noiembrie 2013 Gabi, soția comisarului

Tot atunci am văzut scrisoarea fratelui meu. Remus Berbeceanu se stabilise în Germania în urmă cu mulți ani. Citeam și îmi aminteam momente unice din copilăria și adolescența noastră, mă gândeam la familie, la părinți. Plecase în țări străine și își întemeiase acolo o familie frumoay să mă liniștit știind că fratele său era acasă, lângă părinții pe care-i venera, având grijă să le fie bine și să-i chinuie mai puțin depărtarea de fiul cel mare. Mă dureau suferința și îngrijorarea lui, se simțea neputincios, mai ales din cauza distanței!

Era fratele mai mare, mereu mai cuminte, mai liniștit și mai cumpătat. Eu eram mezinul rebel, zvăpăiat și mereu nemulțumit.

Îmi cunoștea pasiunea pentru meseria de polițist, afecțiunea pentru colegii din echipă, uneori, în vacanțe, mă ruga să-i povestesc acțiunile noastre, fiind fascinat de patosul cu care-i relatam amănuntele unei aventuri polițienești, îmi spunea adesea: „Nu aș fi crezut vreodată

6 Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractual.

că o să iasă un polițist din tine!" Nu era singurul!

Mereu, când mă suna, îmi spunea în glumă „Cattani”. Ironia sortii a făcut ca acum, după ani buni, presa să mă numească la fel.

Eram atât de diferiți temperamental, pe cât eram de asemănători în ceea ce privea onestitatea și corectitudinea. Amândoi eram din spița acelorași părinți de excepție!

Dragul meu frățior.

Tu ești mândria mea., ești eroul copiilor mei, ești binele care învinge răul!

Îmi aduc aminte că atunci când eram mici ne luam apărarea unul celuilalt în fața copiilor mari, dar, acum, dragul meu frățior, sunt departe de tine și inima mi-e sfâșiată de durere că nu pot să te ajut!

Am crescut într-o familie unită și fericită. Tata, fost ofițer MI, care la rândul lui a avut un comportament exemplar, cunoscut fiind pentru seriozitatea și curajul cu care acționa, deranjând de multe ori prim-secretari și nomenclaturiști comuniști, a avut la rândul lui probleme cu Securitatea și, la fel ca tine, era cunoscut ca imposibil de mituit. De la el am învățat amândoi ce sunt disciplina, curajul, demnitatea, dreptatea, adevărul. Mama, profesor respectat, o femeie „pâinea lui Dumnezeu „ne-a ocrotit și vegheat când eram bolnavi. De la ea am primit înțelepciune, bunătate sufletească, bun-simț și credință în Dumnezeu.

După ani, dragul meu frățior, eram studenți, iar în anul Revoluției, îmi aduc aminte când, cu curajul tău caracteristic, ai scos pentru prima dată studenții din cămine ți-ai pornit cu coloana prin centrul orașului. Eram filați de pe trotuar de securiști în civil, tremuram cu toții ca varga de frică, dar și de exaltare, strigând „Libertate”. După câteva ore, tata era sunat de Securitate ți i se spunea: „Tovarășul maior, fiul dvs. instigă studenții!”.

De pe atunci ai fost un lider, apoi ai strigat pentru drepturile bravei Poliții Române, ai vrut să vin alături de

tine, dar pentru asta, dragul meu frate, trebuie să te dedici trup și suflet, așa cum ai făcut tu.

Te condamnă, frățiorul meu, că ești urât, că arăți ca un interlop, ca un infractor, dar oare nu miile de ore de muncă petrecute în anchetarea scursurilor societății te-au schimbat, te-au măcinat? Sau un polițist adevărat trebuie să arate ca un actor de cinema care joacă în filme polițiste? Oare știi ei de câte ori ai lucrat sub acoperire, stând printre infractori periculoși și tocmai alura ta de băiat rău, pe care ei o condamnă, a făcut ca misiunile tale să fie un succes?

Bravi polițiști din România, din postările de aici rezultă că mulți dintre voi au pățit același lucru și poate pentru mulți dintre voi o să urmeze această mizerie. NU vă lăsați terfelii, NU vă lăsați îngenuncheați, NU vă lăsați batjocorite sutele de ore de muncă!

Dragi prieteni din România, eu trăiesc de șaisprezece ani într-o lume civilizată, dar mă gândesc la voi. Pe voi, pe noi, pe oamenii de rând cine ne apără? Ce șanse avem noi în fața unei mașinării corupte care a ajuns de necontrolat? Dacă unui om cu greutatea, renumele și cariera fratelui meu Traian Berbeceanu i se fabrică asemenea dovezi mincinoase, ce șanse avem noi, oamenii de rând?

Dragi colegi ai fratelui meu din BCCO Alba, SCCO Hunedoara și SCCO Sibiu, sunteți elita României! Nud lăsați la greu, așa cum nici el nu v-ar lăsa pe voi! Fiți uniți, fiți o familie, numai așa veți putea răpune „Caracatița”!

Fratele meu drag, cred în tine și în nevinovăția ta și mi-aș da viața pentru tine, așa cum știu că și tu ți-ai da viața pentru Poliția Română.

Respect, fratele meu! Respect, polițist premiat! Respect, Traian Berbeceanu! El este fratele meu, el este mândria mea!

31 octombrie 2013, Nürnberg Remus Berbeceanu

Scriind aceste rânduri îmi amintesc cu drag postările lui Doru Crișovan și ale lui Bogdan Brylynskei, primul fiind un prieten drag din copilăria și adolescența mea, în timp

ce al doilea îmi era cunoscut doar prin prisma faptului că este fiul unui om pe care îl prețuiesc enorm. Descriau cu umor și finețe întâmplări de mult uitate, unele chiar neștiute, exprimându-și totodată încrederea în mine și în faptul că voi reuși să depășesc situația cumplită în care mă aflam.

Traian va face iar dreptate!

S-a întâmplat într-o vară din anii '70. Eram în pantaloni scurți și nu știu dacă împlinisem șase ani. Am coborât în micul, pe atunci, cartier Gojdu, vecin cu Școala Generală nr.

4, ca să mă joc. Mic fiind, am devenit imediat ciuca bătailor băieților mai mari care încercau să-și impună personalitatea prin forță. Plângeam, când un băiețel, mic, negricios, cu vreo patru ani mai mare, a venit la mine și mi-a spus:

— Mă cheamă Traian, fac judo și de acum te iau sub protecția mea!

Nu am mai avut de atunci probleme în cartier și, cu timpul, ne-am împrietenit toți copiii, mai mici sau mai mari, relație pe care am păstrat-o până azi. Traian făcuse pentru prima oară dreptate!

Am intrat la liceu! Elevii claselor a XII-a ne tratau ca pe niște mucoși și, nu de multe ori, trebuia să le dăm banii de „covrig* celor mai mari, ca să nu luăm bătaie. A venit un băiat solid, cu șuviță, care organiza discoteca din liceu, preluând de la Vocea Americii și de la Europa Liberă ultimele hituri, și le-a spus colegilor lui:

— De astăzi, nimeni nu se mai atinge de niciun boboc! Dacă vă mai aud că le cereți bani, aveți treabă cu mine!

Traian jacuse iarăși dreptate!

M-am maturizat. Am ajuns student la București. Într-o zi, mi-a căzut în mână un ziar, numit Blitz. Apărea în Petroșani și nu era ca presa aservită noii puteri. Combătea și voia dreptate! Curios, m-am uitat cine erau curajoșii care scriau la acest ziar. În fruntea lor l-am descoperit ca

justițiar și om de litere pe vechiul meu prieten, Traian! M-am bucurat și mi-am rugat părinții să urmărească și să-mi trimită fiecare apariție a acestui ziar. Într-o zi, veștile de acasă s-au dovedit sumbre: ziarul fusese închis, redacția amenințată, iar un reporter murise în condiții suspecte. Apăruse deja prima nedreptate!

Viața. și-a urmat cursul și, proaspăt absolvent, am revenit pe plaiurile natale. Lăsasem o Deva plină cu bișnițari cu mușchi mari și cefe groase, care terorizau populația și epatau cu bani, mașini de lux și prostituate. Puseseră stăpânire pe aproape toate barurile și pe afacerile care aduc profit și implică mai puțină muncă.

M-am temut să vin și să dezvolt o afacere, știind că trebuie să cotizez mafiei locale, dar, surpriză! Orașul era curățat de bișnițari și respira un nou aer, curat și sănătos! M-am interesat al cui este meritul pentru aceasta, dar cred că deja ați ghicit! Traian făcuse din nou dreptate!

L-am vizitat, i-am cunoscut soția, copilul, locuința modestă de la ultimul etaj dintr-un bloc. Mi-a oferit „azii când am fost dat afară din casă și m-a plimbat cu o mașină veche, pe care o repara săptămânal!

Am văzut cu această ocazie că oamenii cinstiți trăiesc modest, ajungându-le sentimentul că și-au făcut datoria și sperând că poate, la anul, li se va mări leafa și o vor duce mai bine!

Nu a fost așa! Au arestat „Polițistul anului1, i-au înscenat tot ceea ce au făcut ei și speră să se bucure de banii și de vilele pe care le-au făcut prin minciună și furtișag. Au început iar nedreptățile!

Lui Traian îi plăcea să spună tuturor că, pe noi, cei mai mici, el ne-a crescut și ne-a educat. Îți mulțumim, Traian, pentru că, și datorită ție, nu suntem astăzi infractori!

Bănuți ce va urma: Traian va face iar dreptate!

5 noiembrie 2013 Doru Crișovan

Vine Berbeceanu!

1995. Eram într-un bar obscur, pe o străduță de

lângă Liceul Decebal. Jucam pocher la aparate. Alea cu roșu/negru/ roșu/negru. Mergeam des, cu trupa, uneori chiar cu bani din fondul clasei. Pe care, dacă aveam noroc, îi puneam la loc și ne mai rămânea de un suc, dacă nu... eh, well, fondurile astea ale clasei au fost întotdeauna cam ca fondurile europene acum. Se știa că existau, dar nu le vedea nimeni.

Concentrat pe un posibil full simt o labă imensă cum îmi strânge umărul și, aproape instantaneu, perechea ei se lipește nițel mai sus, de ceafa. Și se lipește sănătos, nu glumă. Cu creierii zguduiți mă întorc a pagubă, în fața mea o matahală de om, cu față de pușcăriaș. „Dispăreți la școală, futu-vă muma-n cur! DISPĂREȚI!” Fugind ca potârnichele în zece zări, unul întreabă: „Bă, cine-i ăsta, bă, de bate la noi ca la hoții de cai?” „Berbeceanu, bâăă, hai s-o tulim că ne rupe picioarele!” Aveam cincisprezece ani, de-abia îmi dăduseră tuleii sub mucii. Și m-am căcat pe mine de frică! De fiecare dată când îl vedeam y treceam strada pe cealaltă parte.

Eu n-am crescut cu bau-bauy am crescut cu» vine Berbeceanu 7 Nu mă scoteau din crâșme profii de fizică și de chimie sau vizitele repetate ale bunicii după nepotul chiulangiuy cum mă scoteau astea două cuvinte.

N-am schimbat niciun cuvânt cu omul ăsta. Mai îngânam câte un sârna când mă nimeream în apropierea lui și n-aveam unde să fug. Și la câți copii o fi pocnit prin crâșme în fața „pâcânelelor”, sigur nu mă ține minte!

Dary de-a lungul anilor, l-am urmărit. Îi vedeam mecla de pârnăiaș la televizor și știam că undeva., în vreun cotlon, un traficant, un proxenet, un evazionist, un mafiot stau chirciți și se cacă pe ei de frică. Au trecut aproape douăzeci de ani de-atunci și „vine Berbeceanu” are aceeași semnificație.

Ce se întâmplă acum e o mizerie. Traian a călcat pe cap și a strivit sub bombeu interlopi adevărați, cum nici la televizor nu vezi. Îi știu pe mulți dintre cei pe care i-a băgat la bulău.

Și știu ce frică a băgat în orașul Deva, ani buni. L-a durut în cur! I-a apucat de ceafa, a măturat cu ei pe stradă și i-a aruncat după gratii!

Câte amenințări o fi auzit, de câte ori o fi tras de ușa casei înainte să intre, de câte ori s-o fi băgat sub mașină să vadă dacă nu e „preparată”, doar el știe. Și probabil n-o să zică niciodată, că nu e genul care să se plângă.

Are el altele, mult mai importante, de zis. Sper doar că cineva îl ascultă. Și îi ține spatele, chiar și acum!

24 octombrie 2013 Bogdan Brylynskei

De la Gabi și de la Loredana, de la colegii din serviciul SAS Alba care mă vizitau în arest de câte ori aveau ocazia, de la Dumitru Coarnă, aflasem că asupra colegilor mei din echipă se abătuse o prigoană de neimaginat. DIICOT și DIPI îi hăituiau și îi terorizau, îi urmăreau neîntrerupt, încercând să le fabrice aceleași mârșavii, audiind pe bandă rulantă martori mincinoși, infractori dovediți și cercetați în dosarele noastre.

Mi se spunea în arest că penibilul înlocuitor al meu, a cărui amintire îmi provoacă o repulsie greu de stăpânit, adus la cârma Brigăzii de ilustrul șef de atunci al Poliției Române, Petre Tobă, făcuse front comun cu Mureșan și cu Muntean, distrugându-mi echipa, călcând în picioare performanțe la care nu a sperat în toată cariera lui îndoielnică!

Știam că stupidul Tache, cel pe care-l menținusem în funcție doar pentru că avea scrisul frumos și ordonat, marele șef antidrog care s-a remarcat doar prin sperieturile trase farmaciștilor cu controalele lui ridicole, acela care nu a participat niciodată la o cumpărare autorizată, flagrant sau misiune sub acoperire, singurul care nu ar fi putut indica măcar un infractor prins în prestigioasa-i carieră de douăzeci de ani, trădase și el! Dar la asta mă așteptam!

Și, nu în ultimul rând, Manolo și Costică, doi caraghioși cu pretenții de ofițeri superiori, pseudopolițiști iară portofoliu, papagali care ulterior s-au contrazis singuri

în declarațiile date în fața înaltei Curți, se alăturaseră lui Muntean și Președintelui oferindu-și în grup, da, în grup, serviciile lui Mureșan! Un grup neinvestigat nici până acum!

Îmi doream să scap din cușca în care eram ținut ilegal, voiam să pot să ies atunci, să-i iau de urechi pe nemernicii lași, să-i târăsc în piața publică și să-i demasc! Voiam cu orice preț să opresc ticăloșia care se amplifică! Închis fiind, am putut doar să scriu a doua scrisoare, care ulterior a fost postată pe pagină și preluată de întreaga presă:

Gânduri de prizonier nevinovat

Zile și nopți la rând stau cu ochii priponiți în tavanul celulei în care m-au închis. Minutele se scurg al naibii de greu... Mă gândesc la familia mea, la soția mea minunată și la băiețelul meu deosebit; mă gândesc la părinții mei bolnavi și bătrâni, la fratele meu plecat de ani mulți în altă țară; mă gândesc la socrii mei, la nepoții mei, la verișorii, unchii și mătușile mele; mă gândesc la prietenii mei excepționali. De fiecare dintre ei îmi este tare dor!

Foarte mult mă gândesc și la cea de-a doua mea familie, la colegii mei din BCCO Alba Iulia! Alături de aceștia am trăit clipe minunate, satisfacții deosebite, dar și dezamăgiri profunde. Alături de echipa mea am simțit de foarte multe ori gustul plăcut al victoriei, dar și amărăciunea câte unei nerealizări.

Am fost un colectiv unit, oameni pentru care sacrificiile de orice fel nu contau... Adevărați polițiști ai Poliției Naționalei... Sunt profesioniști cinstiți, demni, voluntarii

Mă gândesc la fiecare dintre ei, la clipele deosebite petrecute împreună... mă gândesc cu mare drag, cu bucurie... cu mândrie nemărginită! Fiecare dintre ei și-a câștigat pe veci un loc în mintea și sufletul meu.

Toate aceste gânduri mă încarcă pozitiv, îmi dau putere și mă fac să îl rog zilnic pe Dumnezeu să-i ocrotească, să-i țină sănătoși și uniți

Toate acestea mă fac să lupt cu oricine și orice până la ultima fărâmbă de energie, pentru ca niciodată altul să nu pățească la fel ca mine.

Dar, de fiecare dată, gândurile îmi sunt tulburate de amintirea celor trei-patru care au ales să trădeze echipa. Acei trei-patru care nu s-au remarcat prin nimic pozitiv, care au fost mereu „târâți înainte” de performanțele echipei, de munca celor mulți... acei trei-patru care pângăresc cu atingerea lor tot ce-i bun, care infectează cu respirația lor atmosfera minunată din rândul echipei... acei trei-patru care, din cauza incompetenței profesionale, a complexelor de inferioritate în fața performanței și a caracterelor meschine, au ales să fabrice probe mincinoase, să pactizeze cu infractorii, să tăinuiască mârșăvii...

Iar pentru cei trei-patru mai am un singur ordin:
„MARȘ AFARĂR

18 noiembrie 2013 Arestul Central, București Traian Berbeceanu

Eram uimit să-l văd la proteste pe Claudiu Ionescu, polițist al IPJ Hunedoara. Era la vedere, curajos și hotărât! În timpul activităților mele nu l-am cunoscut, nu am lucrat în mod direct cu el și mă întrebam de ce risca atât de mult, imaginându-mi ce mecanism odios urma să se pună în mișcare împotriva lui. Cunoșteam deja, atât de bine, sistemul! Apoi, printre articolele printate aduse de Gabi am găsit scrierile acestuia, care m-au impresionat profund.

Despre lașitate și ipocrizie

Cum te poți uita dimineața-n oglindă când știi că n-ai făcut ce trebuia să faci că toate valorile tale morale, pe care le-ai învățat de la părinți sau cu care te-a alimentat sistemul, le-ai pierdut sau Le-ai ascuns într-un ungher al sufletului tău.

Cum te vei comporta atunci când te vei întâlni cu Traian, cum îl vei privi în ochi în momentul în care el va fi din nou șeful tău? Cu cel cu care ai mâncat o pâine amară, cu care ai avut atâtea clipe minunate, satisfacții, eșecuri,

cu cel căruia cândva îi spuneai „Să trăiți!”, căruia îi spuneai că îi ești prieten, cu cel care pentru tine a fost modelul, omul căruia îi datorezi totul? Asta pentru că întreaga ta structură sufletească s-a clădit pe ideile lui, pe forța lui mintală. Tot bagajul de cunoștințe pe care l-ai asimilat în decursul anilor și de care te folosești în fiecare zi, crezând că e al tău, tot ce ai făcut a fost ca urmare a inspirației lui.

Nu știu ce să zic, fiecăruia dintre noi, Dumnezeu, cel care ne-a clădit după chipul și asemănarea Lui, ne-a dat o misiune, ne-a dat totul, ne-a dat și cel mai mare dar. ne-a lăsat să alegem! De obicei, oamenilor li se vede caracterul în situații-limită, în momentele în care trebuie să salveze pe cineva sau când trebuie să reacționeze la o anumită împrejurare. În acele clipe, cei curajoși reacționează imediat, cu toate riscurile inerente, se fac scut în fața primejdiei și se sacrifică. Marin Preda spunea în cel mai iubit dintre pământeni că până și șobolanii se sacrifică pentru a-și salva confrății.

Cei lași caută diverse scuze, diverse pretexte care le limitează acțiunile, că au copii de crescut, că au rate la bănci, că pot fi arestați, că nevasta îl aruncă pe ușă afară... și lista cu motive se poate lărgi la infinit... Cum îți poți continua munca când știi că de acum înainte totul s-a schimbat, că nu vei mai fi același om, că interiorul tău este zdruncinat iremediabil, că fiecare zi va fi aceeași... banală ca o zi de luni, mohorâtă, anostă, înnegurată, în care abia îți vine să-ți târăști picioarele prin glodul orașului, că tot ce vei face de acum va fi doar o chestie de rutină, că abia aștepți să pleci acasă, că abia aștepți să ieși la pensie, să cultivi turtă dulce pe autostradă?

Îți spun eu: te-ai schimbat! Când vei afla că Traian e liber, vei merge în fața oglinzii și îți vei trage două flegme peste imaginea ta reflectată distorsionat. Mai ai și altă variantă, pe care eu o detest cel mai mult, în care te vei duce la el și îi vei spune că tu i-ai fost alături, că te-ai rugat în fiecare zi pentru eliberarea lui, că „urma” să iei

atitudine și poate îi vei spune, într-un acces de sinceritate, că ești și tu, ca tot ceilalți, un simplu... om.

Nu am decât un sfat pentru tine, LAȘULE, care ai vrut să fii ZEU, încearcă să trăiești din nou, fă-ți datoria, respectă legea și, uneori, când pici în cazanul cu melancolie, să te gândești că puteai fi o zi vultur și nu trei sute de ani cioară.

18 noiembrie 2013 Claudiu Ionescu

Am fost extrem de surprins să constat că mișcării „Respect, Traian Berbeceanu” i se alăturaseră și persoane de la care nu aș fi așteptat vreodată susținere. Oameni pe care îi cercetasem anterior în virtutea atribuțiilor de serviciu, membri ai familiilor acestora îmi scriau la arest și postau pe pagina de suport. Persoane față de care fuseseră luate măsuri preventive în dosarele instrumentate de mine îmi arătau acum solidaritatea lor, își exprimau indignarea față de ticăloșiile care se abătuseră asupra mea.

Mi-am făcut meseria cu fermitate, dar niciodată nu i-am considerat pe cei cercetați, reținuți sau arestați adversarii mei, niciodată nu le-am încălcat drepturile, le-am respectat demnitatea și i-am privit ca pe oameni care au greșit într-un anumit moment al vieții! Și, în limite legale, i-am ajutat, înțelegând situația nefericită în care se aflau.

Așa se întâmplase și în cazul lui Ionuț, un tânăr rebel pe care, în urmă cu ceva ani, îl arestasem pentru trafic de droguri. Provenea dintr-o familie bună, era educat și cu mult bun-simț, însă greșise, iar în meseria noastră nu selectăm pe cine urmează să cercetăm. Sinceritatea și atitudinea lui, care au fost corecte după prinderea în flagrant, au constituit, firește, circumstanțe atenuante. Legea însă l-a pedepsit! Se afla într-un penitenciar din țară și mi-a trimis o scrisoare la arest în care îmi amintea cine era, îmi mulțumea că am fost corect cu el și își exprima indignarea față de situația în care mă aflam. Apoi, Gabi mi-a adus postarea tatălui acestuia pe pagina de Facebook. M-a răscolit!

Sunt tatăl lui Ionuț Pinteay căruia Traian Berbeceanu i-a făcut un flagrant în 2009, la Sibiu pentru trafic de droguri. Băiatul meu a avut un moment de rătăcire după o decepție în dragoste.

După ce comisarul și-a făcut treaba de polițist, a devenit omul Traian Berbeceanu, care are un suflet mare și este un psiholog eminent. Dându-și seama că băiatul, la douăzeci de ani, nu poate fi un traficant, s-a transformat în părinte. Pe perioada audierilor și câteva zile pe urmă, până am mers eu la el comisarul i-a cumpărat din banii lui sandviciuri, suc și țigări, ca un părinte.

Acesta este Traian Berbeceanu. Atât eu, cât și băiatul, care este la penitenciarul Gherla, suntem alături de el și îl susținem. Este un erou al românilor! Rușine celor care și-au bătut joc de el!

17 noiembrie 2013 Vasile Pinteay

Am ales să redau o mică parte din zecile de mii de postări, scrisori, îndemnuri și comentarii apărute pe pagina de Facebook în acea perioadă. Habar nu am dacă sunt cele mai sugestive și nu aș vrea să neglijez pe cineva, însă acestea au fost printre cele mai apropiate sufletului meu, cele mai potrivite trăirilor mele din acele zile.

Pagina era apreciată de 24.000 de oameni, articolele postate având sute de mii de vizualizări. Erau persoane necunoscute din toată țara, din categorii sociale extrem de diverse, de toate vârstele, de ambele sexe. Se strânseseră la un loc tineri și pensionari, muncitori și intelectuali, polițiști, magistrați și avocați. Rezonau români din țară și din toate colțurile lumii!» >>>

Pagina de suport a continuat să existe ulterior eliberării mele, postările prezentând fidel și imparțial desfășurarea evenimentelor, urmărirea penală și evoluția procesului până la sentința prin care am fost achitat.

Acum, după mai bine de șase ani grei în care am fost nevoit să lupt pentru a-mi dovedi nevinovăția, când cei care mi-au înscenat mârșavia judiciară au fost condamnați în primă instanță, urmând ca după judecarea apelului să

plătească în fața legii, am înțeles cât de mult înseamnă unitatea, solidaritatea și lupta pentru un ideal comun! Și nu voi mai uita vreodată!

Detenția și controlul judiciar

Așa cum vă spuneam, vestea arestării preventive am primit-o de la colegii polițiști care lucrau în cadrul Arestului IPJ Alba. Următoarele douăsprezece zile le-am petrecut în celula infectă, descrisă anterior. Totul era umilitor, dezumanizant, sentimentele pe care le-am trăit fiind, practic, imposibil de descris.

În celulă nu exista toaletă, nici măcar o chiuvetă în care să te speli. Zilnic, în cadrul programului de dimineață și al celui de seară, eram lăsați la spălător pentru 15 - 20 de minute. Tot atunci aveai dreptul să mergi și la toaletă. După stingere, arestații nu mai puteau să solicite ieșirea din celulă, în situația unor nevoi fiziologice urgente trebuind să folosească găleata roșie cu capac.

O dată pe săptămână aveam dreptul la „baie”, adică vreo 10 - 15 minute arestații se bucurau de apă caldă. Spațiul propriu-zis destinat acestei activități reprezenta, de fapt, o celulă ceva mai mare, la fel de mizeră, în care erau montate câteva dușuri. Pardoseala era din ciment, iar pe margine, în aceeași încăpere, erau montate două băncuțe mereu ude, pe care erai nevoit să-ți pui hainele, schimburile și prosoapele. Erau băgați „la baie”, la grămadă, toți deținuții dintr-o celulă, după care gardienii închideau ușa metalică și o asigurau cu zăvoare grele. Trebuia să te speli în mare viteză, în încăpere făcându-se un abur extrem de dens, aerul devenind irespirabil. Datorită umidității deosebite, schimburile îți erau deja ude când te îmbrăcai.

Încăperea era prevăzută cu un geam mic cu gratii metalice, dublate de un paravan de tablă, montat în exterior la câțiva centimetri de peretele clădirii, astfel încât vederea spre exterior să fie obturată. De altfel, același tip de paravan era montat la geamul fiecărei celule, făcând ca atmosfera din interior să fie și mai apăsătoare -

pur și simplu era imposibil să vezi până și cerul, cu atât mai puțin lumea exterioară!

După ce terminam baia, trebuia să batem cu pumnii în ușa metalică pentru a ne fi deschisă. Odată ieșiți pe coridorul arestului, puteam să respirăm iar, aerul închis cu miros intens de mucegai pârându-ne o adevărată binecuvântare comparativ cu atmosfera din sala de baie.

„Cabinetul medical” reprezenta o altă celulă în sine, de aceleași dimensiuni și având aceleași dotări, cu excepția faptului că acolo se mai aflau un birou, un scaun și un dulăpior pentru medicamente, evident aproape gol. În realitate, vizitele medicale erau aproape inutile, medicul IPJ Alba având drept aparatură de consultații și investigații medicale doar un amărât de stetoscop, care nu sunt convins că funcționa. Este adevărat însă că dacă aveai boli cronice, îți erau date medicamentele prescrise de specialiști, iar dacă invocai o stare de sănătate precară, puteai să fii dus, sub escortă, la spitalul județean, pentru investigații.

O jumătate de oră pe zi aveai dreptul la televizor. Pentru a le fi respectat acest drept, toți arestații aflați într-o celulă erau duși în „sala de lectură”. Aceeași ușa metalică cu vizetă și cu zăvor, același geam cu gratii și paravan metalic; în plus, în încăpere se aflau câteva mese cu scaune, așezate cam ca într-o sală de clasă. În fața acestora se afla televizorul, color, ce-i drept. Pe peretele din dreapta, pe niște rafturi, erau câteva zeci de cărți extrem de uzate, majoritatea incomplete. Chiar și așa, asta era cea mai umană cameră de acolo!

Am avut șansa ca majoritatea celor arestați să nu dorească să beneficieze de acest drept, preferând să rămână închiși în celule, motiv pentru care, adesea, colegii de la arest mă lăseau să petrec mai mult timp la bibliotecă. Era perioada în care pe toate canalele TV era mediatizat intens „cazul Berbeceanu”, acel televizor reprezentând contactul meu cu lumea exterioară.

Oricât de mizere și de înjositoare erau condițiile din

arest, parcă nu mi-au părut atât de umilitoare ca acelea în care eram nevoit să primesc vizitele soției! Eram dus sub escortă într-o încăpere de 4 - 5 metri pătrați, un fel de acvariu din sticlă, între mine și Gabi aflându-se un perete transparent. Pe toată durata vizitei, eram asistați de un coleg, polițist din cadrul IPJ. Trebuia să vorbim cu voce tare, să nu ne șoptim cine știe ce secrete! Mă cutremura pur și simplu situația în care mă aduseseră ticăloșii, dar în mai mare măsură mă durea faptul că soția mea era pusă într-o astfel de postură.

În fiecare seară eram vizitat de colegii de la SAS Alba, cei cunoscuți ca fiind „mascații” poliției. Veneau să acorde sprijin colegilor de la Arest, pe durata programului de seară. Pe fiecare dintre aceștia îl cunoșteam, îi prețuiam mult pe toți, căci ei participau alături de noi la toate acțiunile Brigăzii. Eram mai mult decât colegi, eram prieteni! Întâlnirile cu ei îmi făceau bine, mă îmbrățișau și încercau să mă îmbărbăteze. Erau revoltați de mârșăvia pusă la cale împotriva mea și se arătau siguri că voi reuși să-i „dovedesc” pe ticăloși.

Absolut niciunul dintre colegii care asigurau paza arestaților nu credea nimic din starea de fapt mincinoasă descrisă de Mureșan în propunerea de arestare. Văzuseră acuzațiile cretine din încheierea Curții de Apel Alba, care, în realitate, reprezenta copia fidelă a propunerii de arestare.

Deși le era frică justificat, având în vedere că văzuseră cât de ușor fusesem executat, cinstea și corectitudinea unora dintre ei au fost mai puternice decât orice temeri. Discret, pentru a nu fi auziți de alți colegi, mulți dintre ei mi-au relatat cum aflaseră de la Dorin Cupețiu, în perioada în care acesta fusese arestat, despre faptul că Mureșan și Muntean condiționaseră lăsarea sa în libertate de formularea unor declarații mincinoase împotriva mea. Cupețiu le relatase că nici măcar nu mă cunoștea, că anchetatorii făcuseră presiuni asupra lui și a soției acestuia pentru a-și asuma, sub semnătură, niște

declarații cu conținut fals, niște scenarii inventate de Mureșan și de Muntean, cu scopul inculpării mele nedrepte.

Îmi relataseră și despre favorurile făcute de Muntean și de Mariș soților Litera, despre apropierea nefirească dintre cei doi polițiști și persoanele arestate, despre încălcarea pe față a regulamentelor arestului cu scopul creării unor avantaje nejustificate și nelegale deținuților.

Deși erau extrem de revoltați, polițiștii de la arest se temeau să vorbească, spunând că în Alba Iulia nimeni nu va lua vreo măsură împotriva lui Mureșan și a lui Muntean, asigurându-mă însă că dacă vreodată vor fi întrebați de cineva de la București, vor relata adevărul. Ulterior, unii dintre aceștia au fost audiați de procurorii DNA, iar apoi în ședință publică în fața judecătorilor Înaltei Curți. Și-au respectat cuvântul și au spus adevărul!

Îmi amintesc că atunci când a trebuit să fiu transportat la București, la ÎCCJ, pentru a participa la ședința în care urma să se judece recursul formulat de mine împotriva arestării preventive, fusesem anunțat cu doar o zi înainte despre aceasta. Trebuia să plecăm în jurul orelor două noaptea, ședința urmând să înceapă dimineața la ora nouă. Gândurile și îngrijorarea nu m-au lăsat să mă odihnesc deloc înaintea deplasării.

Noaptea, pe la ora unu și jumătate, ușa celulei s-a deschis cu zgomot puternic, unul dintre colegii care urmau să asigure escorta anunțându-mă că sosise timpul. Cu acea ocazie, i-am văzut pe Titus și Ramona Binescu pentru prima dată de la arestarea noastră. Fuseseră scoși din celulele lor pentru formalitățile necesare deplasării.

Atunci am aflat că soții Binescu urmau să efectueze drumul sub escortă, cu o mașină de transport persoane a „mascaților”, iar pentru mine fusese rezervată duba specială de transport a deținuților. Era firesc ca Ramona și Titus să fie transportați în condiții cât de cât omenești, însă era anormal ce mi se pregătise mie! Deși nu am cerut explicații și nu am avut vreo obiecție, colegii din escortă,

jenăți, mi-au explicat că acea decizie fusese luată de conducerea IPJ Alba de comun acord cu DIICOT. Aflasem că anterior se purtasera discuții aprinse pe această temă, că atât colegii din Brigadă, cât și cei de la SAS se oferiseră voluntari să mă ducă la București cu o mașină de serviciu normală, împreună cu escorta asigurată de Arestul Inspectoratului. Solicitățile acestora au fost întâmpinate de refuzul categoric al conducerii IPJ, care ar fi replicat că DIICOT solicitase să fiu transportat „în cușcă”.

„Cușca” era un compartiment metalic, amenajat în interiorul unei dube a cărei destinație era aceea de transport de mărfuri. Era prevăzută cu o ușă metalică și cu zăvoare exterioare, fără geamuri. În interior se aflau două băncuțe tari și înguste, extrem de incomode. Era ultima noapte a lunii octombrie, afară fiind extrem de frig, temperatura coborând cu multe grade sub limita de îngheț. Aceeași temperatură era și în cușcă! Voiau să mă umilească și să mă chinuie cât mai mult! Un amănunt puțin „important” ar fi că, la acea vreme, IPJ Alba era condus de chestorul Ion Căbulea, avându-l drept adjunct pe comisarul-șef Laurențiu Crișan. Asta doar așa, ca detaliu...

Eram obosit, mă simțeam foarte rău, starea de sănătate fiindu-mi precară. Orele întregi petrecute în gerul din cușcă mi-au băgat frigul în oase, făcându-mă să tremur din toate încheieturile. Frigul și poziția incomodă oferită de băncuța pe care stăteam mi-au provocat crampe musculare. Lipsa geamurilor îmi crea senzația stranie că nici măcar nu știam direcția de deplasare, nu aveam cum să intuiesc eventualele frânări ori să prevăd curbele, astfel că în foarte multe rânduri mi-am pierdut echilibrul între pereții metalici. Pe bună dreptate, „cușca” își merita denumirea!

Dimineața am ajuns în curtea ÎCCJ, aflându-mă într-o stare fizică și psihică greu de descris. Eram aproape înghețat, extrem de obosit, îmi era rău din cauza transportului în cușca metalică, eram nemâncat și nedormit de mai bine de douăzeci și patru de ore, nu

băusem nici măcar o gură de apă! A urmat ședința de judecată, care a durat ore întregi. Voiam doar să se termine odată!

Toți colegii de la Arestul IPJ Alba au fost extrem de corecți și respectuoși față de mine și aș vrea să-i menționez aici măcar pe Petre Medrea, Cornel Tomuș, Ghiță Miclea și Vasile Boia. Le mulțumesc!

Deoarece, așa cum deja știți, pe la începutul lunii noiembrie dosarul în care eram arestat nevinovat fusese preluat de DIICOT Central, procurorii acestei structuri au dispus transferarea mea în Arestul Central al IGPR.

După ce fusesem adus la București, evident tot „în cușcă”, pentru a fi audiat la DNA în privința aspectelor cu care sesizasem conducerea Poliției Române, referitoare la Mureșan, Muntean și Cean, spre seară, după finalizarea audierilor, colegii din escortă mi-au spus că primiseră ordin să mă ducă în Arestul Central, pentru că, în acea zi, IPJ Alba primise dispoziția de transfer.

Era a doua oară când fusesem transportat la București noaptea, în condițiile descrise anterior, ținut fără mâncare și fără apă aproape douăzeci și patru de ore și, în plus, eram mutat în altă unitate de arest, din dispoziția DIICOT, fără ca în prealabil să fi fost anunțat, fără a avea la mine haine de schimb, medicamentele pe care le luam în acea perioadă și lucrurile personale, toate rămânând la Arestul IPJ Alba.

Aici, celula era ceva mai mare, dar la fel de odioasă. Într-o încăpere de circa doisprezece metri pătrați, situată la subsolul clădirii, eram opt arestați. În partea dreaptă a celei se aflau șase paturi suprapuse câte trei, iar în partea stângă altele două, suprapuse și acestea. Spațiul dintre paturi forma un culoar în mijlocul camerei, de maximum un metru lățime. Dacă toți arestații ar fi coborât din paturi în același timp, nu le mai rămânea loc să facă vreo mișcare. Pe peretele opus ușii metalice cu vizetă se afla geamul, mult mai generos decât al celei de la Alba, în sensul că era mai mare și chiar dacă avea zăbrele

metalice, nu avea paravan din tablă, astfel încât puteai să vezi cerul, să îți dai seama dacă afară era lumină sau întuneric, dacă ploua sau era soare.

Într-un colț al celulei, separat printr-un zid de beton, se afla un spațiu de doar un metru pătrat în care se afla amenajat un W.C. turcesc, fără ușă, separat de restul încăperii doar printr-o draperie din material textil. Regula era că atunci când foloseai toaleta trebuia să ai asupra ta un spray de cameră. Vă puteți imagina ceva mai umilitor? Tot acolo era și dușul, care, în realitate, consta dintr-un furtun alimentat de la o baterie ruginită, cu robinete pentru apă rece și caldă. Adică, atunci când făceai duș stăteai cu tălpile pe WC-ul turcesc. Totul era atât de înjositor, încât este greu de imaginat, cu atât mai greu de descris!

Nu exista niciun dulap în care să-ți poți ține hainele sau lucrurile personale, acestea fiind păstrate în gențile vârate sub paturi. Adesea, atunci când arestații primeau pachete de la familii, erau nevoiți să împartă paturile, pentru că în unele depozitau plasele cu haine și alimente.

Undeva în holul arestului, sub scările de acces la nivelul superior al clădirii „se aflau frigidererele. Există câte un frigider la fiecare una-două celule, unde arestații puteau să țină mâncarea perisabilă, fiecare frigider fiind asigurat cu un lacăt trecut prin două belciuge. La cerere, pe rând, arestații din fiecare cameră erau scoși „la frigider” de două ori pe zi, câteva minute, pentru a-și lua în celulă alimentele de care aveau nevoie.

„Camera telefoanelor” reprezenta o altă celulă în care erau montate 7 - 8 telefoane publice cu cartelă. În aceeași încăpere se afla biroul unui gardian care supraveghea permanent activitatea arestaților atunci când erau scoși la telefon. Ieșirea la telefon se făcea seara, când arestații din fiecare celulă erau scoși, pe rând, câteva minute, pentru a-și suna familiile sau avocații. În cursul zilei, cel care voia ca seara să aibă acces la telefon trebuia să se înscrie într-un tabel, unde trecea obligatoriu numărul

persoanei apelate și calitatea acestora.

„Locul de fumat” era improvisat sub scările amintite anterior, unde se aflau frigiderul. Ne strecuram, stând aplecați, într-un spațiu extrem de strâmt, scund și jegos, sub platforma betonată a scărilor, șezând pe niște lăzi și găleți din plastic. În timpul în care fumam trebuia să ne apărăm de miile de goange de bucătărie. Până atunci nu văzusem vreodată atât de multe goange la un loc, colcăiau peste tot, se urcau efectiv pe tine. Scârboșeniile parcă izvorau de oriunde, nu aveai posibilitatea să le eviți, le zdrobeai sub tălpi, dar mereu apăreau altele și altele.

„Plimbătorul” era locul în care eram scoși, pe camere, câte jumătate de oră în fiecare zi. Dacă aveam noroc stăteam „afară” chiar și o oră. Era, de fapt, o platformă betonată de aproximativ douăzeci de metri pătrați, împrejmuită de ziduri de beton înalte de 3 - 4 metri, fără tavan. Dacă priveai în sus, vedeai cerul, însă doar printre grătile groase din fier și ochiurile plasei de sârmă, parcă anume montate ca să-ți anuleze orice senzație sau speranță de libertate. Atunci când eram scoși la aer, ne mișcăm mai ales pentru a ne dezmoști, pregătindu-ne pentru următoarele douăzeci și patru de ore de carceră. Alergam încontinuu pe perimetrul plimbătorului, fugeam pe loc, făceam exerciții de gimnastică și respiram cu nesaț aerul proaspăt. Cine nu a trecut prin așa ceva probabil va înțelege cu greu cât de mult însemna pentru noi acea jumătate de oră.

Despre identitatea colegilor de celulă nu o să vă vorbesc, deoarece nu am acordul lor. Nu am păstrat legătura cu vreunul dintre ei și niciodată nu o să pot să spun dacă erau sau nu vinovați de faptele pentru care fuseseră arestați. Până atunci nu credeam în mitul „arestatului nevinovat”, dar situația în care mă aflu m-a determinat să-mi reevaluez aprecierile. Văzusem pe pielea mea cât de ușor poți să fii acuzat de fapte pe care nu le-ai comis, cât de simplu era să îți fie fabricat un dosar bazat pe probe false, cât de repede puteai să fii transformat

dintr-o persoană liberă și onestă într-un „arestat vinovat” Iar acum cred cu tărie că, în locurile de detenție din România, sunt închise multe persoane nevinovate, victime ale unor erori judiciare sau, mai rău, victime ale unor alți ticăloși!

Fiecare dintre colegii mei de celulă avea propria poveste de viață. Se discuta cu mândrie și dor despre familii și copii, despre cariere profesionale până nu de mult absolut onorabile, acum complet ruinate.

Singura binecuvântare din fiecare celulă era televizorul. Ceilalți arestați văzuseră în zilele anterioare dezbaterile televizate despre „cazul Berbeceanu” și înțeleseseră ticăloșia a cărei victimă eram. Atunci când am fost băgat în camera lor îmi știau deja povestea, m-au primit bine și m-au încurajat. Deoarece nu aveam de niciunele, unul dintre ei mi-a dat un pantalon de trening, altul mi-a oferit o bluză și un tricou pe care să le folosesc până primeam vizita soției. M-au primit la masa lor, împărțindu-și cu generozitate alimentele, fructele, apa plată, cafeaua sau țigările, dându-mi împrumut o cartelă telefonică pentru a-mi putea anunța familia și avocații că fusesem transferat la București. Înainte de orice, toți erau oameni, arătându-se deosebit de sufletești, empatici, săritori, amabili, dincolo de prezumtivele vinovății pentru care se aflau în acel loc.

Aflasem că, de fapt, trebuia să mă consider norocos pentru că am nimerit în acea celulă, întrucât arestul era supraaglomerat, iar în multe dintre celelalte celule se aflau arestați sănătoși alături de cei ce sufereau de boli cumplite, contagioase. Gradul de aglomerare nu permitea gardienilor o separare prea temeinică, prin urmare, în arest, în orice moment, puteai să te îmbolnăvești, de exemplu, de TBC. Colegii de cameră mă instruiseră să încerc să nu mă ating de niciun obiect din afara celulei, iar atunci când foloseam telefonul trebuia să curăț bine receptorul cu șervețele antibacteriene. Îmi vorbeau despre camerele în care erau deținuții bolnavi de SIDA, despre

celulele boschetarilor și cele ale drogaților. Adesea, noaptea, se puteau auzi urlete înfiorătoare de durere, iar colegii de celulă mi-au explicat că era vorba despre drogații intrați în sevraj, având dureri cumplite, generate de întreruperea bruscă a consumului de droguri (în special, heroină).

În fiecare zi, în mod inevitabil, mă intersectam cu persoanele arestate la telefon, la frigider, la locul de fumat, peste tot. Erau încarcerați pentru toate genurile de infracțiuni, unii se aflau acolo de multe luni. Mă cunoșteau și aceștia din emisiunile TV, chiar îmi spuneau că în cele mai multe dintre camere „cazul Berbeceanu” era urmărit și dezbătut cu maxim interes. Datorită lor nu mai cred nici în mitul potrivit căruia „polițiștii sunt condamnați la moarte” dacă sunt arestați.

Niciunul dintre ei nu mi-a adresat vreodată un cuvânt urât și nu m-a privit cu răutate. Mai mult, mă încurajau, îmi spuneau să nu cedez, să lupt până la capăt!

Îmi amintesc că, atunci când s-a judecat recursul formulat de mine împotriva prelungirii arestării, mă aflam sub escortă la demisolul înaltei Curți, așteptând să înceapă ședința de judecată, să fiu dus în boxa acuzaților. Fumam o țigară cu polițiștii din escortă, când a sosit o dubă a Administrației Naționale a Penitenciarelor, din care au fost coborâți vreo 15 - 20 de deținuți. Urmau să fie duși în una dintre sălile de judecată, trebuind să treacă pe lângă noi. Nu știam de la care penitenciar fuseseră aduși, însă printre ei am recunoscut doi indivizi din Sibiu, arestați de mine în anii anteriori pentru infracțiuni comise cu violență. Mă recunoscuseră și ei. Polițiștii care-mi asigurau escorta, avertizați de mine, s-au panicat pe moment, temându-se pentru siguranța mea, și s-au interpus între mine și deținuți, formând un fel de scut. Ne-am relaxat cu toții când, trecând pe lângă mine, respectivii mi-au strigat:

— Să fii tare, comisare, să nu te lași! Baftă, comisare!

Polițiștii care îmi asigurau escorta erau complet surprinși, chiar mi-au spus că în întreaga carieră nu

întâlniseră o asemenea situație. Ce-i drept, nici eu, dar am învățat atunci că hoții au mai multă onoare și demnitate decât unii procurori de la DIICOT.

În aceeași zi, după terminarea ședinței de judecată, fusesem coborât iar în demisolul ÎCCJ și împreună cu cei doi polițiști din escortă așteptam mașina arestului pentru a fi dus înapoi. Urma să primesc în celulă decizia judecătorilor. Pe același hol se afla un alt arestat care fusese în boxa >

acuzăților lângă mine, fiind judecat de același complet de judecători. Imediat după ședință, promisem de la Geo un sandvici cald, mare, cu de toate, însă nu puteam să mănânc nimic. Am cerut permisiunea polițiștilor din ambele escorte de a-i da sandviciul celui alt arestat, care mi-a mulțumit spunându-mi:

— Mulțumesc, domn comisar! Am urmărit cazul dumneavoastră! A mai văzut, p... vreodată să iasă lumea-n stradă pentru un gabor?! Dar astăzi o să fie cu noroc pentru dumneavoastră!

A avut dreptate! După trei zile, completul care judecase recursul meu a dispus revocarea măsurii arestării preventive, distrugând, din punct de vedere juridic, prin motivarea emisă acuzațiile formulate de Mureșan.

Pe gardieni îi asociasem cu „polițiștii condamnați la locul de muncă”, pentru că, pe perioada în care se aflau la serviciu, aveau parte de aproape același regim cu cel a persoanelor arestate. Erau nevoiți să muncească în aceleași condiții mizerabile, în aceleași spații jengoase, expuși permanent la același risc de contractare a unor boli cumplite. Personal, nu cred să existe un alt loc de muncă mai odios! Niciun spor bănesc nu ar putea să compenseze detenția din timpul programului de muncă!

Erau însă oameni deosebiți, colegi minunați! Simțeam că mă respectau, că mă prețuiau și își exprimau fațăș simpatia și susținerea. Ei erau și cei care asigurau escortele atunci când eram dus la DIICOT, DNA sau la instanțele de judecată și niciunul, niciodată, nu a fost de

acord să mă încătușeze.

Dintre aceștia, nu aș putea să nu-l amintesc pe Mihai Avram. La acea vreme, făcea parte din „grupul de intervenție” („mascații”) al Arestului Central. Este un polițist tânăr, athletic și puternic, având un caracter deosebit. Îmi amintesc că a făcut parte din escortă atunci când am fost prezentat Tribunalului București, pentru a se judeca cererea de prelungire a arestării preventive, forțată de DIICOT Central, în strânsă colaborare cu Mureșan.

După terminarea ședinței de judecată, când doamna judecătorească s-a retras pentru deliberare, Mihai m-a scos în curtea interioară a Tribunalului la o țigară, așteptând împreună pronunțarea instanței. Cu acea ocazie, a făcut un gest absolut superb, total surprinzător pentru mine, care mi-a rămas adânc întipărit în minte și în suflet. Mihai și-a dat jos de la gât lanțul cu medalion, reprezentând chipul gravat al lui Che Guevara, mi l-a pus la gât și mi-a spus:

— Ia-le, comandante! Le meriți! Să îți poarte noroc!

Nimeni nu își poate imagina ce a însemnat pentru mine acel gest! Lanțul și medalionul erau din oțel inoxidabil, lucrat frumos, și nu aveau vreo mare valoare din punct de vedere material. Însă era evident că Mihai le prețuia, probabil le primise de la cineva drag. Modul în care mi le-a dăruit, împrejurarea în care a făcut-o, cuvintele care le-au însoțit au reprezentat unul dintre cele mai frumoase și de neprețuit gesturi de care am avut parte vreodată!

Îți mulțumesc mult, Mihai, și vreau să știi că le-am păstrat cu sfințenie și le-am purtat cu onoare! Și, da, mi-au purtat noroc!

După punerea mea în libertate, m-am aflat sub control judiciar aproape cinci luni, perioadă în care am fost nevoit să mă prezint săptămânal, conform programului stabilit de IPJ Hunedoara, la Serviciul Judiciar, în fața colegilor polițiști, fapt care mi-a afectat și el, în mod grav, demnitatea și onoarea de ofițer al Poliției Române.

Vă puteți imagina absurdul situației? Deși fusesem

pus la dispoziția IPJ Hunedoara și îmi desfășuram activitatea în cadrul Serviciului logistic, în fiecare zi de luni trebuia să merg în clădirea alăturată, aflată în aceeași curte, să semnez că „nu părăsisem țara și că nu mă sustrăgeam urmăririi penale”. Iar DIICOT, în baza stării de fapt mincinoase, create de Mureșan și Muntean prin fabricarea de probe false, insista să prelungească această măsură preventivă! Este tare structura „antimafia”, nu-i așa?

Inițial, consultându-mă cu domnul avocat Daniel Tiliciu și cu doamna avocat Loredana Târnovan, am stabilit să nu atacăm la instanță această măsură preventivă, deoarece consideram că „ducotii” trebuiau să-și desfășoare liniștiți activitatea de urmărire penală și voiam, în acest fel, să ne demonstrăm, o dată în plus, buna-credință. Însă, după lăsarea mea în libertate, doar vreo lună au fost efectuate activități în dosar, sporadic, constând în audierea câtorva martori, declarațiile lor fiindu-mi absolut favorabile.

Este adevărat faptul că procurorii DIICOT Central desfășurau activități în dosar, însă o făceau în mod subteran, neprocedural și ilegal. La acea dată doar intuiam acest fapt, fără a-l cunoaște cu adevărat. Așa cum urmează să vă relatez amănunțit într-un capitol următor, dedicat Structurii Centrale a DIICOT, procurorii acestei instituții efectuau activități procedând la fel ca Mureșan și ca Muntean, audiind martori cu încălcarea dreptului meu la apărare, colaborând cu procurorii din Alba Iulia pentru găsirea unor noi martori mincinoși, efectuând percheziții informatice în lipsa mea și a avocaților mei, dispunând fără bază legală donarea suporturilor optice de către SRI; toate acestea aveau ca scop întărirea acuzațiilor mincinoase în baza cărora fusesem arestat nelegal, iar apoi pus sub control judiciar.

Abia ulterior am înțeles că procurorii lui Bica, prin prelungirea nejustificată a acestei măsuri preventive, doreau să poată să-și vadă liniștiți de administrarea de

probe prin încălcarea flagrantă a procedurii și a legii.

Întrucât cei de la DIICOT nu mai desfășurau activități la vedere în ceea ce mă privea, am decis să solicităm Tribunalului Hunedoara înlăturarea controlului judiciar, câștigând încă de la prima contestare a acestei măsuri preventive. Evident, soluția a fost atacată de procurori la Curtea de apel Alba Iulia, însă și această instanță de judecată ne-a dat dreptate.

În perioada controlului judiciar aveam interdicția, impusă de înalta Curte, de a nu lua legătura cu martorii audiați în dosar de către Mureșan, Muntean și Chirilă. Era vorba de zeci de persoane, foarte multe necunoscute mie. Evident, judecătorii completului nu aveau de unde să dețină informații despre modalitatea ticăloasă în care acele persoane ajunseseră să aibă calitate de martori împotriva mea, astfel că, prin încheierea pronunțată, au impus această interdicție în privința tuturor persoanelor audiate în dosar.

DIICOT, așa cum vă spuneam, prelungise nejustificat această măsură preventivă, ceea ce, pe lângă faptul că-mi afecta onoarea, demnitatea și reputația profesională, mă lăsa într-o stare de pericol, dacă e să ținem cont de manoperele frauduloase folosite din plin împotriva mea de procurorii „antimafia” Astfel, pentru a mă proteja împotriva unor posibile înscenări, am evitat să mă duc oriunde de unul singur: în oraș, la cumpărături, să-mi duc copilul la școală, să mă deplasez la București pentru a participa la faza de urmărire penală desfășurată în cele două dosare instrumentate la DIICOT și la DNA. De fiecare dată, mergeam însoțit de vecini, de rude sau de colegi, de teama unei posibile înscenări puse la cale de anchetatori ori de persoanele cercetate, aflate în evidentă legătură cu aceștia.

Așa cum vă spuneam, foarte multe dintre persoanele cu care aveam interdicție de a lua legătura îmi erau practic necunoscute, astfel că, în orice moment, oricare dintre ele ar fi putut să mă abordeze undeva, într-un

magazin, într-o parcare auto, pe stradă, oriunde, fără ca eu să știu că făcea parte din lista de persoane interzise. Nu mai trebuia decât ca acel moment să fie immortalizat prin fotografiere de vreun „profesionist de la doi și-un sfert”, pentru ca „ducoții” să ceară înlocuirea controlului judiciar cu măsura arestării preventive.

În mod nedrept, de aceleași restricții a avut parte și soția mea, deși ei nu îi fuseseră impuse interdicții de vreun judecător sau procuror. Cunoscând deja ticăloșia procurorilor „antimafia”, ne temeam că, la rândul său, Gabi putea fi contactată de o persoană necunoscută, față de care eu aveam interdicție, pentru ca apoi DIICOT să invoce că aș fi luat legătura cu cineva prin intermediul soției. Ar fi fost în stare și de așa ceva, sunt convins!

Așadar, alte cinci luni din viața noastră a trebuit să trăim aproape izolați, fiind hăituiți, tracasați și obligați să ne luăm măsuri de precauție deosebite. Toate acestea erau urmarea prelungirii excesive a măsurii preventive a controlului judiciar.

CAPITOLUL VI Represiunea nedreaptă

Despre cum am devenit indezirabil

În urma unor verificări efectuate de mine și în baza informațiilor primite, am avut suspiciuni majore în privința implicării procurorilor Ioan Mureșan și Nicolaie Cean și a ofițerului de poliție judiciară Alin Muntean în activități cu caracter infracțional. Sesizările mele se refereau la modalitățile în care au fost instrumentate anumite dosare înregistrate la BCCO Alba, sub coordonarea DIICOT Alba, și la soluțiile adoptate.

Astfel, în iulie 2013, am întocmit un raport în care descriam activitățile suspecte întreprinse de cei trei în diferite cauze penale, raport pe care l-am înaintat șefului IGPR de la acea vreme, Petre Tobă.

În cadrul aceluși raport, sesizam relațiile existente între cei trei și persoanele cercetate tocmai de către aceștia în dosarele „Pomponio”, „Prostituate pentru VIP-uri”, „Cupețiu”, „Ciociu” și altele, descrise anterior.

Arătam în raport care erau suspiciunile cu privire la modul în care au fost efectuate anchetele și cu privire la soluțiile adoptate.

De asemenea, indicam faptul că Ioan Mureșan și Alin Muntean, cu sprijinul lui Nicolaie Cean, desfășurau activități ilegale împotriva mea, prefigurându-se faptul că pregăteau un dosar bazat pe probe false, cu scopul de a mă acuza de fapte foarte grave, ei știind foarte bine că eram nevinovat.

La scurt timp după înaintarea raportului către Petre Tobă, am fost în audiență la conducerea Structurii Centrale a DIICOT, ca urmare a faptului că, deși sesizasem aspecte foarte grave, nu fuseseră demarate minime verificări. Cu această ocazie, am constatat că raportul întocmit de mine și destinat conducerii Poliției Române și DNA se afla în posesia Alinei Bica, procuror-șef al DIICOT la acea dată. Am constatat că, ulterior, Ioan Mureșan a aflat despre raport și cunoștea datele cuprinse în acesta.

În condițiile în care aveam dovezi cu caracter incriminator față de Mureșan, Cean și Muntean, rezultate, pe de o parte, din activitatea profesională desfășurată în calitate de șef al Brigăzii, iar pe de altă parte din anchete care vizau oameni de afaceri aflați în legătură cu cei trei, am fost convins de necesitatea de a sesiza organele competente. Raportul întocmit de mine a determinat o reacție de autoapărare din partea lor, generată de panică, având ca efect începerea unor activități infracționale greu de imaginat, prin care Mureșan.

Cean și Muntean au urmărit să mă reducă la tăcere.

Este evident că demersurile legale și absolut obligatorii pe care le-am făcut, de a informa structurile abilitate, ar fi condus la demararea unor dosare penale pe numele acestora, la redeschiderea unor cauze în care cei trei fuseseră cercetați anterior ori la inițierea unor verificări și cercetări disciplinare de către CSM⁷ -

⁷ Consiliul Superior al Magistraturii.

Inspekția Judiciară.

Astfel, fiecare dintre cei trei a avut un interes personal să mă înlătore de la conducerea Brigăzii, urmărind totodată obținerea probelor deținute de mine împotriva lor, concomitent cu inculparea mea.

Astfel, profitând de calitatea de procuror-șef al DIICOT Alba, Mureșan, ajutat de Muntean și cu sprijinul lui Cean, a conceput un plan prin care se urmărea inculparea mea cu orice preț.

Planul s-a bazat pe direcționarea anchetelor efectuate în dosarele pe care le aveau în instrumentare (dosarul „Binescu”, dosarul „Litera-Simota” și dosarul „Cupețiu”), astfel încât să mă acuze de aspecte infracționale care aveau legătură cu persoanele cercetate în acele dosare.

Prin urmare, în cadrul acestor dosare au fost efectuate activități paralele care nu aveau nicio legătură cu obiectul lor, în principal audieri de persoane pentru a obține declarații false împotriva mea. Astfel, Mureșan și Muntean mi-au încălcat intenționat dreptul la apărare, pentru că majoritatea acestor activități au fost anterioare începerii urmăririi mele penale.

Așadar, au fost audiate persoane alese dintre cele care, în anii anteriori, fuseseră cercetate de mine, persoane trimise în judecată, unele chiar condamnate și cu pedepsele efectuate, cum ar fi cele din dosarul „Spumă și Bibanu” (Cristian Litera, Ovidiu Ioiescu, Alin Covaci, Vaier Lăcătuș, Florin Matei, Florin Micluță, Cosmin Muntean, Sorin Precup, Liviu Montaldo, Cosmin Ștefoni), din dosarul „Hidra” (Gheorghe Ioniță, Florin Dumitraș, Adrian Calimente) ori din dosarul „*Ghost equipments*” (Liviu Schiau, Iosif Băda, Dumitru Albu).

Apoi au fost audiate persoane cercetate în dosarele aflate pe rolul DIICOT Alba, față de care se dispuseseră măsuri preventive. Erau dosare coordonate de procurorul Mureșan și în care fusese delegat Muntean: dosarul „Cupețiu” (Dan Balint, Lucia Balint, Dorin Sionei, Călin

Udrea, Andreea Păiuș și Dorin Cupețiu), dosarul „Litera-Simota” (Cristian Litera, Constantin Litera, Mirela Litera, Alin Simota) și dosarul „Binescu” (Cristian Vlăiconi, Claudia Maria Blaga).

A treia categorie de martori a fost aceea a persoanelor cu identitate protejată, audiate în aceeași manieră, ulterior stabilindu-li-se identitatea reală. Astfel, s-a constatat că cei implicați în fabricarea de probe mincinoase împotriva mea s-au audiat pur și simplu între ei cu identitate protejată, pentru a da valoare de adevăr acuzațiilor mincinoase și pentru a le întări. În această manieră au fost audiați chiar procurorul Nicolaie Cean și subcomisarul Claudiu Mariș, zis Președintele, care, în paralel, era delegat să desfășoare activități în dosarul „Litera-Simota” Un alt martor audiat în acest mod a fost Simina Lazăr, fosta concubină a lui Cristian Litera. Au mai fost audiați cu identitate protejată martorii recrutați de Nicolaie Cean, respectiv Aurel Rîșcuța și Adina Laza.

Cu ocazia audierilor acestor martori, s-a constatat că Ioan Mureșan, Alin Muntean și Nicolaie Cean au recurs, după caz, la acordarea unor favoruri persoanelor arestate, la promisiuni cu privire la lăsarea în libertate a acestora sau a membrilor familiilor lor, la promisiuni referitoare la ușurarea situației juridice și chiar la amenințări.

Toate aceste manopere frauduloase au fost făcute pentru de a-i determina să facă declarații incriminatoare la adresa mea prin distorsionarea adevărului, prin relatarea unor aspecte false ori prin asumarea sub semnătură a unor aspecte consemnate fără a fi declarate în realitate de către martori.

O altă categorie de probe mincinoase folosite de Muntean și Mureșan a fost reprezentată de „procesele-verbale de investigații” care conțineau date false, unele chiar imposibil de verificat. Aceste procese-verbale au fost întocmite de Alin Muntean, de cele mai multe ori retroactiv. În conținutul lor au fost consemnate întâmplări

care nu au avut loc, au fost invocate probleme pe care Muntean „le-ar fi aflat de la persoane decedate” la data redactării, fiind relatate aspecte mincinoase, denaturate și distorsionate cu privire la interceptări telefonice, listinguri telefonice și supravegheri operative. Toate acestea au fost cunoscute, acceptate și folosite cu intenție de Ioan Mureșan în acuzarea mea.

9 9

Înțelegerea preexistentă dintre Mureșan și Muntean reiese dincolo de orice dubiu și din faptul că procurorul Mureșan a preluat în ordonanța de începere a urmăririi penale și în propunerea de arestare aspecte conținute în aceste procese-verbale de investigații, știind că acestea sunt neadevărate ori că au conținut neverificabil.

Ioan Mureșan și Alin Muntean au fost sprijiniți în activitățile infracționale de Nicolaie Cean. Procurorului Cean i s-a cerut de către procurorul Mureșan, și a acceptat, să fie audiat cu identitate protejată împotriva mea. Mai mult, așa cum am evidențiat mai sus, Nicolaie Cean a găsit și a influențat anumiți martori (Aurel Rîșcuța și Adina Laza) să dea declarații în maniera dinainte pregătită și dorită de Mureșan și de Muntean. Tot Cean a avut rolul de a furniza

9 9

Informații false unora dintre martori, anterior audierii acestora, cu scopul de a le sugera anumite aspecte mincinoase ce trebuiau declarate împotriva mea.

Materialele obținute prin manoperele infracționale descrise mai sus au fost ulterior disjuse din dosarele de bază, au fost formate dosare noi care, ulterior, au fost conexate la dosarul „Binescu”, care se afla în instrumentarea procurorului Ioan Mureșan și în care Alin Muntean era ofițer delegat.

Apoi, Mureșan a dispus începerea urmăririi penale față de mine și, după doar două zile, a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale și reținerea pentru douăzeci și patru de ore.

Important de observat este faptul că, în ziua reținerii mele, au avut loc percheziții la locuința mea, la locuința părinților și la biroul pe care îl aveam la sediul BCCO Alba. Este evident că aceste percheziții nu se justificau în raport cu natura infracțiunilor puse în cârca mea, în raport cu perioada în care se pretindea că ar fi fost comise și nici în raport cu celelalte persoane cercetate în cauză. Scopul real al perchezițiilor a fost acela de a identifica documentele și înregistrările pe care le aveam, cu potențial incriminator, la adresa activităților lui Ioan Mureșan, ale lui Nicolaie Cean, ale lui Alin Muntean și ale apropiaților acestora, despre care pomenisem în raportul făcut cu patru luni înainte către șeful de atunci al Poliției Române, Petre Tobă.

Acțiunea concepută împotriva mea a culminat cu întocmirea de către Mureșan a referatului cu propunere de arestare preventivă. În cuprinsul acestui înscris oficial, acesta a înserat aspecte false și a invocat declarațiile obținute neloial și chiar cu încălcarea procedurii, totul cu scopul de a susține acuzarea mea nedreaptă și de a-i induce în eroare pe judecătorii care urmau să se pronunțe asupra măsurilor preventive.

Probe fabricate în dosarul „Cupețiu”.

Teza mincinoasă la care au apelat Mureșan, Muntean și Cean în acest dosar a fost aceea că, în cursul anului 2012, aş fi deconspirat efectuarea de percheziții în dosar, avertizându-l înainte pe Dorin Cupețiu în privința lor.

În acest sens, în primul rând, trebuiau cu orice preț să construiască o legătură între mine și Dorin Cupețiu, persoană pe care nici măcar nu o cunoșteam.

Astfel, consultând listingurile telefonice pe care le-au obținut (unele solicitate în mod ilegal, folosindu-se în acest scop de procurorul Marian Banea), l-au identificat pe Gheorghe Rusu, cu care avuseserăm convorbiri atât eu, cât și Dorin Cupețiu. Pe baza „proceselor-verbale de investigații” întocmite de Alin Muntean, au invocat în mod mincinos că Gheorghe Rusu ar fi fost persoana prin

intermediul căreia „Berbeceanu i-a deconspirat perchezițiile lui Dorin Cupețiu”.

În etapa următoare, Gheorghe Rusu a fost învinuit de către Mureșan în dosarul „Cupețiu”, fiind chiar testat poligraf (cu detectorul de minciuni) cu privire la pretinsa deconspirare a perchezițiilor. Astfel, lui Gheorghe Rusu i s-au adresat întrebări relevante - „Tu l-ai anunțat pe Dorin Cupețiu că urmează să i se facă percheziții?” (Răspuns: „Nu.”), „I-ai oferit lui Dorin Cupețiu informații din acest dosar primite de la polițiștii din Hunedoara?” (Răspuns: „Nu.”) -, rezultatul testării fiind acela că „răspunsurile numitului Gheorghe Rusu la întrebările relevante ale testului nu au provocat modificări psihofiziologice specifice comportamentului simulat”.

Așadar, Ioan Mureșan și Alin Muntean au cunoscut încă de la început faptul că Gheorghe Rusu nu a avut vreo implicare în preținsele deconspirări ale perchezițiilor efectuate la Dorin Cupețiu și deci au știut că teza potrivit căreia „Berbeceanu i-ar fi deconspirat perchezițiile lui Dorin Cupețiu prin intermediul lui Gheorghe Rusu” era una falsă.

Mai mult, Mureșan și Muntean au solicitat testarea poligraf a numiților Dan Balint, Călin Udrea și Dorin Sionei, toți trei fiind arestați în dosarul „Cupețiu”.

Din raportul de constatare tehnico-științifică rezultă că „în timpul testului de acomodare, Dan Balint a prezentat o reactivitate dezorganizată, expresie a unei stări psihofizice inadecvate, impropriei unei testări poligraf. Subiectul a explicat situația, afirmând că, pe lângă afecțiunile cardiace, în noaptea anterioară dormise doar câteva ore. Subiectul a fost declarat inapt pentru examinare”. Dan Balint nu a depus documente medicale care să ateste faptul că se afla sub tratament medical.

În aceeași zi au fost testați Călin Udrea și Dorin Sionei, întrebările vizând exclusiv implicarea acestora în activități de evaziune fiscală: „Ai făcut evaziune fiscală în beneficiul lui Dorin Cupețiu? Tu ai beneficiat de toți banii

plătiți de firmele lui Cupețiu pentru TVA și achitați de către stat? Ai predat angajatelor lui Cupețiu banii cash virați de el în contul vostru? L-ai acuzat pe nedrept pe Cupețiu că ar fi primit toți banii rezultați din evaziunea fiscală făcută de firmele tale?” Se observă categoric că lui Călin Udrea și lui Dorin Sionei nu li s-a adresat nicio întrebare referitoare la presupusa deconspirare a perchezițiilor.

Cu toate acestea, Mureșan a precizat în mod mincinos, în începerea de urmărire penală și în propunerea de arestare făcute împotriva mea, că Dorin Sionei și Călin Udrea „au trecut proba cu detectorul poligraf, aceasta fiind dovada cunoașterii de către cei trei a momentului perchezițiilor” Exact în același mod perfid și ilegal a procedat și Muntean cu ocazia întocmirii unor „proces-verbale de investigații”.

În conținutul referatului cu propunere de arestare, deși Ioan Mureșan a invocat în mod mincinos rezultatele testărilor poligraf ale lui Călin Udrea și ale lui Dorin Sionei, nu a făcut nicio referire la rezultatele testării efectuate de Rusu, evitând cu bună știință să facă aceste precizări, deoarece rezultatul nu era favorabil variantei false pe care dorea să o „demonstreze” în modul descris mai sus.

Pentru că Mureșan și Muntean știau cât de șubredă era versiunea mincinoasă construită de ei, privitoare la pretinsa deconspirare a perchezițiilor prin intermediul lui Gheorghe Rusu, au fabricat o variantă de rezervă, mai ticăloasă decât prima, prin introducerea forțată în cauză a lui Ovidiu Moș – viceprimarul municipiului Deva.

În realitate, dintr-un raport de filaj a rezultat că Ovidiu Moș și Dorin Cupețiu s-au întâlnit întâmplător la o înmormântare, discutând între ei, dar și cu alte persoane. Muntean și Mureșan știau că Ovidiu Moș era prietenul meu din copilărie și l-au introdus în cauză în mod tendențios, trăgând concluzia, lipsită de vreun temei sau indiciu, că „Traian Berbeceanu s-ar afla printre persoanele

influențe asupra cărora ar fi intervenit Ovidiu Moș în favoarea lui Dorin Cupețiu”.

Alin Muntean a întocmit un nou „proces-verbal de investigații” care să susțină aceste aspecte mincinoase, apoi procurorul Marian Banea a solicitat listinguri pentru telefonul meu și pentru al lui Moș, cu scopul de a crea aparența falsă a unor legături Berbeceanu-Cupețiu prin intermediul lui Ovidiu Moș, motivate de transmiterea de date din dosar.

Așa cum v-am mai spus, procurorul Marian Banea a acceptat, fiind influențat de Mureșan, să facă acea solicitare către instanța de judecată, deși nu cunoștea starea de fapt din dosar. Datele mincinoase înscrise în solicitarea procurorului Banea i-ar fi fost puse la dispoziție pe un stick de către Mureșan și Muntean, iar marele procuror DIICOT, Banea, nu a verificat realitatea acestora, preferând să-i inducă în eroare pe judecătorii Curții de Apel Alba Iulia.

Eu și Ovidiu Moș discutam frecvent la telefon, ne» cunoșteam de patruzeci de ani, însă ticăloșii nu au putut să identifice în listinguri convorbiri între Ovidiu Moș și Dorin Cupețiu, deoarece n-aveau de unde să-și știe unul altuia numerele de telefon, darămite să mai și vorbească.

Mureșan și Muntean doreau cu ardoare să creeze această legătură mincinoasă, prin urmare au introdus în actele de acuzare întocmite față de mine alte date false, conștienți că acestea nu erau reale.

Astfel, în cursul urmăririi penale efectuate în dosarul „Cupețiu”, au interceptat „din greșeală”, timp de nouăzeci de zile, postul telefonic utilizat de Vasile Mărginean din Deva. În actele pe care Mureșan și Muntean le-au întocmit și adresat Tribunalului Alba în vederea autorizării interceptării aceluia post telefonic, au menționat în mod eronat că ar fi fost folosit de Dorin Cupețiu. Ulterior, chiar Mureșan i-a comunicat oficial lui Vasile Mărginean că „din eroare” i-a ascultat telefonul.

Consultând listingul lui Vasile Mărginean, cei doi

ticăloși au constatat că acesta discuta uneori cu Ovidiu Moș, astfel că josnicia a mers până într-acolo încât, în dosarul fabricat împotriva mea, numărul lui Vasile Mărginean i-a fost reatribuit, de data aceasta în mod intenționat, lui Dorin Cupețiu. Astfel, au reușit să creeze în mod fals ipoteza halucinantă potrivit căreia Berbeceanu vorbea cu Moș, apoi Moș vorbea cu Cupețiu și, în acest fel, ar fi fost deconspirate perchezițiile.

Evident, față de Ovidiu Moș s-a început urmărirea penală în mod ilegal, iar DIICOT a dat publicității un comunicat de presă în care explica mincinos, dar în amănunt, implicarea în fapte de natură penală a viceprimarului municipiului Deva, terfelindu-i și acestuia onoarea și demnitatea. Mai bine de un an, Ovidiu Moș nu a fost citat în vederea audierii, deși dosarul fusese preluat la DIICOT Central și repartizat succesiv la 5 - 6 procurori. Abia după un an s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală a acestuia pe motiv că „nu a săvârșit fapta de care a fost învinuit”.

Vrând neapărat să mă inculpe pentru fapte pe care nu le-am comis, Muntean, Mureșan și Cean au recurs la audierea unor martori mincinoși. Astfel, împotriva mea au fost audiați Dan Balint - arestat în dosarul „Cupețiu” - și Alin Simota - arestat în dosarul „Litera-Simota”.

Deși Mureșan și Muntean cunoșteau relațiile extrem

>)

de apropiate dintre Nicolaie Cean și Dan Balint, inclusiv din cele relatate de mine încă din 2012, în mod inexplicabil, procurorul Nicolaie Cean a fost delegat să desfășoare activități în dosarul „Cupețiu”, în care Dan Balint era cercetat. De altfel, atât Cean, cât și Dan Balint au recunoscut în fața procurorilor DNA, dar și în fața judecătorilor ICCJ, că se cunoșteau și că erau în relații de prietenie înaintea înregistrării acestui dosar.

Deoarece teza mincinoasă, potrivit căreia Dorin Cupețiu i-ar fi spus despre percheziții lui Dan Balint, era susținută doar de acesta din urmă, Mureșan și Muntean au

introdus în cauză noi martori care să confirme cele declarate de Dan Balint, respectiv pe Lucia Balint, Andreea Păiuș, Dorin Sionei și Călin Udrea, adică soția, fiica, fiul și nepotul lui Dan Balint!

Reiterez faptul că deși Dan Balint nu a fost testat poligraf cu privire la pretinsa deconspirare a perchezițiilor, invocând oboseala și afecțiuni medicale, în mod suspect Mureșan și Muntean nu l-au retrimis la testare, activitate absolut necesară. Ulterior, s-a aflat faptul că, în acea perioadă, Alin Muntean și Dan Balint s-au împrietenit. Este însă clar că, anterior testării poligraf, Dan Balint a invocat în mod mincinos că ar fi aflat de la Cupețiu despre efectuarea perchezițiilor, Muntean sfătuindu-l în acest sens, acesta fiind și motivul pentru care, în mod deliberat, Mureșan nu a mai dispus testarea lui Dan Balint.

În aceste circumstanțe, cu doar o zi înainte de reținerea mea, Alin Muntean l-a audiat pe Dan Balint, care abia atunci a făcut primele declarații mincinoase la adresa mea.

Fiind audiat la DNA în calitate de martor, Dan Balint a declarat referitor la acea audiere că Alin Muntean l-a întrebat în mod special ce știa despre Traian Berbeceanu. Balint a precizat că a auzit „de undeva” că Traian Berbeceanu l-ar fi informat pe Dorin Cupețiu despre percheziții, dar nu ar fi dorit să se consemneze aceste aspecte pentru că reprezentau doar „o poveste” Muntean a insistat și le-a consemnat, cu mențiunea că Dan Balint le-ar fi aflat din „diverse medii”.

În realitate, lui Dan Balint i-au fost comunicate aceste aspecte mincinoase tocmai de către Nicolaie Cean, așa cum rezultă din cele declarate la ICCJ în ședință publică. Conform lui Balint, „cu câteva zile înainte de arestarea lui Traian Berbeceanu, în fața sediului DIICOT Alba s-a întâlnit cu procurorul Nicolaie Cean, care i-a spus că este rău, că vrea să se pensioneze, pentru că nu este de trăit în DIICOT, și că i s-ar reproșa că i-ar fi dat informații lui Cupețiu”. Tot Nicolaie Cean i-a spus că „Berbeceanu a

fost filmat când s-a întâlnit cu Cupețiu și că acesta i-ar fi dat informația lui Cupețiu”.

Este evident scopul urmărit de Nicolaie Cean. I-a furnizat aceste informații false lui Dan Balint, anterior audierii sale de către Alin Muntean, pentru ca Balint să le menționeze cu ocazia acelei audieri.

Muntean avea obligația ca, după ce Dan Balint a făcut asemenea precizări, să aprofundeze ancheta și să încerce să afle de unde cunoștea martorul aspectele declarate, însă s-a limitat doar „să le consemneze împotriva dorinței” lui, rezumându-se să facă mențiunea: „din diverse medii” Faptul că Muntean le-a consemnat cu ușurință, fără a aprofunda cercetarea, ridică semne de întrebare în privința unei potențiale înțelegeri cu Cean, preexistentă audierii lui Dan Balint.

De altfel, în fața ICCJ, Dan Balint a declarat că „nu a fost întrebat, cu ocazia audierii de la DIICOT Alba, de la cine anume a auzit aceste aspecte, pentru că ar fi spus, așa cum a declarat și în fața instanței și a procurorilor DNA”.

Faptul că Mureșan știa despre relațiile dintre Nicolaie Cean și Dan Balint încă de la înregistrarea dosarului „Cupețiu” este evidențiat chiar de declarația lui Cean dată în fața ICCJ potrivit căreia pe Dan Balint l-a cunoscut în urmă cu 5 - 6 ani, dar, după ce a primit anumite informații despre cercul acestuia de prieteni și cunoscuți, a evitat să îl mai întâlnească. În 2011, când la DIICOT Alba a fost înregistrat dosarul „Balint-Cupețiu”, Ioan Mureșan l-a delegat pe Nicolaie Cean să îl ajute în dosar, care era unul complex, ocazie cu care Cean i-a spus lui Mureșan că îl cunoaște pe Balint și l-a rugat să nu îl mai delege în cauză.

Mai mult, printr-o înregistrare realizată în mediul ambiantal, s-a probat faptul că, încă din decembrie 2012, chiar eu i-am avertizat pe Mureșan și pe Muntean, spunându-le că, anterior înregistrării dosarului „Cupețiu”, Dan Balint a făcut importuri ilegale de produse laminate, iar Garda Financiară Hunedoara a indisponibilizat

mărfurile suspecte. Cu acea ocazie, procurorul Cean a intervenit la șeful Gărzii Financiare, Florian Șerban, pentru ridicarea sechestrului față de Dan Balint. Tot atunci i-am spus lui Mureșan că despre aceste aspecte are cunoștință și procurorul-șef Mircea Adrian de la DIICOT Hunedoara.

Aceste aspecte au fost confirmate de audierea în ședința publică a lui Florian Șerban, care a arătat: „Procurorul Nicolaie Cean i-a spus că achiziția intracomunitară era legală, iar martorul i-a spus că nu este legală și că, tocmai din acest motiv, a dispus confiscarea celor două tiruri de laminate. Era vorba despre o achiziție făcută de Dan Balint. Procesul-verbal de confiscare a fost contestat în instanță de Dan Balint. Instanța a dispus că această măsură era legală și temeinică, iar produsele au fost valorificate prin DGFP Hunedoara, ele devenind proprietate a statului, iar venitul realizat a intrat la bugetul de stat. Intervenția lui Nicolaie Cean pentru tranzacția cu produse laminate făcută de Dan Balint a fost anterioară dosarului penal «Cupețiu-Balint»”.

În plus, în urma filajului dispus în dosarul „Cupețiu” tocmai de Mureșan, în calitate de procuror de caz, a rezultat că, în ziua în care se presupunea că s-ar fi deconspirat perchezițiile, Dorin Cupețiu a fost la sediul unei firme administrate de Mircea Ilisei. Firmele lui Ilisei apăreau ca fiind implicate în lanțul evazionist, alături de firmele administrate și controlate de Dan Balint și de Dorin Cupețiu. Însă, în mod inexplicabil, aceste aspecte nu au fost investigate de Mureșan și de Muntean. Mai mult, Mureșan aflase de la procurorii Alina Bica și Mircea Adrian că relațiile dintre Nicolaie Cean și Mircea Ilisei erau suspecte, știind că în dosarul pe care eu îl instrumentam au fost interceptate discuții telefonice și că a fost supravegheată o întâlnire suspectă dintre cei doi.

În ciuda tuturor aspectelor descrise mai sus, Mureșan și Muntean nu au verificat posibila pistă de deconspirare a datelor din dosarul „Cupețiu”, respectiv

prin intermediul procurorului Nicolaie Cean, trecând sub tăcere aceste informații, preferând să construiască probe false care să ducă la inculparea mea, cunoscând că eram nevinovat.

Mai mult, au creat o presiune fantastică asupra lui Dorin Cupețiu și asupra soției acestuia, condiționând lăsarea în libertate a primului de acceptarea de a formula împotriva mea declarații mincinoase. În acest sens, Mureșan și Muntean au elaborat un scenariu, denaturând adevărul și distorsionând datele cuprinse în rapoartele de filaj realizate de SRL Evident, faptul că acele rapoarte aveau caracter clasificat le-a creat lui Mureșan și lui Muntean convingerea că nu se va afla niciodată ce au făcut. Declasificarea de către SRI, la solicitarea DNA, a acelor documente a făcut posibilă dovedirea modului ilegal în care au procedat Ioan Mureșan și Alin Muntean.

Așa cum vă relatam anterior și în capitolul dedicat operațiunii „Ilisei”, scenariul mincinos construit de Mureșan și de Muntean trebuia să scoată în evidență că m-aș fi întâlnit cu Dorin Cupețiu în parcare a unui complex comercial, adică exact în locul în care s-a dovedit că se întâlneau în mod obișnuit Nicolaie Cean și Mircea Ilisei.

Referitor la presiunile la care soții Cupețiu au fost supuși de către Ioan Mureșan și Alin Muntean, cu scopul obținerii unor declarații cu conținut fals și incriminator la adresa mea, au fost extrem de relevante declarațiile date de Dorin Cupețiu și Monica Cupețiu, atât în faza de urmărire penală (DNA și Structura Centrală a DIICOT), cât și în fața judecătorilor ICCJ.

Astfel, în ședința publică, Dorin Cupețiu a arătat că, „pe timpul anchetei, i s-a propus de mai multe ori să dea declarații împotriva lui Traian Berbeceanu, în timp ce era arestat. Propunerile au venit atât din partea lui Alin Muntean, cât și a lui Ioan Mureșan. Cu Alin Muntean a avut mai multe discuții pe parcursul a șase luni de arest, ocazii cu care Alin Muntean i-a spus că îi pare rău de

situația creată, că a căzut ca musca-n lapte și că știe de la Mureșan că o să îl mai țină cel puțin patru luni în arest. Se insista foarte mult să dea o declarație împotriva lui Berbeceanu, adică împotriva unei persoane pe care nu o cunoștea și o văzuse doar cu ocazia percheziției de la domiciliul său. (...) Dorin Cupețiu a fost dus din arestul IPJ Alba la DIICOT Alba, într-o sală de ședințe, unde procurorul Mureșan i-a spus că dacă va da declarații împotriva lui Berbeceanu, s-ar putea să intervină și să îl lase în libertate. Dorin Cupețiu i-a spus să scrie el declarația, pentru că tot susținea că l-a urmărit pe Berbeceanu și cunoștea unde a fost împreună cu acesta, urmând ca Dorin Cupețiu să semneze acea declarație, însă când dosarul va ajunge în instanță, va relata cele petrecute în acele momente. (...) Orice declarație împotriva lui Berbeceanu era bună pentru Muntean și Mureșan, referitoare la acele pretinse întâlniri, la percheziții, la orice”.

Este evident că Ioan Mureșan, cunoscând anterior relațiile suspecte și foarte apropiate dintre Cean și Ilisei, dintre Ilisei și Cupețiu și dintre Balint și Cean, știind și că Nicolaie Cean furniza informații către Mircea Ilisei, nu a procedat la efectuarea de verificări în această direcție și, mai mult, a omis să se refere la aceste aspecte care rezultau în mod evident din activitățile desfășurate.

Relevante în acest sens sunt și declarațiile lui Dan Balint

date la DNA, în care arată că în mai multe situații i-a dat mită lui Nicolaie Cean.

Dan Balint a invocat o mită de 10.000 de euro dată lui Cean pentru a-l ajuta într-un dosar aflat pe rolul Parchetului de pe lângă Tribunalul Hunedoara. Declarația acestuia se coroborează perfect cu declarația lui Florian Șerban, amintită anterior. Astfel, transportul ilegal de laminate indisponibilizat de Garda Financiară, și pentru care intervenise Cean, se pare că a făcut ulterior obiectul

unui dosar penal aflat pe rolul Parchetului Hunedoara.

Extrem de important este faptul că Dan Balint a indicat și o altă mită, de 3.000 de euro, dată aceluiași procuror Nicolaie Cean, tocmai în dosarul „Cupețiu”.

Dan Balint a declarat că „în perioada 2008 – 2009, i-a dat procurorului Cean (când acesta își desfășura activitatea la Parchetul Curții Alba), 10.000 de euro ca să intervină la Parchetul de pe lângă Tribunalul Hunedoara, pentru a i se instrumenta cât mai corect un dosar penal în care era cercetat și pentru obținerea unei soluții favorabile. Suma de 10.000 de euro i-a dat-o personal lui Cean în mai multe tranșe, de regulă în parcarearea unui hotel. De asemenea, înainte de arestarea sa, în perioada 2011 – 2012, i-a mai dat procurorului Cean 3.000 de euro, în scopul obținerii unei soluții favorabile în dosarul «Cupețiu». De această dată, i-a dat 3.000 de euro într-o singură tranșă, în parcarearea aceluiași hotel”.

Faptul că, în realitate, procurorul Nicolaie Cean a fost cel care a deconspirat activitățile din dosarul „Cupețiu” către Dan Balint îi era cunoscut și lui Gheorghe Uscatu, care, în fața ÎCCJ, a arătat că, „în 2011, Dan Balint a fost la el în birou și i-a spus că îi sunt ascultate telefoanele, precizând că acesta are legătură cu Dorin Cupețiu, cu care a avut afaceri, iar informația o avea de la Nicolaie Cean. Tot Dan Balint a y spus că atunci când Nicolaie Cean s-ar fi dus la semnat cu niște hârtii la tribunal, ar fi văzut și numele lui Dan Balint și astfel a aflat despre ascultarea telefoanelor, spunându-i lui Balint despre asta”.

Aspecte relevante ale relației dintre Mircea Ilisei și Nicolaie Cean, cu referire la interesul pe care Nicoiaie Cean l-ar fi avut în protejarea activităților presupus ilicite ale lui Mircea Ilisei, dar și în ceea ce privește relațiile dintre Dorin Cupețiu și Mircea Ilisei, au fost relevate de declarația în ședință publică a Anei Maria Filimon, fostă angajată în firmele lui Ilisei, care a arătat: „La sfârșitul anului 2012, în Hunedoara au fost arestați mai mulți

administratori de la diverse societăți comerciale, ce aveau ca obiect de activitate comerțul cu metale sau fier vechi, printre care, în octombrie 2012 a fost arestat și domnul Dorin Cupețiu. (...) Mircea Ilisei devenea tot mai panicat, mai neliniștit, spunea că are nevoie să vorbească cu cineva care să aibă influență. Pe la începutul anului 2013, am auzit pronunțându-se numele lui Cean și discuții despre acesta. În mai multe rânduri, am răspuns la telefonul mobil al lui Mircea Ilisei, am întrebat cine îl caută, mi s-a răspuns că domnul Cean. Am întrebat pe domnul Ilisei cine este domnul Cean, atunci mi-a spus că este un procuror. (...) Mircea Ilisei dădea mulți bani «negri» din firmă, cum a fost și în cazul domnului Cean. Spunea la fiecare început de lună ce bani avem de dat și cui, printre care era menționat și domnul Cean. Îmi spunea mie sau doamnei Mazilu, să pregătim bani pentru că are de dat. În cazul domnului Cean cota era de 10.000 lei sau mai mult pe lună, sau la șase săptămâni, în funcție de cum mergeau vânzările firmei. (...) Domnul Ilisei, la finalul zilei în care avea loc un control fiscal, observând ce anume interesează pe controlori, și cunoscând cu ce firme are probleme, spunea că trebuie să-i comunice și domnului Cean, să-i spună dacă se poate rezolva cumva. (...) Mircea Ilisei era foarte agitat după arestarea lui Cupețiu și afirma că pe el îl caută. A discutat cu domnul Cean, dar nu a spus prea multe. Eu nu pot afirma de exemplu că domnul Ilisei a fost informat de către Cean cu privire la perchezițiile care au fost efectuate la el, la firmă, la sora sa și la mine. Însă când ne-am întâlnit la sediul DIICOT, acesta s-a arătat foarte contrariat de prezența mea acolo și a spus de mai multe ori că eu «nu ar fi trebuit să fiu acolo». (...) Ilisei spunea că domnul Cean i-a comunicat că este interceptat. Avea două telefoane mobile și își mai cumpărase un telefon cu cartelă. Discuțiile lor la telefon erau foarte prietenoase și amicale. Nu cunosc unde se întâlneau”.

Așa cum v-am relatat mai sus, în susținerea acuzațiilor mincinoase pe care urmau să mi se aducă, cu o

lună înainte de reținerea și arestarea mea nelegală, a fost audiat de către Ioan Mureșan și martorul Alin Simota. La momentul audierii, acesta se afla în stare de arest preventiv, fiind cercetat de către DIICOT Alba.

Cu acea ocazie s-a consemnat: „Nu mai reține exact dacă în anul 2011 sau 2012, dar imediat după ce Tudorel Vasiu a fost numit director de zonă la Banca San Paolo, Simota ar fi fost la biroul acestuia din Deva, pentru a obține o descoperire ca formă de creditare. În biroul acestuia s-ar fi aflat și o persoană din Geoagiu a cărui nume nu îl cunoaște, însă martorul știa că acesta din urmă a avut un dosar cu alcool și a fost arestat. Vasiu și acea persoană ar fi discutat în prezența martorului Simota despre faptul că se zvonea că mai multe nume sonore din Hunedoara vor avea probleme judiciare, vorbindu-se și despre Dorin Cupețiu. Vasiu și cea de-a doua persoană i-ar fi spus lui Simota că nici dracu’ nu o să-l ia pe Cupețiu, că are relații peste tot, inclusiv cu Velu și Berbeceanu”.

Mureșan a procedat ulterior la audierea directorului unității bancare Vasiu Teodor, dar și a „persoanei din Geoagiu”, identificată ca fiind Dorel Depcea. Cei doi au infirmat categoric cele declarate de Alin Simota. Cu toate acestea, Mureșan a menționat tendențios, în începerea de urmărire penală și în propunerea de arestare formulate împotriva mea, doar aspectele mincinoase declarate de martorul Simota, fără a face vreo referire la faptul că declarația acestuia era infirmată complet de celelalte două audieri.

Mai mult, din dorința de a mă inculpa prin orice mijloace, Mureșan a mai comis o eroare, neobservând că Vasiu Teodor precizase în declarația sa că fusese numit director de zonă în luna mai 2011, când, de fapt, dosarul „Cupețiu” nici măcar nu exista. Abia în octombrie 2011 avea să se înregistreze acel dosar, astfel că afirmația lui Alin Simota, potrivit căreia „imediat după numirea lui Vasiu în funcția de director zonal ar fi avut loc o discuție referitoare la Dorin Cupețiu”, era evident una mincinoasă

și aberantă. În ticluirea declarației mincinoase, Mureșan și Simota au scăpat din vedere și faptul că, la data la care pretindeau că ar fi avut loc întâlnirea din biroul directorului Vasiiu, firmele lui Simota erau în insolvență, astfel că afirmația potrivit căreia Simota voia „să obțină o descoperire ca formă de creditare” nu avea nicio logică.

Probe fabricate în dosarul „Binescu”.

Teza mincinoasă, invocată de Ioan Mureșan și de Alin Muntean împotriva mea, a fost aceea că le-aș fi deconspirat soților Ramona și Titus Binescu faptul că împotriva lor se efectuau cercetări într-un dosar al DIICOT Alba și că i-aș fi avertizat că le sunt interceptate telefoanele.

Așa cum v-am relatat deja, nu am avut acces la acel dosar, nu am solicitat informații ofițerilor de caz și nu am primit date din dosar referitoare la persoanele cercetate, la infracțiunile investigate, la stadiul activităților, la metodele și la tehnicile investigative folosite (cu privire la interceptări telefonice, supravegheri operative).

Au fost relevante declarațiile date la ÎCCJ, în faza de cercetare judecătorească, din care rezultă clar modalitatea în care s-a înregistrat dosarul „Binescu” și faptul că nu cunoșteam date despre înregistrarea lui, despre obiectul lui, despre persoanele investigate, despre stadiul anchetei ori despre mijloacele tehnice sau de investigație folosite.

Astfel, procurorul-șef al DIICOT Hunedoara, Mircea Adrian, a confirmat faptul că „a fost abordat de SRI Hunedoara cu privire la un eventual dosar privitor la Binescu, în anul 2010. A discutat cu Traian Berbeceanu despre posibilitatea instrumentării unei asemenea cauze, acesta spunând că îi cunoaște pe cei doi și că nu ar vrea să se implice personal într-un eventual asemenea dosar. A adus această împrejurare la cunoștința SRI Hunedoara și a procurorului-șef Danusia Boicean, cerându-i să nu-i trimită ierarhic o eventuală informare a SRI cu privire la cele două persoane deoarece a apreciat că, la acel moment, nu avea cu cine să lucreze o asemenea speță”.

Danusia Boicean, fost procuror-șef al DIICOT Alba în perioada în care s-a înregistrat dosarul și au fost efectuate activități în acesta, a declarat: „În cazul dosarului «Binescu», acesta a fost instrumentat de DIICOT Alba, deși putea să fie instrumentat și de DIICOT Hunedoara, la solicitarea procurorului Mircea Adrian, care a precizat că existau niște relații de prietenie între Traian Berbeceanu și făptuitorii Binescu. Era o măsură obișnuită, nu este singurul dosar în care s-a procedat în acest mod și până la finalizarea mandatului martorei, în septembrie 2011, nu a fost informată despre fapte de intervenție de orice natură a lui Berbeceanu în acest dosar. (...). În acest caz nu exista suspiciunea unor scurgeri de informații, erau doar măsuri de prevedere care se luau în mod obișnuit... Nu este adevărat că martora Danusia Boicean i-ar fi comunicat lui Mureșan că Traian

Berbeceanu ar fi fost informat despre existența acestui dosar de către lucrătorii de la SCCO Sibiu”.

Au fost audiați în ședință publică și ofițerii din cadrul SCCO Sibiu, care fuseseră delegați chiar de Ioan Mureșan să desfășoare activități în acest dosar. Astfel, ofițerul Sebastián Veștemean a declarat că, din câte își amintește, atât el, cât și Cătălin Nicolescu „au fost delegați de Mureșan să desfășoare activități în dosarul «Binescu». A lucrat în acest dosar în perioada 2011 - 2012. După ce au terminat activitățile dispuse prin delegare, nu au mai fost delegați. Din discuțiile avute de ofițerii delegați cu Ioan Mureșan a rezultat că Berbeceanu îl cunoștea pe Binescu. Tot Mureșan le-a spus că Binescu avea multe cunoștințe la nivel politic. Nu era ceva deosebit, față de orice om de afaceri care activa în domeniul petrolier. Nu au existat niciun fel de solicitări din partea lui Berbeceanu cu privire la furnizarea de date din dosarul «Binescu». În general, șeful Brigăzii era informat abia atunci când se contura gruparea infracțională, și când se pregăteau activitățile de distrămăre, respectiv perchezițiile” Ofițerul Cătălin Nicolescu a arătat că „referitor la cauza «Binescu», toate

discuțiile le-a purtat cu Mureșan care era șef al DIICOT Alba, dar și procuror de caz. Li s-a cerut membrilor colectivului care lucrau în dosar să fie atenți și să respecte regulile de confidențialitate. (...) Categorie nu a existat nicio deconspirare a activităților desfășurate în dosarul Binescu”.

Așadar, prin simpla audiere a câtorva persoane implicate în instrumentarea dosarului „Binescu”, Ioan Mureșan și Alin Muntean ar fi putut să constate că teza invocată împotriva mea era falsă, cu atât mai mult cu cât acele persoane erau procurori DIICOT aflați la acea dată chiar în subordinea lui Mureșan și ofițeri de poliție ce fuseseră delegați în acel dosar chiar de el.

Mureșan și Muntean nu au dorit însă aflarea adevărului. Aceștia au urmărit ca, prin fabricarea de probe mincinoase, să susțină acuzațiile pe care urmau să le formuleze împotriva mea, cu scopul evident de a mă îndepărta de la conducerea Brigăzii și de a-și asigura în acest fel protecția față de eventuale anchete ce s-ar fi putut declanșa împotriva lor.

Văzând că acțiunile lor au fost deconspirate, în faza cercetării judecătorești Mureșan și Muntean au invocat în mod stupid că indiciile potrivit cărora eu aș fi deconspirat activitățile din dosar le-ar fi avut de la șefii serviciilor de informații din județul Hunedoara. Intuind că judecătorii înaltei Curți ar putea solicita să consulte documentele din care ar rezulta această stare de fapt, cei doi au fost atât de ridicoli, încât au menționat că șefii SRI și SIPI Hunedoara le-ar fi dat aceste informații „pe gură” în cadrul „ședințelor comune de lucru”, și nu în scris, sub forma unor note de informații.

Evident, Muntean și Mureșan nu și-au imaginat că judecătorii ar putea să admită audierea șefilor serviciilor de informații, nu se mai întâmplase asta anterior, astfel că au solicitat cu tupeu audierea acestora.

Hotărârea judecătorilor de a afla adevărul a făcut ca solicitarea de audiere a șefilor SRI Hunedoara și SIPI

Hunedoara să fie admisă. Aceștia, în ședință publică, au înfirmat categoric afirmațiile mincinoase ale lui Mureșan și ale lui Muntean.

Daniel Borhină, șeful SRI Hunedoara, a declarat: „În cauza «Binescu», inițiată de SRI Hunedoara, s-a luat legătura cu șeful DIICOT Hunedoara, procurorul Mircea Adrian, care a solicitat să se ia legătura cu DIICOT Alba, pentru a lucra cauza acolo. Acesta a precizat că nu poate lucra acea cauză întrucât sunt niște conexiuni cu Traian, aceasta fiind sintagma folosită de Mircea Adrian. Informații referitoare la relații personale dintre Traian Berbeceanu și soții Binescu au fost vehiculate în cadrul echipelor comune, venind însă de la DIICOT Alba și nu de la SRI. Toate ipotezele de lucru au fost verificate și puse la dispoziția DIICOT Alba numai în formă scrisă. Nu poate fi vorba despre informații neverificate, verbale”. Martorul Marius Filimon, șeful SIPI Hunedoara, a declarat că „nu cunoaște ce ofițeri au fost delegați de către DIICOT Alba în dosarul «Binescu» la începutul anchetei. Știe doar că a primit solicitări de la DIICOT Alba și SCCO Sibiu de a sprijini la redarea anumitor discuții telefonice înregistrate autorizat. SIPI Hunedoara a realizat transcriptul și a returnat materialele celor care au făcut solicitarea”.

Modalitățile în care Mureșan, Muntean și Cean au procedat în construirea stării de fapt mincinoase, în baza căreia au formulat împotriva mea noi acuzații, au fost chiar mai ticăloase decât cele folosite în dosarul „Cupețiu”.

Astfel, Ioan Mureșan și Alin Muntean și-au fundamentat acuzațiile pe declarații mincinoase ale unor persoane audiate (unele cu identitate protejată) și pe declarații denaturate printr-o interpretare eronată a afirmațiilor făcute de martori. Acestea au fost completate de „procesele-verbale de investigații” întocmite de Muntean cu rea-credință, conținând date false și neverificabile. În plus, probatoriul a fost completat cu extrase din listinguri ale unor convorbiri telefonice care, în realitate, nu dovedeau nimic și cu înregistrări ambientale

redate în forma unor procese-verbale, interpretate ulterior tendențios prin denaturarea conținutului acestora.

Așa cum a rezultat din cercetarea penală și, ulterior, din cercetarea judecătorească, toate aceste declarații au fost luate cu încălcarea dreptului meu la apărare, prin exercitarea de presiuni sau prin efectuarea unor promisiuni – este vorba de persoane cercetate în alte dosare ale DIICOT Alba (de exemplu, Cristian Litera, Adina Laza) –, prin audierea în condiții neprocedurale și consemnarea cu rea-credință a unor aspecte pe care martorii nu le-au declarat (de exemplu, Constantin Litera, Simina Lazăr, Adina Laza), prin audierea cu identitate protejată a procurorului Nicolaie Cean (cu identitatea atribuită Dumitru Iacobescu), a ofițerului Claudiu Mariș, polițist BCCO și ofițer delegat în dosarul „Litera-Simota” (cu identitatea atribuită Emil Constantinescu), a lui Aurel Rișcuța, prieten cu Nicolaie Cean (cu identitatea atribuită Ioan Popescu), și a Siminei Lazăr, fosta concubină a lui Cristian Litera (cu identitatea atribuită George Mihăiță), precum și prin audierea unor persoane care, anterior, au fost cercetate în dosare instrumentate de mine și prin interpretarea tendențioasă și denaturată a celor declarate de aceștia (Ioan Groza și Dorel Depcea).

Așadar, Mureșan și Muntean au încercat în primă fază să creeze probe mincinoase din care să rezulte că „soții Binescu au fost informați în mod constant de Traian Berbeceanu cu privire la înregistrarea dosarului, obiectul cauzei și activitățile desfășurate în cadrul acestuia”, fiind interesați să plaseze aceste pretinse deconspirări înainte de începerea urmăririi penale față de aceștia, respectiv înainte de „septembrie 2012”, când dosarul era în fază conspirată.

În susținerea aprecierilor mele anterioare, potrivit cărora Alin Muntean era departe de a fi inteligent ori bun profesionist, vine faptul că, fiind cercetat de DNA, a pus la dispoziția procurorului o înregistrare ambientală de care nu se știa, pe care o făcuse ilegal la mine în birou cu

oazia unor discuții profesionale purtate în prezența lui Mugurel Costachi, care, la data înregistrării, ocupa funcția de șef al Serviciului Economic din cadrul Brigăzii. Evident, Alin Muntean nu și-a dat seama că discuția putea fi localizată în timp prin simplul fapt că participase și Costachi. Acesta din urmă fusese numit în funcția de șef serviciu la începutul anului 2013, înregistrarea fiind ulterioară acestui moment.

Din conținutul acelei discuții reiese foarte clar că, la începutul lui 2013, nu știam de existența dosarului, nu cunoșteam unde a fost înregistrat și de unde a fost preluat, nu știam stadiul cercetărilor și nici cine desfășura activități în el. Mai mult, îi reproșam lui Muntean că, din dispoziția lui Mureșan, nu am fost informat despre existența dosarului și despre faptul că a fost ținut în standby, atrăgându-i atenția că ar putea să fie toți trași la răspundere.

Iată deci că Muntean a devoalat singur în fața anchetatorilor DNA faptul că el și Mureșan cunoșteau toate aceste aspecte, aveau și o înregistrare cu mine realizată ilegal, dar care confirma susținerile mele, și, cu toate acestea, au procedat la construirea unei stări de fapt mincinoase cu scopul de a mă inculpa, știind că sunt nevinovat.

Ca și în situația dosarului „Cupețiu”, și în privința acestui dosar, Mureșan, Muntean și Cean au încercat să mă acuze în mod nedrept exact de faptele ilegale pe care tocmai ei le comiteau.

Astfel, încă din luna mai 2013, când Cristian Litera era cercetat de DIICOT Alba în stare de arest preventiv, fiind audiat de procurorul Costel Chirilă, a declarat că „la începutul verii lui 2012, tatăl său s-a întâlnit cu Nicolaie Cean pentru a rezolva obținerea unei soluții favorabile într-o cauză * >

aflată pe rolul instanței. Cu acea ocazie, Nicolaie Cean i-ar fi spus tatălui său că Titus Binescu a dat declarație la DIICOT că ar fi fost depozitat de o dubă de

către Cristian Litera, că au fost interceptați și că nu crede că vor scăpa, întrucât se făcuseră verificări în portul Constanța cu privire la niște combustibil. După discuțiile dintre tatăl său și Nicolaie Cean, Cristian Litera a vorbit cu soții Binescu, cărora le-a spus că are pe cineva la DIICOT, numindu-l pe Nicolaie Cean și relatându-le cele aflate de tatăl său”.

Așadar, procurorul DIICOT Alba, Nicolaie Cean, încă din vara lui 2012, i-a spus tatălui lui Litera că Titus Binescu avea dosar, că ar fi fost vorba de niște combustibil și că îi erau ascultate telefoanele. La rândul său, Cristian Litera i-a comunicat lui Titus Binescu cele aflate de la tatăl său. Este evident că Mureșan, Muntean și Chirilă au cunoscut aceste lucruri încă din luna mai 2013, le-au trecut sub tăcere, au fabricat probe mincinoase împotriva mea, iar în octombrie 2013 m-au acuzat tocmai de aceste fapte.

Aceste aspecte sunt susținute și de declarațiile date de Titus Binescu la Structura Centrală a DIICOT și în fața ICCJ, arătând că, „în primăvara anului 2012, a fost la Cristian Litera acasă, ocazie cu care Litera i-a spus martorului că are dosar la DIICOT Alba, că știe acest lucru de la Cean și că se poate rezolva problema cu 5.000 de euro” Însă cel mai important de observat este faptul că însuși Alin Muntean a recunoscut în fața judecătorilor înaltei Curți că „în data de 30 mai 2013, Cristian Litera a dat detalii despre legături existente între tatăl său și domnul procuror Cean, despre existența unor posibile fapte de corupție ale domnului procuror Cean, precum și despre faptul că, în vara anului 2012, după o discuție pe care domnul Cean ar fi avut-o cu tatăl său, domnul Cean i-a transmis tatălui său să-i întrebe pe soții Binescu dacă știu de dosarul de la Alba”.

Cunoscând detaliile extrem de importante expuse mai sus, Mureșan și Muntean nu au anchetat acea pistă de deconspirare a activităților din dosarul „Binescu”, scopul lor fiind de a-mi imputa mie aceste fapte, pentru a mă

acuza ilegal. Mai mult, la acea dată, Mureșan și Muntean cunoșteau faptele ilegale comise de Nicolaie Cean și probate în dosarele „Ilisei”, „Cupețiu” și „Ciociu” în plus, cei doi știau că Nicolaie Cean fusese obligat să părăsească structura DIICOT în urma raportului întocmit de mine către conducerea Poliției Române.

Dar aceste lucruri nu i-au împiedicat să-l audieze pe procurorul Nicolaie Cean, cu identitate protejată, fiindu-i atribuit numele de Dumitru Iacobescu.

Această construcție diabolică a fost concepută și pusă în aplicare de Mureșan și de Cean, în prezența lui Muntean, ceea ce indică faptul că ei aveau interese comune, respectiv înlăturarea mea de la comanda Brigăzii și reducerea mea la tăcere cu orice preț, inclusiv acuzându-mă de fapte pe care nu le-am săvârșit.

Astfel, Nicolaie Cean, sub protecția identității atribuite, a făcut afirmații mincinoase la adresa mea, invocând în principal ceea ce făcuse chiar el, respectiv transmiterea de date din dosar către Titus Binescu prin intermediul lui Cristian Litera. Cu toate că Ioan Mureșan și Alin Muntean cunoșteau aceste aspecte la data audierii lui Nicolaie Cean, primul le-a consemnat, iar cel de-al doilea a asistat impasibil, deci, cel mai probabil, între cei trei a existat o înțelegere prealabilă cu privire la modul de audiere și la conținutul declarației respective.

Ticăloșia celor trei a mers mai departe, încercând prin falsificări de probe, prin denaturarea adevărului, prin vicierea conținutului unor declarații și prin utilizarea unor date cu conținut mincinos și neverificabil, furnizate prin „procesele-verbale de investigații” întocmite de Muntean, să creeze aparența unor relații nepotrivite între mine și soții Binescu, care să justifice starea de fapt mincinoasă reținută în propunerea de arestare formulată împotriva mea, potrivit căreia: „Soții Binescu, așa cum există probe (declarațiile martorilor cu identitate protejată și ale lui

Constantin Litera) în cauză, au sponsorizat indirect, prin Traian Berbeceanu, cu calculatoare și alte bunuri sau servicii, BCCO Alba și Inspectoratul Școlar Hunedoara, au asigurat gratis cazarea la motelul din Simeria Veche, ce le aparținea, a polițiștilor care veneau din țară la acțiuni sau a celor de la BCCO Alba, precum și multe petreceri, toate prin relația cu Traian Berbeceanu. Legătura dintre soții Binescu și Traian Berbeceanu a fost confirmată și de Victor Man (decedat în prezent) în discuțiile purtate cu Alin Muntean”.

Se poate observa că Ioan Mureșan și-a argumentat acuzațiile ticăloase exact pe aspecte mincinoase consemnate în declarațiile martorilor audiați cu identitate protejată Nicolaie Cean, Aurel Rișcuța și Simina Lazăr (concubina lui Cristian Litera), pe declarația martorului Constantin Litera (tatăl lui Cristian Litera) și pe procesele-verbale de investigații întocmite de Alin Muntean. La toate acestea voi face referire în cele ce urmează.

Este clar faptul că atunci când Mureșan a invocat în mod mincinos că „soții Binescu au asigurat gratis cazarea la motelul din Simeria Veche, care le aparținea, a polițiștilor care veneau din țară la acțiuni sau a celor de la BCCO Alba”, a făcut referire la aspectele descrise de mine în cadrul „Operațiunii Casablanca”. În acel capitol, vă spuneam că la acțiunea respectivă au participat Alin Muntean și Claudiu Mariș, zis Președintele, atrăgându-vă atenția cu privire la importanța prezenței celor doi.

Mureșan a aflat despre faptul că ne cazaserăm la acea locație de la Alin Muntean și de la Claudiu Mariș, mistificând adevărul cu privire la plata serviciilor.

Este evident că, anterior formulării acestor acuzații false, Ioan Mureșan, prin prisma poziției avute și funcției deținute, ar fi putut să audieze polițiștii participanți la acea acțiune în vederea stabilirii adevărului. A preferat însă să formuleze acuzații false, susținute doar de declarațiile luate cu identitate protejată de la colegul său Nicolaie Cean și de la prietenul acestuia din urmă, Aurel

Rișcuța.

De altfel, fiind audiați în faza de urmărire penală și în cursul cercetării judecătorești, polițiștii Cami, Maurice, Alex, Mărgică și Cristi au înfirmat această teză mincinoasă.

Astfel, Maurice a arătat în fața judecătorilor înaltei Curți că „din câte știe, doar la o acțiune pe trafic de migranți s-a înnoptat la acea locație. Știe că s-au închiriat două camere, iar polițiștii stăteau 5 – 6 într-o cameră. Deși era spațiu pentru toți, s-a preferat să se stea astfel din motive financiare. În general banii erau plătiți în urma contribuției tuturor, dar

Berbeceanu avea contribuția cea mai mare, pentru că avea salariul cel mai mare. Nu îl cunoaște pe Binescu și niciodată nu l-a văzut la acea locație atunci când acolo se organizau acțiuni”, iar Cami a declarat că „a existat o acțiune pe trafic de migranți ce a durat circa o săptămână, iar două nopți am stat cazați într-un apartament din acel motel, iar cazarea a fost achitată de domnul Berbeceanu, cu bani personali. Am fost circa opt lucrători de poliție prezenți la acea acțiune. Nu știu dacă aceste sume au fost decontate ulterior de domnul Berbeceanu. Nu cunosc care a fost prețul unei camere pe noapte. În acea acțiune am fost cazați la Oțelul Roșu și la Arad, în funcție de evoluția activității noastre”.

Și susținerea potrivit căreia „soții Binescu, așa cum există probe (declarații de martori) în cauză, au sponsorizat indirect, prin Traian Berbeceanu, cu calculatoare și alte bunuri sau servicii, BCCO Alba și Inspectoratul Școlar Hunedoara” este una mincinoasă.

Astfel, din actele existente la dosar rezultă că în anul 2008 a fost încheiat un contract de sponsorizare între firma lui Titus Binescu și IPJ Alba. La dosar există și raportul justificativ întocmit de Serviciul de Comunicații și informatică al IPJ Alba, rezultând și faptul că firma care a efectuat sponsorizarea a făcut obiectul verificărilor SIPI Alba Iulia. Așadar, totul era perfect legal, iar instituția sponsorizată a fost IPJ Alba, și nu Brigada.

Încrâncenarea cu care Ioan Mureșan și Alin Muntean y au acționat împotriva mea i-a determinat să-mi denigreze și soția. Gabriela Berbeceanu este inspector școlar în cadrul ISJ⁸ Hunedoara și a avut mari neplăceri, atât la locul de muncă, cât și în mediul social, atunci când, imediat după reținerea mea, Mureșan a comunicat în mod josnic către mass-media locală și centrală starea de fapt falsă reținută în propunerea de arestare, potrivit căreia „soții Binescu, așa cum există probe, au sponsorizat indirect, prin Traian Berbeceanu, cu calculatoare și alte bunuri sau servicii, Inspectoratul Școlar Hunedoara”.

De altfel, la dosarul cauzei se află depusă adresa Inspectoratului Școlar Județean Hunedoara prin care se precizează categoric că instituția respectivă nu a beneficiat de sponsorizări de la vreo firmă administrată ori deținută de soții Binescu.

Mureșan și-a argumentat susținerile mincinoase în baza unor declarații luate în condiții suspecte unor persoane interesate în cauză.

Astfel, cu doar trei zile înainte de reținerea mea, Ioan Mureșan l-a audiat în calitate de martor pe Constantin Litera (tatăl lui Cristian Litera și prieten al inculpatului Nicolaie Cean), ocazie cu care s-a consemnat că „soții Binescu au închiriat restaurantul unui client de-al meu, căruia îi duceam prăjituri și produse de patiserie pentru vânzare. Tot în acea perioadă, și legat de acea împrejurare, am auzit în sensul că, uite, Binescu nu are bani pentru societatea care este în insolvență, dar a sponsorizat cu calculatoare Inspectoratul Școlar, respectiv pe soția lui Berbeceanu”.

Ulterior, în fața judecătorilor înaltei Curți, Constantin Litera a făcut precizări cu privire la modalitatea și împrejurările în care a fost audiat de către Ioan Mureșan, arătând că „a fost chemat telefonic de Alin Muntean, la solicitarea lui Ioan Mureșan. Ioan Mureșan i-a cerut să dea o declarație

8 Inspectorat Școlar Județean.

), despre Traian Berbeceanu. L-a întrebat în mod expres ce știe despre activitatea lui Berbeceanu și dacă fiul său, Cristian Litera, ar avea vreo legătură cu acesta. (...) La acea vreme, fiul martorului era implicat într-o anchetă a DIICOT Alba, fiind arestat preventiv. I s-a precizat că acea declarație îl ajuta pe fiul său. (...) Martorul Constantin Litera i-a răspuns lui Mureșan că nu cunoaște nimic acuzativ la adresa lui

Berbeceanu, pentru ca întrebările în sensul acela erau - dacă cunoaște ceva acuzativ la adresa lui Berbeceanu. Martorul a relatat că, întâmplător, alimentând odată la o benzinărie de lângă Simeria, cunoscând-o pe femeia care era de serviciu la pompe, a întrebat-o ce mai face, cum îi mai merge, iar aceasta i-a răspuns că nu este plătită la timp, patronul nu are bani să plătească, dar are bani să sponsorizeze activități ale ISJ, unde ar fi lucrat soția lui Berbeceanu. (...) În cadrul discuției avute atunci cu Ioan Mureșan, martorul nu a știut inițial că i se va lua o declarație, a aflat abia la sfârșit. Nu poate afirma că s-au făcut presiuni asupra sa, însă i se sugerau răspunsuri la care martorul nu a fost de acord să achieseze”.

Evident, asupra lui Constantin Litera au fost exercitate presiuni cu ocazia audierii, pentru că i s-a cerut să spună ceva acuzativ despre mine, spunându-i-se că acea declarație l-ar ajuta pe fiul său, care era arestat într-un dosar al lui Mureșan, fiindu-i sugerate răspunsuri, așa cum a declarat în ședință publică. În plus, Mureșan avea obligația legală să o identifice și să o audieze pe acea femeie de la pompe, pe lângă datoria de a face minime verificări la ISJ Hunedoara. Faptul că nu a acționat așa cum îi cerea funcția de procuror, preferând să construiască împotriva mea acuzații mincinoase și să lanseze în presă minciuni care să ne afecteze reputațiile profesionale, mie și soției, indică în mod categoric premeditarea cu care a acționat.

Și, da, ați ghicit: Mureșan nu i-a pus lui Constantin

Litera nicio întrebare referitoare la aspectele rezultate din audierea fiului său, potrivit căroră Cean ar fi deconspirat din dosarul în care era cercetat Titus Binescu faptul că „au fost interceptați și că nu crede că vor scăpa, întrucât se făcuseră verificări în portul Constanța cu privire la niște combustibil”.

Pe Aurel Rișcuța l-am descris deja în capitolul dedicat „personajelor principale” Aurel Rișcuța este prieten din copilărie cu Nicolaie Cean, fiind foarte apropiați. Anterior audierii sale, a avut unele discuții cu Cean, care l-a întrebat „ce știe despre relațiile dintre Traian Berbeceanu și Titus Binescu” Cu acea ocazie, Nicolaie Cean i-a relatat „că Traian Berbeceanu furniza informații din dosare către Binescu și Cupețiu, afirmând că toate reclamațiile la adresa lui Cean se trag de la Berbeceanu” (aspecte din declarația lui Rișcuța, DNA).

Se poate observa că Nicolaie Cean a procedat în cazul lui Aurel Rișcuța exact ca în cazul lui Dan Balint, respectiv, anterior audierii acestora, sub pretextul că „toate reclamațiile i se trag de la Traian Berbeceanu”, le-a sugerat ambilor că „Traian Berbeceanu furniza informații către Binescu și Cupețiu”.

Ulterior, Aurel Rișcuța a fost contactat de Ioan Mureșan, însă nu a dorit să se prezinte. În final, a cedat insistențelor lui Nicolaie Cean. Este evident că Mureșan știa de la Cean că Rișcuța este disponibil pentru a fi audiat în cauză și că este o persoană de încredere.

Din interceptările, realizate de DNA, ale convorbirilor telefonice purtate de Nicolaie Cean reies diligențele pentru a-l determina pe Aurel Rișcuța să dea declarații. De asemenea, se observă că Ioan Mureșan i-a asigurat conspirativitatea prezenței la DIICOT prin acceptarea primirii directe în biroul său, fără efectuarea procedurii de control de securitate și fără identificare la punctul de control al accesului.

Cu câteva zile înainte de arestarea mea nelegală, Ioan Mureșan și Nicolaie Cean au avut o discuție în cadrul

căreia Cean îi transmite lui Mureșan: „Acuma umblam să-l caut pe ăstălalt! Mă sună omul de la Deva. Numa acuma poate pleca! Dacă este urgent, vine azi, dacă nu!...”, iar Mureșan îi răspunde: „Nu mai amâna, urgent, să plece acuma că-s aicea și stau cât trăbă!”; „Nu mai amâna, că cine știe ce se întâmplă, și îi urgență, chiar îi urgență!” Nicolaie Cean confirmă că Aurel Rișcuța pleacă spre Alba: „Gata, o fugit, pleacă, așteaptă că vine! I-am spus: Intră pe poartă! Spune că-i așteptat la tine, nu-l mai legitimează, nu mai nimic!”, iar Mureșan îi răspunde: „Perfect! Am lăsat vorbă!”

Ca urmare a întâlnirii intermediare de Cean, dintre Mureșan și Aurel Riscuta, acesta din urmă a fost audiat cu identitate protejată, fiindu-i atribuit numele de Ioan Popescu.

Principalele afirmații acuzatoare consemnate la adresa mea au fost acelea că „Binescu ar fi suportat costurile botezului fiului lui Traian Berbeceanu”, că „Traian Berbeceanu și colegii săi nu plăteau cazarea la motelul lui Binescu” și că „Binescu ar fi susținut, în toamna anului 2011, că știe de la Berbeceanu că are un dosar la DIICOT Alba și că îi sunt interceptate telefoanele”.

Fiind ulterior audiat la DNA, Aurel Rișcuța a declarat că a fost audiat cu identitate protejată de Mureșan la solicitarea lui Cean și că ar fi semnat declarația fără să citească cele consemnate de Mureșan. A precizat că a declarat în fața lui Mureșan că „polițiștii se cazau la motelul lui Binescu”, și nu cum s-a consemnat, respectiv că „nu se plătea cazarea”, susținând că nu putea să declare așa ceva, întrucât nici nu știa acest lucru. A precizat că a declarat în fața lui Mureșan că, „prin anul 2012, Binescu i-a spus că are dosar la DIICOT Alba și crede că îi sunt interceptate telefoanele”, și nu așa cum s-a consemnat, cum că „Binescu știa că-i sunt interceptate telefoanele”.

Ulterior, Rișcuța a fost audiat cu identitate reală la Structura Centrală a DIICOT, arătând că el „cunoaște că lucrători ai poliției judiciare au fost cazați la acest motel.

Nu cunoaște dacă pentru aceste servicii s-au plătit sumele aferente de către Traian Berbeceanu. Probabil din eroare, în declarația dată cu identitate protejată, s-a consemnat că ar fi știut sigur că aceste sume nu ar fi fost plătite niciodată”, declarând și că „într-o discuție particulară cu Titus Binescu, în toamna anului 2012, acesta era îngrijorat că are un dosar la DIICOT Alba și crede că îi sunt ascultate telefoanele”, și că „în declarația dată cu identitate protejată, au fost inserate anumite aspecte concrete pe care nu și le explică și crede că din eroare”.

Audiat în fața judecătorilor Înaltei Curți, a declarat că „fiind întrebat de către Ioan Mureșan despre relația dintre Binescu și Berbeceanu, ar fi arătat că știa că Berbeceanu se cunoștea cu Binescu și că s-au mai cazat colegi ai săi la motelul lui Binescu, probabil pentru că acea locație era mai ieftină. (...) Într-o discuție cu Titus Binescu, acesta i-ar fi relatat că îi este teamă că va fi arestat, întrucât are probleme penale la DIICOT Alba. Rișcuța i-ar fi sugerat să meargă acolo să își rezolve problema. Este posibil să-i fi indicat să ia legătura cu Nicolaie Cean, în contextul acestor discuții. (...) A spus că Binescu bănuia că îi sunt interceptate telefoanele și nu că știa acest lucru. Niciodată Binescu nu i-a spus motivul pentru care credea că i se interceptează telefoanele și nici de la cine ar fi aflat aceste lucruri”.

Deși Aurel Rișcuța nu și-a menținut declarațiile mincinoase făcute cu identitate protejată, spunând că le-a semnat fără să le citească și că nu corespund realității și celor declarate de el, sunt convins că el știa faptul că declarația sa a fost structurată exact pe aspectele precizate de Mureșan și de Muntean în acuzarea mea nedreaptă și că declarațiile lui, date sub protecția unui nume fals, erau identice cu cele ale lui Nicolaie Cean, consemnate cu doar zece zile înainte.

În urma publicității create în jurul „cazului Berbeceanu”, după reținerea și arestarea mea, cei de la DNA au interceptat o convorbire telefonică între Aurel

Rișcuța și Nicolaie Cean, în cadrul căreia Rișcuța își exprima îngrijorarea de „a nu păți ceva din cauza declarației date” și i-a cerut lui Cean „să vorbească” în acest sens cu Ioan Mureșan.

Mai mult, cu ocazia numeroaselor audieri, Titus Binescu și Ramona Binescu, atât în faza de urmărire penală (la Structura Centrală a DIICOT și la DNA), cât și în faza de cercetare judecătorească, au făcut referire la presiunile fantastice exercitate asupra lor cu ocazia reținerii, dar și anterior, de către Mureșan și Muntean în mod direct, dar și prin intermediul lui Cean și al lui Rișcuța, cu scopul obținerii unor declarații incriminatoare la adresa mea.

Despre presiunile făcute de Nicolaie Cean prin intermediul lui Aurel Rișcuța asupra soților Binescu, anterior reținerii acestora, Ramona Binescu a declarat în fața judecătorilor ICCJ că „înainte cu o zi de reținere, Aurel Rișcuța a sunat-o de nenumărate ori, spunându-i că trebuie obligatoriu să se întâlnească, că nu poate să-i spună motivul prin telefon. I-a răspuns că este imposibil, pentru că este la Timișoara și și-a internat tatăl în spital cu probleme medicale grave. Rișcuța a insistat, spunând că merge el la Timișoara. Martora i-a sugerat să îl contacteze pe soțul său, Titus Binescu, dacă este atât de urgent. Inițial, a crezut că este vorba despre niște bilete la ordin, pe care Rișcuța dorea să le amâne la plată. Însă, când a văzut insistențele și disperarea lui Rișcuța, a înțeles că este vorba despre altceva și i-a cerut soțului său să se întâlnească cu Rișcuța. Ulterior, a aflat de la Titus Binescu că Rișcuța i-a spus să meargă la Alba, la Mureșan, și să declare împotriva lui Berbeceanu, altfel o să fie arestați și el, și soția, întrucât Rișcuța a fost nemulțumit de atitudinea lui Titus Binescu, a continuat cu insistențele telefonice pentru a se întâlni cu martora. Chiar și în dimineața reținerii a sunat-o de mai multe ori, iar martora i-a răspuns prin mesaj că era în drum spre Alba și nu putea vorbi. Rișcuța a replicat scriindu-i că tocmai despre aia era

vorba. Aceste mesaje se află pe telefonul martorei și în prezent”.

Toate acestea sunt confirmate și de declarația lui Titus Binescu, audiat în aceeași ședință publică, relatând că „îl cunoaște pe Aurel Rișcuța din anul 2000, au fost amici. Acesta a fost adjunctul IPJ Hunedoara. Cu cinci zile înainte de arestare, la ora trei după-amiază a fost chemat la Rișcuța la birou, situat pe șoseaua de centură a Devei. Rișcuța și-a lăsat telefoanele în birou, a spus martorului să îl însoțească afară, să își ducă telefoanele în mașină, pentru că trebuie să discute în curte. Era ziua de vineri, 18 octombrie 2013, și afară ploua. Rișcuța i-a spus că a vorbit cu Cean și i-a spus că dacă nu merge și nu spune ce trebuie despre Berbeceanu, îl vor ridica! Titus Binescu a replicat spunând că nu are ce să zică despre Berbeceanu, pentru că acesta nu i-a făcut nici rău, nici bine, că nu a avut nicio tangență cu acesta. Rișcuța a fost foarte dezamăgit și a încercat încă o dată să îi explice ce consecințe vor fi. Rișcuța nu i-a spus ce anume să declare despre Berbeceanu, era o solicitare generală de a declara ceva compromițător”.

Aceste forme de presiune ale lui Nicolaie Cean asupra soților Binescu, prin intermediul lui Aurel Rișcuța, au continuat și după reținerea și arestarea noastră. Astfel, la câteva zile după arestare, Ramona Binescu a primit vizita fiului său și a cumnatei Marinela Drămnesc, ocazie cu care aceasta din urmă i-a zis că a fost căutată de Aurel Rișcuța, care i-a spus să-i transmită „să îl caute pe Mureșan și să-i spună de Traian, dacă vrea să scape de arest”.

Referitor la acest aspect, Aurel Rișcuța a declarat la DNA că „este posibil ca, în urma unei discuții avute cu Nicolaie Cean, să le fi spus soților Binescu să meargă să dea declarații despre Berbeceanu la procurorul Ioan Mureșan, întrucât astfel le va fi bine” Mai mult, a recunoscut că „același mesaj l-a transmis și Marinelei Drămnesc din partea lui Nicolaie Cean, fiind posibil să fi

spus atunci că nu soții Binescu ar reprezenta obiectivul anchetei”.

Înțelegerea dintre Aurel Rișcuța și Nicolaie Cean, referitoare la ce ar trebui să declare despre întâlnirile și discuțiile purtate cu soții Binescu în ipoteza că vor fi vreodată întrebați, rezultă dincolo de orice dubiu din discuția telefonică avută de cei doi și interceptată de DNA, după arestarea mea și a soților Binescu și după apariția în presă a declarațiilor lui Titus Binescu, referitoare la presiunile la care au fost supuși.

Cean: Da?

Rișcuța: No, mă. Fusei la Chișcădaga că a trebuit să-mi rezolv cu lucrările pe luna asta și mă dusei la directorul, la Bobora, să semnăm procesul-verbal.

Cean: Da.

Rișcuța: Și mă sună el, că el se uita și citea acolo, zice că: Aurel Rișcuța, fost șef al IPJ-ului, 1-0... dădea declarația lui ăsta, că Titi Binescu o declarat în instanță că l-am sunat eu pe 18, și că... i-am zis eu să declare împotriva lui Berbeceanu, că așa mi-ai zis tu mie.

Cean: Incredibil.

Rișcuța: Și, într-adevăr, eu am discutat cu el pe 18, dar am discutat, în ce sens? Că nevastă-sa avea de reglat niște lucruri cu mine, mi-o băgat un bilet la plată fără să mă anunțe, da' eu nu mai aveam datoria care o aveam la ea, și el atunci o zis că are probleme cu dosarul, că nu știu ce, că dracu' să-l ducă! Poate l-or întrebat ăia pe acolo!

Cean: Da.

Rișcuța: Și i-am zis: Băi, tre' să spui adevărul, dacă spui adevărul îs circumstanțe atenuante, apoi eu ce pot să-i spun? Eu știu că-i vorba de Berbeceanu sau de altcineva?

Cean: Dar eu discut așa ceva cu tine vreodată?... Ferească-mă Dumnezeu!

Rișcuța: Vezi-ți de treabă!

Cean: Trăsnească-i Dumnezeu de nebuni! Mă, îs în stare să-mi pună în cârcă orice!

Rișcuța: Da.

Cean: Adică, ce să discut eu cu tine de Binescu?... Dar ce, m-o interesat pe mine Binescu? Când am discutat eu cu tine de Binescu? Doamne, nu i-ar...

Rișcuța: Nu îi vorba de discutat, îi vorba că nu s-o discutat nimic și ăștia acum, ei caută orice soluție să...

Cean: Nu i-ar răbda pământul să-i rabde acum iarăși!

Rișcuța: Cum?

Cean: Ce să-i rabde pământul, măi, Aurele? Că-s un criminal și la Deva și aici, în Alba, zici că eu am omorât pe... nu știu cine, mă! Pe cuvântul meu de onoare, dacă am văzut așa ceva, zici că îs criminalul criminalilor!

Rișcuța: Da.

Cean: Pe cuvântul meu dacă nu! Așa ceva nu s-o întâmplat în lumea asta...

Rișcuța: Da. Că s-or făcut presiuni! Dă-l în pizda măsii!

Dar mie ce poate să-mi facă pe tema asta?

Cean: Du-te, mă, de aici și vezi-ți de treabă! Ce să-ți facă?

Ce să-ți facă?

Rișcuța: Îți declară un nenorocit că nu știu ce!

Cean: Ce să-ți facă? Dar au ce să zică? Eu pot să spun: Domnule, dar nu te-am... ce să discut eu cu tine, domnule? Ce să discut eu cu tine?

Rișcuța: Da. (...) Bine, vezi dacă poți vorbi cu Neluțu să nu avem necazuri din cauza asta!

Cean: Dar ce necazuri să am, măi, Aurele? Dar ce, am vorbit eu cu tine?

Rișcuța: Adică eu, nu tu, eu! Că tu, nu ai cum!

Cean: (...) Îți pune ție în gură treburile astea, dar ai vorbit tu cu el? Păi, dar, ce: Domnule, am povestit afaceri cu el! Dar cine i-a sugerat să facă așa ceva sau cine i-o spus?

Să deie în gât pe un știu cine? Ducă-se dracu' să se ducă! Dă-le pace, treaba lor!

Rișcuța: Da, bine, hai că mai vorbim.

Cean: Bine, ce-au.

Este evidentă îngrijorarea celor doi cu privire la apariția în presă a declarațiilor făcute de Titus Binescu și sunt clare actele preparatorii făcute în vederea unei eventuale audieri a lui Aurel Rișcuța. Rezultă în mod categoric că Nicolaie

Cean a fost implicat în actele de presiune exercitate de Aurel Rișcuța asupra lui Titus Binescu și că s-au înțeles să spună că niciodată nu au purtat discuții referitoare la Binescu și la Berbeceanu.

Având în vedere că, la acea dată, atât Aurel Rișcuța, cât și Nicolaie Cean fuseseră audiați de Ioan Mureșan în prezența lui Alin Muntean cu protejarea identității acestora, cei patru erau singurii care cunoșteau aspectele mincinoase consemnate în această modalitate. Astfel, în ipoteza audierii lui Aurel Rișcuța cu identitate reală, riscul deconspirării aspectelor mincinoase declarate de Cean și de Rișcuța cu protejarea identității era inexistent, indiferent dacă acea audiere ar fi fost făcută de Ioan Mureșan ori de un alt procuror.

Cu scopul inducerii în eroare a judecătorilor care urmau să judece măsurile preventive în dosar, bazându-se pe faptul că aceștia nu ar fi avut timpul fizic necesar studierii în amănunt a actelor procesuale aflate în dosarul extrem de voluminos și de stufos (conținea vreo douăzeci de volume), Ioan Mureșan a mințit grosolan în începerea de urmărire penală și în propunerea de arestare preventivă făcute împotriva mea, precizând: „Soții Binescu au fost informați în mod constant de Berbeceanu Traian cu privire la înregistrarea dosarului, obiectul cauzei și activitățile desfășurate în cadrul acestuia, aspect confirmat de martorii Litera Constantin, Vlăiconi Cristian și, indirect, de alți martori care cunosc relațiile foarte apropiate dintre Berbeceanu Traian, Moș Ovidiu, Doda Gabriel și soții Binescu, respectiv martorii Groza Ioan Petru, Vasiu Teodor, Depcea Dorel și George Mihăiță (identitate protejată). Soții Binescu au fost, de asemenea, atenționați cu privire la

folosirea telefoanelor mobile care erau interceptate. Binescu Titus și Anișoara se lăudau cu o astfel de atitudine din partea lui Berbeceanu Traian”.

În realitate, niciunde în declarațiile martorilor Constantin Litera și Cristian Vlăiconi nu se face referire la astfel de >

aspecte, cele declarate de primul dintre aceștia fiind detaliate anterior. Mai mult, în cadrul audierii făcute chiar de Ioan Mureșan, Constantin Litera a declarat că „nu știe care erau relațiile dintre Binescu și Berbeceanu”.

Nici Cristian Vlăiconi nu a făcut astfel de afirmații mincinoase. În plus, la dosar se află o înregistrare ambientală a unei discuții ce avusese loc între Mureșan și Vlăiconi, cu doar o săptămână înaintea reținerii și arestării mele. Din conținutul acesteia reiese că Vlăiconi îi spunea lui Ioan Mureșan în mod explicit că, „aflându-se în Libia, a discutat pe messenger cu Titus Binescu în toamna anului 2012, ocazie cu care acesta din urmă i-a zis că are dosar la DIICOT Alba, fără să-i spună de unde știa de acest dosar. I-a mai spus lui Mureșan că nu știa dacă Binescu fusese sau nu chemat la audieri, atunci când discutase cu el”. Se poate observa cu ușurință cum Mureșan încearcă fără succes să îl determine pe Vlăiconi să afirme că discuția cu Binescu ar fi avut loc în anul 2011, întrucât adevăratul moment al discuției nu se potrivea cu planul său. Astfel, faptul că Titus Binescu i-a spus lui Vlăiconi despre existența dosarului în toamna anului 2012 nu avea vreo conotație infracțională, deoarece chiar în luna septembrie 2012 soții Binescu fuseseră citați la Alba, fiindu-le aduse la cunoștință învinuirile din dosar.

Este neadevărată și susținerea potrivit căreia „martorii cunosc relațiile foarte apropiate dintre Traian Berbeceanu și soții Binescu”, întrucât, în declarația dată în fața lui Mureșan, numitul Dorel Depcea a declarat că „nu știe dacă există relații între Traian Berbeceanu și soții Binescu”, iar Teodor Vasiu, audiat de același Mureșan, a declarat că „Traian Berbeceanu și soții Binescu se cunosc,

însă nu i-a văzut niciodată discutând, nu știe ce relații ar exista între aceștia. A aflat că se cunosc când și-a sărbătorit ziua de naștere, unde printre mulți alți invitați, au fost invitate și familiile Berbeceanu și Binescu”.

Deoarece Mureșan, Muntean și Cean nu reușeau să găsească nimic compromițător în relațiile dintre mine și soții Binescu, dorind să își susțină suplimentar cu alte probe truate starea de fapt mincinoasă, au apelat la alte două audieri de persoane cu identitate protejată, fiind astfel introduse în planul lor Adina Laza și Simina Lazăr.

Martora Simina Lazăr era fosta concubină a lui Cristian Litera. Prin intermediul ofițerului Mircea Pitulescu din **y** cadrul IPJ Hunedoara, aceasta a fost citată la DIICOT Alba, cu recomandarea de a-l căuta pe Alin Muntean.

Acesta din urmă a preluat-o pe Simina Lazăr și a condus-o la biroul său, după care l-a scos din arestul IPJ Alba pe Cristian Litera. I-a lăsat pe cei doi singuri, nesupravegheați, pe holul inspectoratului circa zece minute, deși Litera se afla în stare de arest preventiv într-un dosar instrumentat tocmai de Mureșan și de Muntean, fiind cercetat pentru infracțiuni extrem de grave, comise cu mare violență.

Cu acea ocazie, Cristian Litera i-a cerut Siminei „să îl ajute”, în sensul de a le „confirma anchetatorilor cele declarate de el referitoare la Traian Berbeceanu”, spunându-i că, în acest fel, i se va reduce pedeapsa la jumătate. Simina Lazăr nu știa ce anume trebuia să spună, necunoscând niciunul dintre aspectele invocate de Litera. De altfel, aceasta a declarat la DNA că „nu l-a văzut pe Cristian Litera vreodată cu Traian Berbeceanu și nici nu știa care era relația dintre cei doi”.

Este evident că Alin Muntean a facilitat ilegal întâlnirea dintre cei doi în lipsa altor persoane, fără ca măcar să fie minim supravegheați, cu scopul de a-i permite lui Cristian Litera să o determine pe Simina Lazăr să dea o declarație mincinoasă care „să îl ajute” și, totodată, să-i sugereze acesteia ce anume ar trebui să declare.

Discuția dintre Cristian Litera și Simina Lazăr a continuat ulterior în prezența lui Alin Muntean, ocazie cu care

Litera i-a prezentat martorei mai multe situații pe care aceasta spunea că „nu și le amintește sau nu le cunoaște”.

Cu toate acestea, Simina a fost condusă de Alin Muntean la sediul DIICOT în biroul procurorului Ioan Mureșan. Simina Lazăr i-a spus și lui că nu își amintește nimic din cele invocate de Cristian Litera, însă Mureșan i-a spus să stea liniștită, că va fi audiată cu identitate protejată, cerându-i în acest sens să își aleagă un nume de bărbat. A fost audiată cu numele de George Mihăiță.

Important de menționat este faptul că Simina nu a solicitat această măsură de protejare a identității, declarând cu ocazia audierii la DNA că „nu a făcut afirmațiile consemnate de Mureșan potrivit cărora i-ar fi teamă să dea declarații, nici că persoanele cercetate au legături cu mediul interlop și nici că Berbeceanu ar fi un om răzbunător și temut. Nu a solicitat protejarea identității. Niciodată nu i-a fost teamă de Berbeceanu și nici nu îi este teamă”.

Declarația luată cu identitate protejată a fost consemnată de Ioan Mureșan în prezența lui Alin Muntean, fiind înserate pasaje nerelate de martoră. Simina Lazăr a semnat declarația fără a o citi: „Nu am citit declarația, ci doar am semnat-o. Mureșan mi-a arătat doar cu degetul, unde să semnez” (declarație făcută la DNA).

Declarația a vizat în principal dosarul „Litera-Simota” la care mă voi referi ulterior, însă privitor la relația Binescu-Berbeceanu, în declarația luată cu protejarea identității s-a consemnat: „Am aflat direct, prin propriile simțuri, sau din ceea ce povesteau persoanele din anturaj despre faptul că o persoană Titi, care are o stație de carburanți și un motel în Simeria Veche, era prieten cu Traian Berbeceanu, acesta umblând în perioada 2005, dar și ulterior, din câte îmi amintesc, cu un prieten numit

Mateo și un alt polițist cu cearcăne, mai gras, cu burtă, cu părul peste cap, înalt și de aproximativ patruzeci de ani, al cărui nume nu îl știu.

În anturajul acestora era o persoană numită Vlăiconi, zis Crăcea, care se ocupa cu o firmă de marmură situată lângă stația de carburanți din Simeria a lui Binescu”.

Fiind audiată la DNA, Simina Lazăr a arătat: „Nu am făcut astfel de afirmații și nici acum nu știu despre astfel de relații. Aceste nume le-am auzit pronunțate de Cristian Litera, fără a cunoaște relațiile dintre ei sau ale acestora cu Litera. Îmi amintesc că procurorul Mureșan m-a întrebat de Vlăiconi și i-am spus că am auzit numele, dar nu îl cunosc. Mureșan m-a întrebat de Crăcea despre care am afirmat că îl cunosc de la Litera, fără a-l cunoaște personal, văzându-l de mai multe ori împreună cu Cristian Litera. De la Litera cunosc că se ocupa cu afaceri cu marmură”.

Este evident că Ioan Mureșan, prin consemnarea unor aspecte mincinoase pe care martora nu le-a declarat în realitate și nici nu le cunoștea, a urmărit să-și întărească propria teză falsă, potrivit căreia exista o legătură Berbeceanu-Biriescu-Vlăiconi.

Începând cu luna septembrie 2013, Mureșan, Muntean și Cean au efectuat demersuri susținute pentru convingerea Adinei Laza, fosta avocată a soților Binescu, să dea declarații incriminatoare la adresa mea.

Ca și în cazul martorului Aurel Rișcuța (prieten din copilărie cu Nicolaie Cean), prin încercarea de cooptare în plan a Adinei Laza, Cean a urmărit găsirea unei persoane de încredere, care, în baza unor relații de prietenie vechi, să accepte să facă declarații neadevărate sub protecția anonimatului și să nu deoaleze vreodată toate aceste manopere infracționale.

Astfel, Ioan Mureșan și Nicolaie Cean au desfășurat o adevărată campanie de convingere a martorei prin exercitarea unor presiuni deosebite, constând în telefoane repetate, întâlniri și chiar vizite la domiciliu. De altfel,

Adina Laza a arătat în fața instanței: „Cean a sunat cu o frecvență ridicată și constantă. (...) Cean a continuat să sune în toate acele zile, astfel că a acceptat să se întâlnească cu acesta, în parcare din spatele Casei de Cultură din Deva. Cu acea ocazie, martora l-a rugat pe Nicolaie Cean să înțeleagă că nu are ce să spună, nu știe niciun fel de detalii despre această poveste. (...) Nicolaie Cean a rugat-o insistent să meargă să discute cu Ioan Mureșan, chiar dacă nu vrea să dea declarație. Adina Laza se simțea deja umilită și tracasată, motiv pentru care i-a spus lui Nicolaie Cean că se va întâlni cu Ioan Mureșan, însă nu în sediul DIICOT, pentru că aprecia că nu are ce să caute acolo. (...) Nicolaie Cean a mai sunat-o pe martoră și a rugat-o să meargă încă o dată la Alba, la sediul Parchetului, pentru a sta de vorbă cu Ioan Mureșan și pentru a da o declarație. Martora a refuzat și nu a mai răspuns la telefon, a invocat diverse pretexte. (...) În biroul lui Ioan Mureșan, simțindu-se umilită și tracasată, fiind supărată, a avut o reacție nervoasă și a început să plângă, spunându-i lui Ioan Mureșan că nu are ce să declare, că nu înțelege de ce procedează în acel fel față de ea. (...) Ioan Mureșan nu a cedat nici în fața insistențelor, nici în fața căderii nervoase a martorei, spunându-i că trebuie să dea declarație. Martora l-a rugat să o amâne câteva zile, timp în care să se gândească, neavând altă ieșire din acea situație. Când a vrut să părăsească biroul, Ioan Mureșan a rugat-o să iasă pe ușa din spate, care comunica cu Curtea de Apel. Martora a încercat să iasă pe acolo, însă s-a poticnit undeva pe scări, fiind într-o stare generală foarte rea”.

În cadrul unei discuții interceptate de DNA, dintre Nicolaie Cean și Alin Muntean, care a avut loc înaintea audierii Adinei Laza, aceștia discutau despre faptul că ar putea să fie interceptați, Cean făcându-și probleme că a discutat cu Adina Laza și a „avut rezonanță” în telefon. Muntean încerca să-l liniștească spunându-i că „nu pot fi folosite acele interceptări, pentru că nu ar fi legale”, dar și

că a discutat cu

Mureșan, care i-a atras atenția „să nu greșească, să nu mai folosească telefoanele”.

În realitate, este nerelevantă afirmația lui Muntean potrivit căreia „interceptările ar fi fost sau nu legale”, important fiind faptul că aceștia conștientizau că activitățile desfășurate sunt neconforme cu legea, consolându-se cu ideea că eventualele interceptări „nu ar putea fi folosite” împotriva lor. La acea dată, Nicolaie Cean era procuror în funcție, iar Alin Muntean era ofițer de poliție, așadar, nu aveau motive rezonabile să se teamă că erau interceptați, dacă considerau că desfășoară activități legale, și nici să invoce că acele interceptări nu ar putea fi folosite împotriva lor.

Muntean: Atâta... că de aia mi-o zis domnul Mureșan, am discutat azi cu el și am zis: na, vedeți că deja sunt niște chestii și că să nu greșim, no, nu mai putem să ne folosim nici telefoanele! Că de aia nu mai sun pe al meu!

Cean: Te cred, și mie mi-e groază că și eu, știi cum am sunat-o și am vorbit, am o rezonanță cu ea în telefon de înnebunești!

Muntean: Nu! Nu-i problemă, că nu le poate folosi, că nu le are legal! Deci nu le poate folosi, degeaba! Poate să fie...

Cean: Îs de acord cu tine, Alin! Dar...

La data de 1 noiembrie 2013, dosarul în care eu și soții Binescu fuseserăm arestați a fost preluat de Structura Centrală a DIICOT, iar Mureșan și Muntean nu au mai reușit să o audieze pe Adina Laza.

Cu toate acestea, la două săptămâni după preluarea dosarului, Adina Laza a fost audiată la Deva în împrejurări absolut neprocedurale și nelegale. Deși eram arestat preventiv, iar apărătorii mei aleși încă din ziua reținerii aveau depuse la dosar cereri de asistare pentru orice activități efectuate în cauză, audierea a avut loc în lipsa și fără înștiințarea lor.

Audierea a fost efectuată de Ovidiu Rațiu, polițist în

cadrul IPJ Alba, delegat de procurorul de la Structura Centrală a DIICOT. Activitatea s-a realizat în apartamentul din Deva al unei rude a ofițerului Mircea Pitulescu din cadrul IPJ Hunedoara, fiind pus la dispoziție de acesta din urmă fără a cunoaște scopul urmărit de anchetatori, la solicitarea lui Ioan Mureșan sau a lui Alin Muntean.

Anterior audierii, Ovidiu Rațiu a fost instruit de Ioan Mureșan (deși dosarul fusese preluat de Structura Centrală) cu privire la aspectele pe care martora le-ar fi cunoscut și la întrebările care trebuiau formulate.

Declarația abundă în afirmații mincinoase despre relația Berbeceanu-Biriescu, aspectele legate de pretinsa „deconspirare a existenței dosarului și a ascultării telefoanelor” fiind des repetate în conținutul ei. Majoritatea afirmațiilor ar fi fost auzite de martoră într-un local unde s-ar fi aflat, în timp ce la altă masă se aflau Titus Binescu și alte persoane, în toamna anului 2012.

În fața judecătorilor înaltei Curți, Adina Laza a precizat că „polițistul care a audiat-o a întrebat același lucru ca și Ioan Mureșan, respectiv cine era prietenul lui Binescu care l-a anunțat de dosar și ce știa martora despre această poveste. A insistat asupra persoanei lui Berbeceanu, iar martora i-a răspuns că nu știe, pentru că nimeni nu i-a spus acest lucru. Martora a fost audiată de polițistul respectiv, însă nu a spus că acea persoană ar putea să fie Berbeceanu, nici nu credea așa ceva! Ulterior, acel inspector a făcut presiuni și în ultima parte a respectivei declarații au fost trecute niște lucruri neadevărate! S-a încheiat acea declarație și de atunci martora se gândea permanent să ia legătura cu familia lui Berbeceanu, să spună ce s-a întâmplat, însă între timp a fost audiată la DNA”.

Fiind audiat la DNA, Ovidiu Rațiu a precizat că „anterior audierii Adinei Laza a discutat cu Ioan Mureșan, care i-a indicat ce aspecte ar cunoaște martora și ce întrebări să pună cu ocazia audierii”. Referitor la conținutul declarației consemnate, Ovidiu Rațiu a

recunoscut că „martora nu a pronunțat numele lui Traian Berbeceanu în contextul divulgării existenței dosarului, însă el a interpretat că ar fi vorba despre Traian Berbeceanu, astfel că așa a trecut în acea declarație”.

Fiind audiat în ședința publică, Ovidiu Rațiu a declarat că „deși a fost delegat de procurorul de caz din cadrul Structurii Centrale a DIICOT să efectueze activități, niciodată nu a avut acces la dosar, nu a discutat cu procurorul de caz care a emis acea rezoluție de delegare. Această delegare i-a fost înmănată de Ioan Mureșan, care l-a și instruit cu privire la audiere”.

În capitolul dedicat „personajelor principale”, am făcut referiri la un anume Ciprian Baboș. Vă amintiți? Cel care se credea polițist și, când m-a vizitat la arest, mi-a cerut „să discutăm ca între bărbați”?! în cele ce urmează, reapare în prim-plan...

Ovidiu Rațiu a mai declarat în fața judecătorilor înaltei Curți că „anterior audierii Adinei Laza, a fost informat de Ciprian Baboș că s-ar putea să fie chemat la DIICOT Alba pentru audierea unei persoane din Deva, avocata lui Binescu. Baboș i-a spus că această persoană cunoștea că Binescu ar fi fost anunțat despre anumite aspecte dintr-un dosar penal care îl privea, aceste date fiindu-i furnizate de Traian Berbeceanu. Baboș i-a relatat că a participat personal la o discuție cu acea avocată și cu Ioan Mureșan, pe holul Curții de Apel Alba, și a aflat direct despre aceste aspecte. Tot atunci, Baboș i-a spus că avocata respectivă nu ar dori să fie audiată la sediul DIICOT Alba sau IPJ Alba, pentru a nu fi recunoscută de polițiștii de la Brigadă, și tot Baboș i-a spus lui Ovidiu Rațiu că acea avocată nu era foarte hotărâtă să dea declarație. Această persoană urma, de fapt, să fie audiată de Ciprian Baboș, însă acesta și-a luat liber în acele zile, astfel că sarcina audierii i-a revenit lui Ovidiu Rațiu”.

Din cele de mai sus rezultă în mod categoric rolul avut de pseudopolițistul Ciprian Baboș, apropiat al lui

Mureșan și al lui Muntean, respectiv acela de a-l induce în eroare pe colegul său Ovidiu Rațiu, sugerându-i, anterior audierii Adinei Laza, ce ar cunoaște martora. În plus, un alt aspect de observat este faptul că nici Ioan Mureșan și Alin Muntean, nici Adina Laza nu au amintit în vreo declarație despre prezența lui Ciprian Baboș la discuția de la Curtea de Apel Alba.

Faptul că Ovidiu Rațiu a fost mințit de Ciprian Baboș cu privire la aceste aspecte reiese inclusiv din mărturia acestuia din urmă depusă în fața ICCJ, când a declarat că „întâlnirea a avut loc pe holul DIICOT. Mureșan i-a spus lui Laza că urmează să fie audiată ca martor cu identitate protejată și, cu toate reticențele avocatei, i-a spus că va fi audiată ca martor. Deși în toată discuția cu Adina Laza nu s-a pronunțat numele lui Berbeceanu, percepția martorului a fost că despre acesta era vorba, mai precis că soții Binescu au aflat despre percheziții de la Berbeceanu”.

Se observă cum Ciprian Baboș, deși susține că a asistat la acea discuție, „a mutat-o pe holul DIICOT” (chiar dacă lui Ovidiu Rațiu îi spusese că a avut loc pe holul Curții de Apel – așa cum au declarat și martora Adina Laza, și Mureșan, și Muntean).

Mai mult, Ciprian Baboș le-a declarat judecătorilor că la acea întâlnire „nu s-a pronunțat numele lui Berbeceanu”, deși Ioan Mureșan și Alin Muntean invocă în mod ridicol faptul că „s-a pronunțat, dar nu se aude pe înregistrare”.

În final, Ciprian Baboș afirmă în mod stupid că percepția lui a fost că „soții Binescu au aflat despre percheziții de la Berbeceanu”, deși, în realitate, perchezițiile făcute la aceștia au fost simultane cu cele realizate la domiciliul meu. Nici măcar nu se pusese problema deconspirării perchezițiilor în acest dosar, ci în dosarul „Cupețiu”, dar când minți cu nesimțire, te mai și încurci.

Așadar, Baboș, care voia să discute bărbătește cu mine în timp ce eram arestat preventiv, a dat dovadă de

multă bărbăție luându-și concediu pentru a evita audierea Adinei

Laza. La fel de bărbătește și-a băgat la înaintare camaradul, mințindu-l și furnizându-i date false.

Probe fabricate în dosarul „Litera-Simota”.

Teza mincinoasă folosită în inculparea mea nedreaptă a fost aceea că aş fi sprijinit şi favorizat zece ani gruparea infracţională Litera-Simota, fiind acuzat în mod absurd şi de omisiunea sesizării organelor judiciare cu privire la pretinsele fapte comise de aceştia.

Aşa cum v-am relatat anterior, Cristian Litera şi Alin Simota au fost cercetaţi şi trimişi în judecată în stare de arest preventiv de către DIICOT Alba, într-un dosar instrumentat de procurorul Costel Chirilă.

La scurt timp după arestarea lui Litera, procurorul Costel Chirilă achiesează la planul creat de Ioan Mureşan şi de Alin Muntean, care consta în fabricarea de probe mincinoase împotriva mea, contribuind din plin la acesta, în mod direct sau prin delegarea unor activităţi din dosar către Alin Muntean.

În acelaşi dosar era cercetată în stare de arest şi Mirela Litera, soţia lui Cristian Litera, care anterior fusese căsătorită cu Alin Simota, cu care avea doi copii minori. La momentul arestării soţilor Litera, copiii erau încredinţaţi mamei şi locuiau împreună cu Cristian Litera, acesta fiind extrem de ataşat de ei.

Aceste împrejurări au constituit condiţii optime pentru Chirilă, Mureşan şi Muntean, care au gândit o strategie infracţională pe baza căreia urmau să mă inculpe de fapte pe care nu le-am comis, ştiind că sunt nevinovat.

Astfel, pentru a-şi fundamenta acuzaţiile formulate împotriva mea - „sprijinire şi favorizare a grupării Litera-Simota, încă din 2004 până la momentul reţinerii mele, şi omisiune de a sesiza organele judiciare” -, Mureşan şi Muntean s-au bazat în principal pe declaraţiile lui Cristian Litera şi ale Mirelei Litera, obţinute prin exercitarea de

presiuni și, ulterior, prin promisiuni făcute acestora, prin acordarea unor favoruri în timp ce erau cercetați în stare de arest preventiv și prin consemnarea unor aspecte pe care martorii nu le-au declarat în realitate.

În același mod a fost audiat Ovidiu Ioiescu, zis Pera, cercetat de mine în trecut și condamnat definitiv în dosarul „Spumă și Bibanu”, declarațiile care i s-au luat fiind obținute prin exercitarea de presiuni și prin consemnarea unor aspecte nereale și nedeclarate în realitate. În plus, Ioiescu a fost instigat de Alin Muntean să fabrice probe mincinoase greu de imaginat, la care voi face referire în cele ce urmează.

Mai mult, anchetatorii au obținut declarații mincinoase împotriva mea prin audierea „selectivă” a unor persoane indicate de Litera sau de Ioiescu, cercetate și condamnate în dosarul „Spumă și Bibanu”, printre care Cosmin Muntean, Sorin Precup, Vaier Lăcătuș, Florin Matei, Florin Micluță, Alin Covaci, Liviu Montaldo și Alin Cosmin Ștefoni.

Un alt instrument folosit în construirea stării de fapt mincinoase a constat în efectuarea de înregistrări ambientale ale unor discuții purtate cu Cristian Litera în perioada în care acesta se afla în stare de arest, unele dintre înregistrări fiind făcute cu încălcarea legii și a procedurilor, urmate de interpretarea tendențioasă și mincinoasă a conținutului lor.

Mai mult, Mureșan și Muntean au interpretat în mod intenționat, denaturat și cu rea-credință, înregistrările efectuate în mediul ambiental și declarațiile martorilor Constantin Litera (tatăl lui Cristian Litera), Cristian Vlăiconi, Liviu Montaldo și Alin Ștefoni, urmate de consemnarea, în începerea de urmărire penală și în propunerea de arestare preventivă întocmite față de mine, a unor aspecte nereale, pe care martorii respectivi nu le-au declarat în realitate și care nu rezultau din înregistrări.

Și în acest dosar, Mureșan și Muntean au apelat la audieri de martori cu identitate protejată. Astfel a fost

audiat ofițerul Claudiu Mariș, zis Președintele. Mariș este finul lui Chirilă și fusese delegat de acesta din urmă să desfășoare activități în dosarul „Litera-Simota” Mai mult, așa cum o să observați în cele ce urmează, Președintele a participat alături de nașu Chirilă la audierea audio-video a lui Cristian Litera, cunoscând încă de atunci adevărul, însă a preferat să tacă și a acceptat chiar să dea declarație împotriva mea.

Așa cum v-am relatat mai devreme, Simina Lazăr, fosta concubină a lui Cristian Litera, a fost de asemenea audiată cu identitatea atribuită de George Mihăiță.

În baza probelor mincinoase enumerate mai sus, Ioan Mureșan a reținut în propunerea de arestare în mod neadevărat și tendențios: „... așa cum reiese din probele administrate în cauză (...), Berbeceanu Traian era informat de Litera Cristian cu privire la tot ce acesta comitea împreună cu membrii grupării sale ca fapte penale, ocazie cu care, de exemplu, Litera Cristian i-a spus lui Berbeceanu Traian despre implicarea lui Simota Alin care comanda agresiunile, precum și bătăile, și șantajele organizate asupra părților vătămate Gherasim Paul, fotbaliștilor de la Jiul Petroșani și chiar a unor persoane bătute la București, la solicitarea soților Binescu-Dragodan. Răspunsul lui Berbeceanu Traian la relatarea acestor aspecte infracționale a fost fie de genul: lasă că nu ți se întâmplă nimic, că nu sunt probe! fie a râs, întrebându-l pe Litera cu referire la soții Binescu, dacă Binescu Anișoara i-a cerut expres să bată victima de la București, pe nume Dragodan, așa de tare. Litera i-a răspuns afirmativ. (...) Mai mult, după ce Litera Cristian a început să aibă o relație cu Litera Simina Mirela, acesta a vrut să renunțe la gruparea sa violentă, aspect comunicat lui Berbeceanu Traian, care l-a determinat la contrariul, respectiv la menținerea calității sale de lider al grupării și apartenenței la acesta, spunându-i că nu este bine să renunțe, întrucât după ce se vor elibera din închisoare, membrii grupării rivale, Pera și Mărganu, el, Litera

Cristian nu va mai avea nicio protecție. Tot astfel, Berbeceanu Traian i-a cerut lui Litera Cristian să lanseze mesaje de natură a învrăjbi grupările din județul Hunedoara”.

Știu, este greu de citit și mai ales greu de înțeles, însă exprimarea îi aparține în totalitate lui Ioan Mureșan, care la data redactării acestei monstruoziități era procuror-șef și îi coordona pe cei care se luptau cu mafia.

Construcția ticăloasă a început la jumătatea lunii mai 2013, când procurorul Costel Chirilă l-a audiat verbal pe Cristian Litera, înregistrând audio-video declarațiile făcute de acesta, cu acordul său și în prezența unui avocat. Respectiva audiere s-a realizat pe durata a doua zile, conținutul acestei declarații fiind ulterior redat sub formă de proces-verbal, tocmai de către Președinte.

În prima zi a audierii înregistrate audio-video, totul s-a desfășurat cu respectarea procedurilor, Litera făcând referiri la faptele comise de el și de ceilalți membri ai grupării. Chirilă a încheiat audierea, urmând a fi reluată în ziua următoare.

În mod total nejustificat și absolut neprocedural, în aceeași zi, după încheierea activităților efectuate la sediul DIICOT Alba, procurorul Costel Chirilă a autorizat provizoriu, prin ordonanță, pentru patruzeci și opt de ore, înregistrarea în mediul ambiental a discuțiilor purtate de Muntean cu Litera, motivând că în cauză „există indicii temeinice că gruparea infracțională ar fi sprijinită de anumiți polițiști din județul Hunedoara”. De menționat este faptul că aspectele invocate prin această motivare nu apăruseră niciunde în cursul audierilor efectuate în aceea zi, însă dezavuează premeditarea cu care aceștia au acționat, fiind evident că prin astfel de manevre urmăreau obținerea de probe mincinoase împotriva unor „polițiști din județul Hunedoara”.

În baza acelei ordonanțe, Muntean l-a condus pe Cristian Litera în biroul său, făcând cu acesta o nouă înregistrare ambientală, doar audio, fără a avea

consimțământul lui Litera și în lipsa apărătorului acestuia, deși era cercetat în stare de arest preventiv. Ulterior, în aceeași zi, Muntean a procedat la redarea sub formă de proces-verbal a discuțiilor purtate cu acea ocazie.

De precizat este faptul că la dosarul în care se formulaseră acuzațiile ticăloase împotriva mea, nu a fost pusă redarea acestor discuții, pentru că infirma categoric starea de fapt mincinoasă construită de Mureșan și de Muntean, astfel că acea înregistrare a fost trecută sub tăcere.

Abia în cursul urmăririi penale efectuate de DNA împotriva sa, Alin Muntean a pus la dispoziția procurorului doar o parte a fișierului audio al acelei discuții, care este redată de DNA într-un proces-verbal din conținutul căruia rezulta că „discuția se întrerupe brusc”.

La solicitarea făcută de mine în faza cercetării judecătorești, admisă de judecătorii înaltei Curți, procurorii DIICOT Alba au înaintat ordonanța emisă de procurorul Costel Chirilă, cererea de confirmare a ordonanței și procesul-verbal de redare a discuției mai sus-menționate, întocmit de Alin Muntean, necertificat de procurorul de caz și asumat prin semnătură doar de Muntean. Am constatat că nici în cadrul acestui proces-verbal nu a fost redată partea finală a discuției dintre Litera și Muntean, dialogul terminându-se brusc.

Era evident că respectiva discuție nu a fost utilă anchetei făcute de Chirilă, procesul-verbal nefiind certificat de acesta. Analizând discuțiile respective, mi-au devenit clare și motivele pentru care documentul a fost tăinuit.

Din conținutul procesului-verbal se constată că Muntean s-a străduit permanent să direcționeze discuțiile spre Traian Berbeceanu, încercând în mod ilegal să afle dacă Litera a fost informatorul meu și al polițistului Pitulescu, obținând informații despre colaborarea acestuia în dosarul „Spumă și Bibanu”, despre audierea lui cu protejarea identității, aspecte absolut confidențiale al

căror secret fusese păstrat zece ani, până la acel moment.

În cadrul discuțiilor, Litera îi spunea în mod foarte clar lui Muntean că în relația cu mine și cu Mircea Pitulescu încerca să își ascundă propriile fapte, ca să nu fie depistat: „Se foloseau de informațiile de la mine, dar n-am fost deloc... adică mă chinuiam să îmi ascund... ca să nu fiu depistat... eu încercam în tot felul să nu... cât mă ducea pe mine capul, și în acte, și în fapte”.

Cristian Litera i-a dezvăluit lui Alin Muntean modalitatea în care a colaborat cu mine pentru destrutturarea grupării Spumă și Bibanu, mai exact informațiile furnizate despre locația în care erau ascunse armele de foc utilizate de aceștia: „Cu armele... când am scos eu armele alea... de am ajutat, de s-au găsit armele alea de la Spumă și Bibanu, cu amortizor... (...) De la mine a plecat informația... că altfel nu știau unde îs, știau de existența lor, dar nu știau locația și tot...”, despre combinația informativ-operativă stabilită cu scopul de a înlătura eventualele suspiciuni în privința colaborării acestuia: „Să mă oprească în trafic mascații, să mă percheziționeze în mașină și să îmi găsească un pistol de jucărie. (...) Ideea era ca să fiu și eu... atuncea s-a bănuit... despre implicarea în acel dosar a lui Ovidiu Ioiescu, zis Pera, și a polițiștilor David, Igna și Precup, toți condamnați definitiv în acea cauză.

Din aceeași discuție reiese că lui Cristian Litera i s-au făcut promisiuni de obținere a unor avantaje și a unei situații juridice mai favorabile, cu ocazia anchetei efectuate de către procurorul Costel Chirilă. Se observă, de asemenea, că Muntean încerca să evite și să nuanțeze discuția pe acea temă, știind că este înregistrată audio și că nu folosea scopului urmărit:

Litera: Pentru că ne cunoșteam de mici... l-am dus și pe Pera la Petroșani, am făcut și o faptă împreună, am bătut un fotbalist acolo... i-am spus la domnu'... asta o fost ceva nou, ce nu o știut... și o zis că o să mă ajute...

Muntean: Am înțeles... te ajută... sunt două chestii...

dar discutăm la final... o să îți spun o chestie, dacă vrei să ții cont... dacă nu, nu.

Litera: Eu o să țin cont de tot ce spuneți!

Muntean: Nu, o să-ți spun la sfârșit în ce mod te ajuta și ce ai de câștigat... pe urmă, peste doi-trei ani poți să îmi dai dreptate!

Litera: Eu vă dau dreptate de pe acum!

„Domnu’” din discuția de mai sus nu putea să fie decât procurorul Costel Chirilă, care efectua ancheta și care era singurul abilitat să aplice eventuale prevederi legale lui Cristian Litera.

Alin Muntean, vizibil iritat de cursul pe care îl luase discuția, l-a întrerupt pe Litera spunându-i că acel „domn” îl va ajuta, însă sunt „două chestii” pe care o să i le spună la sfârșitul discuției, reiterând ideea că „îi spune la sfârșit în ce mod îl ajută și ce are de câștigat” Cristian Litera, deși nu cunoștea care ar fi acele „două chestii” ce urmau să-i fie comunicate, îi acorda credit în avans lui Alin Muntean, fiind dispus să accepte orice ofertă din partea anchetatorilor.

În continuarea acestei discuții ambientale, Muntean îi cere lui Litera explicații privitoare la faptul că acesta nu a fost cercetat în dosarul „Spumă și Bibanu’”, încercând să-i inducă ideea potrivit căreia „Traian Berbeceanu l-ar fi scos din acel grup, pentru că Litera i-ar fi furnizat informații”.

Muntean: Am înțeles, deci erați împreună, bun... Acum lămurește-mă și pe mine, ce s-o întâmplat de s-o dus Traian și l-o arestat pe Pera și nu te-a arestat pe tine... Fă-mă să înțeleg!

Litera: Pe mine... Cum să vă explic?... Eu am fost... când am ieșit... am fost în preajma lui Spumă și Bibanu. (...) Săgeată... și mie nu mi-au plăcut lucrurile astea... și am încercat să mă rup... și m-am dus la Simota să îmi dea ceva de muncă, cinstit.

Muntean: Da.

Litera: (...) și m-am retras dintre ei, mai păstram

legătura cu Pera.

Muntean: Da, dar Pera a fost prima dată, Spumă și Bibanu au fost la un an după.

Litera: Pera a fost luat și pe urmă l-a luat, la o lună, pe Bibanu.

Muntean: La o lună?

Litera: Da.

Muntean: Înseamnă că nu îmi aduc eu bine aminte... Bun... Dar atunci cum te-a scos Traian, fiindcă tu aveai fapte... făcute cu Pera... Cum te-a scos din grup?...

Ai discutat cu el în perioada aia? Am înțeles că ai dat informații! A venit la tine? Explică-mi și mie, cum?

Litera: Am discutat după aia.

Muntean: Nu i-ai dat nicio informație înainte?

Litera: Nicio informație înainte, nimic.

Muntean: Bun, cum a venit și ți-a spus că nu te bagă în grup?

Litera: Nu am avut nicio discuție! Nimic!

Muntean: Dar ce o zis?

Litera: Pur și simplu nu am vorbit nimic cu domnul Berbeceanu... S-a întâmplat ce s-a întâmplat, erau arestați ăia pe capete... eu am fugit din Deva că îmi era frică... Aveam un restaurant atuncea, luat de la Mugurel Nedelcu.

Se observă că, deși Cristian Litera îi spunea în mod categoric lui Alin Muntean că „nu a avut nicio discuție” cu domnul Berbeceanu privitoare la apartenența lui la gruparea Spumă și Bibanu, Muntean încerca să îl determine să declare verbal că „Berbeceanu nu l-a băgat în acel grup”, că „Berbeceanu l-a scos din acel grup”, că „pentru aceasta Litera îi furniza lui Berbeceanu informații”, adică exact tezele false invocate de Ioan Mureșan în propunerea de arestare.

Tot în această discuție ambiantală, Alin Muntean abordează tema implicării lui Litera în traficul de droguri, negând că ar fi avut dosar pentru acest gen de infracțiuni:

Muntean: Ai avut vreodată de a face cu droguri?... Ai avut probleme cu drogurile sau dosare pe droguri sau ceva

de genul ăsta, făcut ție?

Litera: Eu nu am avut dosar pe droguri!... Dar am avut niște probleme cu drogurile...

Muntean: Dar mai mult mă interesează dacă ți-au făcut dosar de la Poliție pe droguri sau ceva de genul ăsta...

Litera: Eu nu am cunoștință despre așa ceva!

Muntean: Păi, trebuia să ți se fi spus, dacă chiar...

Litera: Deci, nu am avut!

Muntean: Deci, nu ai avut... OK...

Se poate observa cu ușurință că, la acea dată (jumătatea lunii mai 2013), Cristian Litera nu știa că eu făcusem cercetări față de el în dosarul privindu-i pe Liviu Montaldo și pe alții pentru trafic de droguri de mare risc. Ulterior însă, după ce l-au determinat pe Litera să „colaboreze” în realizarea planului lor, Mureșan și Muntean i-au spus că, în anul 2004, îl cercetasem pentru trafic cu droguri de risc (morfină) în cauza privindu-l pe Liviu Montaldo (descrisă în cadrul operațiunii „Spumă și Bibanu”). Apoi, l-au determinat pe

Litera să declare mincinos că l-aș fi favorizat în acea cauză.

De asemenea, în cadrul aceluiași dialog, Litera îi relatează lui Muntean împrejurările în care a ajuns să fie audiat în dosarele, „Aurul dacic” și „Spumă și Bibanu” de către domnul procuror-șef Augustin Lazăr și de către alți procurori, la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Alba Iulia, dar și faptul că nu a discutat niciodată cu mine despre activitatea lui Alin Simota:

Litera: Și atunci mi-am dat seama ce se întâmplă... După aia m-o sunat... Vezi că te caută Berbeceanu... Am venit acasă... nu aveam ce să mai fug... Măine te duci la domnul Lazăr... Am venit, m-am prezentat la domnul Lazăr, a pus un mascat la ușă, un ofițer cu cătușe în mâini, așa... Cum vrei să te audiem, de martor sau învinuit?... De martor no bine, dacă nu schimbăm foaia... dacă nu... tu știi

ce s-o întâmplat... în fine.

Muntean: Da.

Litera: Am declarat ce a trebuit să declar.

Muntean: Despre ce ai declarat, despre Pera? Sau în dosarul cu aurul, cu...?

Litera: Da.

Muntean: Am înțeles. Bun. Știau că ei au avut fapte și cu tine? Adică, ai spus că ați avut în zona Petroșani, în care i-ai chemat și i-ai folosit? Nu știau?

Litera: Nu cred că știau! Sau poate știau și nu... asta nu am de unde să o știu...

Muntean: Am înțeles.

Litera: Nu știau... poate știau, poate nu știau... n-am de unde... nu cunosc... Domnul Berbeceanu mai mergea la Petroșani. Eu, odată, mergeam către Petroșani și m-a sunat... zice... unde te grăbești așa? Trecuse pe lângă mine cu o mașină care probabil nu era a lui...

Muntean: Da.

Litera: Mă duc că mă așteaptă... Te așteaptă Alin? Nu mai are răbdare? Zic, nu trebuie să mă duc.

Muntean: Am înțeles... Ulterior, te-a mai întrebat... te-a mai întrebat vreodată Traian despre activitatea lui Alin?

Litera: Niciodată! Nu m-a întrebat!... O zis doar că îl cunoaște pe Alin...

Muntean: Bun, dar erau atâtea... erau... când au fost scandalurile alea... au fost în presă... au apărut... Nu te-a sunat niciodată să te întrebe nimic?

Litera: Știa de acolo...

Se constată că Cristian Litera i-a spus lui Alin Muntean că, în dosarul, *Aurul dacic*", chiar eu l-am trimis la Parchetul

Curtții Alba Iulia. Cu acea ocazie, a fost audiat de domnul

procuror-șef Augustin Lazăr, atunci fiind stabilită și calitatea sa procesuală, iar eu nu am fost prezent.

Fiind întrebat de Muntean dacă le-a relatat anchetatorilor despre faptele comise de el ori dacă aceștia cunoșteau ceva despre comiterea faptelor, Cristian Litera îi răspunde că nu știa, că nu a fost întrebat și că nu are de unde să cunoască aceste aspecte. Deosebit de important de observat este faptul că atunci când Alin Muntean îl întreabă pe Cristian Litera dacă Berbeceanu l-a întrebat despre activitatea lui Alin, acesta neagă, iar când Muntean insistă, spunând că acele scandaluri au apărut și în presă, Litera îi răspunde că tot de acolo știa și Berbeceanu informațiile.

A doua zi, la DIICOT Alba, este continuată înregistrarea audio-video a declarației lui Cristian Litera, efectuată de procurorul Costel Chirilă și începută în ziua anterioară, în prezența avocatului și cu acordul lui Litera. La acea dată, procurorul Chirilă avea deja cunoștință de rezultatele înregistrării ambientale făcute ilegal de Alin Muntean în după-amiaza precedentă, pentru că, așa cum rezultă din procesul-verbal, acea discuție a fost redată în aceeași zi și predată lui Costel Chirilă pentru a solicita confirmarea instanței.

În cursul celei de-a doua zile de audiere audio-video a lui Litera, procurorul Costel Chirilă abordează exact temele discutate în ziua anterioară cu Alin Muntean, insistând în același mod să obțină ceva incriminator la adresa mea. Și cu această ocazie s-a insistat pe colaborarea lui Cristian Litera în dosarele „Spumă și Bibanu” și „Aurul dacic”, pe audierea cu protejarea identității în cele două dosare și pe faptul că acesta ar fi fost informatorul meu.

Chirilă: Cu ghilimelele de rigoare, tu ai fost un fel de informator al poliției?

Litera: Cu ghilimele, da.

Chirilă: Pentru cine?

Litera: Menționați asta în declarație?

Chirilă: Este înregistrat cu acordul tău.

Litera: Dar... în declarația scrisă o să se vadă

lucrurile astea? într-un proces...

Chirilă: Da.

Litera: Vă dați seama ce înseamnă asta pentru mine?

Chirilă: Este vorba despre o persoană importantă? Cel la care ai fost...?

Litera: Da, o persoană importantă și este vorba de viitorul meu, totuși! Nu știu...

Chirilă: Putem să trecem peste nume și să spunem doar ce s-a întâmplat. Să nu spunem numele acum...

Litera: Putem să facem și asta, dar ori că este nume, ori...

Nu numele mă deranjează pe mine și nu mi-e de nume!

Pe mine mă deranjează statutul meu, care... Se va afla de asta, știți? Că ce am făcut și nu știu dacă este chiar bine pentru mine!

Chirilă: Să întrebăm altcumva: cu ocazia „muncii ăsteia”, pe domnul respectiv l-ai anunțat despre activitățile tale, ce făceai tu?

Litera: Care?

Chirilă: Despre bătaile în care ai fost implicat, despre înscenările la autoturisme, cămătărie.

Litera: Despre... despre... înscenările la autoturisme, nu...

Chirilă: Despre activitățile tale de cămătărie, l-ai informat?

Litera: Da.

Chirilă: Știa?

Litera: Păi, i-am spus în birou la domnu' pro...

Chirilă: La cine?

Litera: Sus, aicea la... unde am fost cu „Brățărilor dacice”.

Chirilă: Bine, și după aia nu ai mai spus?

Litera: Păi, nu era destul, că erau acolo... toți...

Chirilă: No, și despre activitățile despre băți, ai spus?

Litera: Am spus, da.

Chirilă: Tot la domnu'?

Litera: Am spus și asta.

Chirilă: Și ce părere a avut?

Litera: O spus... eu i-am spus și la domnul Pitulescu.

Chirilă: Nu i-o interesat sau...?

Litera: Nu că nu-i interesa... I-am spus și la domnu' Pitulescu, l-am informat cu treaba asta, cum au stat lucrurile și...

Chirilă: Bun, nu vorbim aici doar de Gherasim.

Litera: Aaa... nu, eu vorbesc de cazul Gherasim. Deci asta vorbesc, de cazul Gherasim.

Chirilă: De toate cazurile!

Litera: N-am... de toate cazurile n-am informat.

Chirilă: Numai de Gherasim?

Litera: De Gherasim și probabil cu fotbaliștii...

Chirilă: Cu fotbaliștii?

Litera: Cu fotbaliștii, da, dar bine, astea erau cazuri publice, de notorietate publică... se știau... cât de cât...

Chirilă: Și când apărea în presă ceva, cu un caz din ăsta public, te duceai tu din proprie inițiativă să spui sau te chema și spuneai?

Litera: Mă chema.

Chirilă: Și spuneai că ai fost implicat cu ăla, cu ăla și cu ăla?

Litera: Dar se știau atuncea... nici nu trebuia să...

Chirilă: Te-am întrebat, ce spuneai?

Litera: Da, am făcut...

Claudiu Mariș: Se cunoștea că s-o făcut blaturi sau că s-o făcut tranzacții, dar nu se cunoștea cine o participat, cine o inițiat, cine o dat banii, cine o luat banii?

Litera: Nu, n-am...

Claudiu Mariș: Astea nu se cunoșteau?

Litera: Păi, nici acum nu se cunosc, că nu am spus la nimeni lucrurile astea.

Chirilă: Nici la domnu'?

Litera: Nu. N-am spus cu hiaturile, și cu de-astea, n-am spus nimica.

Chirilă: Îhî.

Litera: Nu am spus.

Chirilă: Din ce moment datează relația asta? Din ce an, aproximativ?

Litera: Din...

Chirilă: După ce te-ai eliberat din pușcărie? Sau din momentul în care te aflai în executarea pedepsei și ai fost cercetat de domnul Lavu?

Litera: După ce m-am eliberat din penitenciar.

Chirilă: Cu ce ocazie v-ați întâlnit atunci?... Ca să zic așa...

Litera: Toate astea o să apară, nu? Pentru că sunt...

Chirilă: Ți-e teamă?

Litera: Cum nu?! Domnu' procuror, sunt niște informații care au fost spuse de către mine!... Periculoși!... Sunt niște informații care...

Chirilă: Am înțeles. Ai fost în niște dosare, nu?

Litera: Da.

Chirilă: Tu ai participat ca și martor într-o anumită calitate.

Nu ne interesează asta, ci dacă cu ocazia acelor întâlniri ai informat și despre anumite fapte de-ale tale.

Litera: Am spus de câteva, nu toate. Ca acum, cum v-am spus astăzi.

Chirilă: Au fost iertate anumite fapte ale tale?

Litera: Nu am avut niciun beneficiu, niciun pic! Nimic! Nimic! N-am făcut, nu am făcut nicio înțelegere, n-am făcut nimic! Nu mi s-a promis nimica, pur și simplu am fost lăsat așa!

Așa cum se poate observa, deși procurorul Costel Chirilă cunoștea conținutul discuțiilor purtate în ziua anterioară între Alin Muntean și Cristian Litera, îl obligă pur și simplu pe acesta să-și deconspire calitatea de informator al poliției, activitățile desfășurate, modalitățile în care a colaborat, dosarele în care a colaborat, faptul că a fost audiat cu protejarea identității, cunoscând că redarea acelei discuții înregistrate va apărea în instanță și

că ar putea să-i facă mult rău lui Cristian Litera. Mai mult, Cristian Litera îi atrage atenția, în mai multe rânduri, cu privire la pericolul la care este expus. Dar Chirilă se prefacă că nu pricepe pericolul la care îl expune pe Litera.

După modalitatea în care s-a efectuat această audiere este evident că Cristian Litera a fost oarecum forțat să dea anumite răspunsuri, acesta răspunzând evaziv, neconvingător, în totală contradicție cu maniera fermă în care a răspuns în discuția purtată cu Alin Muntean (relevant este și faptul că nu știa că discuția cu Alin Muntean era înregistrată, deci nu avea motive să ascundă adevărul).

Între momentul înregistrării ambientale Muntean-Litera și momentul declarației lui Cristian Litera, înregistrată audio-video de Costel Chirilă a doua zi, a existat finalul primei discuții ambientale, respectiv porțiunea lipsă din cadrul dialogului în care Muntean urma să-i comunice lui Litera care erau cele „două chestii” de care acesta din urmă ar fi trebuit să țină cont pentru a fi „ajutat” și pentru care urma ca „peste 2 – 3 ani să-i dea dreptate lui Muntean”. Există suspiciunea legitimă că, la finalul acelei discuții ambientale (efectuată, înregistrată și confirmată cu încălcarea procedurii, în lipsa apărătorului lui Cristian Litera, în timp ce acesta se afla în stare de arest preventiv și fără să știe că este înregistrat), Muntean să-i fi comunicat lui Litera condițiile (cele „două chestii”) în care poate fi „ajutat” de procurorul Costel Chirilă („de domnu’”) și acestea să fi avut o anumită influență asupra celor declarate a doua zi de Cristian Litera.

Faptul că fișierul audio nu este întreg, „terminându-se brusc”, poate fi interpretat prin aceea că finalul discuției a fost decupat ulterior, prin intervenția unei persoane interesate de fișierul audio. Este evident că o înregistrare ambientală dinainte pregătită, efectuată cu tehnică adecvată într-un birou în care liniștea era deplină, nu ar fi avut niciun motiv firesc să se „termine brusc”.

În ziua următoare, procurorul Costel Chirilă a

solicitat Curții de Apel Alba Iulia confirmarea ordonanței pe care o emisese, înșelând vigilența judecătorilor Curții, cunoscând faptul că activitățile efectuate de inculpatul Alin Muntean au fost făcute cu încălcarea procedurilor și a dreptului la apărare al lui Cristian Litera. În cuprinsul cererii de confirmare se precizează: „Ca urmare a exploatării acestei ordonanțe, s-a purtat o discuție între subcomisar Alin Muntean și inculpatul Cristian Litera, ocazie cu care acesta din urmă a dat anumite detalii despre legăturile dintre el și anumiți polițiști”.

Deși aspectele privitoare la modul în care Litera a colaborat cu mine, cu ofițerul Mircea Pitulescu și cu procurorul-șef Augustin Lazăr, cele privind sprijinul informativ dat în dosarele „Spumă și Bibanu „și „Aurul dacic” și împrejurările în care s-a procedat la audierea acestuia cu protejarea identității aveau caracter absolut confidențial, Costel Chirilă, Mureșan Ioan și Alin Muntean au folosit aceste procese-verbale și în dosarul în care Litera a fost trimis în judecată, și în dosarul fabricat împotriva mea, deconspirând aspectele anterior menționate și punându-i în pericol evident pe Cristian Litera și pe membrii familiei acestuia, întrucât ambele dosare au ajuns publice, pe rolul unor instanțe de judecată, aspectele respective fiind rapid preluate de presă.

Referitor la acest aspect, Cristian Litera a precizat în fața judecătorilor înaltei Curți că „au început să pună întrebări legate de domnul Berbeceanu, la început mai puțin, iar către finalul anchetei din ce în ce mai mult. L-au întrebat în ce fel a colaborat cu Berbeceanu. Le-a spus lucrurile pe care le-a făcut, inclusiv că a fost martor sub acoperire în niște dosare instrumentate de Berbeceanu și de procurorii DIICOT. Declarațiile sale au fost făcute publice de către procurorii DIICOT Alba, astfel că aceștia i-au «desenat o țintă pe spate», pentru că nu se știa identitatea sa în acele dosare, în momentul de față este în divorț cu soția, pentru că ea nu vrea să li se întâmple ceva ei sau copiilor, pentru că el a devenit o țintă”.

În concluzie, așa cum se poate observa, Alin Muntean, Mureșan Ioan și Costel Chirilă au știut, încă de la jumătatea lunii mai 2013, adevărul în ceea ce privește colaborarea martorului Cristian Litera cu organele judiciare, reprezentate de mine, ofițerul Mircea Pitulescu, procurorii Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Alba Iulia și ulterior cei ai DIICOT Alba, prin intermediul procurorului-șef Augustin Lazăr.

De asemenea, au cunoscut adevărul în ceea ce privește faptul că „Litera nu a relatat lui Traian Berbeceanu nimic în legătură cu propriile fapte comise” și „nu a fost favorizat în vreun fel” pentru că a colaborat, în limitele legii, în niște dosare penale complexe. Aceasta rezultă dincolo de orice dubiu din conținutul declarației lui Cristian Litera, înregistrată audio-video, în cadrul căreia fiind întrebat în mod direct de către procurorul Costel Chirilă: „Au fost iertate anumite fapte ale tale?”, Cristian Litera a răspuns categoric: „Nu am avut niciun beneficiu, niciun pic! Nimic! Nimic! N-am făcut, nu am făcut nicio înțelegere, n-am făcut nimic! Nu mi s-a promis nimica, pur și simplu am fost lăsat așa!”

Astfel, în baza celor descrise mai sus, reiese că Ioan Mureșan a acționat cu rea-credință, denaturând adevărul cu ocazia întocmirii propunerii de arestare față de mine, potrivit căreia: „Berbeceanu Traian era informat de Litera Cristian cu privire la tot ce comitea acesta împreună cu membrii grupării sale ca fapte penale, ocazie cu care, de exemplu, Litera Cristian i-a spus lui Berbeceanu Traian despre implicarea lui Simota Alin care comanda agresiunile, precum și bătăile și șantajele organizate asupra părților vătămate Gherasim Paul, fotbaliștilor de la Jiul Petroșani, și chiar a unor persoane bătute la București, la solicitarea soților Binescu”.

Relevante pentru felul în care au continuat ostilitățile față de mine, ulterior acestor înregistrări, sunt modalitățile în care au fost obținute declarații mincinoase, dar cu potențial incriminator la adresa mea, luate soților Litera de

Mureșan și Muntean, cu sprijinul lui Chirilă. Atât în fața procurorilor DNA, cât și în faza cercetării judecătorești, soții Litera au relatat în amănunt cum, în primă fază, asupra lor au fost făcute presiuni, fiindu-le condiționată lăsarea în libertate de către Mureșan, Chirilă și Muntean, pentru ca apoi cei trei să treacă la promisiuni și să le ofere favoruri dincolo de regulamente și proceduri, cu scopul unic de a obține declarații mincinoase împotriva mea.

De exemplu, fiind audiat în ședința publică, Cristian Litera a declarat în fața judecătorilor Înaltei Curți că „a observat pe parcursul anchetei că s-a dorit să se vadă că Berbeceanu i-a sprijinit pe el și pe Simota, pe care l-au făcut lider de grup, urmând să i se impute toate aceste acuzații domnului Traian Berbeceanu. A fost de acord tacit la aceste lucruri, părtaș, pentru că orice lucru care nu era spus așa cum trebuie, după cum i-a spus și domnul procuror Chirilă, că dacă nu spune «adevărul» soția sa va mai sta în arest 30 de zile. (...) S-a ivit o cauză cu bătaia unui consilier local din Petroșani, pe nume Paul Gherasim. A venit ordin de la București, la poliție, să fie găsit vinovatul. În acest context, a venit domnul Pitulescu la el și i-a spus: «Bă, Cristi, trebuie să ni-l dai pe Simota!» A refuzat, pentru că trebuia să se indice și pe el, și pe ceilalți. I-a explicat domnului Pitulescu că nu poate să-i spună pe ceilalți. Acestea au fost împrejurările în care i-a spus domnului Traian Berbeceanu de solicitările domnului Pitulescu, iar Berbeceanu i-a replicat că este un alt serviciu al poliției și că nu se bagă. Din aceste afirmații, procurorii DIICOT au conchis că ar fi spus toate faptele sale lui Traian Berbeceanu, ceea ce nu este real! (...) Nu i-a povestit lui Traian Berbeceanu când l-a agresat pe Dragodan! (...) Nu i-a povestit lui Traian Berbeceanu că a lipsit de libertate pe fotbaliștii de la Jiul Petroșani! (...) Nu i-a povestit lui Traian Berbeceanu despre bătăile pe care le comitea cu Alin Simota. Asta s-a dedus, fiindcă se urmărea să fie adus în aceeași situație cu el și Alin Simota, care să declare împotriva lui Traian Berbeceanu și astfel

Berbeceanu ar fi fost terminat! Simota nu a fost în situația lui, nu a putut fi constrâns în niciun fel. Când face afirmația referitoare la constrângere, se referă la situația sa particulară prin care soția sa fusese arestată. (...) Așa cum a arătat și mai sus, a făcut unele afirmații și a participat oarecum tacit, pentru că și-a dat seama ce se urmărește și chiar l-a întrebat pe Chirilă: «Dvs. pe Traian Berbeceanu îl vreți?», iar acesta i-a replicat: «Numai acum ți-ai dat seama?»”.

Chirilă este procuror DIICOT! Chirilă încă instrumentează dosare penale! Chirilă încă arestează oameni, posibil în aceeași manieră! Asta nu-mi iese din cap!

Aspectele privitoare la modalitatea în care Litera a fost audiat în dosarul „Spumă și Bibanu” cu identitate protejată, modul în care acesta a furnizat informații și a colaborat cu organele judiciare, au fost relatate și în cadrul audierii domnului procuror-șef Augustin Lazăr, care în fața ICCJ a declarat că „în cauza «Spumă și Bibanu» au lucrat două categorii de procurori, mai întâi cei care nu făceau parte de DIICOT. A coordonat activitățile și a lucrat cu mai mulți

y y colegi procurori. După înființarea DIICOT, în dosar au lucrat doar procurorii specializați, respectiv Emilia Dinu - în prezent pensionară și Dana Ghițoaica - în prezent judecător. Acestea au emis soluția și rechizitoriul. În cadrul dosarului «Spumă și Bibanu» au fost investigați Ovidiu Ioiescu, Marius Brelian, Liviu Montaldo, Cristian Litera, Sorin Precup, Bogdan Suciș și alții. Aceștia făceau parte din secțiunea de recuperatori ai grupării. Nu mai reține care procuror a dispus ca Litera să fie audiat cu identitate protejată. (...) Domnul comisar Traian Berbeceanu avea surse bune, iar Cristian Litera era una dintre ele, chiar a condus la recuperarea unui detector folosit de către persoanele cercetate în dosarul «Aurul dacic», pentru sustragerea de vestigii din siturile arheologice. Tot acesta a avut un rol hotărâtor în

recuperarea unor arme de foc utilizate de către grupările infracționale. (...) Din câte reține martorul, Cristian Litera a mers singur, a fost audiat, iar apoi un ofițer din IGPR-Serviciul Patrimoniu a fost condus de Litera în teren, la locul descoperirii detectorului. Martorul nu reține ca Berbeceanu să fi fost prezent vreodată la audierea acestor surse, pentru că nu era nevoie de prezența acestuia. (...) Cristian Litera nu a relatat niciodată despre fapte comise de el! Întrebările și audierile vizau strict probleme de interes, în cauzele aflate în lucru. (...) Cristian Litera i-a spus martorului că a fost condamnat și că are o anumită relație cu Poliția și nu dorește ca această relație să fie cunoscută. Martorul a respectat această cerință de confidențialitate a lui Litera. Nu cunoaște să exisity te vreun avantaj pentru Cristian Litera, pentru că era informatorul Poliției”.

^y
Așadar, nu degeaba îmi venea să strig în sala de judecată, atunci când doamna judecător Dana Ghițoaica a hotărât să-mi ia libertatea și să-mi întrerupă iremediabil cariera: „Dana, amintește-ți că ai efectuat cercetări în dosarul «Spumă și Bibanu»! Dana, amintește-ți de Ovidiu Ioiescu, zis Pera, de Precup și de Cosmin Munteanu, de Matei și Micluță, de Cristian Litera audiat cu identitate protejată! Dana, nu vezi că tocmai ăștia sunt martorii de acum ai lui Mureșan și ai lui Muntean? Dana, trebuie să-ți amintești, pentru că tu ai emis rechizitoriul în dosarul ăla! Voi, procurorii, l-ați audiat pe Litera cu identitate protejată, doar voi puteați să decideți asta!” În acea zi, fostul procuror DIICOT Alba a suferit de amnezie!

Mureșan a făcut mențiuni mincinoase în propunerea de arestare preventivă întocmită împotriva mea, prin interpretarea cu rea-credință și voit denaturată a aspectelor relatate de Cristian Vlăiconi și de Alin Cosmin Ștefoni, consemnând în mod absolut neadevărat: „Faptele lui Litera împotriva lui Vlăiconi Cristian și Ștefoni Alin au fost aduse la cunoștința lui Berbeceanu Traian de către

aceștia din urmă în cazul unor plângeri penale verbale (...), dar acesta nu a luat nicio măsură față de Litera Cristian, deși avea competența și obligația profesională, și nici nu a sesizat organele judiciare pentru a se lua măsuri și a se stopa fenomenul infracțional”.

Același procuror, Costel Chirilă, autorizase cu titlu provizoriu înregistrarea în mediul ambiental a comunicațiilor telefonice purtate de Alin Muntean cu Alin Cosmin Ștefoni și cu Liviu Montaldo.

y

Din actele existente la dosar am observat că discuția

telefonică respectivă a fost înregistrată în afara intervalului autorizat prin ordonanță, respectiv cu mai bine de o oră înaintea emiterii ordonanței. Este evident faptul că, discuția fiind deja înregistrată, procurorul Costel Chirilă a acceptat să o autorizeze printr-o ordonanță emisă ulterior! Activitatea fiind deja efectuată, nu se mai justifica urgența actului de autorizare, însă ordonanța a fost emisă nelegal cu scopul de a fi confirmată ulterior prin inducerea în eroare a unui judecător al Curții de Apel Alba Iulia, iar acea înregistrare să poată fi folosită ca „probă”!

Din cadrul acestei discuții reiese faptul că Alin Cosmin Ștefoni, „trecând pe la intrarea în Deva, unde locuiesc”, m-a văzut „coborând din mașină să intru în casă” și m-a abordat „spunându-mi ce i s-a întâmplat și că nu știe de unde poate să i se tragă”, ocazie cu care i-am răspuns: „Tu știi ce ai de făcut, vino la Alba și spune, sau du-te la poliție!”

Muntean a insistat, întrebând dacă nu a pomenit și numele lui Cristian Litera: „Ai zis de Litera? (...) Nu ai zis:ăștia sunt, la care am datorie? Nu ai discutat că ai datorii?”, însă Alin Cosmin Ștefoni a precizat: „Nu, eu... nu mai țin minte să-i fi zis exact un nume... Zic: «Uite ce s-a întâmplat!», și el zice: «Știi ce ai de făcut, du-te la poliție!»... (...) Nu m-am mai dus la poliție.

Așadar, atunci când Ștefoni m-a abordat pe stradă, în

fața blocului în care locuiesc, nu mi-a dat amănunte cu privire la vreo persoană sau faptă, iar eu i-am indicat să „vină la Alba” la sediul Brigăzii sau să meargă „la poliție” dacă are ceva de reclamat.

Este evident că afirmația lui Mureșan potrivit căreia „faptele lui Litera împotriva lui Alin Ștefoni au fost aduse la cunoștința lui Traian Berbeceanu de către acesta din urmă în

y cazul unei plângeri penale verbale (...), dar acesta nu a luat nicio măsură față de Cristian Litera” este una mincinoasă.

Printr-un alt proces-verbal întocmit de Alin Muntean este redată convorbirea telefonică înregistrată în mediul ambiental dintre Mureșan Ioan și Cristian Vlăiconi, din care extrem de relevante sunt următoarele pasaje:

Mureșan: Ați mai încercat să luați legătura cu Berbeceanu?

Vlăiconi: Dar eu nu am luat-o niciodată, eu nu îl cunosc, eu nu m-am salutat niciodată cu el!

Mureșan: Dar ați mai încercat să luați legătura cu el?

Vlăiconi: Nu! Păi, nu! Păi, eu plângeam în hohote și eram distrus și mi-am permis să îi spun lui Titi să vorbească cu el, pentru că mă gândeam și îmi făceam griji că ce o să se întâmple cu mine...

Fiind audiat în dosarul „Litera-Simota”, în calitate de parte vătămată, Cristian Vlăiconi a declarat și în fața procurorului Chirilă aceleași lucruri, respectiv că nu a luat legătura personal cu mine și că nu ne cunoaștem.

În concluzie, și susținerea lui Mureșan potrivit căreia „faptele lui Litera împotriva lui Cristian Vlăiconi au fost aduse la cunoștința lui Traian Berbeceanu de către acesta din urmă în cazul unei plângeri penale verbale (...), dar acesta nu a luat nicio măsură față de Cristian Litera” este de asemenea una mincinoasă.

Așadar, procurorul Costel Chirilă a descoperit personal în cadrul anchetei efectuate în dosarul „Litera-Simota” că nici Alin Cosmin Ștefoni, nici Cristian Vlăiconi

nu mi-au adresat nicio sesizare cu privire la Cristian Litera, nici scrisă, nici verbală, așa cum în mod mincinos a menționat colegul și șeful său Mureșan în începerea de urmărire penală și în propunerea de arestare făcute împotriva mea. Chirilă a tăcut complice și de această dată.

„Justițiarul” Chirilă nu ar putea să susțină că „nu a știut starea de fapt ticăloasă reținută împotriva mea”, decât dacă s-ar fi numit Marian Banea. Procurorul Costel Chirilă a fost delegat să îmi aducă la cunoștință învinuirea, să mă audieze, să îmi desigileze geanta de serviciu... așadar, știa bine starea de fapt reținută în dosar și învinuirile care îmi erau aduse pe nedrept! Același procuror, Costel Chirilă, a semnat, alături de șeful său Ioan Mureșan, referatul întocmit de acesta din urmă, prin care au cerut și au obținut să-mi fie retras în mod ilegal avizul DIICOT, referat în care erau invocate aceleași aspecte mincinoase.

Așa că mă întreb încă o dată: de ce Costel Chirilă mai este procuror?

Așa cum vă spuneam, atât în cursul urmăririi penale, cât și în cadrul cercetării judecătorești a rezultat faptul că după ce soții Litera au acceptat să dea declarații incriminatoare împotriva mea, au beneficiat de favoruri din partea anchetatorilor, respectiv a lui Muntean, Mureșan, dar și din partea celui care încă este procuror DIICOT, Costel Chirilă, fiind încălcate în mod grav reglementările legale și procedurile.

Favorurile respective au fost făcute în perioada în care aceștia erau cercetați în stare de arest preventiv, având interdicție de a se întâlni în arestul poliției. Astfel, adesea erau scoși din arest, de multe ori fără a fi audiați în vreo cauză, doar cu scopul de a se putea întâlni între ei și cu membrii familiei. Chiar și atunci când erau scoși din arest pentru audieri, soților Litera li se facilitau întâlniri la sediul DIICOT sau la cel al Brigăzii, motiv pentru care aceștia nici nu citeau declarațiile consemnate de anchetatori, din dorința de a petrece cât mai mult timp

împreună, aceasta fiind de fapt strategia adoptată de Mureșan și de Muntean, cu participarea nemijlocită a lui Chirilă.

Mai mult, în perioada în care aceștia erau arestați preventiv, Cristian Litera a negociat cu Costel Chirilă ca soția sa să fie scoasă din arestul IPJ Alba și dusă acasă, la Deva, de către Alin Muntean, pentru a petrece un timp în preajma copiilor sub pretextul „predării unor documente”. Este evident că dacă soții ar fi deținut la domiciliu acte utile cauzei, puteau să le pună la dispoziția lui Chirilă prin avocat sau printr-un membru al familiei. Mai mult, anterior, soților Litera le fusese făcută percheziție domiciliară chiar de către Alin Muntean, fiind ridicate atunci toate actele care interesau cauza.

Referitor la permisiunea ca Mirela Litera să meargă la domiciliu, deși era arestată preventiv, procurorul Costel Chirilă nu a putut preciza în fața anchetatorilor DNA temeiurile procedurale în baza cărora a permis acest lucru, cu atât mai mult cu cât documentele predate cu această ocazie de Simina Litera nu au avut nicio relevanță la dosar. Este evident că scopul real al acestei atitudini permissive a fost acela de a arăta bunăvoință față de soții Litera, în perioada în care lui Cristian Litera i se solicitau anumite declarații incriminatoare la adresa mea.

Relevante în acest sens sunt cele declarate în fața judecătorilor Înaltei Curți de Cristian Litera, care a zis că „avea interdicție pe arest să se vadă cu soția, iar singurul mod în care o putea vedea era la sediul DIICOT, când mergea să dea declarație. Înainte să termine o aduceau și pe soție să stea treizeci de minute și în aceste condiții nu citea declarațiile, pentru a putea să stea cât mai mult de vorbă cu ea”.

De asemenea, martora Mirela Litera a arătat că „în perioada arestului preventiv a fost scoasă din arest de Alin Muntean pentru a se întâlni cu soțul său, Cristian Litera. Nu a dat declarații cu acele ocazii. Scopul întâlnirilor era acela de a fi împreună. Nu poate să aprecieze de câte ori a

fost scoasă din arest, însă au fost mai multe ocazii. (...) De ziua sa de naștere era liberă, iar soțul său, Cristian Litera, era arestat. Cristian Litera i-a spus că vorbește cu Alin Muntean să îi ajute să se vadă în biroul acestuia, cerându-i martorei să aducă două torturi. Martora s-a deplasat la poliție la Alba și, în biroul lui Alin Muntean, s-a întâlnit cu soțul său. Unul dintre torturi a fost dat de Cristian Litera lui Alin

Muntean. Nu mai știe cu exactitate dacă chiar a doua zi a dat declarația, în prezența soțului ei, la care a făcut referire Traian Berbeceanu”.

Nici ancheta DNA, nici cercetarea judecătorească nu au reușit să stabilească dacă Muntean s-a înfruptat singur din acel tort sau l-a împărțit cu Mureșan sau Chirilă, așa, ca între tovarăși de fapte ce erau!

Sunt importante de menționat și aspectele mincinoase consemnate în declarația Siminei Lazăr, cu identitatea protejată George Mihăiță, fosta concubină a lui Cristian Litera.

Astfel, în declarația ei s-a consemnat că „martora ar fi știut că Traian Berbeceanu și Cristian Litera se întâlneau conspirat în mașini pe timp de noapte”. În declarația dată la DNA, Simina a declarat că „nu a făcut astfel de afirmații, nu a văzut și nu a participat la astfel de întâlniri”.

În declarația dată cu identitate protejată, Mureșan a consemnat că „martora ar fi știut că Traian Berbeceanu i-a cerut lui Cristian Litera să dea o declarație în dosarul «Spumă și Bibanu», indicându-i și ce anume să declare” în fața procurorilor DNA, Simina a declarat că „nu a făcut astfel de afirmații în fața procurorului Mureșan”.

Mureșan a consemnat în declarația luată cu identitate»

protejată că „martora ar fi cunoscut că Litera îi povestea lui Berbeceanu despre o parte din faptele comise, inclusiv cele cu Simota”. La DNA, Simina Lazăr a declarat că „nu a făcut astfel de declarații și că ea, personal, nu cunoștea nimic despre implicarea lui Litera în fapte

penale”.

În declarația dată cu identitate protejată s-a consemnat că „lui Cristian Litera îi era frică de Berbeceanu și se plângea că acesta îi poate face rău, motiv pentru care nu putea să iasă din joc” Fiind audiată la DNA, Simina Lazăr a arătat că „nu a făcut astfel de declarații, nici în fața procurorului Mureșan, nici în fața altor persoane și că nu știe dacă lui Cristian Litera îi era frică de Berbeceanu”.

Cristian Litera confirmă cele declarate de Simina Lazăr în ceea ce privește împrejurările și modalitatea în care aceasta a fost audiată la DIICOT Alba, declarând în ședința publică, în fața înaltei Curți, că „în același fel, ca și în cazul soției sale, a indicat-o și pe Simina Lazăr pentru a fi audiată, pentru că i s-a sugerat acest lucru permanent. Ca și în cazul audierii soției, și în situația Siminei Lazăr, martorul Cristian Litera a fost scos din arest și lăsat să stea de vorbă cu aceasta, anterior audierii”.

Audierea lui Ovidiu Ioiescu, zis Pera, și cooptarea ulterioară a acestuia în planul infracțional au fost realizate de Muntean și de Mureșan, care au pus în aplicare niște tehnici absolut mârșave de a obține probe mincinoase.

În perioada imediat următoare arestării lui Cristian Litera, Muntean a procedat la audierea lui Ovidiu Ioiescu, cunoscând faptul că anterior fusese arestat de către mine în dosarul „Spumă și Bibanu” și presupunând că, din acest motiv, nu ar fi avut motive să mă simpatizeze. Pera a refuzat să intre în jocul lui Munteanu și nu i-a acceptat oferta ticăloasă de a face declarații mincinoase împotriva mea, deși asupra lui au fost făcute presiuni.

A doua zi după reținerea mea ilegală, cu câteva ore înainte să fiu prezentat Curții de Apel Alba cu propunere de arestare preventivă, Ovidiu Ioiescu a fost chemat la DIICOT Alba și audiat de Muntean, în lipsa apărătorilor mei. Este foarte important de precizat că în ziua anterioară, odată cu reținerea mea ilegală, apărătorii mei au depus la DIICOT Alba cerere de asistență juridică

pentru toate activitățile care urmau să se efectueze.

Cu toate acestea, Muntean a încălcat încă o dată legea și procedura, consemnând mai multe aspecte neadevărate și incriminatoare la adresa mea, ca fiind declarate de Ovidiu Ioiescu, zis Pera. Ulterior, Ioan Mureșan, cunoscând modalitatea în care a fost audiat Ovidiu Ioiescu de către Muntean, a folosit aspectele mincinoase din acea declarație, înserându-le în propunerea de arestare.

În fața procurorilor DNA, Ovidiu Ioiescu a explicat împrejurările în care a fost audiat de Muntean, încă din luna mai 2013, după arestarea lui Cristian Litera: „Alin Muntean mi-a pus întrebări despre Berbeceanu, iar eu am spus că nu am ce să declar. Alin Muntean mi-a spus că o să mai vin la declarații și că îmi va aminti el mai multe detalii pe care eu nu voiam atunci să le spun, după cum susținea acesta!” Apoi, Ioiescu a relatat modalitatea în care a fost audiat de același Muntean, în ziua în care eu urma să fiu prezentat pentru arestare preventivă: „Ulterior, am dat declarație în ziua următoare reținerii lui Traian Berbeceanu, tot la Alin Muntean, pentru ca apoi să merg la procurorul Mureșan cu ciorna scrisă de Alin Muntean, declarația fiind tehnoredactată de o persoană de sex feminin. Muntean mi-a zis: «Acum nu mai ai niciun motiv să-ți fie frică!» (...) Mi-a spus că Berbeceanu și-a făcut dosare pe baza învrăjbirii noastre pentru a ajunge polițistul anului! (...) Alin Muntean insista să declar aspectele pe care mi le comunica, deși eu spuneam că nu am ce să declar! (...) Muntean mă întreba dacă îmi convine că am fost arestat de Traian Berbeceanu?! Aceste discuții le-am avut doar cu Muntean, care își nota pe o hârtie anumite aspecte pe care considera el că le știu de la alții, note pe care ulterior le-a prezentat procurorului Mureșan”.

Chiar și în fața judecătorilor Înaltei Curți, în ședința publică în care a fost audiat, Ovidiu Ioiescu a răspuns pe un ton ferm, chiar ridicat, întrebărilor formulate direct de Alin Muntean, declarând: „Domnul Pitulescu cred că m-a

trimis, însă dvs. ați solicitat acest lucru! Nu m-am prezentat singur în fața dvs! (...) Dacă ar exista înregistrarea discuțiilor pe care le-am avut cu dvs. s-ar vedea foarte clar presiunile pe care le-ați făcut asupra mea pentru a declara împotriva domnului Berbeceanu!... Că acesta și-ar fi bătut joc de noi, că ne-ar fi luat de fraieri și ne-a arestat! (...) Așa cum am arătat, eu am stat de vorbă cu domnul Muntean. Este adevărat că prin biroul în care am discutat mai treceau și alți polițiști. De față cu aceștia nu făcea nicio presiune. O singură remarcă a făcut față de domnul Vonu sau Pitulescu în sensul că: «Acesta nu vrea să spună nimic, ori acesta nu știe nimic!» Toate cele relatate vizau notițele pe care Muntean le avea pe o foaie și îi erau cunoscute de la Litera”.

Este evident că Ioan Mureșan a cunoscut foarte clar maniera în care Alin Muntean l-a audiat pe Ovidiu Ioiescu, acesta din urmă fiind chiar condus în biroul lui Mureșan, ocazie cu care Muntean i-a prezentat notițele consemnate. Abia ulterior, declarația martorului Ovidiu Ioiescu a fost consemnată de Muntean și de o grefieră DIICOT (Fără Mihaela - cumnata lui Muntean).

Cu privire la această împrejurare, Muntean a declarat în ședința publică, fiind audiat în calitate de inculpat: „Nu aveam cunoștință că apărătorii domnului Berbeceanu depuseseră o cerere pentru a fi încunoștințați despre orice act de urmărire penală și am procedat la consemnarea celor declarate de Ioiescu”, iar Mureșan a declarat: „Eu nu am dispus ca Ioiescu să fie audiat în lipsa apărătorilor lui Traian Berbeceanu, dar am constatat acest lucru când mi-a fost adusă declarația. Nu știu dacă Alin Muntean cunoștea că există o cerere înregistrată din partea apărătorilor lui Traian Berbeceanu în vederea participării la audierile martorilor. (...) în aceeași zi s-a înregistrat cererea, în aceeași zi s-a dispus și reținerea domnului Berbeceanu și lucram efectiv la cererea propunerii de arestare preventivă, pentru a ajunge la

instanță și de aceea nu am avut timp să-i comunic lui Muntean despre cererea avocaților lui Berbeceanu”.

Este evident că apărările făcute de Mureșan și Muntean sunt stupide, Muntean având obligația să se intereseze dacă erau cereri formulate de avocați, fiind vorba de o cauză în care deja erau luate măsuri preventive, iar Mureșan avea datoria să-l informeze despre aceasta. Dincolo de orice dubiu, aceștia au premeditat audierea lui Ovidiu Ioiescu în această manieră, fiind nemulțumiți de faptul că, la audierile anterioare efectuate în dosarul „Litera-Simota”, acesta a refuzat să declare aspecte care să îi ajute la inculparea mea nedreaptă. Mai mult, Mureșan a mințit și în fața judecătorilor ICCJ, susținând că „toate s-au întâmplat în aceeași zi” - audierea ticăloasă a lui Ioiescu, reținerea mea și sesizarea instanței cu propunere de arestare preventivă.

Imediat după finalizarea audierii (cea din ziua prezentării mele la arestare), întrucât Alin Muntean era nemulțumit de declarația consemnată, urmărindu-și cu tenacitate interesul infracțional, respectiv acela de a se asigura că voi fi arestat și menținut în stare de arest preventiv, a pus la cale un plan în care l-a cooptat, prin exercitarea de presiuni, pe Ovidiu Ioiescu.

Ovidiu Ioiescu, cu ocazia audierii la DNA, a descris în amănunt strategia infracțională adoptată de Alin Muntean și modalitatea în care a fost determinat să o accepte: „După această declarație, Alin Muntean m-a chemat la el și mi-a spus că nu prea îmi ajută declarația mea, că nu vreau să spun adevărul și că mă poate băga la mărturie mincinoasă și că ar fi bine să mă gândesc, pentru că el va fi șef la Crimă Organizată în locul lui Berbeceanu, iar eu sunt recidivist și mai am rest de pedeapsă și la cea mai mică abatere pot să mă întorc înapoi! Cu această ocazie, mi-a dat o coală pe care erau scrise de el două texte, greu lizibile. Unul dintre texte avea conținutul aproximativ: «Nu ai făcut bine ce ai făcut, că ai dat declarație împotriva lui Berbeceanu, ca el mai suntem mulți afară și nu o să fie

bine de tine, că o să ajungi lângă dușmanul tău, Litera. Să te duci să dai declarații la procurorul Mircea Adrian de la Deva și să faci un denunț că s-au

I făcut presiuni asupra ta de către Muntean, ca să declari de

Berbeceanu.» Eu l-am întrebat pe Alin Muntean cine este procurorul respectiv, iar acesta s-a enervat și mi-a spus că nu este treaba mea, că nu eu îl anchetez pe el și că am uitat cine este anchetatorul. Al doilea text se referea la o percheziție făcută la Berbeceanu, destinatarul fiind posibil să fi fost o persoană care a făcut o percheziție la Berbeceanu, cu textul aproximativ: «Te-ai bucurat că ai fost la percheziție, ar fi fost corect să nu mergi.» Cele două texte mi-au fost date de Alin Muntean pe o foaie de hârtie, scrisă cu pixul și o cartelă nouă, Vodafone, nefolosită, spunându-mi să folosesc un telefon nou. I-am spus lui Muntean că am mai multe telefoane, ocazie cu care acesta mi-a interzis să le folosesc, precizând că trebuie neapărat ca telefonul să fie nou”.

Tot; cu acea ocazie, Muntean l-a instruit pe Ioiescu „să trimită cele două mesaje în dimineața următoare” Conform instrucțiunilor primite, Ovidiu Ioiescu și-a trimis primul dintre mesaje lui însuși, iar al doilea la un număr de telefon primit de la Alin Muntean. Imediat după aceea, conform planului stabilit, l-a contactat telefonic pe Alin Muntean spunându-i acestuia că „a primit un mesaj de amenințare!”, iar Muntean i-a cerut să meargă urgent la Alba, dându-și întâlnire la o benzinărie.

La DIICOT Alba, a fost audiat de Mureșan. Cu acea ocazie, Ovidiu Ioiescu a întrebat cine este Mircea Adrian, Mureșan răspunzându-i: „Știm noi cine este!”

Ovidiu Ioiescu și-a dat seama ulterior că ofițerul Dacian Vonu din cadrul IPJ Hunedoara era destinatarul celui de-al doilea mesaj, întrucât avea numărul acestuia în memoria telefonului său, fiind același cu numărul furnizat de Alin Muntean.

Așadar, prin aceste manopere infracționale, Alin

Muntean a urmărit același interes cu cel al lui Ioan Mureșan, respectiv „consolidarea acuzațiilor mincinoase formulate împotriva mea”, pe de o parte, și „o eventuală inculpare ulterioară a polițiștilor considerați fideli mie și a procurorului-șef Mircea Adrian”, pe de altă parte. Această presupunere rezonabilă este susținută de modalitatea în care, cu ocazia audierilor efectuate de cei doi, declarațiile erau direcționate spre polițiștii din echipa mea și spre procurorul-șef Mircea Adrian.

Afirmația lui Ioan Mureșan, potrivit căreia nu a avut cunoștință de înțelegerea dintre Alin Muntean și Ovidiu Ioiescu, nu are suport din următoarele considerente:

În primul mesaj se făcea precizarea că ” (...) se știe că eu ceva timp ai fost la alba la audieri despre berbeceanu și în ziua când la prezentat la mandat iar ai fost la audieri la colegu alin muntean și procuror muresan (...)” Se observă că Alin Muntean și Ioan Mureșan au scăpat din vedere faptul că nicio altă persoană cu excepția lor, nici măcar avocații mei, nu a știut la data trimerii mesajului că „Ovidiu Ioiescu a fost audiat la Alba, în ziua în care Berbeceanu a fost prezentat la mandat”;

cu ocazia audierii lui Ovidiu Ioiescu, referitoare la SMS-urile menționate, Ioan Mureșan a consemnat conținutul acestora, atât în declarația de martor luată lui Ovidiu Ioiescu, cât și în procesul-verbal întocmit separat cu privire la mesaje. Mai mult, a întocmit o planșă fotografică anexată procesului-verbal, cu fotografii ale mesajelor și telefonului utilizat de Ovidiu Ioiescu. În cadrul acestor activități, ar fi fost obligatoriu să observe că mesajul pretins primit de Ovidiu Ioiescu avea exact aceleași „caracteristici și particularități” cu cel pe care Ioiescu susținea că l-a trimis drept răspuns, fiind clar că au fost scrise de aceeași persoană.

Astfel, era evident că în ambele SMS-uri, în mod identic, a fost folosită litera majusculă doar la începutul mesajelor; în ambele mesaje nu au fost folosite litere majuscule la începutul celorlalte propoziții; în conținutul

ambelor mesaje, substantivele proprii erau scrise cu litere mici; la ambele SMS-uri propozițiile erau înșiruite fără a fi folosite virgula și punctul; în scrierea ambelor mesaje nu a fost folosită cratima între pronumele personal și verb („la prezentat”; „sau făcut”; „mă pus”); în ambele mesaje s-a folosit „sunt” în loc de „sunt”; în niciunul dintre cele două mesaje nu au fost utilizate diacritice.

Toate acestea ar fi ridicat suspiciuni oricărui anchetator cinstit căruia i-ar fi fost prezentate cele două texte, fiind evident că au fost scrise de una și aceeași persoană, Ovidiu Ioiescu.

În cadrul anchetei efectuate de DNA, așa cum era firesc, procurorul de caz a observat cu ușurință indiciile de mai sus, precum și faptul că, în cadrul așa-zisului mesaj de amenințare, persoana care l-a scris a folosit termenul de „dujman” în loc de „dușman”. În urma acestor suspiciuni, i s-a solicitat lui Ovidiu Ioiescu să dea o declarație olografa în care să menționeze că „nu *sunt* în relații de *dușmănie* cu Berbeceanu”, rezultatul fiind acela că Ioiescu a consemnat că „nu *sunt* în relații de *dujmanie* cu Berbeceanu”, fiind evident că a făcut exact greșelile din cele două SMS-uri. Pus în fața acestei situații, Ovidiu Ioiescu a recunoscut că el a transmis acele mesaje, descriind împrejurările în care a făcut-o. Mai mult, a predat procurorului DNA telefonul de pe care a transmis acele mesaje.

Prin textul trimis în cel de-al doilea mesaj polițistului Dacian Vonu, persoană care a efectuat percheziția domiciliară la părinții mei, i se reproșa acestuia tocmai „participarea la percheziție”, fapt care confirmă spusele lui Ovidiu Ioiescu potrivit cărora „textele celor două mesaje i-au fost date de inculpatul Alin Muntean”. Textele SMS-urilor nu puteau să vină de la Ovidiu Ioiescu, întrucât bărbatul habar nu avea că Dacian Vonu a participat la acea percheziție, aspect cunoscut însă lui Muntean. În plus, Ovidiu Ioiescu „nu știa, la data transmiterii SMS-urilor, cine este procurorul Mircea Adrian”. Referitor la cele descrise mai sus, Ovidiu Ioiescu a declarat în fața

judecătorilor înaltei Curți că „Alin Muntean i-a dat o cartelă Vodafone, o foaie de hârtie cu două texte scrise și i-a cerut să trimită două mesaje, spunându-i să folosească un telefon nou. Unul dintre mesaje era despre participarea cuiva la o percheziție, altul se referea la faptul că el ar fi fost amenințat și să meargă la procurorul Mircea Adrian. Ovidiu Ioiescu nu știa cine era Mircea Adrian și l-a întrebat pe Alin Muntean, care i-a spus că nu este treaba lui, că el face ancheta și nu Ioiescu. A transmis un mesaj la numărul primit de la Muntean, care atunci nu știa al cui este. Al doilea mesaj și l-a trimis singur, la numărul său de telefon”. La interpelarea instanței precizează că „s-a ajuns la transmiterea celor două mesaje, la solicitarea lui Alin Muntean, pentru că Muntean i-a spus că declarația sa nu-l ajută cu nimic, cerându-i să trimită cele două mesaje și asigurându-l că nu este nicio problemă. Din câte își amintește, mesajul cu percheziția suna ca un reproș: de ce a participat la percheziție? iar cel care trebuia să și-l transmită singur se referea la Cristian Litera, cu care el era certat. Alin Muntean i-a spus martorului să îl sune, după ce primește mesajul de amenințare pe care și-l trimitea singur. Martorul l-a sunat și i-a comunicat că a primit un mesaj. Muntean i-a cerut să meargă la Alba, să intre într-o benzinărie și să îl aștepte acolo, să nu îi vadă cineva. Când a ajuns în acel loc, l-a sunat pe Alin Muntean, care i-a spus că are treabă și l-a trimis la Ioan Mureșan. Martorul a mers la DIICOT Alba, la Ioan Mureșan, și i-a arătat mesajul primit, fără să-i comunice detaliile referitoare la înțelegerea sa cu Alin Muntean. Ulterior a aflat că al doilea mesaj l-a trimis lui Dacian Vonu, ofițer de poliție. I-a spus lui Mircea Pitulescu cele întâmplate și Pitulescu i-a spus să meargă la DNA, să declare adevărul și să predea telefonul de pe care a transmis acele mesaje. Cartela Vodafone a distrus-o, așa cum i-a cerut Muntean, dar telefonul a considerat că trebuie păstrat. L-a avut într-o pungă în portbagajul mașinii și l-a predat la DNA”.

Aspectele relatate de Ovidiu Ioiescu au fost

confirmate de audierea lui Mircea Pitulescu, care în ședință publică a precizat că „a fost căutat de mai multe ori telefonic de Ovidiu Ioiescu, zis Pera. În final, s-a întâlnit cu acesta la Deva, ocazie cu care Ioiescu i-a mărturisit că cele două mesaje telefonice, aparent de amenințare, care au fost transmise polițistului Dacian Vonu și lui Ovidiu Ioiescu, au fost transmise, de fapt, chiar de către el, la cererea lui Alin Muntean, la scurt timp după arestarea lui Traian Berbeceanu. Ovidiu Ioiescu i-a relatat că a primit de la Alin Muntean textele celor două mesaje, odată cu numărul de telefon al lui Dacian Vonu, al doilea mesaj urmând să și-l transmită singur de pe o cartelă nouă și un telefon pe care să-l cumpere și, ulterior, să le arunce. Ovidiu Ioiescu i-a spus că a făcut acest lucru la solicitarea lui Alin Muntean, acesta din urmă spunându-i că o să ajungă șef al BCCO și că o să aibă grijă de el. Martorul Mircea Pitulescu i-a reproșat lui Ovidiu Ioiescu că nu i-a spus până atunci despre acest lucru, Ovidiu Ioiescu făcând precizarea că Alin Muntean i-a cerut să nu vorbească cu nimeni despre aceasta. Ovidiu Ioiescu i-a spus lui Mircea Pitulescu că se temea de Alin Muntean. (...) Ovidiu Ioiescu i-a mai spus martorului Mircea Pitulescu că telefonul de pe care a transmis cele două mesaje l-a păstrat, martorul sfătuindu-l să îl predea la DNA. Ovidiu Ioiescu i-a dat martorului Mircea Pitulescu detalii despre cele două mesaje transmise, respectiv: Alin Muntean i-a scris pe bilețele textele celor două mesaje. Ovidiu Ioiescu nu a înțeles unele cuvinte, astfel că l-a sunat pe Alin Muntean să-i ceară lămuriri despre conținutul textelor pe care urma să le transmită. Ovidiu Ioiescu i-a relatat martorului că, după o perioadă, și-a dat seama că numărul de telefon primit de la Alin Muntean, pe care a transmis unul dintre mesaje, aparținea lui Dacian Vonu, însă i-a fost teamă să spună cuiva acest lucru”.

Este evident că teoria potrivit căreia „aproțiați ai lui Traian Berbeceanu ar fi transmis acele SMS-uri” nu era plauzibilă, deoarece o astfel de acțiune nu făcea decât să-

mi agraveze situația, eu fiind arestat preventiv la acea dată. Singurii care aveau un asemenea interes ilegal erau Muntean și Mureșan, care, prin această nouă strategie mincinoasă, au încercat să se asigure că nu o să fiu lăsat în libertate la judecarea recursului împotriva arestării preventive.

De altfel, declarația lui Ovidiu Ioiescu privitoare la aceste mesaje, procesul-verbal întocmit de Ioan Mureșan și planșa foto anexată au fost trimise de acesta din urmă la Structura Centrală a DIICOT, fiind invocate de procurorul de ședință, pentru a fi avute în vedere la judecarea recursului împotriva măsurii arestării preventive.

Evident, judecătorii din completul înaltei Curți nu aveau de unde să cunoască realitatea, fiind imposibil de imaginat pentru oricine că un procuror-șef DIICOT și un ofițer de poliție ar putea să se preteze la asemenea mârșăvii. Astfel, aceste probe mincinoase au fost hotărâtoare în respingerea recursului formulat de mine împotriva arestării preventive, apreciindu-se că „lăsarea mea în libertate ar reprezenta un pericol public concret”, ținând cont că cele două SMS-uri truate aveau conținut amenințător „la adresa martorilor (Ioiescu) și polițiștilor (Vonu) implicați în anchetă” și au fost astfel structurate încât să creeze impresia falsă că ar fi fost trimise de către „polițiști din echipa lui Berbeceanu”.

Chiar și la judecarea prelungirii măsurii arestării preventive, argumentul forte, folosit de procurorul de ședință din cadrul DIICOT în solicitarea prelungirii arestării, a fost „pericolul social concret pe care îl prezentăm”, dovedit în mod fals de acele SMS-uri.

Cu doar câteva zile înainte de judecarea recursului împotriva prelungirii arestării, Geo s-a întâlnit cu un colaborator apropiat al echipei noastre, care i-a relatat o întâmplare suspectă din ziua în care Ovidiu Ioiescu a fost la DIICOT Alba, pentru a fi audiat de Mureșan în legătură cu cele două mesaje. Astfel, Geo a aflat că Ovidiu Ioiescu venise cu mașina personală, condusă de un apropiat. În

timp ce Ovidiu Ioiescu se afla în biroul lui Mureșan, șoferul lui Ioiescu s-ar fi întâlnit cu procurorul Nicolaie Cean în zona hotelului Parc din Alba Iulia. Colaboratorul nostru a filmat întâlnirea suspectă.

Geo i-a comunicat aceste aspecte soției mele, în acest mod aflând și eu despre cele întâmplate. Consultându-mă cu avocații mei, domnul Daniel Tiliciu și Loredana Târnovan, ne-a părut, evident, suspectă împrejurarea – exact în momentul în care Ioiescu mersese la DIICOT să anunțe că „promise SMS-ul de amenințare” a avut loc acea întâlnire cu Nicolaie Cean. În ziua următoare, prin avocați, am obținut de la colaborator acea filmare. Ulterior, aceste împrejurări suspecte le-am adus la cunoștința completului de judecată investit să judece recursul împotriva prelungirii arestării preventive. După câteva zile, eram liber!

Probe fabricate cu referire la dosarul

„Ghost equipments”.

În prima parte a cărții v-am descris pe scurt o operațiune în cadrul căreia, în perioada 2010 – 2011, am investigat o grupare infracțională organizată, extrem de puternică, ai cărei membri erau implicați în furturi de utilaje agricole și de construcții din țările UE. Vă spuneam atunci că rapiditatea cu care hoții acționau în timpul spargerilor, transportului și înstrăinării utilajelor furate ne-a determinat să le asemuim unor utilaje-fantomă, botezând operațiunea „*Ghost equipments*”.

Va atrăgeam atenția că printre persoanele inculpate în cauză s-au aflat Ioan Tarnu (la data comiterii faptelor fiind Șeful SRI Alba – condamnat la trei ani de închisoare cu suspendare) și Liviu Schiau (la data comiterii faptelor fiind ofițer în cadrul BCCO Alba Iulia – condamnat la doi ani de închisoare cu suspendare). În cadrul aceluși dosar, Ioan Tarnu și Liviu Schiau au fost cercetați și ulterior condamnați pentru că au sprijinit gruparea infracțională și l-au favorizat pe unul dintre liderii grupării, Mircea Stanciu, zis Făinaru (condamnat la cinci ani și zece luni de

închisoare cu executare), ambii aflându-se în relații extrem de apropiate cu acesta din urmă.

În cauză a fost cercetat și Iosif Băda, zis loji (condamnat la șapte ani de închisoare cu executare), care și-a recunoscut faptele și a ajutat la identificarea altor persoane implicate în activitățile infracționale, fiind judecat și condamnat în procedură simplificată.

În perioada urmăririi penale, Iosif Băda a predat organelor de anchetă un stick de memorie pe care se afla o fotografie reprezentând două tractoare într-o curte. Despre acea fotografie spunea că ar fi primit-o prin e-mail de la Nicolae Braicu și că utilajele din fotografie ar proveni din furturi comise în spațiul UE.

Pista furnizată de Iosif Băda ne-a determinat ca, odată cu declanșarea perchezițiilor efectuate în dosar, să solicităm autorizație de percheziție și la sediul firmei lui Nicolae Braicu, în speranța că vom identifica utilajele din fotografie sau măcar aspecte din fundal (gardul din beton, magazia și alte elemente care apăreau în acel cadru), pentru a putea stabili dacă a fost făcută sau nu în acea locație. Deoarece utilajele nu au fost găsite, nu s-a stabilit ca elementele din fotografie să corespundă verificărilor făcute în teren de echipa care a făcut percheziția, iar alte indicii față de o posibilă implicare a lui Nicolae Braicu în activitățile infracționale nu existau, procurorul de caz Mircea Adrian a disjuns față de acesta și ulterior a dispus o soluție de netrimitere în judecată. De menționat că față de Braicu fusese începută urmărirea penală și chiar a fost audiat în cauză de către Mircea Adrian.

Eu nu discutasem vreodată cu Nicolae Braicu, nu îl cunoșteam și, așa cum v-am spus, procurorul de caz a fost cel care l-a audiat în 2011.

Astfel, am fost complet surprinși, atât eu, cât și Luci, când, în iulie 2013, Nicolae Braicu a venit din proprie inițiativă la Poliția Municipiului Deva, unde se află și sediul SCCO Hunedoara, relatându-ne că fusese contactat de Mircea Stanciu, spunându-ne că acesta făcea asupra sa

presiuni fantastice, recurgând chiar la amenințări, pentru a-l determina să meargă la DIICOT Alba să dea „declarație împotriva lui Berbeceanu”.

În primă fază, nu l-am crezut și ne întrebam ce anume urmărea Braicu, însă acesta a insistat spunând că, în același mod, Stanciu, Tarnu și Schiau făceau presiuni asupra lui Lucian Sabău, cu același scop, respectiv de a-l determina să dea declarații mincinoase împotriva mea. Pe Lucian Sabău îl cunoșteam, fusese arestat în acel dosar mai bine de un an, fiind ulterior condamnat la trei ani de închisoare cu suspendare. Mai mult, Nicolae Braicu susținea că Sabău ar fi realizat înregistrări cu Schiau, Tarnu și Stanciu, în timp ce aceștia făceau asupra sa presiuni și îi spuneau cam ce anume viza declarația pe care trebuia să o dea.

Evident că deveniserăm interesați de întreaga poveste și, ca măsură de precauție și de protecție, am înregistrat ambiantal discuțiile cu Nicolae Braicu. Din conținutul acestora rezulta că Mircea Stanciu insistă față de Braicu, spunându-i că trebuie neapărat să meargă la „frățiorul lui Mureșan”, care îl așteaptă pentru a da o declarație din care să rezulte că „el, împreună cu Traian Berbeceanu, ar deține două utilaje ascunse în zona industrială a Devei”. Deși Nicolae Braicu a negat, Mircea Stanciu i-a spus că „totul este rezolvat”, menționând că „Berbeceanu a făcut o greșală necolegială prin contribuția la reținerea lui Liviu Schiau și a lui Ioan Tarnu” Din cele»

relatate de Nicolae Braicu rezulta că „Mircea Stanciu, Ioan Tarnu și Liviu Schiau ar fi fost desemnați de procurorul Ioan Mureșan să identifice persoane dispuse să formuleze declarații mincinoase împotriva lui Berbeceanu”.

Atunci am înțeles! Muntean și Mureșan aflaseră de la Tarnu, Schiau și Stanciu că în dosar a fost cercetat și Braicu în baza acelei fotografii puse la dispoziție de Băda, în care apăreau cele două tractoare. Aflaseră, de

asemenea, că procurorul de caz a dispus o soluție de netrimitere față de Braicu, neavând probe care să indice implicarea acestuia în activitățile infracționale. În baza acestor informații, au hotărât să creeze starea de fapt mincinoasă potrivit căreia „Nicolae Braicu ar fi fost favorizat de Traian Berbeceanu și împreună ar deține cele două utilaje din fotografie, ascunse în zona industrială a Devei”.

Pentru aceasta, Mureșan și Muntean aveau nevoie de declarații mincinoase, pe care urmau să le obțină de la persoanele condamnate în acest dosar prin intermediul coinculpților Tarnu, Schiau și Stanciu.

Iată câteva replici relevante din discuția cu Braicu de la sediul SCCO Hunedoara:

Berbeceanu: Te deranjează dacă stă și Luci?

Braicu: Nu, nu, nu, nu...

Berbeceanu: Că nu... fără niciun fel de problemă.

Braicu: Eu am vrut să discutăm personal, pentru că aceste discuții au fost...

Berbeceanu: Și așa noi doi nu ne cunoaștem, nu? Ne-am văzut... (...) Dacă vrei să vorbești numai cu mine, nu-i nicio problemă, dar în Luci am totală încredere!

Braicu: Nu, eu nu am avut nimic să discut doar cu el. Doar atâta, că eu am mai discutat și s-a înțeles altceva. Adică, telefonul fără fir! Eu am vrut să discut personal cu dumneavoastră. A... Deci, cum a început totul? Acum vreo trei luni de zile, Mircea Stanciu o început să mă caute. În ultimul timp sunt unul dintre furnizorii lui.

În continuare, Nicolae Braicu explică faptul că a venit „în mod deliberat” să relateze discuțiile cu Mircea Stanciu, că „nu putea să le ascundă” și „nu dorea să piardă vremea”, considerând că acestea erau foarte importante:

Braicu: Nu e chestia asta, înțeleg lucrul acesta. Eu am făcut deliberat, eu puteam să ascund lucrurile astea și să zic: bă, nu... nici nu vreau să aud...

Berbeceanu: Da, și să nu le zici la nimeni și... Corect, așa e!

Braicu: Dar eu am motivele mele și... mă rog! Am eu motivele mele care m-au determinat să-ți spun lucrul acesta! Înțelegeți?

Berbeceanu: Eu îți dau cuvântul meu de onoare că și eu gândesc așa. Dacă eram în pielea ta exact așa făceam! Pentru că nu-i normal să se întâmple așa ceva!

Braicu: Deci de asta, nu voiam să pierd vremea, în sensul că acum în momentul de față, ceea ce am spus eu nu are o valoare formidabilă și eu îs conștient de lucrul acesta. Este culegere de informații care poate vor fi de valoare...

Berbeceanu: Corect! Și astea-s OK! (...)

Din cadrul discuției reiese că Nicolae Braicu știa, încă din iulie 2013, de la Mircea Stanciu că „la DIICOT Alba au fost audiați Cristian Litera, Ovidiu Ioiescu (Pera) și alte persoane, care au dat declarații mincinoase la adresa lui Traian Berbeceanu” și că față de mine se declanșaseră cercetări pentru favorizarea infractorului: „Protecția infractorilor! I-o protejat!” Stanciu nu era rezervat în a-și exprima bucuria, fiind evidentă dușmănia pe care mi-o purta: „Îi gata, îi al nostru! Ho, ho, ho!...” Mai mult, rezultă că Mircea Stanciu primise aceste informații pe filiera Ioan Tarnu-Liviu Schiau.

Braicu: Apoi s-o apropiat deja Litera și cu Simota. Când i-o luat... pe primul, pe Litera.

Berbeceanu: Și numai Stanciu o venit? Singur?

Braicu: Singur! Eu ar trebui să-i dau niște bani și eu i-am zis asta: „Păi, cum, mă, tu ești nebun?” Stanciu replicând: „Cum? Ce? protecția infractorilor! I-o protejat! Or dat declarații în sensul acesta! Îi belea! Nu știu ce, nu știu cum. Îi gata, îi al nostru! Ho, ho, ho!”

Berbeceanu: Ce proști sunt!

Braicu: Da! I-am zis: „Auzi, mă! Dracu' știe, mă! Ce să zic? Oamenii tăi?”, iar el: „Da, lasă că o să fie bine!” Și eu ca el: „O să fie bine, nu știu ce, nu știu cum” Bun, apoi...

Luci: Păi, și el de unde știa ce-o declarat ăla? (...)

Berbeceanu: Dar îți dai seama că o știut Stanciu, că s-or dat declarații împotriva noastră! (...)

Braicu: Pe cuvânt! Tot atuncea mi-o zis: că ai dosarul atâta! (...) Că ei, cum să zic? Eu am auzit și de Pera, am auzit și de Mărgan, dar cum să zic? Îs declarații nonvalori! Îs declarații de la infractori: eu te-am arestat pe tine și tu declari de mine că... (...)

Berbeceanu: Scandalos îi că știe papagalul ăla, Făinaru, vorba ta, știe despre ce declarații se dau acolo!

Braicu: Păi, știi de ce? Știi de ce?

Berbeceanu: A?

Braicu: E în ceata lor! Făinaru o copilărit cu Tarnu și cu Schiau!

Berbeceanu: Și cu Schiau?

Braicu: Da!

Berbeceanu: Nu se putea să nu fie și jegosul ăla!

Braicu: Da! Ei or copilărit toți împreună, nu știu ce și o zis că: de acolo, de acolo i se va trage! Tot aia îmi zicea! Când o fost ăsta la mine, o zis așa: că convorbirile care or fost la proces or fost doar frânturi, tăiate exact... preferențial. (...)

La fel de evident este și faptul că Mircea Stanciu „cunoștea, la acea dată, că la DIICOT Alba se afla în lucru un dosar care îl viza pe Nicolae Braicu” și chiar i-a atras atenția acestuia:

Braicu: Îi tot mai spune, una, alta, de poliție, el îmi spune: „Bă, dar să nu te scapi!” El așa o fost foarte deschis.

E un monument de prostie rară! N-am văzut om mai prost ca el! Și zice așa: „Bă, dar să ai grijă că se lucrează pentru tine la Albă! Bă, să ai grijă! Bă, să ai grijă!” Zic: „Cum să n-am grijă? Ai înnebunit la cap?”

Luci: Cum adică se lucrează?

Braicu: Se lucrează pe utilaje ca și când la Hunedoara mai lucrează cineva, cu direcție eu cu Colins. Am simțit lucrul ăsta! Și eu zic: „Ce ai, mă, ești nebun la cap? Ce p... mea îmi zici mie? A, bun, mi-ai zis? Îți

mulțumesc dar nu e cazul!" într-una din zile... Nu, el trebuia să vină la mine cu niște țărâțe și trebuia să-mi deie niște bani. Și eu îl sunam, îl tot sunam și zice: „Bă, trebuie să vii urgent la Albă! Dar urgent!" Că deja era înștiințat:

„Ai grijă că ăștia sunt după tine!"... și zice: „Vino, vino urgent că-i pentru tine, băi, pentru tine! Neapărat să vii!" „Bă, zic, nu pot!" Atunci a vrut să mă ducă pe mine la declarație. (...)

Braicu: Eram pe partea cealaltă, în apropiere de semafor: „Vino repede aici, vino repede aici!" Deci o încercat să mă sperie foarte tare! Nu m-a speriat deloc. Și coborâm în jos, în șanțul ăla... acolo-i ceva porumb. Zic: „Unde mă bagi, mă?" A zis: „Taci dracu' din gură! Bă tu ești urmărit și Berbeceanu cu Colins".

Luci: Te lua repede așa la...

Braicu: Da... „Bă, vezi că-s urmăriți și la W.C! Îs urmăriți și la W.C! Și dacă ești și dacă nu ești băgat... și dacă ești și dacă nu ești, și pe tine te au, ca tu ești prieten cu ei, ai grijă! Vino repede la decla... la domnul Mureșan, la pretenul meu! Că fratele lui e avocatul meu!" Eu știam că avocatul lui e ăsta de la Deva...

Berbeceanu: Îhî...

Braicu: Cum îl cheamă? Iovănescu? zice: „Vino repede să dai declarație la domnul Mureșan! Și spune-i ce știi și el îți spune acolo ce trebuie să faci și ce trebuie să spui! Îs informații clare primite, că-s două utilaje, pe zona industrială, în Deva. Și-s monitorizate centimetru cu centimetru! Și-s ale lui Berbeceanu și a lui Colins. Dacă și tu ești băgat, ieși de acolo! Acum ai o șansă, nu mai sta! Dacă nu ești, vino repede și dă o declarație!" (...)

Braicu: Și zicea: „Băi, urgent! Urgent trebuie să vii! Nu mai sta! Cu cât stai, e caldă, acum! Despre asta e dosarul lui Berbeceanu! E cel mai mare! Te duc la Mureșan, te duc eu personal la domnul Mureșan!" De asta, spun!

Eu mă uitam uimit la ăsta: „Bă, dar cât îs de retardați!" Deci, fii atent ce zice asta! Deci ăsta vorbește

tot. Tot ce aude, tot ce se vorbește acolo, acesta vine și spune. Și cu voce tare! (...)

Luci: Dar ți-o explicat cine e procurorul Mureșan și de unde e? De la DNA de la... care e? Ți-o zis?

Braicu: O zis, Ioan Mureșan... Ioan Mureșan...

Berbeceanu: Ioan Mureșan?...

Braicu: O zis că șeful DUCOT-ului...

În cadrul aceleiași discuții înregistrate în mediul ambiantal, Nicolae Braicu ne-a relatat că ar fi aflat de la Mircea Stanciu că „obiectivul urmărit era îndepărtarea lui Traian Berbeceanu din funcție și discreditarea acestuia, eventual reținerea și arestarea acestuia, măcar pentru o zi, două”.

Braicu: (...) Zic: „Bă, câți or încercat să-l deie jos pe Berbeceanu, dar nimeni... Nu cred așa ceva!” Stanciu: „Asta poate! I-am jucat jocul! E suficient să-l dăm jos și să-l mânjim!”

Berbeceanu: Asta e...

Braicu: Să-l discredităm...

Berbeceanu: Asta e! Deci, exact asta vor! Exact cum am presupus!

Braicu: Așa mi-o zis! O zi, două, e suficient să-l discredităm!

Luci: Cum?

Braicu: O zi, două e suficient să-l discredităm!

Berbeceanu: De curiozită... bă, eu sunt aicea și știu...

Luci: A aruncat cu căcat în el!

Berbeceanu: „că e o încercare foarte bună să îmi ia locul...”

Braicu: Bă, dar, zic: „Ce dracu’, de-a lungul timpului Berbeceanu ăsta... atâtea arestări și oameni grei și n-au putut să-i facă nimic!” Zic: „Nu cred, mă!” Iar Stanciu: „Băă! Sută-n milion! Dar și dacă nu-l ia, îi suficient o zi, două să-l discrediteze și să-l dea jos din funcție!” Exact așa mi-o zis. (...)

Așa cum ați observat, Nicolae Braicu aflase, încă din iulie 2013, de la Mircea Stanciu care era strategia

ticăloasă a lui Mureșan și a lui Muntean - adică, audierile de martori mincinoși din dosarele „Litera-Simota” și „Ghost equipments \ cu scopul „eliminării” mele de la comanda Brigăzii și al „discreditării” mele.

Aceste activități, chiar ticăloase fiind, ar fi trebuit în mod firesc să fie secrete. Șansa a făcut ca Muntean și Mureșan să

y y fie într-atât de lipsiți de profesionalism, încât să-și deconspire activitățile mârșave efectuate în propriile dosare. Așa cum ați constatat pe parcursul relatărilor mele anterioare, era un obicei mai vechi de-al lui Mureșan, Muntean și Cean acela de a deconspira activitățile din dosarele în care lucrau. Adică să procedeze exact așa cum urmau să invoce în mod mincinos că aș fi făcut eu!

Cu ocazia unei alte întâlniri dintre mine și Nicolae Braicu, în prezența lui Luci, înregistrată ambiental și aceasta, tot la sediul SCCO Hunedoara și tot în iulie, acesta ne-a spus că a vorbit cu Mircea Stanciu, de la care a aflat că la DIICOT Alba „a venit un procuror de la București, că totul era pregătit pentru executarea mea și că s-a primit verde de la București pentru asta”.

Cu câteva zile înainte fusesem în audiență la Alina Bica, la acea vreme procuror-șef, sesizând suspiciunile față de Mureșan, Muntean și Cean. Ulterior, s-a dovedit că Bica l-a trimis „în sprijinul celor reclamați de mine” pe procurorul Valentin Trif, aspecte la care mă voi referi pe larg într-un capitol dedicat celor de la Structura Centrală a DIICOT.

Așadar, Stanciu știa, încă din iulie 2013, despre venirea lui Valentin Trif la Alba Iulia și despre faptul că „Bucureștiul ar fi dat verde pentru executarea mea”, informații pe care nu le putea ști decât de la Mureșan sau de la Muntean, prin intermediul lui Tarnu sau Schiau.

Sunt absolut sigur că Alina Bica, dacă ar putea acum să-și reia funcția deținută, nu s-ar mai încurca cu specimene de genul lui Mureșan și al lui Muntean, dovedindu-se că aceștia nu erau în stare „să-și țină gura”

cu privire la aspecte atât de sensibile! Din fericire, nu o să mai aibă șansa asta!

După reținerea și arestarea mea nelegale, Mircea Stanciu a aflat că Nicolae Braicu ne-a informat încă din vara anului 2013 despre acțiunile ce se desfășurau împotriva noastră, prin urmare, a început să-i transmită telefonic că „știe că a sifonat tot lui Berbeceanu” Braicu a înregistrat astfel de discuții purtate cu Stanciu, folosindu-și telefonul mobil.

Văzând că strategia ticăloasă pusă la cale împotriva mea de Mureșan și de Muntean, cu sprijinul lui Tarnu, Stanciu și Schiau, a dat roade, Nicolae Braicu s-a temut pentru propria-i siguranță; în consecință, în noiembrie 2013, a formulat un denunț la DNA, în cuprinsul căruia a arătat că, „în vara anului 2013, Mircea Stanciu, inculpat în dosarul «Utilajelor», l-a abordat din partea procurorului Ioan Mureșan, pentru a-l convinge să dea declarații mincinoase împotriva lui Traian Berbeceanu, acesta din urmă fiind arestat în scopul compromiterii și denigrării”.

În cadrul cercetării judecătorești, Nicolae Braicu a fost audiat de judecătorii înaltei Curți, în ședință publică, declarând că „a fost sunat de Mircea Stanciu într-o zi și i-a cerut să se vadă neapărat pentru că este vorba de o chestiune de viață și de moarte, care nu suferă amânare! S-au întâlnit pe raza localității Sântuhalm, ocazie cu care Mircea Stanciu i-a spus martorului Nicolae Braicu că se știe totul despre el, că este urmărit pas cu pas, că ar deține două utilaje împreună cu Berbeceanu și chiar în momentul în care ei discutau era supravegheat! I-a replicat acestuia că nu este adevărat, însă Mircea Stanciu i-a spus că: «Adevărat, neadevărat, trebuie să meargă cu el să dea declarație la Mureșan!» (...) Mircea Stanciu afirma că are o relație foarte bună cu Ioan Mureșan, spunea că este fratele lui! (...) Stanciu i-a mai relatat că avocatul său de la acea vreme era într-un grad de rudenie cu Ioan Mureșan. (...) Cu ocazia discuțiilor purtate cu Mircea Stanciu, acesta a relatat martorului că greșeala lui

Berbeceanu a fost că a dat în oameni foarte mari, respectiv în șeful SRI Alba și într-un șef din poliție, Schiau. Mai spunea că ancheta făcută de Berbeceanu în dosarul privitor la furturile de utilaje a fost necolegială, pentru că Tarnu dorea să intervină la Berbeceanu în favoarea lui Stanciu, iar Berbeceanu a contribuit la arestarea atât a unuia, cât și a celuilalt”.

Aspectele relatate de Nicolae Braicu au fost confirmate de audierile martorului Lucian Sabău, atât la DNA, cât și în fața ICCJ. Trebuie menționat faptul că Lucian Sabău nu avea vreun motiv să mă simpatizeze, având în vedere că fusese cercetat de mine în dosarul „*Ghost equipments* \ fiind arestat preventiv un an și, ulterior, condamnat definitiv la o pedeapsă de trei ani de închisoare cu suspendare. Acesta a declarat, în ședință publică, la ICCJ că „în cursul anului 2013 s-au făcut presiuni asupra sa. La fiecare termen de judecată din dosarul «Utilajelor», Ioan Tarnu, Liviu Schiau și Mircea Stanciu afirmau că sunt prieteni cu el și îi cereau să caute în zona unde locuia utilaje aduse de Nicolae Braicu.

(...) Ioan Tarnu îl amenința că va merge cu poliția și mascații acasă la el, iar ca să nu-i sperie familia și vecinii îi propunea să meargă la Mureșan să dea declarații în legătură cu faptul că ar exista o legătură între Berbeceanu și Braicu privitoare la utilaje. Aceștia îl așteptau la fiecare termen și îl abordau. (...) Nu i-a cerut nimeni să facă înregistrări ambientale. Le-a făcut, deoarece a fost amenințat de Ioan Tarnu. Acesta îi spunea tot timpul martorului că, sub oblăduirea lui Traian Berbeceanu, Nicolae Braicu aducea utilaje în țară și îi cerea martorului să meargă la Mureșan și să confirme acest lucru. Deoarece a fost amenințat, a făcut o plângere la DNA, iar înregistrările le-a predat procurorilor DNA, în orașul Călan, pentru că nu avea voie să părăsească localitatea, având interdicție dată de instanță în dosarul «Utilajelor». Pentru efectuarea înregistrărilor ambientale, a improvizat o tehnică audio-video pe care a folosit-o”.

La rândul său, Luci a declarat în fața judecătorilor înaltei Curți că „Nicolae Braicu ne-a spus că se fac presiuni asupra sa și anume că Stanciu (trimis în judecată într-un dosar instrumentat de domnul Berbeceanu) încearcă să-l convingă că trebuie să meargă neapărat la Alba Iulia să dea declarație la domnul Mureșan. Îi spunea: «La frățiorul nostru Mureșan!» îi spunea că «s-a rezolvat, s-a primit verde de la București, Berbeceanu este terminat! Braicu ar fi trebuit să declare că împreună cu Berbeceanu dețineau utilaje». Îngrijorarea mea a plecat de la faptul că într-una dintre întâlnirile avute cu domnul Braicu, acesta din urmă i-a înmănat domnului Berbeceanu niște fișiere audio ce conțineau înregistrări de care Braicu făcea rost de la o persoană trimisă în judecată în dosarul «Utilajelor». Braicu, din câte cunosc eu, a venit din proprie inițiativă, cu atât mai mult cu cât acesta este chiar din Deva” în cadrul audierilor efectuate de procurorii DNA, Mircea Stanciu a recunoscut că l-a îndemnat pe Nicolae Braicu să dea declarații împotriva mea. Cel mai important este că a recunoscut faptul că „știa, încă din vara anului 2013, că urma să fiu arestat” și că a aflat acest lucru din discuțiile cu ceilalți coinculpați din dosarul «Utilajelor», printre care se aflau Ioan Tarnu și Liviu Schiau, însă nu își amintește cine i-a spus efectiv acest lucru” El a declarat: „Îmi amintesc că i-am zis lui Braicu: «Lasă să vadă și el cum este!» Știam că va fi arestat de la discuțiile pe care le aveam la instanță cu cei cu care am fost trimis în judecată, respectiv de la unul dintre cei cincizeci. Nu îmi amintesc cine anume mi-a spus acest lucru!”

Aspectele descrise mai sus de Nicolae Braicu și susținute de audierile lui Luci, ale lui Lucian Sabău și chiar ale lui Stanciu, referitoare la scopul lui Mureșan de a găsi inculpați din dosarul „Utilajelor” dispuși să formuleze declarații mincinoase împotriva mea, sunt dovedite și de faptul că, deși dosarul în care fusesem reținut și arestat nelegal fusese preluat de Structura Centrală a DIICOT încă din noiembrie 2013, Ioan Mureșan i-a audiat pe Dumitru

Albu și pe Iosif Băda, ambii cercetați și condamnați în dosarul „Utilajelor” Este de menționat faptul că, la data audierii, Albu și Băda erau încarcerați, primul în stare de arest preventiv, iar cel de-al doilea în executarea pedepsei.

Suspect a fost faptul că, pe durata audierilor, atât Albu, cât și Băda au fost asistați din oficiu de același avocat. Acest

>)

aspect mi-a atras atenția, deoarece observasem anterior că același domn avocat îl asistase din oficiu și pe Alin Simota.

Simota, pe tot parcursul urmăririi penale efectuate împotriva sa, a avut un apărător ales, doar la declarația în care s-au consemnat aspecte nereale împotriva mea a fost asistat de acel avocat din oficiu, care, cu totul întâmplător (?), este fost procuror și coleg de birou cu Ioan Mureșan.

Astfel, în martie 2014, Ioan Mureșan l-a audiat pe Dumitru Albu, zis Lupu, care, la acea dată, era arestat preventiv în dosarul „Utilajelor” (ulterior, condamnat definitiv de ICCJ la o pedeapsă de zece ani de închisoare cu executare), fiind consemnate mai multe afirmații mincinoase împotriva mea. După doar trei luni, a fost audiat la DNA. Între timp, uitase aspectele mincinoase declarate cu ocazia audierii efectuate de Mureșan, prin urmare, între cele două declarații erau neconcordanțe majore. Apoi, în fața judecătorilor, Dumitru Albu a prezentat o a treia variantă a declarației sale, complet diferită de primele două.

Când a fost audiat la DNA, Dumitru Albu a solicitat să vorbească între patru ochi cu anchetatorul, crezând că acesta făcea parte din structura DIICOT, afirmând că „îi pare rău de domnul Mureșan” și că „dacă ar fi liber, ar ști cu cine să rezolve problema, să îl ajute pe Mureșan” Ofițerul DNA a întocmit un proces-verbal cu aceste aspecte, în prezența apărătorilor care au asistat la acea audiere.

Mai mult, din rechizitoriul prin care DNA a dispus

trimiterea în judecată a lui Mureșan, Cean și Muntean rezultă că, în urma consultării unui dosar penal instrumentat în 2012 la DNA Alba Iulia, s-a constatat că, încă de la acea vreme, „existau unele legături între Nicolaie Cean și Dumitru Albu”, ceea ce ar putea reprezenta un indiciu serios cu privire la împrejurările în care acesta din urmă a ajuns să fie audiat de Ioan Mureșan pentru a face declarații împotriva mea. În 2012, hoțul Dumitru Albu era urmărit de către noi, fiind emis față de acesta un mandat de arestare preventivă în lipsă, tocmai în dosarul „Utilajelor”. Dar hoțul avea legături cu Cean! Cu Cean, prieten și coleg de birou cu Mureșan!

Tot în martie 2014, Ioan Mureșan l-a audiat pe Iosif Băda, inculpat în dosarul „Utilajelor” (la acea dată condamnat definitiv, în procedură simplificată, la o pedeapsă de șapte ani de închisoare cu executare), fiind consemnate aspecte mincinoase la adresa mea, respectiv că „anterior arestării sale în dosarul «Utilajelor» ar fi surprins două întâlniri de-ale mele cu Nicolae Braicu și ar fi observat că cel din urmă mi-ar fi dat bani”.

Era evident că Mureșan voia să-și betoneze minciunile potrivit cărora l-aș fi protejat pe Braicu, folosindu-se în acest scop de denunțul mincinos al unui condamnat definitiv dintr-un dosar instrumentat de mine.

L-a ales în acest sens pe Iosif Băda, cel care ne-a pus la dispoziție acea fotografie despre care susținea că a primit-o de la Braicu. Era evident că „întâlnirile dintre mine și Braicu”, relatate mincinos de Iosif Băda, nu ar fi putut să aibă loc decât înainte de arestarea lui Băda în dosarul „Utilajelor”, pentru că, în caz contrar, Băda nu ar fi putut să le surprindă. Așa cum vă relatam anterior, în perioada arestului preventiv, Băda ne-a pus la dispoziție acea poză reprezentând cele două utilaje. Este clar că, dacă Iosif Băda „ar fi surprins două întâlniri de-ale mele cu Nicolae Braicu și ar fi observat că cel din urmă mi-ar fi dat bani”, nu mi-ar fi dat ulterior tocmai mie „fotografia pe care pretindea că a primit-o de la Braicu”! Așadar, printr-

un raționament extrem de simplu, Mureșan ar fi trebuit să observe această nepotrivire atât de evidentă, însă ori nu-l duce capul, ori își dorea prea mult denunțuri împotriva mea, indiferent de forma și de conținutul acestora.

Evident, Iosif Băda și-a reevaluat poziția, declarând în fața judecătorilor supremi că, de fapt, „nu a dat nicio declarație pe parcursul procesului penal în cauza care face obiectul prezentului dosar” La interpelarea instanței a precizat că „nu a fost prezent la nicio întâlnire dintre Berbeceanu și Braicu”.

Polițiștii Brigăzii, Alex și Cristi, au declarat, atât la DNA, în faza de urmărire penală, cât și în fața ICCJ, că în aprilie 2014 l-au observat pe Alin Muntean întâlnindu-se cu Ioan Tarnu, acesta din urmă fiind, la acea dată, trimis în judecată în dosarul „Utilajelor” Relația dovedită dintre Muntean și Tarnu poate să reprezinte un alt indiciu cu privire la idenitatea sursei de la care Mircea Stanciu a aliat, anteriorul arestării mele, că se pregătea luarea acestei măsuri, datul mtudata credibilitate afirmațiilor lui Nicolae Braicu, care aflase despre toate acestea de la Mircea Stanciu încă din iulie 2013.

Probe fabricate cu referire la dosarul „Hidra”.

Vă amintiți operațiunea „Hidra”, descrisă anterior? Este vorba de operațiunea prin care, în 2007, au fost cercetați în stare de arest preventiv zeci de inculpați pentru infracțiuni comise cu violențe deosebite, furturi cu prejudicii foarte mari, evaziune fiscală, delapidare, trafic de droguri de mare risc și constituire de grup infracțional organizat. Va relatam atunci că au fost investigate, în cadrul aceleiași dosar, două grupări infracționale rivale, avându-i ca lideri pe Gheorghe Ioniță, zis Francezul, și pe Florin Dumitraș, zis Karatistul.

Faptul că acel dosar mi-a adus titlul de „Polițistul anului” la nivel național nu i-a căzut probabil deloc bine lui Muntean, care nu era recunoscut drept polițist nici pe propria-i uliță!

Astfel, în noiembrie 2013, în timp ce eram arestat

nelegal, iar dosarul în care eram cercetat fusese preluat la vrăjeală de DIICOT Central, din dispoziția Alinei Bica, la Alba erau desfășurate în continuare activități asidue de fabricare de probe mincinoase împotriva mea de către procurorii Ioan Mureșan, Costel Chirilă și ofițerul Alin Muntean, ajutați cu spor de procurorul Marian Banea, ofițerul Ciprian Baboș din cadrul IPJ Alba și, nu în ultimul rând, de Gabriel Florescu, numit în locul meu la comanda Brigăzii de șeful Poliției Române – Petre Tobă.

Spun că dosarul era preluat de DIICOT Central la vrăjeală, pentru că, în realitate, Alina Bica a vrut doar să adoarmă simțurile presei și ale opiniei publice, care mă susțineau intens și protestau împotriva abuzurilor la care eram supus. Firesc, legal și procedural ar fi fost ca, după preluarea dosarului, activitățile în acesta să fie efectuate exclusiv de procurori ai Structurii Centrale, cu atât mai mult cu cât față de cei din DIICOT Alba făcusem anterior acele sesizări scrise, formulasem cerere de recuzare, fiind evidente lipsa de imparțialitate și de obiectivitate a acestora și, mai ales, lipsa de onestitate și de cinste.

După preluarea dosarului la București, aș fi putut să beneficiaz de o urmărire penală corectă și imparțială, cu condiția ca DIICOT să nu fi fost condus de Alina Bica.

Despre modalitatea în care Alina Bica și unii procurori ai DIICOT Central au procedat în „cazul Berbeceanu” vă voi povesti într-un capitol special.

Așadar, în noiembrie 2013, Gheorghe Ioniță, zis Francezul, a formulat la DIICOT Alba un denunț împotriva mea, consemnat în prezența lui Ioan Mureșan. Mureșan a procedat în acest fel deși știa că exista o cerere depusă de apărătorii mei pentru participare la orice fel de activități efectuate. Ulterior, Gheorghe Ioniță a fost audiat și de procurorul Costel Chirilă, de asemenea în lipsa avocaților mei. Este evident că cei doi procurori urmăreau consemnarea unor aspecte neadevărate, iar prezența avocaților i-ar fi încurcat.

Așa cum era de așteptat, în cadrul acestui denunț au

fost consemnate aspecte mincinoase, de-a dreptul ridicole, cu privire la fapte de corupție pe care le-aș fi comis în perioada 1997 - 2006 (când îl cercetasem pe Francezul de două ori, în stare de arest preventiv). Spre exemplu, Gheorghe Ioniță a declarat mincinos că „în anul 2006 i-aș fi oferit 4.000 de euro, urmând ca el să acorde din această sumă împrumuturi cu camătă, însă, după câteva zile, întâlnindu-se cu mine, i-aș fi cerut să-mi dea el 4.000 de euro împrumut, bani pe care nu i-aș mai fi restituit. După câteva luni, l-am arestat în dosarul «Hidra», însă nu mi-a cerut să-i restitui banii împrumutați, fiindu-i frică, din cauza funcției pe care o aveam”.

Evident, astfel de afirmații puteau fi credibile doar pentru Mureșan și pentru Chirilă!

În cadrul aceluiași denunț, se face referire la existența unei relații între mine și Ovidiu Luca. Mai mult, se invocă o pretinsă „șpagă” primită de mine pentru a-l lăsa în libertate pe Ovidiu Luca, zis Bozgoru, care ar fi fost „traficant de droguri”.

Când v-am relatat operațiunea „Hidra”, vă spuneam și despre unul Bozgoru, cel împotriva căruia se înscenase acea deținere de cocaină de către Endre și Karatist. Vă amintiți?

Francezul a precizat în denunțul dactilografiat de procurorul Costel Chirilă că „drogurile i-au fost puse lui Bozgoru în mașină de Endre Raita, menționând că, la data respectivă, chiar el fusese audiat ca martor în acea cauză”, ceea ce era corect. În continuare însă, câteva rânduri mai jos, Chirilă a consemnat faptul că „nu l-aș fi arestat pe Bozgoru pentru trafic de droguri și că pentru aceasta mi-ar fi dat o șpagă de 100.000 de euro”.

Vă spun sincer, pe Gheorghe Ioniță îl știam prost grămadă, îl cercetasem de multe ori și știam cât îl duce capul! Dar nu mă așteptam să fie la fel de „neinspirati” și cei doi procurori „antimafia”, Mureșan și Chirilă, care nu s-au întrebat deloc: „De ce ar fi trebuit să-i dea Bozgoru mită lui Berbeceanu 100.000 de euro dacă s-a dovedit că

acesta a fost victima unei înscenări? De ce să primească Berbeceanu mită de la Bozgoru, dacă drogurile i-au fost puse acestuia din urmă, în mașină, de Endre Raita? De ce Berbeceanu ar fi trebuit să-l aresteze pe Bozgoru, dacă acesta din urmă era parte vătămată?”

În aceleași împrejurări, ofițerul Ovidiu Rațiu a întocmit un proces-verbal în conținutul căruia se menționa în mod mincinos: „În continuarea cercetărilor efectuate în cadrul dosarului penal 386/D/P/2013 al DIICOT Str. Centrală, în baza ordonanței de delegare cu același număr, în mod operativ am stabilit următoarele: Numitul Luca Ovidiu a fost cercetat în dosarul «Hidra» și face parte din anturajul inculpatului Berbeceanu Traian. Înainte cu aproximativ două zile de data în care s-au efectuat perchezițiile în dosarul «Hidra», Luca Ovidiu a fost avertizat de Berbeceanu că urmează să se facă percheziții și că ar fi indicat să părăsească țara. A revenit în momentul în care Traian Berbeceanu i-a transmis telefonic că este în siguranță și poate să revină în țară. Tot în mod operativ am stabilit că asupra lui Luca Ovidiu a fost identificată cantitatea de 9 grame cocaină, iar în anturajul său, acesta se lăuda că i-a dat lui Berbeceanu suma de 100.000 de euro pentru a fi lăsat în libertate. De asemenea, există date că, și în prezent, Luca Ovidiu se află în anturajul grupului de interese din care făcea parte Berbeceanu Traian, precum și faptul că, fiind citat pentru a fi audiat în dosarul 386D/P/2013 în baza delegării, acesta va lua legătura cu ceilalți membri ai grupului de interese pentru a se înțelege cu privire la audierea ce urmează a fi efectuată. Considerăm că situația reclamă urgență, întrucât Luca Ovidiu este citat pentru data de mâine 20.11.2013, ora 10.00, fiind necesară emiterea unei ordonanțe de interceptare pentru 48 de ore”.

Acest proces-verbal a fost transmis prin fax către Structura Centrală de la DIICOT Alba.

Așa cum vă spuneam, Mureșan și Chirilă nu i-au chemat pe apărătorii mei la audierea lui Gheorghe Ioniță,

înregistrând ca lucrare distinctă a denunțului acestuia. Ei au scăpat din vedere faptul că Rațiu a invocat în cadrul acelui proces-verbal tocmai numărul dosarului în care fusesem arestat nelegal și în care erau obligați să îmi respecte dreptul la apărare. Mai mult, Rațiu a menționat în conținutul procesului-verbal întocmit toate aspectele mincinoase consemnate prin denunțul luat de Chirilă. Prin această manoperă frauduloasă cei trei au fabricat împotriva mea un nou mijloc de probă fals, conținând date false, pus ulterior la dispoziția DIICOT Central.

Se poate observa că, prin întocmirea de către Rațiu a procesului-verbal cu conținut mincinos, Mureșan și Chirilă au urmărit în plus „interceptarea convorbirilor telefonice ale numitului Ovidiu Luca, care urma să fie citat a doua zi la DIICOT”, motivând fără niciun temei că „acesta va lua legătura cu ceilalți membri ai grupului de interese din care făcea parte și Berbeceanu, pentru a se înțelege cu privire la audierea ce urmează a fi efectuată”.

Din nicio probă nu rezultă existența unui „grup de interese” din care să fi făcut parte eu și Ovidiu Luca, persoană pe care nici măcar nu o cunoșteam personal, cu care nu interacționasem până la acea dată. Din nicio probă nu rezultă „urgența” invocată de Rațiu în propunerea de autorizare a interceptării posturilor telefonice folosite de Ovidiu Luca.

Este evident că Ovidiu Rațiu, polițist în cadrul IPJ Alba, fără legături informative în județul Hunedoara, fără să cunoască persoanele menționate în cuprinsul procesului-verbal, fără ca măcar să fi fost polițist la data la care s-ar fi comis faptele la care făcea referire, nu avea cum să stabilească „în mod operativ” aspectele consemnate în acest proces-verbal. Așadar, Ovidiu Rațiu a întocmit un proces-verbal conținând date mincinoase, neverificate, pe care și le-a însușit prin semnătură ca fiind rezultate din munca operativă.

De altfel, fiind audiat în ședință publică, Ovidiu Rațiu a declarat în fața judecătorilor înaltei Curți: „Acel proces-

verbal a fost redactat de către mine, mi s-a solicitat, cred, că de domnul Mureșan să-l întocmesc și l-am semnat. Datele mi-au fost furnizate și relatate de o persoană zis Ghiță Francezu. Această persoană a făcut un denunț la DIICOT, cred că chiar eu am redactat denunțul, atunci am avut discuții cu el. În ceea ce privește numerele de telefon, acestea mi-au fost furnizate de către Ghiță Francezu sau de y cineva de la DIICOT. După redactarea procesului-verbal, la mine la birou, l-am dat ori domnului Mureșan, ori domnului Chirilă, după care nu cunosc unde a fost utilizat”.

Așadar, se pare că în baza unor acte conținând date false, neverificate, Mureșan și Chirilă au interceptat ilegal posturile telefonice furnizate de Gheorghe Ioniță ca fiind presupus utilizate de Ovidiu Luca, zis Bozgoru!

A doua zi, la DIICOT Alba, a fost citat și audiat Ovidiu Luca, zis Bozgoru. Deși nu am găsit la dosar declarația acestuia, el a declarat în fața judecătorilor supremi că: „Prin anul 2013, în luna noiembrie, am fost chemat la DIICOT

Alba la audieri și am fost întrebat dacă i-am dat 200.000 de)

euro domnului Berbeceanu în dosarul în care am fost cercetat pentru trafic de droguri. Se spunea că i-am dat pe loc banii. Inculpații din dosarul «Hidra» [n.n. Gheorghe Ioniță și Florin Dumitraș] ar fi afirmat anterior în cadrul unor declarații că aș fi dat acei bani domnului Berbeceanu. Din»

câte îmi amintesc nici când am fost oprit în trafic, nici ulterior la audieri nu a fost prezent domnul Berbeceanu Traian. Nu l-am cunoscut personal, l-am văzut doar la televizor. (...) Nu știu cine m-a audiat, ce calitate avea și cum se numea. Mi s-a spus că Ghiță Francezu ar fi relatat despre mine că eu m-aș fi lăudat lui că i-am dat domnului Berbeceanu 200.000 de euro. Și acest Ioniță Gheorghe a fost cercetat în dosarul «Hidra»”.

Așa cum rezultă din declarația martorului Ovidiu

Luca, dar și din procesul-verbal întocmit de Ovidiu Rațiu, martorul „a fost audiat la DIICOT Alba a doua zi după ce Gheorghe Ioniță a formulat denunțul mincinos împotriva mea”, iar această declarație a vizat „tocmai aspectele mincinoase declarate de Gheorghe Ioniță”.

Mureșan și Chirilă erau vechi în structura DIICOT, prin urmare, ar fi putut, în orice moment, chiar telefonic, să verifice realitatea aspectelor sesizate, apelând în acest sens la Diana Pecincu, fost procuror de caz în dosarul „Hidra”.

De altfel, chiar Diana Pecincu a declarat în fața ÎCCJ: „Bineînțeles că am suferit un șoc în momentul în care am aflat din presă că a fost arestat Traian Berbeceanu. Eram convinsă că nu este vinovat și m-am așteptat ca, în perioada anchetei DIICOT, să verifice cineva veridicitatea declarațiilor date de inculpați în legătură cu dosarul «Hidra», eu văzând declarațiile acestora chiar și în presa scrisă”.

Evident, scopul urmărit de Mureșan și de Chirilă nu era aflarea adevărului! Fără a face minime verificări, au trimis denunțul mincinos la Structura Centrală a DIICOT pentru „a fi avut în vedere” la judecarea cererii de prelungire a măsurii arestării preventive formulate împotriva mea. Însă cei doi nu au trimis și declarația lui Ovidiu Luca, mărturie care combătea denunțul mincinos formulat de Gheorghe Ioniță. Mai mult, nu au înaintat nici rezultatele interceptărilor telefonice făcute în baza procesului-verbal întocmit de Ovidiu Rațiu. În mod legal și procedural, toate aceste acte trebuiau să însoțească denunțul mincinos, pentru a fi prezentate și acestea completului de judecată. Ei au urmărit să se asigure că cererea de prelungire a arestării, formulată de Structura Centrală a DIICOT împotriva mea, va fi admisă! Scopul lor era să se asigure că nu voi fi lăsat în libertate!

Nu o să uit vreodată cum procurorul de ședință al DIICOT Central flutura victorios acel denunț în sala de judecată: „Doamnă Președinte, avem aici denunțul lui

Gheorghe Ioniță, primit de la DIICOT Albă! Dorim să-l depunem pentru a fi avut în vedere la judecarea cererii de prelungire, fiind relevant în ceea ce privește profilul infracțional al inculpatului Berbeceanu!” Iar doamna Președinte l-a avut în vedere.

Nici până în ziua de astăzi declarația luată lui Ovidiu Luca de către procurorii DIICOT nu a apărut, nefiind depusă la dosar nici în faza de urmărire penală, nici în perioada cercetării judecătorești, în opinia mea acest fapt reprezentând cel puțin o gravă abatere disciplinară.

Despre modalitatea în care Gheorghe Ioniță a ajuns să formuleze acest denunț la DIICOT Alba, Ovidiu Ioiescu, în declarația dată la DNA, a arătat: „Ghiță Francezul mi-a spus că a văzut la televizor știri despre arestarea lui Berbeceanu și a venit singur pentru a da declarații. (...) Arăt că numărul de telefon utilizat de Alin Muntean l-am dat lui Ghiță Francezul, ca urmare a interesului acestuia cu privire la persoana care mă audiase. I-am spus că am fost audiat de Alin Muntean, iar Ghiță Francezul mi-a cerut numărul acestuia pentru a stabili o dată a audierii”.

Referitor la conținutul denunțului lui Gheorghe Ioniță, ofițerul Mircea Pitulescu a declarat în fața ICCJ: „Ioiescu mi-a comunicat că a discutat cu Gheorghe Ioniță, zis Ghiță Francezu, din Hunedoara despre declarația dată împotriva lui Traian Berbeceanu, ocazie cu care Francezu i-a spus că a mințit în declarație. Mi-a spus că Gheorghe Ioniță era plecat în Franța și i-am sugerat să îl caute, să dea declarații adevărate și să retracteze declarațiile mincinoase”.

Iată ce ar fi putut să afle Mureșan și Chirilă printr-o simplă verificare telefonică, în situația în care, în calitatea lor de magistrați cinstiți, ar fi dorit aflarea adevărului și nu mistificarea acestuia. Fiind audiată la ICCJ, doamna procuror Diana Pecincu a declarat în fața judecătorilor supremi: „Gheorghe Ioniță, zis Ghiță Francezul, a fost cercetat în dosarul «Hidra», era liderul grupării adverse lui Florin Dumitraș. La fel ca și Florin Dumitraș, pe durata

anchetei a avut un comportament violent, a intrat în refuz de hrană, solicitând audierea în spital. La una din audierile făcute de la Arestul IPJ Hunedoara, Gheorghe Ioniță mi-a aruncat masa în cap, când m-am așezat la o masă pentru a-l audia. Gheorghe Ioniță a făcut numeroase plângeri, dar nu a spus niciodată despre vreun împrumut acordat lui Traian Berbeceanu, nici nu a reclamat cuiva așa ceva, deși a fost audiat de circa cincisprezece ori” și: „În luna aprilie 2006, în timp ce se instrumenta dosarul «Hidra», au fost indicii că inculpatul Andrei Raita, zis Endre, era interesat de procurarea unei cantități de droguri de mare risc, fără a rezulta exact la ce îi trebuiau. Pe la sfârșitul lunii aprilie, Traian Berbeceanu a fost interpellat de Andrei Raita care a denunțat faptul că Ovidiu Luca, zis Bozgorul, se deplasa către Deva, având asupra sa, respectiv sub scaunul șoferului, o cantitate de cocaină. Ovidiu Luca a fost oprit în trafic, iar în locul indicat de Andrei Raita, s-a găsit cantitatea de trei grame cocaină, lipită cu un scotch de culoare maro. Mi s-a părut ciudat acel denunț, însă Luca a fost audiat ca învinuit. Audierea am făcut-o personal și pe loc mi-am format convingerea că drogurile nu erau ale acestuia, și că îi fuseseră puse în mașină. Din interceptările ulterioare și din audieri a rezultat fără niciun dubiu că Andrei Raita i-a dat drogurile unui angajat al unei spălătorii auto unde, în mod frecvent, Ovidiu Luca își spăla mașina. Acest angajat, pe nume Iakab, i le montase cu scotch lui Luca, în mașină. Raita și Iakab au fost trimiși în judecată și pentru aceste fapte, iar față de Luca am dat soluție de neurmărire penală. Toată această înscenare a fost pusă la cale de Florin Dumitraș și Andrei Raita, însă Dumitraș era pe un nivel superior al ierarhiei infracționale, așa că nu lucra în mod direct cu Iakab”.

Florin Dumitraș, zis Karatistul, liderul celei de-a doua grupări infracționale destructurate în cadrul operațiunii „Hidra”, a fost audiat împotriva mea la Structura Centrală a DIICOT, în februarie 2014, prin încălcarea procedurilor legale, într-un mod la fel de josnic cu cel patentat de

Mureșan și de Muntean. La această audiere mă voi referi în

9 9

Capitolul dedicat Structurii Centrale a DIICOT.

Florin Dumitraș a declarat în fața ICCJ: „Pe Alin Muntean l-am cunoscut prin intermediul unui prieten comun, numitul Dan Balint. Dan Balint este o persoană care a avut probleme de natură penală asemănătoare cu ale lui Dumitraș, dar într-o altă speță. Dan Balint i-a recomandat lui Florin Dumitraș pe Alin Muntean, același pe care îl indicase de fapt și Gabriel Florescu. Împreună cu Dan Balint au fost la DIICOT București pentru a fi audiați. Florin Dumitraș a aflat de la Dan Balint că are o relație de prietenie cu Alin Muntean”.

Așadar, Florin Dumitraș, cercetat de mine în stare de arest și trimis în judecată în dosarul „Hidra” pentru infracțiuni de constituire a unui grup infracțional organizat, evaziune fiscală, delapidare, spălare de bani și trafic de droguri de mare risc, i-a fost recomandat lui Muntean de către „un prieten comun”, pe nume Dan Balint.

Vă amintiți, desigur, că Dan Balint este acela pe care Muntean și Mureșan l-au folosit pentru obținerea stării de fapt mincinoase din dosarul „Cupețiu”, cel în jurul căruia

Mureșan și Muntean și-au fundamentat acuzațiile minei)

noase formulate împotriva mea. Dan Balint este cel care a declarat că i-a dat șpagă lui Cean în două rânduri, cu sume mari, tocmai pentru a obține o soluție bună în dosarul „Cupețiu”, instrumentat de Muntean și de Mureșan.

Karatistul susține că Alin Muntean i-a fost recomandat de Dan Balint, spunându-ne că „Balint avea o relație de prietenie cu Muntean”! De fapt, Dumitraș a spus asta instanței, noi știam de mult!

Același Florin Dumitraș, cel pe care eu îl arestasem

preventiv, ne spunea în ședință publică despre Alin Muntean că „i-a fost recomandat” și de Gabriel Florescu!

Pe Gabriel Florescu nu-l cunoașteți, dar nu ați pierdut nimic! Eu îl știu, dar să nu credeți că mă laud, doar vă zic. Nu l-am cunoscut pentru vreo faptă glorioasă. O fi avut și n-am auzit eu. L-am cunoscut ca șef al Brigăzii Brașov. La acea structură cunosc însă mulți polițiști adevărați, el era doar șef. L-am văzut pe la convocările profesionale despre care vă spuneam că mă străduiam să le fentez mereu, programându-mi ori de câte ori puteam acțiuni chiar în acele perioade. Am amintiri vagi despre el, un bărbat șters, după părerea mea. Îmi amintesc însă că, atunci când lua cuvântul, vorbea mult și nu transmitea nimic.

Știu însă că, după arestarea mea nelegală, Florescu a fost trimis de Tobă la Brigada Alba să facă ordine. După primele două-trei zile a apărut braț la braț cu Mureșan să spună opiniei publice, într-o conferință de presă, că polițiștii Brigăzii erau OK.

Bluza ridicolă cu care era îmbrăcat atunci i-a atras porecla de Sfetăruț și așa i-a rămas. Îmi amintesc că cei din echipă îmi spuneau că, după vreo două săptămâni de la detașarea sa la Alba Iulia, Sfetăruț a anunțat că merge la Brașov să-și ia pistolu, că așa nu se mai putea!

Așadar, acel Gabriel Florescu fusese împuternicit la conducerea Brigăzii Alba. În perioada următoare (așa cum rezultă din declarația dată chiar de acesta, în fața judecătorilor ÎCCJ), prin intermediul nașului său, Florescu s-a întâlnit cu Florin Dumitraș la o crâșmă din Alba, de față fiind și nașu.

Florescu ne-a mai spus în ședință publică cum că relațiile dintre el și Karatist datau de fapt de mai bine de un an, înainte de acea întâlnire, cei doi cunoscându-se evident prin nașu. Așa cum rezultă din propria-i declarație, Florescu știa că Dumitraș fusese cercetat și arestat într-un dosar instrumentat de mine, știa pentru ce fapte, cunoștea că dosarul se afla în fază de judecată și chiar că se numea

„Hidra”! Toate acestea nu l-au oprit pe Sfetăruț să se întâlnească cu Karatistul la crâșmă și să asculte un denunț oral împotriva mea. Ca să nu las loc de interpretări răutăcioase, am spus „oral” pentru că, printre pahare de șpriț lung, Karatistul i-a turnat lui Florescu o sumedenie de minciuni despre mine, pe care acesta din urmă le-a apreciat ca fiind „un denunț verbal”.

Imediat, Florescu l-a contactat pe noul său colaborator în aplicarea legii, procurorul-șef Ioan Mureșan, anunțându-l glorios că a identificat un nou „martor împotriva lui Berbeceanu”, dar că ăsta ar vrea neapărat să-i fie protejată identitatea, indicându-i-l pe Florin Dumitras.

O să vă relatez și modul incredibil în care au evoluat audiy erile lui Florin Dumitras la Structura Centrală „Antimafia” a Ministerului Public, dar ceva mai încolo.

Din activitățile desfășurate de DNA în faza de urmărire penală, dar și din cercetarea judecătorească, a rezultat că Alin Muntean, tot cu sprijinul lui Dan Balint, dar și al lui Florin Dumitras, a încercat să o determine pe Danca Hușanu să dea declarații mincinoase împotriva mea și a polițiștilor din echipă, în mod deosebit cu referire la Luci. În acest sens, a apelat și la Andreea Păiuș, fiica lui Dan Balint (ați întâlnit-o în dosarul „Cupețiu”, ca fiind unul dintre „martorii valoroși” ai lui Mureșan și ai lui Muntean).

Danca Hușanu și mama acesteia au fost angajatele lui Ovidiu Luca, fiindu-le desfăcute contractele de muncă pentru suspiciuni de sustrageri de bani din societate, prin întocmirea unor facturi false. Ovidiu Luca făcuse plângere penală la Poliția Municipiului Hunedoara împotriva lor.

Astfel, Alin Muntean a căutat-o pe martoră la locul de muncă, întâlnindu-se ulterior cu ea și în barul lui Dan Balint, exercitând asupra ei presiuni cu scopul obținerii unor declarații incriminatoare împotriva mea și a lui Luci. S-a constatat că Muntean, în cadrul discuțiilor purtate cu Danca Hușanu, urmărea să întărească aspectele mincinoase relatate anterior de Gheorghe Ioniță și de

Florin Dumitras, referitoare la pretinsa favorizare a lui Ovidiu Luca de către mine, la presupuse relații dintre mine și Luci cu Ovidiu Luca, la sume pretinse și primite de mine ca mită.

Fiind audiată la DNA, Danca Hușanu a declarat că „a fost contactată telefonic de fiica lui Dan Balint, pe nume

Andreea (n.n. Andreea Păiuș), care i-a cerut să meargă până la ea acasă. Ajunsă la domiciliul acesteia, a constatat că acolo se afla și Dan Balint, care i-a spus că Alin Muntean de la DIICOT vrea să stea de vorbă cu ea. Imediat după aceea, Dan Balint a fost contactat telefonic de către Alin Muntean, care a început să pună întrebări martorei prin intermediul lui Balint. Astfel, Muntean a întrebat martora dacă știe că cei de la Crimă Organizată au asigurat protecția transporturilor de fier vechi furat, realizate de firma lui Ovidiu Luca, martora a răspuns că nu cunoaște așa ceva, că nu știe despre ce este vorba. Muntean a continuat, întrebând dacă la cabanele lui Ovidiu Luca au fost organizate chefuri la care să fi participat polițiști de la Crimă Organizată și fete minore. Martora i-a răspuns că este imposibil să se fi întâmplat așa ceva. Muntean a întrebat dacă martora știe despre o șalupă cumpărată de Ovidiu Luca polițistului Luci. Martora a spus că nu știe așa ceva și nu îl cunoaște pe acel polițist. Munteanu a întrebat dacă Berbeceanu se afla în relații cu Ovidiu Luca și dacă se întâlnește cu acesta. Martora a răspuns că nu îl cunoaște pe Berbeceanu și nu știe să fie în relații de prietenie cu fostul ei șef. Muntean i-a propus martorei să fie audiată cu identitate protejată de către procurorul Mureșan, spunându-i că în acest fel o va ajuta să obțină o soluție favorabilă într-un dosar pe care aceasta îl avea la Poliția Hunedoara, în urma unei plângeri făcute de fostul ei patron, Ovidiu Luca. Martora l-a întrebat pe Muntean de unde știe de dosar, însă acesta a evitat să răspundă. Tot atunci, Muntean i-a spus martorei că știe că soțul ei fură în țări din UE și că a fost arestat în Franța, lăsând-o să înțeleagă că dacă nu accepta colaborarea cu el,

ar putea ca soțul său să aibă probleme. În zilele următoare, martora a fost iar contactată de către Andreea, fiica lui Dan Balint, care i-a spus să meargă la barul tatălui ei, la ora 15.30. Acolo l-a întâlnit pe Balint, care i l-a prezentat pe Alin Muntean, cu care se afla la masă. La masa alăturată se afla o colegă a lui Muntean. Balint a plecat de la masă și Muntean a repetat întrebările puse în ziua anterioară, telefonic. Muntean a invocat anumite avantaje pe care ar putea să le aibă dacă colaborează cu el. Muntean i-a cerut martorei numărul de telefon, spunând că o va contacta iar. Muntean i-a atras atenția să nu vorbească cu nimeni despre întâlnirea lor, întrucât nu era o întâlnire oficială”.

Danca Hușanu a înregistrat această ultimă discuție cu telefonul personal și a predat-o la DNA cu ocazia formulării denunțului. De asemenea, Danca Hușanu i-a relatat lui Ovidiu Luca despre întâlnirea cu Alin Muntean și despre discuțiile purtate. Ovidiu Luca, la rândul său, i-a relatat aceste aspecte lui Luci.

Cu referire la aceste împrejurări, Luci, fiind audiat la ÎCCJ, a declarat: „Eu i-am căutat pe procurorii DNA. Ca să fiu sincer, m-am dus de frică! Pe la începutul anului 2014, m-am trezit acasă cu un om de afaceri, Ovidiu Luca, care mi-a spus că a fost contactat de fosta lui contabilă (n.n. Danca Hușanu), care i-a povestit lucruri care mi-au generat teamă, în sensul că aceasta i-a povestit că a fost contactată de domnul Alin Muntean într-un bar în municipiul Hunedoara și a încercat să o determine să dea o declarație din care să rezulte că acel om de afaceri, Ovidiu Luca, ar fi beneficiat de protecția mea și a domnului Berbeceanu în afacerile cu fier vechi. Am înțeles că a încercat să o convingă să confirme că eu și Berbeceanu am participat la petreceri dubioase cu minore, organizate de acesta la Hunedoara. Muntean a încercat să o determine pe Hușanu să dea o asemenea declarație, sugerând că ar putea rezolva favorabil dosare în care ar fi fost implicată ori în care ar fi putut să fie implicată ea și soțul ei.

Muntean încerca să o determine pe Hușanu să declare că acel om de afaceri mi-a oferit o șalupă. Mi se creiona o înscenare, asemănătoare cu ceea ce eu cred că i s-a întâmplat domnului Berbeceanu. Cred că Alin Munteanu a făcut aceste demersuri, întrucât eu sunt colaborator vechi al domnului Berbeceanu și părerea mea, probabil, s-a gândit că era mai bine să fiu alăturat acestuia”.

Referitor la întâlnirile dintre inculpatul Alin Muntean cu Florin Dumitraș și Danca Hușanu, chiar Dan Balint a declarat în data în fața ICCJ: „Referitor la domnul Alin Muntean arăt că cu acesta am avut mai multe întâlniri, ulterioare eliberării mele din arest (...) Florin Dumitraș, într-o discuție ulterioară arestării domnului Berbeceanu, a spus că el ar ști multe lucruri despre domnul Berbeceanu și m-a întrebat dacă nu pot să aranjez o întâlnire între el și domnul Alin Muntean. L-am sunat pe domnul Alin Muntean și s-a stabilit o întâlnire în care au discutat. Nu am stat cu ei la masă, întâlnirea având loc la un birt pe care îl deținea nepoata mea. (...) Dumitraș a luat legătura cu Danca. Din câte îmi amintesc am vorbit și eu cu aceasta să vină să se întâlnească cu >

domnul Alin Muntean. (...) Eu am aranjat acele întâlniri cu Dumitraș și Danca. (...) Au existat mai multe întâlniri între Dumitraș și Alin Muntean, ulterior primei întâlniri, la care eu nu participam efectiv”.

Probe fabricate cu referire la dosarul „Trabucul lui Moș Crăciun”.

V-am povestit despre operațiunea „Trabucul lui Moș Crăciun”, în cadrul căreia echipa noastră a realizat zeci de prinderi în flagrant, interceptând zeci de transporturi ilicite de țigări provenite din contrabandă, fiind destructurate într-un singur dosar șapte grupări infracționale distincte. Va relatam că din activitățile desfășurate a rezultat preocuparea tuturor membrilor grupărilor infracționale de a-și ascunde cât mai bine activitățile ilicite, prin aceea că în intervale scurte schimbau terminalele mobile și cartelele SIM folosite, cu o

frecvență foarte mare, pentru a limita cât mai mult riscul de a fi interceptați, localizați și înregistrați de către organele de aplicare a legii.

Așadar, cinci luni, cât au fost efectuate activități în cadrul acestei operațiuni, unii dintre contrabandiști au folosit 10 - 12 terminale mobile diferite sau cartele SIM. Utilizatorii numerelor au fost mai întâi necunoscuți, acestea rezultând succesiv din interceptările anterioare efectuate în aceeași cauză, însă pe parcursul activităților majoritatea au fost identificați. Au existat situații în care cartelele telefonice au fost „dedicate” unui singur transport de țigări, după care au fost aruncate. În alte situații, contrabandiștii le foloseau alternativ, revenind la numerele folosite, la intervale diferite. Alteori, contrabandiștii, necunoscuți în primă fază, foloseau telefoane înregistrate pe numele altor persoane (părinți, rude, prieteni) ori pe societăți comerciale.

Se poate lesne observa că interceptarea comunicațiilor acestora a fost extrem de importantă, în scopul localizării și identificării contrabandiștilor și a mijloacelor de transport folosite, pentru realizarea zecilor de prinderi în flagrant.

Vă spuneam că, în această cauză, echipa noastră a desfășurat o muncă titanică, care, în afara activităților operative de filaj și prinderi în flagrant, a presupus interceptarea a peste 800 de posturi telefonice utilizate de cele peste 140 de persoane investigate, fiind trimiși în judecată 110 contrabandiști, dintre care 67 au ajuns în arest preventiv.

Iar, la final, vă atrăgeam atenția că toate cele de mai sus sunt importante, întrucât ne vom mai întâlni cu ele, pentru că, la un moment dat, niște ticăloși au încercat să întoarcă împotriva noastră, prin folosirea de probe contrafăcute, un dosar unic în istoria Poliției Române.

Cu doar o lună înainte de reținerea și arestarea mea nelegală, Alin Muntean a întocmit un proces-verbal în conținutul căruia a consemnat cu bună știință aspecte

mincinoase, nesuținute de niciun fel de probe, potrivit căruia: „Din informațiile deținute rezultă că în dosarele instrumentate de DIICOT Hunedoara, cu delegarea lucrătorilor Brigăzii Alba, au fost interceptate posturi telefonice deținute de persoane a căror identitate era cunoscută și care, în realitate, nu făceau obiectul acelor dosare. (...) În susținerea solicitărilor de interceptare, se preciza că posturile telefonice erau folosite de persoane neidentificate, dar care ar fi făcut obiectul acelor dosare”.

Așadar, Alin Muntean a încercat să inducă ideea mincinoasă potrivit căreia în dosarele „Trabucul lui Moș Crăciun”, „*Ghost equipments*” și într-un dosar privind „soituri ilegale de interceptare”, eu și cei din echipă, cu complicitatea procurorului de caz, am fi interceptat „persoane cunoscute” prin solicitarea unor autorizații de interceptare pentru „persoane necunoscute”. În cadrul aceluiași proces-verbal, a consemnat, sub forma unor coloane, vreo trei sute de numere telefonice mobile, extrase din acele trei dosare.

Este evident că în cadrul activităților desfășurate de noi în acele dosare, deși la momentul solicitării autorizațiilor nu era cunoscută identitatea utilizatorilor acelor posturi, majoritatea persoanelor care le foloseau au fost identificate și trase la răspundere penală pentru faptele comise. Aceste aspecte rezultau dincolo de orice dubiu pentru orice persoană care ar fi consultat actele întocmite în acele dosare.

În baza acestui proces-verbal mincinos, DIICOT Alba a solicitat și a obținut de la Curtea de Apel Alba aprobarea transmiterii datelor necesare identificării abonaților sau a utilizatorilor acelor posturi telefonice.

Important este însă faptul că, în încheierea pronunțată în cameră de consiliu, judecătorul Curții a consemnat: „Din solicitarea înaintată de DIICOT Alba rezultă că Berbeceanu

Traian a interceptat ilegal, în mai multe dosare aflate pe rolul DIICOT Hunedoara, persoane cu diferite funcții

din cadrul autorităților locale și nu numai, deși aceștia nu aveau legătură cu dosarele instrumentate. (...) Parchetul susține că verificările efectuate în cauză și probele administrate confirmă că există date certe privind starea de fapt reținută, precum și că aceste activități ilicite sunt desfășurate de Berbeceanu y

Traian cu participarea unor persoane implicate, în special a unor ofițeri de poliție judiciară din județul Hunedoara”.

Nu știu care-i procurorul care a întocmit și a semnat acea solicitare către Curtea de Apel, însă voi afla în curând pentru că trebuie să răspundă pentru acest fals grosolan! Cert este că a mințit în cuprinsul solicitării chiar mai odios decât Muntean, deși cel din urmă era destul de greu de întrecut.

DIICOT, condus la acea vreme de Alina Bica, a făcut publice, imediat după arestarea mea nelegală, exact aceste aspecte mincinoase. Așadar, în cotidianul *Ziua News* a apărut știrea mincinoasă potrivit căreia „acțiunile întreprinse de Berbeceanu în afacerea «Trabucul lui Moș Crăciun», când au fost interceptate concomitent 800 de cartele telefonice, a fost o acțiune tipică de poliție politică, în urma căreia au fost amenințați și șantajați oameni politici”.

În urma verificărilor efectuate nu a rezultat starea de fapt mincinoasă invocată de Muntean și de acel procuror DIICOT Alba care a făcut solicitarea către Curtea de Apel, inducând în eroare magistrații acestei instanțe.

Este clar că ticăloșii urmăreau să pregătească și „execuția” altor membri din echipa noastră, fiind vizați în primul rând „ofițerii de poliție judiciară din județul Hunedoara”, adică Alex, Cristi și Luci, pe care Mureșan și Muntean îi considerau cei mai loiali mie.

Cred că judecătorii instanțelor de judecată aflate pe raza Curții de Apel Alba Iulia trebuie să verifice de acum, temeinic, toate cererile de orice fel venite de la procurorii DIICOT Albă! Oare în câte dosare instrumentate de

DIICOT s-a procedat în același fel? Oare câți magistrați de bună credință au fost păcăliți, mințiți, induși în eroare prin astfel de cereri cu conținut mincinos?

Cert este că Mureșan, deși știa că aspectele conținute în actele descrise mai sus sunt mincinoase și că verificările și probele invocate nu-i confirmau starea de fapt înscrisă în acestea, le-a introdus printre actele de urmărire penală ale dosarului în care fusesem arestat nelegal cu scopul evident de a induce în eroare judecătorii chemați să judece contestația mea împotriva măsurii arestării. Și, exact înaintea acelei ședințe de judecată, a apărut și acel articol mincinos din presă.

Probe fabricate cu referire la dosarul „Primăria Deva”.

În noiembrie 2013, Ioan Mureșan a consemnat la DIICOT Alba denunțul formulat de Mircia Muntean, deputat în Parlamentul României, fost primar al municipiului Deva. Acesta viza aspecte mincinoase, absolut aiuristice, relatate de denunțător împotriva mea.

Așa cum vă relatam în cadrul operațiunii „Primăria Deva”, în ianuarie 2004, primarul de atunci al municipiului Deva, Mircia Muntean, a fost trimis în judecată sub acuzația de abuz în serviciu în dauna intereselor publice pentru o tranzacție ilicită cu un teren care se afla în proprietatea statului.

Acest dosar a fost instrumentat de Structura Centrală a DIICOT, prin doamnele procurori Raluca Boțea și Corina Gherghișan, eu fiind delegat să desfășor activități.

Vă spuneam că, la acea dată, PNL Hunedoara a organizat un miting de susținere a lui Mircia Muntean, ca formă de presiune împotriva anchetei, printre cei care au participat la acea manifestație remarcându-se Ovidiu Ioiescu, zis Pera, Constantin Bumbaru, zis Bibanu, Gheorghe Sârbu, zis Spumă, și Cristian Litera.

După zece ani de la trimiterea în judecată, ICCJ l-a

condamnat definitiv pe Mircia Muntean la o pedeapsă de patru ani de închisoare cu suspendarea executării.

Sentința dată de ICCJ față de Mircia Muntean a rămas definitivă prin neatacarea cu recurs de către DIICOT, condus la acea vreme de Alina Bica, deși în cauză nu era recuperat prejudiciul imens creat bugetului de stat și, așa cum am arătat, încă de la declanșarea cercetărilor împotriva lui Mircia Muntean acesta urla disperat că ar fi fost victima abuzurilor procurorilor DIICOT.

Toate acestea se întâmplau în toamna anului 2013, iar eu mă întrebam surprins: ce urmărea DIICOT? Răspunsul la întrebare aveam să îl primesc după mai puțin de două luni de la acea condamnare, când Ioan Mureșan l-a audiat pe Mircia Muntean împotriva mea.

La acea dată eram arestat în mod ilegal, iar dosarul fusese deja preluat de Structura Centrală a DIICOT. Cu toate acestea, la DIICOT Alba, cu girul Alinei Bica, se desfășurau în continuare activități asidue de fabricare de probe mincinoase împotriva mea, care ulterior erau livrate Structurii Centrale.

Deși Mureșan știa, încă din ziua reținerii mele nelegale, faptul că avocații mei aveau depuse cereri de participare la toate activitățile efectuate în dosar, a procedat la înregistrarea separată a aceluia denunț. Era evident că participarea apărătorilor mei l-ar fi încurcat, pentru că nu ar mai fi putut consemna acuzațiile mincinoase formulate de primarul infractor împotriva mea!

Nici Ioan Mureșan, nici procurorii Structurii Centrale nu au efectuat minime verificări cu privire la declarațiile luate, deși ar fi putut foarte simplu să ia legătura cu doamna Raluca Boțea, care încă era procuror-șef în cadrul Structurii Centrale a DIICOT.

Mureșan nu urmărea însă aflarea adevărului, ci consolidarea acuzațiilor mincinoase formulate împotriva mea, prin urmare, a transmis denunțul primarului infractor, prin fax, la Structura Centrală, pentru a fi prezentat instanței de judecată de către procurorul de

ședință și pentru „a fi avut în vedere cu ocazia judecării cererii de prelungire a măsurii arestării preventive”, formulată de DIICOT împotriva mea. Acest denunț s-a adăugat celui făcut de Gheorghe Ioniță, zis Francezul, despre care v-am relatat anterior.

Evident, aceste probe mincinoase au cântărit mult în aprecierea judecătorului, care a fost indus în eroare de către DIICOT, structură care nu dorea să stabilească adevărul, ci urmărea menținerea mea în stare de arest, cu orice preț. Cum să interpretezi altfel lucrurile, având în vedere faptul că Mureșan și Muntean continuau să fabrice probe mincinoase împotriva mea, deși dosarul fusese de mult preluat de Structura Centrală! mai mult, procurorii șefei „antimafia”, Alina Bica, au folosit acele probe ticăloase fără a face minime verificări cu privire la realitatea datelor înscrise în acestea.

Ca să nu mai vorbim despre faptul că aberațiile sesizate de ambii denunțatori mincinoși nu erau în competența de cercetare a procurorilor DIICOT, nu aveau nicio legătură cu obiectul dosarului în care eram arestat preventiv, iar înregistrarea individuală a acestora nu avea nicio susținere legală.

Despre modul în care se înfăptuiește actul de justiție la Structura Centrală a DIICOT voi relata pe larg în capitolul dedicat acestei instituții!

Retragerea abuzivă și ilegală a avizului DIICOT

În paralel cu ancheta penală desfășurată împotriva mea, Ioan Mureșan, în mod abuziv și prin utilizarea de înscrisuri falsificate în cursul urmăririi penale, a efectuat demersuri care au avut ca scop retragerea avizului care îmi permitea să desfășor activități în cadrul structurilor de poliție aflate în coordonarea DIICOT.

Este evident că Mureșan urmărea cu orice preț înlăturarea mea din structurile de combatere a criminalității organizate ale Poliției, apelând la această strategie ca o soluție de rezervă pentru situația în care ancheta penală aflată în desfășurare nu s-ar fi terminat așa

cum își dorea.

Astfel, procurorul-șef Ioan Mureșan a întocmit în septembrie 2013 un referat în care a invocat „aspecte de integritate” identice celor menționate în mod mincinos în referatul în care propunea arestarea mea. În plus, a reiterat în conținutul aceluși referat, în mod mincinos și tendențios, aspecte administrative potrivit cărora „nu aș fi asigurat din punct de vedere logistic activitățile DIICOT Alba și Sibiu, în ceea ce privea autoturismele și carburanții necesari misiunilor”, „nu aș fi asigurat efectivele de polițiști necesari desfășurării activităților acestor structuri de Parchet”, „aș fi interzis polițiștilor Brigăzii să lucreze în delegările date de DIICOT Alba și Sibiu”, „aș fi mediatizat acțiunile efectuate fără acordul DIICOT”, „aș fi folosit mașina personală la acțiunile coordonate de către DIICOT” în finalul referatului, Ioan Mureșan a conchis că „se constată că există suficiente date pentru a dovedi existența unor probleme de integritate grave ale lui Berbeceanu Traian”, prin urmare, a propus „efectuarea demersurilor necesare pentru retragerea avizului conform”, necesar desfășurării activităților în cadrul structurilor de poliție aflate sub coordonarea DIICOT.

În calitatea sa de la acea dată, de procuror-șef, el le-a cerut colegilor din subordine (cu excepția procurorilor din cadrul DIICOT Hunedoara și Sibiu) să susțină și ei aspectele mincinoase și tendențioase consemnate în referat prin semnarea unui proces-verbal.

Evident, în baza referatului întocmit de Mureșan și asumat de procurorii subordonați acestuia, Alina Bica a solicitat și a obținut retragerea avizului fără a face minime verificări, cu atât mai mult cu cât cunoștea aspectele sesizate de mine conducerii Poliției Române și chiar ei personal, cu privire la suspiciunile existente față de Mureșan, Cean și Muntean.

Să analizăm un pic afirmațiile din referatul întocmit de Mureșan. El susținea că „aș fi folosit mașina personală la acțiunile coordonate de către DIICOT” și că „aș fi

mediatizat acțiunile efectuate fără acordul DIICOT”.

Așa cum vă relatam în descrierea operațiunilor, în mod obișnuit, pe lângă mașinile de serviciu foloseam mașinile personale din dorința de a ne face meseria cât mai bine. Vă imaginați, desigur, că toate costurile generate de folosirea autoturismelor personale le suportam din banii noștri. Doar Mureșan putea să ne facă din asta o vină! Vă amintiți desigur împrejurările în care, spre exemplu, cu ocazia instrumentării dosarului „*Gost equipments*”, m-am deplasat cu mașina mea în Ungaria doar pentru a mă asigura că nu vom rata tranzacționarea utilajelor furate. Cum i-am putea numi pe procurorii care spun că folosirea mașinii personale, plătind din banii mei pentru carburant, pentru transportul autoturismului defect din Ungaria în România și pentru reparațiile aferente, reprezintă o „problemă de integritate”?

Faptul că aș fi mediatizat fără acordul DIICOT acțiunile „coordonate” de această structură a Ministerului Public este o susținere fără niciun fel de suport real. Nu există prevedere legală care să ne interzică să oferim presei detalii despre activitățile noastre.

Dar trebuie spus că nu existau cu adevărat „acțiuni coordonate de DIICOT”, nu în vremea procurorului-șef Mureșan! Toate acțiunile le organizam și le coordonam singuri, procurorii fiind aceia care doar și le asumau! Din vremurile în care doamnele procuror Diana Pecincu, Codruța Kovesi și Adina Velescu participau alături de noi la acțiunile organizate, la prinderile în flagrant și la percheziții, niciun alt procuror din DIICOT nu a putut fi observat la vreo activitate operativă. Se mediatiza însă, în mod neadevărat, faptul că „procurorii DIICOT au făcut zeci de percheziții” sau că „procurorii DIICOT au prins în flagrant” Numai minciuni!

Este însă adevărat că nu ne-am fi încumetat să luăm cu noi în acțiuni, mai ales de genul celor descrise în prima parte a cărții, procurori din categoria lui Mureșan, pentru

că ar fi trebuit să le purtăm și lor de grijă!

Unul dintre procurorii care au semnat referatul întocmit de Ioan Mureșan a fost Marian Banea; deja vă este cunoscut personajul. Fiind audiat la DNA și în fața judecătorilor înaltei Curți, Marian Banea a înfirmat „existența unor probleme logistice și administrative”. Mai mult, a declarat că „a fost delegat doar în cauza «Cupețiu», însă nu cunoștea starea de fapt din dosar” (evident a mințit, pentru că, așa cum v-am arătat, a desfășurat activități și în dosarul „Binescu”). Banea a mai declarat că Ioan Mureșan „a chemat toți procurorii în ședință, le-a prezentat referatul fără să le arate alte acte. Aspectele din referat nu îi erau cunoscute, nu făceau referire la dosare instrumentate de el. A semnat însă referatul, pe baza celor consemnate în conținutul său”.

Așadar, magistratul Banea a semnat acel referat întocmit de Mureșan, dându-i valoare de adevăr, asumându-și-l, cu toate că știa prea bine că nu au fost probleme de logistică și administrative, deși personal nu cunoștea stările de fapt din dosarele „Cupețiu”, „Binescu” și „Litera-Simota”. Cu toate că cele invocate în acel act mincinos nu făceau referire la aspecte pe care le cunoștea, l-a semnat!

Un alt magistrat care a semnat referatul a fost procurorul DIICOT Alba – Maria Bălțat-Cetean. Fiind audiată la DNA, a arătat că domnia sa a venit la DIICOT Alba abia cu două luni înainte de reținerea mea nelegală. A mai declarat că în cauză „a întocmit doar un proces-verbal, în baza celor relatate de Alin Muntean, din dispoziția lui Ioan Mureșan” și că Mureșan i-a relatat „cam cum trebuie să sune” acel proces-verbal și „ce trebuia să conțină”. A mai susținut: „Nu am întocmit acel proces-verbal din proprie inițiativă. Pe dosarul Berbeceanu s-a discutat doar la modul general, doar cu privire la încadrări juridice”.

În concluzie, magistratul Maria Bălțat-Cetean, în doar două luni de activitate, nu avea cum să cunoască activitatea desfășurată de mine și nici veridicitatea celor

consemnate de Ioan Mureșan în referatul mincinos! Nu cunoștea stările de fapt din dosarele invocate în referat, întocmind doar un proces-verbal din dispoziția lui Ioan Mureșan și doar în baza celor relatate de Muntean! Dar a semnat!

Același referat a fost semnat și de Alina Diana Rașovan și Denisa Ionela Florea din cadrul DIICOT Alba, care, la acea dată, erau procurori la Judiciar, în consecință, nu aveau cum să știe dacă aspectele consemnate de Ioan Mureșan erau reale sau nu. Cu toate acestea, prin semnăturile lor au fost confirmate aspectele mincinoase invocate de Mureșan, efectul fiind acela că, în mod nedrept și nelegal, mi-a fost retras avizul DIICOT. Dacă astfel de fapte erau săvârșite de polițiști, sunt convins că aceștia ar fi fost cercetați penal și disciplinar, apoi ar fi fost prezentați ca exemple negative în toată presa! în cazul procurorilor oare care este procedura?

Evident, a semnat și procurorul Costel Chirilă, dar măcar el a fost băgat până-n gât în activitățile represive! Și încă este procuror DIICOT!

CAPITOLUL VII Când instituțiile „veghează”.

În acest capitol vă voi prezenta felul în care instituțiile statului, cele care în mod firesc ar trebui să vegheze la „buna înfăptuire a justiției”, să garanteze „apărarea drepturilor cetățenilor” și să asigure „egalitatea tuturor în fața legii”, au colaborat pentru eliminarea unui ofițer de poliție devenit „indezirabil” doar pentru că a ales să sesizeze ilegalitățile constatate în cadrul activităților profesionale desfășurate.

Nu o să mai fac referiri la faptul că ofițerii din conducerea Poliției Române au rămas impasabili la sesizările repetate făcute de mine, deși, în mod evident, aveau obligația de a demara de urgență verificări interne, măcar în privința aspectelor de natură disciplinară sesizate.

Vă voi relata însă modalitatea în care procurorii de la DIICOT Central au girat activitățile ilegale ale colegilor din

cadrul Serviciului Teritorial Alba Iulia, colaborând cu aceștia în construirea unui dosar bazat pe probe false ori obținute ilegal și neprocedural, încălcându-mi în mod flagrant drepturile procesuale, cu scopul evident de a mă trimite în judecată pentru fapte pe care nu le-am comis, știind că sunt nevinovat.

Veți vedea modul în care ofițerii serviciului secret al **y**

Ministerului Administrației și Internelor, celebrul DIPI, au fost în cârdășie infracțională cu unii procurori DIICOT, fabricând documente clasificate cu conținut fals, cu dublu scop, dat pe de o parte de înlăturarea mea în mod ilegal de la conducerea Brigăzii, iar pe de altă parte pentru a conferi valoare de adevăr aspectelor mincinoase invocate de anchetatorii infractori.

O să puteți observa cum CSM, garantul independenței justiției și al bunei desfășurări a activității profesionale a magistraților, a reacționat cel puțin părtinitor, grăbindu-se să apere reputația unor procurori a căror vinovăție a fost demonstrată cel puțin în primă instanță, fără a face minime verificări ale aspectelor grave sesizate public. Mai mult, ulterior, fără efectuarea de verificări serioase, s-a procedat la „albirea” altor procurori față de care formulasem sesizări bazate pe probe certe.

Prin toate aceste relatări, am să încerc să vă transmit sentimentul profund pe care au reușit să mi-l creeze aceste instituții: acela că eram „executat” fără milă, fără vreo șansă de a mă apăra!

Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism (DIICOT)

Structura Centrală a DIICOT reprezenta în trecut o unitate de elită a Parchetului General. Acolo activau procurori de mare excepție atât în privința pregătirii profesionale, cât și din punctul de vedere al moralității, al onoarei și al corectitudinii.

Cu mulți dintre aceștia lucrasem în mod direct, fiind delegat în dosare inițiate de ei ori în dosare de-ale noastre

preluate la București. Aveam relații profesionale excelente. Cumva, noi, ca polițiști, am crescut și ne-am dezvoltat profesional alături de ei.

Nu de puține ori procurorii DIICOT făcuseră scut între noi și conducerea IGPR în momentele grele ale evoluției structurilor de combatere a criminalității organizate din cadrul Poliției Române, atunci când măsuri manageriale proaste vizau reorganizări care ne luau din competențele materiale de investigare, ne radiau funcții din statele de organizare ori ne limitau capacitatea de acțiune. Procurorii ne susțineau mereu în încercările noastre permanente de a obține resursele materiale, financiare și umane, necesare bunei funcționări.

Exista o armonie perfectă, micile dispute apărute fiind generate doar de opiniile uneori diferite pe anumite teme profesionale. De fiecare dată, divergențele, născute din dorința de a performa, erau rezolvate rapid, fără patimă, cu argumente. Procurorii DIICOT ne erau atât de apropiați, încât îi consideram prieteni, membri ai aceiași familii judiciare.

În câteva cuvinte v-am descris relațiile dintre noi și procurorii Direcției, așa cum le-am perceput în perioada în care această structură a fost condusă de domnul procuror-șef Codruț Olaru. În acea perioadă, o astfel de mârșăvie judiciară nu ar fi putut să aibă loc!

După Codruț Olaru, la conducerea DIICOT a venit Bica. Alina Bica!

Imediat după numirea în funcția de procuror-șef a Alinei Bica, în aprilie-mai 2013, a avut loc la Iași o întâlnire a șefilor structurilor de combatere a crimei organizate din Poliția Română, cu ofițeri de legătură străini, eveniment la care fusese invitată și aceasta. Cu acea ocazie, i-am relatat toate aspectele negative și posibil infracționale comise de procurorii Mureșan, Cean și Chirilă și de ofițerul Muntean, spunându-i că, în eventualitatea unui control, puteam să pun la dispoziție probe care să dovedească cele semnalate.

Alina Bica a apreciat că aspectele relatate de mine

erau foarte grave și a promis că în maximum două săptămâni își va trimite consilierul la Alba Iulia, pentru ca împreună cu directorul DCCO, comisarul-șef Claudiu Cucu, să facă verificări, urmând să fie luate măsuri în funcție de rezultate.

Nu aveam prea mare încredere în ea, cu atât mai mult cu cât imediat după această discuție, în plină ședință la care participau și șefii Poliției Române, Alina Bica a ținut să-și arate mușchii. Iritată de faptul că unii dintre noi am semnalat anumite disfuncționalități existente în relațiile cu structurile teritoriale ale DIICOT, ne-a atras atenția că le va cere „procurorilor săi” să propună retragerea avizelor față de polițiștii care „nu se conformau” dispozițiilor procurorilor. Dar cel mai penibil moment din discursul noului procuror-șef a fost acela în care ne-a precizat că, în virtutea faptului că ocupase funcția de secretar de stat în Ministerul Justiției, „avea butoane la instanțele de judecată”, prin urmare, polițiștii sancționați cu retragerea avizelor nu ar mai fi avut vreo șansă să le redobândească în instanță.

Evident, Bica a mințit, iar acea verificare nu a fost declanșată niciodată! La scurt timp, Ioan Mureșan a început activitățile represive împotriva mea, fiind evident că Alina Bica îl informase cu privire la aspectele sesizate de mine. Practic, noul procuror-șef al DIICOT a cauționat respectivele activități represive.

În aceste condiții de continuă represiune, în iunie 2013, am făcut un raport pe care l-am înmănat șefului Poliției Române de la acea dată, chestorul Petre Tobă, în prezența adjunctului acestuia, chestorul Florentin Robescu. Cu acea ocazie, dar și anterior, Petre Tobă mi-a spus că, în opinia procurorului-șef Alina Bica, ar trebui să fiu mutat la o altă Brigadă sau în cadrul IGPR, într-o funcție de conducere, „pentru a fi extras din Alba Iulia”. Așadar, Bica nu era preocupată să verifice cele sesizate de mine și să dispună măsurile legale, ci dorea îndepărtarea mea din zona de competență, deoarece prin dezvoltările

mele, probate, deveneam incomod și periculos pentru „procurorii ei” Ioan Mureșan și

Nicolaie Cean, dar și pentru interesele infracționale pe care aceștia le protejau.

Am refuzat în mod categoric propunerea de mutare și am solicitat conducerii Poliției Române să dea curs raportului întocmit, concomitent cu efectuarea verificărilor și a cercetărilor care se impuneau. Șeful Poliției Române mi-a promis că va dispune verificări potrivit competenței IGPR și va transmite de-ndată raportul meu Parchetului General.

Înainte de întâlnirea cu Petre Tobă, am discutat în detaliu conținutul raportului cu adjunctul acestuia, Florentin Robescu, singurul în care aveam deplină încredere, de față fiind și Claudiu Cucu. Cei doi mi-au confirmat faptul că Alina Bica sugerase că ar trebui să fac rocadă cu un alt șef de Brigadă, de la Timișoara sau de la Constanța. Evident, am refuzat încă o dată, spunând că nu am motive să îmi părăsesc echipa, că oamenii care ar trebui să plece erau Mureșan, Cean și Muntean, pentru că, în opinia mea, aceștia erau cei care au greșit.

Dacă acceptam, sunt ferm convins că nimic din ceea ce a urmat nu s-ar fi întâmplat! Tot timpul voi gândi că Petre Tobă nu a fost cu adevărat șeful Poliției Române, acceptând să-și sacrifice subordonații la cerere, deși cunoștea de mult timp situația de la Alba Iulia. Mereu mă voi întreba câte ticăloșii ale sistemului judiciar au fost ascunse la nivel național prin astfel de permutări.

Întrucât situația se agrava, în luna următoare am solicitat și am obținut o audiență la procurorul-șef Alina Bica, la discuțiile dintre noi asistând și doamna Georgiana Hosu, procuror-șef adjunct. I-am expus doamnei Bica încă o dată suspiciunile referitoare la activitățile procurorilor DIICOT Alba și i-am indicat o parte dintre probele pe care le dețineam. I-am reproșat că nu a mai trimis echipa de control, așa cum se angajase, și i-am relatat noile indicii privitoare la prezumtive activități ilegale ale lui Mureșan,

Cean și Muntean.

Bica era furioasă, dar încerca să se stăpânească! Mi-a spus „să nu am impresia că procurorii ei vor pleca, iar eu voi rămâne la Alba”, confirmându-mi că a cerut conducerii Poliției Române să fiu mutat din funcția pe care o ocupam. Mi-a reproșat că am făcut acel raport adresat șefului Poliției Române și a scos o copie dintr-un sertar. Deși acel act clasificat nu îi era adresat, îl deținea în copie, iar eu bănuiam de unde îl avea. Așadar, mi-a reproșat pe un ton extrem de categoric că am întocmit acel raport, fiind evident că ar fi dorit să-și „acopere procurorii”, apoi mi-a spus că „nu se mai poate face nimic”, deoarece aflase despre cele semnalate de mine și de procurorul general al României, domnul Tiberiu Nițu.

Alina Bica îmi spunea că tocmai „l-a determinat” pe procurorul Nicolaie Cean să facă o cerere ca să se mute de la DIICOT Alba, iar eu i-am replicat că, în opinia mea, acest fapt nu reprezenta o rezolvare, pentru că Nicolaie Cean nu putea să fie un procuror cinstit la o altă unitate de Parchet, atât timp cât la DIICOT a încălcat grav legea. Am invocat faptul că, dacă în locul lui Cean ar fi fost un polițist, s-ar fi luat măsuri mult mai drastice!

Nici după această întâlnire, Bica nu a dispus efectuarea de verificări ale aspectelor sesizate de mine. Mai mult, toate cele discutate au ajuns la procurorul Mureșan, activitățile represive desfășurate împotriva mea fiind accelerate, culminând cu reținerea și cu arestarea mea nelegală.

La scurt timp după ce am fost arestat preventiv, pe fondul reacției incredibile de susținere a mea din partea societății civile și a mass-mediei, Bica a început împotriva mea o campanie de decredibilizare prin comunicate de presă și interviuri în care erau prezentate aspecte vădit mincinoase.

Astfel, invocând retragerea avizului DIICOT și situația juridică în care mă aflam la acel moment, a spus că „prin cazul Berbeceanu se subminează imaginea sistemului

judiciar”, afirmație preluată de presă, cu toate că tocmai acțiunea de defăimare dirijată de Alina Bica, cu scopul ascunderii situației grave semnalate de mine, era de natură să submineze nu numai imaginea sistemului judiciar, dar și încrederea în corectitudinea efectuării urmăririi penale de către procurorii acestei structuri.

Mai mult, pentru ascunderea adevărului și discreditarea mea, Alina Bica, în interviuri acordate presei, a afirmat neadevărat că, de fapt, eu nu sesizasem fapte posibil infracționale comise de procurorii de la Alba, ci doar „disfuncționalități de comunicare și manageriale ale acestora”. De exemplu, procurorul-șef Alina Bica a afirmat neadevărat în spațiul public și faptul că, față de mine, existau suspiciuni că „aș fi avut legături suspecte cu fiul lui Alin Simota” și că „fiul acestuia ar fi fost supravegheat într-un dosar complex de trafic de droguri, instrumentat la nivelul DIICOT”. În elaborarea acestei minciuni, celebra șefa „antimafia” a omis că, în realitate, la data aceluia interviu, fiul lui Simota era elev în clasa a IV-a, neavând mai mult de zece ani.

Așa cum vă spuneam, Alina Bica, din poziția de procuror-șef al DIICOT, a fost conectată la activitățile de fabricare de probe mincinoase și la construirea stării de fapt ticăloase dinaintea reținerii și arestării mele nelegale.

Fără niciun temei legal sau procedural, l-a trimis la Alba Iulia, în sprijin, pe procurorul Valentin Trif, fost coleg al lui Ioan Mureșan și prieten foarte apropiat al lui Muntean. Este evident că sprijinul lui Trif nu apare materializat în vreun act procedural, de altfel nici măcar nu fusese delegat în acel dosar. Cu toate acestea, Trif a studiat fără niciun drept dosarul în care urma să fiu reținut și arestat și, mai mult, și-a permis să emită păreri cu privire la valoarea probelor.

Va relatam într-un capitol anterior că, în urma sprijinului acordat de procurorul Valentin Trif, Mureșan a primit verde de la Bica să mă aresteze! Cel puțin așa aflate condamnatul

Mircea Stanciu, cel din dosarul utilajelor furate, care zicea că-i „frate” cu Mureșan.

După preluarea dosarului de către Structura Centrală a DIICOT, din dispoziția lui Bica, acesta a fost repartizat succesiv mai multor procurori. În cinci luni, cel puțin cinci procurori au lucrat la acest dosar, dar este posibil să fi fost chiar mai mulți.

Este evident că această repartizare succesivă a dosarului a fost determinată de dorința procurorului-șef Bica de a găsi un procuror dispus să acționeze la comandă în efectuarea urmăririi penale, în aceeași manieră în care au procedat procurorii din cadrul DIICOT Alba.

Această repartizare succesivă a dosarului îmi indică dorința Alinei Bica de a obține, cu orice preț și prin orice mijloace, probe care să mă incrimineze și care să justifice trimiterea mea în judecată, dar și pentru a mă decredibiliza în raport cu acuzațiile grave reținute de DNA, față de Ioan Mureșan, Nicolaie Cean și Alin Muntean, și de a contracara în acest mod aceste acuzații.

Din activitățile desfășurate de DNA și, ulterior, din cercetarea judecătorească efectuată de înalta Curte, a reieșit că, după preluarea dosarului de Structura Centrală, Alina Bica, în calitate de procuror-șef drept și imparțial, le-a facilitat lui Mureșan și lui Muntean posibilitatea de a desfășura în continuare activități de urmărire penală, în mod direct sau mascat, acceptând și încurajând imixtiunea acestora în anchetele efectuate de procurorii DIICOT București.

Primul procuror din cadrul Structurii Centrale căruia dosarul i-a fost repartizat a fost domnul Doru Stoica. Fiind audiat în calitate de martor la DNA, acesta a declarat că „fostul procuror-șef Ioan Mureșan l-a contactat și i-a indicat persoane care sunt dispuse să dea declarații împotriva lui Traian Berbeceanu”. Domnul procuror Stoica Doru își amintea, dintre cei care au fost indicați de Mureșan, tocmai de Florin Dumitraș (Karatistul, pe care îl cercetasem în stare de arest în dosarul „Hidra”) și de

Mircia Muntean (primarul infractor, cercetat de mine sub coordonarea procurorilor de la Structura Centrală a DIICOT).

Extrem de relevant, pentru a înțelege modul în care Bica coordona instrumentarea dosarului în care eram arestat nevinovat, este faptul că domnul procuror Doru Stoica a explicat cu ocazia audierii sale la DNA că „după preluarea dosarului Berbeceanu a constatat că starea de fapt din acesta era doar o poveste”, „că nu erau probe care să o susțină” și că „având în vedere perioada mare de timp de la data săvârșirii pretinsele fapte penale, nu era posibilă administrarea altor probe care să susțină acuzațiile formulate de Mureșan”. Ulterior i-a adus la cunoștință Alinei Bica toate aceste constatări, împreună cu opinia sa de „a nu cere prelungirea arestării preventive, ci cel mult cercetarea mea sub control judiciar”. Deoarece această situație nu-i convenea, încălcând orice normă legală, procedurală și deontologică, Alina Bica a încercat să-i influențeze deciziile procurorului de caz, solicitând chiar în prezența acestuia părerea procurorului Valentin Trif. Acesta din urmă a afirmat că probele împotriva mea ar fi „beton”. Mai mult, din dispoziția Alinei Bica, a doua zi a fost chemat la București și Mureșan, care și-ar fi prezentat punctul de vedere, deși dosarul fusese deja preluat de Structura Centrală a DIICOT și repartizat domnului procuror Doru Stoica.

Așadar, chiar primul procuror căruia dosarul i-a fost repartizat, după doar câteva zile de studiu, a înțeles că „starea de fapt din dosar era doar o poveste” și că „nu erau probe care să o susțină”, spunându-i Alinei Bica că nu poate să ceară prelungirea măsurii arestării, ci „cel mult” cercetarea mea sub control judiciar!

Alina Bica, cea care se plânge astăzi de „putreziciunea sistemului judiciar”, a trecut peste opinia procurorului de caz și i-a convocat pe Valentin Trif și pe Mureșan, știind că acesta își urmărea propriul interes nelegitim, cu scopul de a-l determina pe procurorul Doru

Stoica să-și schimbe părerea și să ceară prelungirea arestării mele. Acesta din urmă era însă din altă categorie, așadar, dosarul i-a fost luat!

Ulterior, a fost desemnat ca procuror de caz domnul Adrian Băican, acesta fiind momentul procesual de la care nu s-a mai procedat la delegări, iar probele au fost administrate, în mod nemijlocit, de domnul procuror, în București.

În cursul activităților, aflându-mă împreună cu domnul avocat Daniel Tiliciu în biroul procurorului, eu fiind arestat preventiv, am observat că toate coletele conținând bunurile și înscrisurile ce fuseseră ridicate la perchezițiile efectuate la domiciliul și biroul meu erau desigilate! De fapt, procurorul Băican chiar mi-a cerut să particip la individualizarea și descrierea acestora.

Am cerut explicații, iar procurorul Băican ne-a comunicat că așa i-au fost predate, punându-ne la dispoziție un „raport de expertiză tehnică efectuat de SRI”, întocmit anterior preluării dosarului de către domnia sa. Din conținutul acestuia rezulta că DIICOT Central, în mod ilegal, a procedat la „donarea” tuturor mediilor de stocare (HD-uri, stickuri, DVD-uri, calculatoare și laptopuri etc.) ridicate la percheziții, activități efectuate în lipsa mea și a apărătorilor mei aleși. Mai mult, aceste activități fuseseră efectuate de SRI!

Pentru cei care nu au de unde să cunoască acest amănunt, trebuie precizat faptul că în cadrul Direcției de Combatere a Criminalității Organizate a Poliției Române funcționează Serviciul de combatere a criminalității informatice. Polițiștii acestei structuri, extrem de bine pregătiți profesional, dotați cu soiturile necesare și cu echipamente tehnice performante, sunt cei abilitați să efectueze perchezițiile informatice, în plus, aceștia aveau și calitatea de organe ale poliției judiciare, cerință absolut obligatorie pentru a putea desfășura procedural aceste activități.

Procurorii Alinei Bica încălcaseră procedurile! Oare

ce urmăreau?

Era incredibil că bunurile au fost desigilate în absența mea, deși eu eram arestat preventiv (și deci la dispoziția lor), dar și în absența avocaților mei, care nu fuseseră înștiințați de această activitate. Era inadmisibil că s-a dispus verificarea tuturor suporturilor optice, care se presupunea că s-ar fi aflat în pachetele desigilate, în lipsă, fiind evident că CD-urile sau DVD-urile ar fi putut să fie înlocuite cu altele preparate de DIICOT (la percheziții, fuseseră înscrise în actele întocmite, doar numeric, fără identificare după seriile constructive). Era de-a dreptul halucinant că DIICOT Central a dispus „donarea tuturor mediilor de stocare” (hard diskuri, stickuri, dispozitive cu înregistrare audio-video) în lipsă, fiind evidentă posibilitatea alterării conținutului acestora, prin ștergerea unor fișiere ori prin adăugarea altora. Iar toate aceste activități au fost efectuate de SRI la cererea DIICOT condus de Alina Bica.

Ați citit cele de mai sus, doamna Alina Bica? Oare cum puteți acum să acuzați „sistemul judiciar”, să strigați împotriva „abuzurilor procurorilor”, să invocați „imixtiunea SRI în activitățile procurorilor”? Cred că ați fi în stare să mințiți încă o dată, spunând că nu ați încălcat procedurile de bunăoie, ci pentru că ați fost amenințată de vreun general SRI!

Ulterior, am aflat că, în timpul urmăririi penale, domnului procuror Adrian Băican îi erau furnizați martori instruiți de Mureșan, cu știința procurorului-șef Alina Bica, care urmau să declare aspecte mincinoase și incriminatoare la adresa mea. Și pentru liniștea unora care încă se pretind mari procurori ai Structurii Centrale a DIICOT doar pentru că lucrează acolo, precizez că aceste aspecte le aflaserăm de la adevărații procurori, de la cei corecți și cinstiți, care nu puteau să accepte astfel de mârșavii! Le mulțumesc!

De altfel, procurorul Adrian Nicolae Băican a fost audiat în calitate de martor la DNA și, ulterior, în fața

judecătorilor înaltei Curți, arătând că aspectele expuse anterior sunt adevărate. Fiind audiat în ședință publică, procurorul Adrian Băican a declarat: „Rețin că, în perioada în care am desfășurat acte de urmărire penală în acest dosar, am fost contactat telefonic de Mureșan Ioan, care a menționat că pot fi audiate și alte persoane în calitate de martori. Rețin acum un anume Dumitraș, din câte cunosc am mai indicat câțiva martori în declarația dată la DNA, declarație pe care mi-o mențin. Într-adevăr au fost discuții legate de anumite persoane, ce ar putea fi audiate în calitate de martori cu identitate protejată”.

Procurorul Adrian Băican a precizat cu ocazia audierii la DNA: „Am mai discutat cu Mureșan Ioan când acesta a venit la București, oferindu-mi unele lămuriri cu privire la situația de fapt, probele administrate, ce considera acesta că ar mai trebui administrat etc.”

Extrem de relevante sunt convorbirile telefonice interceptate de DNA, purtate între procurorul Adrian Băican și Mureșan, din conținutul cărora rezultă că acesta din urmă a continuat să furnizeze „informații mincinoase” și date despre „persoanele cercetate de mine în anii anteriori”, indicând în mod neadevărat procurorului de caz că sursa acestor informații era, în principal, Gabriel Florescu (Sfetăruț, cel care fusese împuternicit la comanda Brigăzii, după arestarea mea nelegală).

De altfel, Florescu a infirmat cele susținute de Mureșan, declarând la DNA că „exceptându-l pe Florin Dumitraș, numele celorlalte persoane invocate de Ioan Mureșan ca fiind indicate de el îi sunt total necunoscute și nu a purtat discuții cu Mureșan despre aceste persoane”.

În acele discuții telefonice, Ioan Mureșan îi indica procurorului Adrian Băican să-i audieze pe Antonio Vecchiolla și pe Corneliu Kaiser, cercetați în dosarul „Utilajelor” și trimiși în judecată la acea dată, alături de Liviu Schiau, Ioan Tarnu, Iosif Băda și Dumitru Albu. Ulterior, și aceștia au fost condamnați definitiv de ICCJ, Antonio Vecchiolla urmând să efectueze patru ani și șase

luni de închisoare, iar Corneliu Kaiser primind o pedeapsă de trei ani de închisoare cu suspendare, sub supraveghere.

Mai mult, a rezultat că Ioan Mureșan avea numărul de telefon al cetățeanului italian Antonio Vecchiolla (deși acesta era domiciliat în Oradea), ceea ce ar putea să însemne că, în realitate, informațiile lui Mureșan ar fi putut să provină de la coinculpății din acel dosar, Liviu Schiau și Ioan Tarnu, ambii având relații apropiate cu Ioan Mureșan.

În cadrul aceluiași discuții, Ioan Mureșan i-a indicat procurorului Adrian Băican „necesitatea reaudierii martorului Dan Balint” (cel din dosarul „Cupețiu”), sens în care i-a atras atenția acestuia cu privire la faptul că „Balint ne-o spus la un moment dat, într-o frază scrisă la sfârșit, de către polițistul care l-a audiat, că Antinie Adrian știe despre faptul că Berbeceanu s-a deplasat la firma lui Cupețiu, CONSID” Este evident că Mureșan urmărea ca prin reaudierea, de către Structura Centrală, a lui Dan Balint să dea valoare de adevăr declarațiilor mincinoase consemnate cu ocazia audierii făcute de el și de Muntean. În acest sens a indicat necesitatea >

audierii lui Adrian Antinie, persoană cercetată de mine în 2005 pentru infracțiuni informatice, condamnat definitiv la patru ani de închisoare cu executare. Prin acesta, Mureșan a încercat introducerea în cauză, în timpul în care urmărirea penală era efectuată de DIICOT Central, a unui nou martor mincinos care să susțină și să întărească declarațiile neadevărate ale lui Dan Balint. Mureșan i-a furnizat procurorului Băican și numărul de telefon al lui Adrian Antinie, pe care evident l-a obținut de la Dan Balint prin intermediul prietenului acestuia din urmă, Alin Muntean.

Mai mult, deși Ioan Mureșan nu era delegat în cauză și dosarul fusese preluat tocmai din motive de imparțialitate, i-a solicitat procurorului Adrian Băican să-i transmită prin e-mail „referatul cu propunere de prelungire a arestării preventive”, dorind în acest fel să se

asigure că procurorii Structurii Centrale nu au scăpat consemnarea vreunei minciuni ori a vreunei probe false dintre cele pe care el însuși le furnizase împotriva mea.

Cert este că, la recomandarea lui Mureșan, procurorul Adrian Băican i-a audiat pe Ovidiu Ioiescu, Dan Balint și Florin Dumitraș. Aceștia au fost audiați în lipsa apărătorilor mei, cu încălcarea flagrantă a dreptului meu la apărare, deși, la dosar, așa cum am mai arătat, existau cereri depuse de apărători în acest sens, încă din ziua reținerii mele.

În cadrul declarațiilor luate în aceste împrejurări, au fost consemnate aspecte mincinoase împotriva mea, aspecte pe care, ulterior, Dan Balint, Ovidiu Ioiescu și Florin Dumitraș le-au infirmat cu ocazia audierilor în fața ÎCCJ, susținând că nu au făcut astfel de afirmații ori că s-a consemnat în mod eronat ce au spus ei.

Faptul că în declarațiile lui Dan Balint, Ovidiu Ioiescu și Florin Dumitraș s-au consemnat aspecte mincinoase pe care nu le-ar fi declarat este susținut și de aceea că, pe lângă modul ilegal și neprocedural în care au fost audiați, tocmai declarațiile lor sunt singurele neînregistrate audio-video de către DIICOT Central, fiind evident că s-a urmărit alterarea conținutului lor cu scopul obținerii unor declarații incriminatoare împotriva mea.

Cu referire la aceste încălcări ale dreptului meu la apărare, procurorul Adrian Băican a precizat în fața ÎCCJ: „Nu rețin în ce condiții s-au făcut aceste audieri, este adevărat că, în lipsa apărătorului, nu a fost nicio intenție să fie încălcat dreptul la apărare. Este posibil ca acele audieri să fi fost efectuate în cadrul altor lucrări care nu fuseseră conexe la dosarul penal, însă nu afirm acest lucru cu certitudine, întrucât la vremea respectivă au existat mai multe lucrări cu caracter general transmise de la nivelul Structurii Teritoriale Alba”.

Este evident că procurorul Adrian Băican, în momentul audierii în fața judecătorilor înaltei Curți, s-a aflat parțial în eroare, întrucât declarațiile la care am făcut

referire au fost luate fix în dosarul în care eu fusesem arestat nevinovat, în baza unor astfel de probe. Este însă adevărată afirmația acestuia potrivit căreia au existat mai multe lucrări cu caracter general transmise de la nivelul Structurii Teritoriale Alba, referindu-se evident la denunțurile descrise în capitolele anterioare, ale lui Gheorghe Ioniță, Dumitru Albu, Iosif

Băda și Mircia Muntean.

Domnul procuror Adrian Băican mi-a admis în întregime o cerere de probațiune formulată prin avocați, care viza readministrarea tuturor probelor produse anterior de Ioan Mureșan și de Alin Muntean, audierea a treizeci și patru de martori, desecretizarea rapoartelor de filaj, prezentarea imaginilor surprinse în timpul filajului și a imaginilor audio-video de la perchezițiile efectuate la Mircea Ilisei și la Dorin Cupețiu.

Adrian Băican îmi părea un procuror de caz corect și dornic să afle adevărul! Nu o să înțeleg niciodată care a fost motivul pentru care a acceptat să încalce procedura în modul descris mai sus. O explicație ar putea fi aceea că toate cererile pe care le-au efectuat avocații mei nu au putut fi primite și analizate de domnul procuror de caz, așa cum era normal, trebuind să treacă pe la procurorul-șef Alina Bica!

După audierea în calitate de martor de către DNA, procurorul Băican a decis să iasă din dosar. Sunt convins că și-a dorit lucrul acesta, cu atât mai mult cu cât, încă de la prima întâlnire, ne spusese că a acceptat să preia dosarul doar cu condiția de a fi lăsat să-și facă singur ancheta, să readministreze toate probele fabricate de Mureșan și de Muntean, însă, așa cum v-am relatat anterior, acest lucru nu a fost posibil. Observasem că procurorul Băican invoca probleme personale, probleme de sănătate, orice, fiind evident că nu își mai dorea să continue. Și îl înțelegeam!

Între timp, Mureșan, Muntean și Cean au fost

inculpați de către DNA în dosarul în care eu eram parte vătămată, fiind dispuse față de aceștia măsuri preventive de control judiciar.

Ca replică la măsurile dispuse de către DNA, procurorii Structurii Centrale a DIICOT au reacționat, iar în dosarul în care eram cercetat s-au produs schimbări nejustificate, atipice și cel puțin ciudate, a căror singură explicație plauzibilă era disperarea Alinei Bica de a găsi un procuror dispus să facă orice compromis pentru a dovedi, prin orice mijloace, că am vreo implicare în presupuse activități infracționale.

Dosarul preluat de la domnul procuror Adrian Băican a fost repartizat pentru o scurtă perioadă domnului procuror Mirel Rădescu, care, practic, nu a apucat să desfășoare vreo activitate.

Trebuia găsit un alt fel de procuror, unul de teapa lui Mureșan, pentru a-i desăvârși opera infracțională concepută împreună cu Muntean și Chirilă, cu sprijinul lui Bica.

În final, a fost găsit! Se numea Eduard Bugeac și fusese detașat la DIICOT Central de la Ploiești, fiindu-i repartizat dosarul „Berbeceanu”!

În toată cariera mea nu am văzut un procuror mai lipsit de personalitate profesională! Nu își asuma absolut nicio decizie, pentru orice cerere formulată prin apărătorii mei, în scris, eram scoși din biroul procurorului, acesta invocând că în jumătate de oră se va pronunța prin „ordonanță”. Apoi, Bugeac fugea cu cererea noastră în mână pe o altă ușă, revenind după câteva minute cu soluția. Mergea omul „să ia lumină” de la cei care coordonau cu adevărat represiunea, el comportându-se ca un simplu „instrument” fără vreo putere de decizie.

Procurorul Bugeac nu te privea în ochi, fiind mereu fâstâcit și agitat, își freca de zor pixul sau cana de ceai! Pentru că am uitat să vă spun, acesta bea mereu ceai! Nu am văzut un om care să bea atât de mult! Părea că la ceaiuri se pricepea de minune, având în dotare

instrumentarul adecvat pentru infuzare și consum. De obicei, îi era servit de polițistul Ungureanu!

Pe cel din urmă Bugeac îl adusese cu el, la pachet, de la Ploiești. Îmi amintesc că Ungureanu, în cadrul celor trei întâlniri pe care le-am avut, îmi repeta obsesiv că practică artele marțiale. Nu am avut nicio altă discuție, referitoare la implicarea lui în dosar sau la activitățile pe care le desfășura. El era doar... karatist!

Nu i-am luat-o în nume de rău, cu atât mai mult cu cât ulterior aflasem de la colegii din echipă, care fuseseră audiați de Bugeac, că au fost informați, la rândul lor, de Ungureanu că era practicant de arte marțiale. Era clar, Ungureanu voia neapărat să se afle că-i karatist, așa că mi-am propus să-l ajut. Dragi cititori, la DIICOT Central lucrează un polițist pe nume Ungureanu. Stă prin preajma procurorului Bugeac, alimentându-l cu ceaiuri, și susține că-i karatist. Eu nu bag mâna-n foc!

De la bun început, domnul procuror Eduard Bugeac a avut o atitudine ostilă și lipsită de obiectivitate, a consemnat de multe ori distorsionat cele declarate de martori în declarațiile scrise și înregistrate audio-video, a refuzat să întrebe martorii și cu privire la alte aspecte pe care le cunoșteau referitoare la acuzațiile care îmi erau aduse, nefiind preocupat de aplicarea și de respectarea principiului aflării adevărului, principiu fundamental în procesul penal. Sau poate nici nu auzise de așa ceva?

Totodată, domnul procuror Eduard Bugeac a avut o conduită care atesta în mod clar „lipsa incicpc-ncle-iițc-i în instrumentarea cauzei”, ceea ce mă îndreptătea să cred că nici cel mai mărunț act de urmărire penală nu l-a efectuat fără acceptul ori dispoziția șefului de la care-și „lua lumină”.

Am uitat să vă precizez că, în cadrul DIICOT Central, Bugeac fusese adus ca procuror la Biroul de combatere a traficului intern de droguri, precursori și culturi. Așadar, Bica i-a repartizat acestuia făcătura de dosar în care eram cercetat, deși la perchezițiile ticăloase efectuate la

gospodăria părinților mei nu se găsisese vreo cultură de marijuana, mama nu cultiva în seră ciuperci halucinogene, iar acasă și în biroul meu, incompetentul de Muntean nu dăduse nici peste anhidridă acetică, nici peste vreun ghiveci cu cannabis. Deci, dosarul nu era despre droguri!

Relevant în dovedirea competenței și independenței profesionale ale lui Bugeac este faptul că, după preluarea dosarului, fără a face acte de urmărire penală suplimentare, doar în baza celor deja existente la dosar, în mod tendențios și nejustificat, a schimbat încadrarea juridică, extinzând urmărirea penală pentru noi fapte doar de el închipuite și față de alte persoane.

Astfel, pe 14 mai 2014, am fost sunat pe telefonul mobil de inspectorul Ungureanu (cel de-i bun la karate), care mi-a comunicat că în data de 16 mai 2014, la ora unsprezece dimineța, trebuie să mă prezint la sediul Structurii Centrale a DIICOT, însoțit de avocați, pentru a fi audiat. L-am rugat să se stabilească data audierii anterior sau ulterior acelei zile, fiind chiar ziua mea de naștere, pe care doream să o petrec împreună cu familia. Am spus că oricum DIICOT a târăgănat cercetările și luni întregi nu își exprimaseră dorința de a mă audia, așadar, ar fi putut să facă un gest omenesc și să aleagă o altă zi pentru respectiva activitate. Sensei Ungureanu s-a consultat instantaneu cu domnul procuror și mi-a comunicat că acesta știa că era ziua mea, dar rămânea cum a hotărât!

Juca tare noul procuror! Ori voia să pară dur, să nu țină cont că față de mine nu existau niciun fel de măsuri preventive, iar apărătorii mei ar fi putut să fie angrenați în alte activități, ori așa i s-a spus să procedeze și nu avea de ales! După cum am apucat să-l cunosc, aș merge pe varianta a doua!

De ziua mea, m-am prezentat la sediul DIICOT însoțit de avocați, fiind așteptați de o armată de jurnaliști de la mai multe televiziuni și din presa scrisă. Ziariștii m-au anunțat că de fapt a fost extinsă urmărirea penală împotriva mea și mi-au spus că ar fi vorba despre „luare de

mită” Știau că era ziua mea și îmi cereau declarații despre cadoul făcut de DIICOT.

Așadar, fusesem mințit de Bugeac prin intermediul karatistului Ungureanu, când, cu două zile înainte, mă anunțase că era vorba doar despre o simplă audiere. În realitate, DIICOT pregătise tot acest spectacol mediatic, regizat în așa fel încât să se inducă opiniei publice ideea că „Berbeceanu era cercetat pentru noi infracțiuni foarte grave” Așa procedau pe atunci procurorii Alinei Bica, cea care astăzi condamnă vehement în mod public „anchetele televizate” și „spectacolul cătușelor”.

În timp ce a băgat vreo trei căni de ceai, Bugeac mi-a comunicat ordonanța întocmită cu două zile înainte, privind extinderea urmăririi penale și a acțiunii penale față de mine, pentru infracțiuni de luare de mită, spălare de bani, fals în înscrisuri sub semnătură privată și complicitate la delapidare. Prin același act procedural a dispus extinderea urmăririi penale și față de Gheorghe Rusu, Anca Rusu și Ioan Vasile Urs, pentru infracțiuni de dare de mită, spălare de bani, fals în înscrisuri sub semnătură privată și delapidare.

Mă aflu în fața unei mizerii procedurale greu de explicat. Celelalte persoane față de care Bugeac extinsese urmărirea penală nici măcar nu fuseseră încă audiate și urmau a fi citate abia după vreo săptămână, dar am încercat să rămân liniștit.

Am reușit să rămân calm deși Bugeac, agitat fiind, își freca în mâini în mod enervant recipientul sofisticat din care-și bea ceaiul. Din când în când cana-i era umplută de Ungureanu, timp în care procurorul își răsucea cu dexteritate pixul între degetele mâinii drepte, lovindu-l ritmic de tăblia biroului, dorind să pară stăpân pe situație. În timpul în care avocații mei citeau cu atenție monstruozitatea procedurală redactată de Bugeac, acesta din urmă încerca să explice raționamentul juridic la care apelase pentru extinderea urmăririi penale. Cele bălmăjite de procuror nu aveau vreo noimă, iar eu îl priveam și îl

ascultam scârbit. Mi-a atras atenția faptul că nici măcar nu apuca Bugeac să lase cana de ceai din mână, că-i era umplută instantaneu de Ungureanu. Cam după a treia alimentare am vrut să-l avertizez pe polițist că-și hidrata prea intens procurorul, ceea ce ar fi putut să-i facă rău! Am renunțat să intervin în armonia dintre aceștia, gândindu-mă în sinea mea că uneori și polițiștii detașați la DIICOT pot fi fete de treabă. Probabil fața îmi era exagerat de expresivă, pentru că Ungureanu, profitând că Bugeac fugise după „lumină” și nu trebuia să-i mai toarne-n cană, a simțit nevoia să se bage-n seamă cu mine. I-am răspuns la început monosilabic, încercând să fac abstracție de faptul că, pe lângă faptul că-mi părea ridicol, mai era și pisălog:

— Dumneavoastră ați practicat ceva arte marțiale?

— Nu.

— Dar totuși vă știu de undeva! V-am văzut la concursuri de karate sau ceva de genul!

— Nu, mă!

— Dar totuși vă știu! Poate v-am văzut în tribune când mergeam pe la concursuri de karate! Că eu merg la competiții sportive ale Poliției!

Asta deja, era prea de tot! Ungureanu ăsta ori chiar era prost, ori mima grozav!

— Băi, prietene! Îți pare că am fața unuia care umblă cu galeria?

— Mă scuzați, dar mi s-a părut că...

Sensei-ul s-a înmuiat brusc, devenise tăcut, părea chiar bosumflat. Nu l-am mai simțit prin preajmă în minutele următoare.

L-am mai întâlnit o dată pe acest „ninja” al poliției judiciare, când fusese trimis la Deva de mentorul său, Bugeac, să ia măsura sechestrului asigurător asupra apartamentului meu, în urma mizerabilei extinderi de urmărire penală pe care abia o făcuseră.

A venit Ungureanu la sediul IPJ Hunedoara, prezentându-se peste tot, explicând cine era și cam ce voia

să facă. Ce mai, a făcut atmosferă! Habar nu am dacă le-a spus și colegilor de la inspectorat că era karatist, dar o să-i întreb! Nu am vorbit cu el, am semnat doar ordonanța emisă de Bugeac, pe care evident am contestat-o după câteva zile la Tribunalul Hunedoara.

Desigur, măsura sechestrului a fost înlăturată de instanța de judecată ca fiind neîntemeiată și nelegală, dar răul fusese deja făcut! Cei de la DIICOT Central anunțaseră presa despre măsura sechestrului luată față de coruptul de Berbeceanu, „uitând” să anunțe că măsura ilegală a fost înlăturată de Tribunalul Hunedoara!

Judecătorii ICCJ ne-au achitat pe mine, pe soții Rusu și pe Ioan Vasile Urs pentru toate acele învinuiri inventate de Bugeac! Sau, mă rog, asumate de acesta...

Cum a procedat Bugeac astfel încât să ajungă să mă trimită în judecată, cu orice preț? Procurorul de la „culturi și precursori” a fabricat o stare de fapt mincinoasă, bazată pe interpretarea tendențioasă a unor declarații (ale lui Ovidiu Ioiescu, Aurel Rișcuța, Florina Șelaru, Constantin Danciu și Nicolaie Cean), pe interpretarea tendențioasă și cu vădită rea-credință a rapoartelor de filaj și a interceptărilor telefonice, pe declarațiile luate în condiții nelegale și neprocedurale de procurorul Băican (de la Dan Balint, Florin Dumitraș și

Ovidiu Ioiescu), pe declarația lui Alin Muntean și pe multe minciuni! N-o să vă plictisiți!

Încă de la început trebuie precizat că DNA a cerut de la DIICOT copia dosarului în care eu eram inculpat, iar în contrapartidă, Bugeac a primit copia dosarului instrumentat la DNA, în care eram parte vătămată.

Bugeac a constatat cu siguranță că fusese deja devoalată ticăloșia judiciară fabricată de Mureșan, Chirilă, Cean și

Muntean în privința așa-zisului sprijin pe care l-aș fi acordat grupărilor infracționale Litera-Simota și Binescu. Văzuse că martorii cu identitate protejată, audiați la Alba, se deconspiraseră singuri în cadrul audierilor efectuate la

DNA și infirmaseră declarațiile luate de Mureșan și de Muntean. A» >

constatat că martorii mincinoși, pe care DIICOT își întemeiasă acuzațiile, își schimbaseră declarațiile, arătând procurorilor DNA modalitățile în care au fost audiați la DIICOT.

Astfel, Bugeac a disjuns din dosar partea care privea grupările Litera-Simota și Binescu, dar și pe cea care viza „omisiunea sesizării organelor judiciare”, dându-și seama că nu avea vreo șansă să mă trimită în judecată pentru asemenea ineptii. Cu toate acestea, Bugeac a „ținut la sertar” dosarul nou format, fără să desfășoare vreo activitate în acesta, mai bine de doi ani. Apoi, după ce ÎCCJ a dispus achitarea mea pentru toate infracțiunile imaginare pentru care Bugeac mă trimisese în judecată, procurorul de la „culturi și precursori” a binevoit să dea o soluție de clasare și în acea disjungere pe motiv că faptele nu existau!

Păi, cum vine asta, domn procuror? Adică, doi ani și jumătate m-ați ținut „inculpat” într-un dosar, știind că faptele nu existau? Cam când v-ați dat seama? Păi, cu „drepturile mele”, cu „onoarea și reputația mea”, cu „celeritatea urmăririi penale” ce facem? Ne spune CSM sau întrebăm la CEDO*?

Procurorul specializat în „culturi și precursori” aflase cu mult timp înainte că faptele pe care le tot investiga în acea disjungere nu existau! Nu știa asta doar din copia dosarului DNA care-i parvenise, ci și pentru că, în mod „obișnuit” pentru structura în care-și desfășura activitatea, a dispus și el o nouă percheziție informatică, efectuată ilegal și neprocedural, asupra mediilor de stocare ce mi-au fost ridicate la percheziție.

Astfel, Bugeac a invocat în cererea adresată Tribunalului București faptul că „noile programe informatice apărute ar putea să găsească fișiere care la prima percheziție nu s-au găsit” Este adevărat că Bugeac nu a menționat în cererea făcută Tribunalului București că

percheziția anterioară, autorizată de aceeași instanță, fusese făcută ilegal și neprocedural, din dispoziția lui Bica, în curtea SRI!

Niciun specialist al echipei Bica nu l-a învățat pe procurorul Bugeac că acele medii de stocare, fiind accesate ilegal și neprocedural prima dată, nu mai erau „apte” din punct de vedere procedural pentru astfel de activități și că actele obținute în acest fel „erau lovite de nulitate absolută” Specialiștii echipei Bica nu i-au spus procurorului Bugeac că era ilegal și neprocedural „să faci percheziție informatică pe furiș”, în lipsa mea și a apărătorilor aleși.

Bugeac a aflat toate aceste lucruri de la judecătorii Tribunalului București și de la cei ai Curții de Apel București, când dosarul s-a aflat în cameră preliminară, iar aceste acte au fost declarate nule, fiind înlăturate ca probe! Sper să-și fi notat undeva, să nu uite!

Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

Procurorul Bugeac a reținut în rechizitoriul întocmit împotriva mea starea de fapt mincinoasă potrivit căreia „aș fi sprijinit presupusa grupare infracțională din care făcea parte Cupețiu Dorin, prin deconspirarea perchezițiilor către acesta” Era evident că Bugeac mergea pe mâna lui Mureșan, dar lucra chiar mai prost, deși acest lucru părea aproape imposibil!

Astfel, în prima parte a rechizitoriului, Bugeac susținea „teza sprijinirii de către Berbeceanu Traian a grupului infracțional organizat din care făceau parte Cupețiu Dorin, Rusu Gheorghe și alții”, pentru ca, ulterior, prin același act de acuzare să susțină „teza sprijinirii de către Rusu Gheorghe a grupului infracțional organizat din care făceau parte Cupețiu Dorin, Berbeceanu Traian și alții”. Așadar, nu se înțelege cine, după mintea lui Bugeac, ar fi constituit grupul infracțional organizat și nici cine erau persoanele care l-ar fi sprijinit!

Bugeac nu avea vreo probă sau vreun indiciu care să îi confirme susținerile neadevărate. Mai mult, a refuzat

audierea persoanelor propuse de mine în apărare, activități care l-ar fi luminat, însă, așa cum vă relatam anterior, Bugeac părea că își „lua lumina” din altă parte.

Pentru a-și susține acuzațiile absurde, Bugeac a invocat în principal, ca probe, tocmai declarațiile mincinoase luate lui Ioiescu, Dumitraș și Balint de către procurorul Adrian Băican, cu încălcarea dreptului la apărare, în lipsa apărătorilor mei. Mai mult, procurorul Bugeac i-a reaudiat pe cei trei martori, în prezența apărătorilor mei, evitând însă cu bună știință să pună întrebări și cu privire la aspectele declarate în fața procurorului Adrian Băican. În plus, nu le-a permis avocaților mei să formuleze întrebări lămuritoare, diferențele dintre declarațiile celor trei, luate în două momente procesuale distincte, fiind esențiale.

Ulterior, în faza camerei preliminare, Tribunalul București a înlăturat ca probe acele declarații luate nelegal și neprocedural, pe care Bugeac își întemeiase în principal acuzațiile, iar Curtea de Apel București a menținut acea măsură. Sper că domnul procuror Bugeac și-a notat și asta, poate-i prinde bine la dosarele viitoare, chiar dacă privesc „culturi și precursori”!

Pe scurt, procurorul Bugeac a folosit exact probele și interpretările utilizate de Ioan Mureșan. Scopul era de a da credibilitate și consistență stării de fapt ticăloase și probatoriului mincinos făcut de Ioan Mureșan și de Alin Muntean. Așa era ordinul de zi pe unitate, iar soldățelul Bugeac nu făcea decât să-l execute!

Procurorul Bugeac a prezentat în mod denaturat aspectele constatate de echipele de supraveghere ale SRI, prin interpretări personale, tendențioase și nesustținute de niciun fel de probe, completându-le cu aspecte din declarațiile lui Muntean (știind că acesta era interesat în cauză), cu date rezultate din procesele-verbale de investigații ale acestuia din urmă (dovedite la acea dată ca fiind mincinoase, de ancheta DNA) și cu aspecte rezultate dintr-o așa-zisă cercetare la fața locului realizată de sensei

Ungureanu (care practic nu dovedea nimic), astfel încât să inducă cu bună știință ideea falsă potrivit căreia, în data de 5 octombrie 2012, m-aș fi întâlnit cu Dorin Cupețiu, o persoană pe care nici măcar nu o cunoșteam, la sediul firmei acestuia.

Ulterior, Bugeac a conchis în rechizitoriu, fără niciun argument logic, fără vreo probă și cu vădită rea-credință: „Rezultă în mod cert că inculpatul Berbeceanu Traian s-a întâlnit în data de 05.10.2012 între orele 10.30 și 11.00 cu Cupețiu Dorin, la sediul societății acestuia, pentru a-l informa pe acesta despre efectuarea unor activități judiciare care îl vizau”.

Asemenea aberație nici măcar Mureșan nu a fost în stare să susțină! Nu știu ce a fost în mintea domnului procuror și nici ce fel de ceaiuri consumă, însă, ca o paranteză, îmi amintesc că în urmă cu foarte mulți ani, într-un dosar de trafic și consum de marijuana, am identificat prima noastră cultură de cannabis. Persoanele cercetate cultivaseră într-o zonă ascunsă undeva la vreo două sute de plante, recoltând periodic din acestea și punând în vânzare drogul pentru consumatorii de pe raza județului Hunedoara. Astfel, a trebuit să „recoltăm” toate plantele și să le transportăm la sediul Brigăzii. Cu mașinile de serviciu, burdușite de sacii plini cu iarbă, eu, lani, Doru și Nicu Cozi ne-am deplasat între Hațeg și Alba, durata traseului fiind de vreo oră și jumătate. Deși era o vară târzie și mergeam cu toate geamurile deschise, pe la jumătatea drumului am început să râdem fără motiv! Râdeam ca proștii și nu înțelegeam ce avem! mai mult, am început să cântăm, deși nu ne pricepeam! Ne comportam nefiresc, deoarece mirosul intens de marijuana acționase puternic asupra noastră! Ajunși la sediul Brigăzii, am avut nevoie de aer proaspăt și de câteva minute bune pentru a ne reveni, dar am înțeles pentru totdeauna: „Niciodată să nu transporti iarbă în habitacul mașinii de serviciu!” Dar mai ales: „Niciodată să nu întocmești acte procedurale în minutele următoare recoltării unei astfel de culturi!”

Revenind la procurorul Bugeac, cel de la „culturi și precursori”, se observă că acesta, pentru a nu afecta susținerea stării de fapt mincinoase reținute față de mine, în același fel ca Mureșan, a evitat cu bună știință audierea acelorași persoane și investigarea acelorași aspecte, rezultate tocmai din actele invocate în acuzare, activități obligatorii în cazul unui procuror hotărât să afle adevărul. Mai mult, printr-o cerere de probațiune depusă de avocații mei, am solicitat efectuarea acestor activități. Bugeac a respins acea cerere printr-o ordonanță dată, atenție, după emiterea rechizitoriului!

Apoi, maestrul Bugeac s-a întrecut pe sine, invocând în mod neadevărat, fără vreo probă care să-i susțină aberațiile: „Rusu Gheorghe și Rusu Anca i-au dat lui Berbeceanu un autoturism marca VW Passat CC, în valoare de aproximativ 20.000 de euro, pentru ca acesta să furnizeze către sus-numiți date și informații privitoare la cercetarea acestora sau a societății lor, în legătură cu dispunerea efectuării unor percheziții domiciliare ori a altor măsuri procesuale”.

La fel ca Mureșan, Bugeac nu a ținut cont de faptul că toate probele administrate de el însuși erau contrare acestei stări de fapt aberante!

Bugeac a omis să precizeze faptul că, la data efectuării schimbului de mașini cu plata unei diferențe, efectuat între mine și soții Rusu, aceștia nu doar că îmi erau total necunoscuți, dar nici măcar nu erau cercetați în vreun dosar penal de către nicio structură a Ministerului Public, cu atât mai puțin de vreo subunitate a DIICOT, astfel încât nu ar fi avut vreun motiv să mituiască pe cineva.

Așa cum rezultă din actele existente la dosar, față de Gheorghe Rusu s-a început urmărirea penală abia în noiembrie 2012 de către DIICOT Alba, cu referire la săvârșirea infracțiunii de sprijinire a grupării Cupețiu, adică la un an și patru luni de la efectuarea schimbului de mașini.

Mai mult, pretinsele infracțiuni economice pentru care soții Rusu au fost cercetați de Structura Centrală a DIICOT au fost investigate abia în 2014.

De asemenea, pretinsele deconspirări ale perchezițiilor din dosarul „Cupețiu” ar fi avut loc în lunile mai și octombrie 2012, dosarul respectiv a fost înregistrat în noiembrie 2011, iar din declarațiile lui Dorin Cupețiu și ale lui Gheorghe Rusu, cât și din probele aflate la dosar, a rezultat că aceștia s-au cunoscut abia în aprilie 2012.

Așadar, se putea observa cu ușurință că toate aceste evenimente au avut loc după mult timp de la efectuarea schimbului de mașini.

Bugeac a apreciat că schimbul de mașini nu s-a realizat în realitate, că actele întocmite în acest sens erau false, că martorii care susțineau ce nu voia el să audă erau mincinoși!

Evident, în cursul cercetării judecătorești, aberațiile lui Bugeac au fost demolate de declarațiile martorilor (și de înscrisurile puse la dispoziția instanței de către aceștia), persoane a căror audiere în faza de urmărire penală fusese respinsă tocmai de Bugeac prin acea ordonanță, emisă ulterior emiterii rechizitoriului!

Evident că în cererea de probațiune formulată de apărătorii mei, în cursul urmăririi penale, pentru fiecare martor propus, erau menționate „aspectele pe care acesta le cunoștea”, astfel că Bugeac a conștientizat că, dând curs cererii mele, își demonta propria-i construcție mincinoasă! Așadar, a respins cererea ca „nefiind utilă aflării adevărului” printr-o ordonanță emisă, așa cum vă spuneam, după trimiterea mea în judecată!

Va relatam anterior că martorii mincinoși audiați cu identitate protejată de Mureșan se autodeconspiraseră în fața procurorilor DNA, fapt cunoscut lui Bugeac, care primise copii ale actelor întocmite de această structură.

Astfel, printr-o ordonanță dată în aprilie 2014, Bugeac a dispus „încetarea măsurilor de protecție față de

martorii cu identitate protejată” audiați de Mureșan, motivând că „Traian Berbeceanu nu mai face parte din conducerea BCCO Alba Iulia, ocupând doar o funcție administrativă în cadrul IGPR”.

Deși condițiile invocate au rămas neschimbate, după doar o lună, același procuror a dispus luarea măsurii de protecție la audierea martorului cu identitate atribuită Călin Daniel, încălcându-se în acest fel principiului loialității în administrarea acestui mijloc de probă. Avocatului meu nu i s-a permis nici la această audiere să adreseze întrebări martorului.

Bugeac avea, desigur, neapărată nevoie de măcar un martor care să-i susțină teza neadevărată referitoare la „mașina dată cadou lui Berbeceanu” Era evident că acel „Călin Daniel” era o persoană care, în momentul audierii, se afla în cercetarea penală a Structurii Centrale a DIICOT, fiind constrânsă să facă astfel de declarații neadevărate pentru a obține anumite avantaje în propriul dosar.

Fiind audiat de procurorul Bugeac, martorul cu identitate atribuită Călin Daniel a declarat că „o persoană i-ar fi spus lui că se pare că acea mașină, care apărea în discuțiile din presă, ar fi fost dată cadou, că pentru mașină s-a încheiat un contract fictiv și că, în realitate, prețul nu ar fi fost plătit”.

Se observă că martorul cu identitate protejată a declarat exact ceea ce procurorul de caz avea nevoie să invoce în mod mincinos în rechizitoriu, în acuzarea mea, respectiv că autoturismul ar fi fost dat „cu titlu gratuit” și „contractul încheiat ar fi fost fictiv” Deși declarația martorului Călin Daniel era lapidară și confuză, procurorul Bugeac nu a încercat să lămurească cine era „acea persoană” de la care martorul ar fi auzit cele relatate și nu a permis nici avocatului meu să pună întrebări lămuritoare. Mai mult, Bugeac nu a verificat aceste afirmații, activități absolut necesare pentru aflarea adevărului. Dacă aș fi fost un tip rău și suspicios, aș fi putut să cred că „acea persoană” de la care martorul ar fi

aflat minciunile declarate putea să fie un „procuror de pe la culturi și precursori”, dar nici prin cap nu mi-a trecut o astfel de ipoteză!

Oricum, fiind audiat în ședință publică, tot cu identitate protejată, martorul nu a mai susținut că „mașina ar fi fost dată cadou, că ar fi fost încheiat un contract fictiv și că prețul nu a fost plătit” spunând că de fapt „s-a vorbit și de acea mașină, însă nu s-a afirmat dacă a fost dată cadou, dacă a fost vândută sau altceva similar”.

A făcut multe Bugeac în dosarul ăsta: a batjocorit procedura penală, a sfidat principiul aflării adevărului, a încălcat drepturi procesuale, a administrat cu bună știință probe mincinoase, a folosit astfel de probe obținute anterior de alți magistrați. Și-a bătut joc, pur și simplu, de noțiunea de justiție, iar dacă cineva va vrea să investigheze toate acestea, îi doresc succes! Categorie însă, voi cere, în perioada următoare, părerea judecătorilor CEDO!

Nu pot însă încheia capitolul dedicat Structurii Centrale a DIICOT fără să vă relatez, pe scurt, o mare nedreptate făcută în acest dosar de procurorul Bugeac, prin care, fără niciun fel de scrupule, i-a distrus cariera lui Adrian Mihalache (Mache), inculpându-l pentru „mărturie mincinoasă” deși știa că era nevinovat. Culmea, l-a acuzat că a spus adevărul!

Astfel, invocând trei percheziții efectuate în dosarul „Cupețiu” la domiciliile și la sediul firmei soților Rusu, desfășurate la o dată la care cei doi nu aveau nicio calitate procesuală, procurorul Bugeac a dat o importanță nedeslușită declarațiilor polițiștilor participanți la acele percheziții, printre care Muntean și Adrian Mihalache. Au fost audiați suplimentar ofițerii Manolache, Danciu și Șelaru, fiecare prezentând propria-i versiune, absolut contradictorii între ele, cu privire la ordinea efectuării perchezițiilor și la componența echipelor de la fiecare locație.

Deși între declarațiile acestora erau divergențe

esențiale, Bugeac a apreciat fără vreun temei că acela care ar fi mințit era Adrian Mihalache, singurul care spusese adevărul, amintindu-și cu exactitate anumite amănunte.

Mai mult, declarația dată de Mache se corobora cu procesele-verbale întocmite cu ocazia perchezițiilor în privința componenței echipelor și a ordinii efectuării activităților respective, dovedind că mincinoșii erau de fapt Muntean și Șelaru.

În mod incredibil, procurorul Bugeac și-a argumentat decizia de a considera că Mache nu spusese adevărul pe un proces-verbal de investigații fals, întocmit de Muntean, care, evident, avea un interes în cauză. Bugeac știa cu siguranță, la acea dată, faptul că Muntean fusese pus sub învinuire de către DNA, tocmai pentru că falsificase o sumedenie de probe, printre actele falsificate numărându-se și celebrele procese-verbale de investigații.

În timpul acelor percheziții, Muntean discutase de mai multe ori telefonic cu mine, atât în timpul percheziției de la sediul firmei soților Rusu, la care au participat Danciu și Șelaru, cât și în timpul percheziției de la apartamentul celor doi, la care au participat Mache și Șelaru.

Însă Muntean susținea că nu ar fi vorbit cu mine în timpul percheziției efectuate la apartament, iar Mache afirma că, fără niciun dubiu, l-a auzit pe Muntean discutând telefonic cu mine de la acea locație. Bugeac a conchis că, și în legătură cu acest aspect, Mache era cel care nu spunea adevărul, dând crezare declarației mincinoase a lui Muntean.

În sprijinul procurorului de la „culturi și precursori” a venit sensei Ungureanu, care i-a prezentat lui Mache, pe calculatorul din birou, doar o parte din lista convorbirilor mele, indicându-i acestuia că vorbisem cu Muntean o singură dată, la o oră când se efectua percheziția de la sediul firmei. Categorie, Ungureanu și Bugeac intenționau să-i creeze lui Mache o stare de nesiguranță față de ceea ce își amintise când a fost audiat în calitate de martor, ei

știind că între mine și Muntean au avut loc mai multe discuții telefonice în acea zi.

Evident că aceste aspecte nu aveau nicio relevanță pentru cauză, Bugeac atribuindu-le importanță în mod forțat, doar din dorința de a-l acuza pe Mache în mod nedrept, cunoscând că era unul dintre polițiștii considerați loiali lui Berbeceanu. Mai târziu, am înțeles și faptul că Bugeac urmărea, la acea vreme, inculparea nedreaptă a lui Mache pentru „o faptă comisă pe raza municipiului București”, pentru că, în caz contrar, trebuia ca, prin rechizitoriu, să sesizeze Tribunalul Hunedoara.

Deși discuțiile telefonice dintre mine și Muntean nu aveau nicio semnificație în dosarul penal, după cum nu aveau vreo semnificație orele la care au avut loc, procurorul Bugeac le-a atribuit o importanță deosebită, fără a fi în stare să o explice în vreun fel.

Astfel, în aceeași zi în care l-a audiat în calitate de martor, Bugeac l-a învinuit pe Mache, apoi imediat l-a inculpat pentru mărturie mincinoasă, știind că era nevinovat! Iar fapta inventată de Bugeac ca fiind comisă de Mache se săvârșise la DIICOT București! Bugeac și-a îndeplinit misiunea, putând sesiza Tribunalul București!

Abia în cursul cercetării judecătorești, la solicitarea noastră, înalta Curte a obținut de la DIICOT Central listingul telefonic complet și în format electronic. Consultându-l, am constatat, așa cum de altfel ne așteptam, că ninja Ungureanu și Bugeac de la „culturi și precursori” au mințit. S-a dovedit că Mache avusese dreptate în declarația dată în fața lui Bugeac, fiind identificată în listing și discuția dintre mine și Muntean, purtată în timpul percheziției de la apartamentul lui Rusu, tănuită de cei doi. Mache a fost și el achitat de judecătorii înaltei Curți, stabilindu-se că fapta pentru care Bugeac l-a trimis în judecată nu există!

Însă, în urma manoperelor presupus infracționale ale unui procuror de la „culturi și precursori”, un ofițer de poliție, excepțional profesionist, de mai bine de cinci ani

este pus la dispoziția IGPR, fiind mutat din structura Brigăzii și având salariul mult redus.

În acest timp, Bugeac lucrează probabil tot în structura DIICOT Central, zburdând nestingherit prin culturi de cânepă și maci, căutând ciupercuțe prin subsoluri părăsite ori în sere improvizate, așteptând o nouă comandă judiciară.

Ce fel de om poți fi, astfel încât, mințind cu nerușinare, să poți trimite în judecată un alt om, știind că este nevinovat, tocmai pentru mărturie mincinoasă?

Direcția de Informații și Protecție Internă (DIPI)

Direcția de Informații și Protecție Internă, celebra „doi și-un sfert”, este de departe cea mai ticăloasă structură de informații existentă, construită parcă special pentru execuția polițiștilor incomози în funcție de comenzile venite din mediul politic sau din cel judiciar. În multe situații angajații de acolo nu realizează o protecție reală și nu desfășoară o muncă informativă, în sensul corect al noțiunilor!

Un polițist nu poate să avanseze în carieră dacă DIPI se opune și nu are vreo șansă să ocupe funcții de conducere importante fără avizul DIPI.

Această structură poate, într-o clipă, să pună punct carierei unui polițist, fără a oferi vreo explicație, fără a da socoteală în fața nimănui! Nici măcar în fața legii!

Astfel, cei de la DIPI sunt cei care fac propuneri cu privire la oportunitatea acordării certificatului ORNISS⁹ pentru fiecare lucrător din poliție. Dacă ei nu vor, certificatul nu îți este acordat sau prelungit, fără vreo explicație. Dacă aceștia vor, certificatul îți este retras. Odată pierdută autorizația de acces la informații clasificate, cariera ta de polițist operativ s-a încheiat, ești tras pe linie moartă.

În toate situațiile expuse mai sus, DIPI se pronunță prin „note” cu caracter de documente clasificate. În conținutul acestora sunt înscrise aspecte de cele mai multe

9 Oficiul Registrului Național al Informațiilor Secrete de Stat.

ori neadevărate sau neverificate, iar polițistul care face subiectul acestor informații nu are vreodată posibilitatea să cunoască adevăratele motive pentru care nu a fost promovât, a fost retrogradat, nu i s-a acordat salariul de merit ori nu i s-a prelungit autorizația ORNISS. Răspunsul pe care-l va primi mereu va fi: „Nu au vrut cei de la DIPI”.

În întreaga mea carieră am urmărit cu multă atenție evoluția în teritoriu a acestei structuri. Am observat direct relațiile dintre lucrătorii „doi și-un sfert” și mediul politic. Polițiștii agreeați de câte un prefect sau de vreun președinte de consiliu județean, de vreun senator ori vreun deputat aflat la putere erau polițiști buni, care puteau accede în funcții de conducere. Polițiștii care, prin activitățile lor, încurcau clasa politică, deveneau indezirabili. Era cumva firesc, pentru că liderii politici, „zeii”, hotărau și în ceea ce privește conducerea structurilor teritoriale ale DIPI!

Invariabil, odată cu schimbarea puterii politice, cei nou-veniți amenințau cu reorganizarea sau chiar cu desființarea DIPI, recunoscând unanim modul ticălos în care aceștia funcționau. La foarte scurt timp însă, „zeii” înțelegeau că ar putea să folosească DIPI în interes propriu, doar prin mici schimbări și ajustări operate la vârf. În rest, ceilalți din structură păreau buni, gata oricând să-i ajute să rămână „zei”.

Recent, DNA a devoalat lumii întregi mizeria și ticăloșia adunate de-a lungul anilor în meandrele întunecate ale unei așa-zise „structuri de informații și protecție internă” Noi, echipa, îi cunoșteam deja pe cei de la DIPI, simțisem activitatea lor pe pielea noastră! Am decis să vă împărtășesc toate acestea și vouă.

Îmi amintesc că, în perioada în care eram arestat nelegal, deținut în Arestul Central, într-o apariție televizată în care se dezbătea „cazul Berbeceanu”, ministrul de atunci, Radu

Stroe, se arăta stupefiat de cele întâmplate, spunând pe bună dreptate că, în calitatea oficială pe care o avea, ar

fi fost firesc și obligatoriu să fi fost informat cu privire la „situația de la Alba” și, mai ales, privitor la „raportul întocmit de cornisarul-sef Berbeceanu și înaintat șefului IGPR”.

>

Din cele declarate public de domnul ministru rezulta i. iie} » <și i (a IVue loba nu îl informase în legătură cu cele * < 1/. În de mute, mai mult, cei care trebuiau să realizeze protecția unui ofițer superior de poliție, adică DIPI, nu făcuseră vreo informare în acel sens, anterior acțiunii mârșave declanșate împotriva mea.

Foarte important este faptul că domnul Radu Stroe spunea că, la câteva zile după arestarea mea, la solicitarea domniei sale, cei de la DIPI i-au înaintat „două note clasificate cu privire la comisarul-șef Berbeceanu”.

Așa cum relatam anterior, în cursul cercetării judecătorești.

Mureșan și Muntean invocau cu tărie notele DIPI în care are

fi fost „prezentate suspiciuni de comitere a unor infracțiuni de către Berbeceanu”. În apărare, cei doi solicitau ca instanța de judecată să obțină și să consulte acele note.

Evident, Mureșan și Muntean se bazau pe faptul că, având caracter de documente clasificate, notele ar fi putut să fie solicitate de completul de judecată spre consultare, însă nu ar fi putut fi puse în dezbatere, în ședință publică. Mai mult, era clar că cei doi cunoșteau exact aspectele înscrise în acestea, invocând permanent că „le-ar fi primit” și că „le-ar fi văzut”.

Șansa mea a fost faptul că judecătorii completului erau extrem de hotărâți să afle adevărul. Au solicitat celor de la DIPI să transmită „notele referitoare la Berbeceanu”, iar, ulterior, apreciind că sunt utile cauzei, au dispus declasificarea acestora. Așa cum era firesc, mi s-a asigurat în acest fel posibilitatea reală de a-mi exprima punctul de vedere în privința aspectelor înscrise în acestea.

Practic, mi s-a dat șansa să dovedesc că notele aveau conținut mincinos, că au fost întocmite în deplină înțelegere cu anchetatorii DIICOT și că au fost structurate în același mod ticălos în care Mureșan construise acuzațiile mincinoase împotriva mea.

Astfel, la dosar a apărut „nota de informare” care a fost deklasificată în aprilie 2016. Am constatat că acest document a fost elaborat de către structura centrală a DIPI la data de 14 noiembrie 2013.

Prima concluzie firească a fost aceea că „nota” fusese întocmită după preluarea dosarului în care eram arestat nevinovat, la DIICOT Central (1 noiembrie 2013), respectiv după transferul meu din arestul IPJ Alba în Arestul Central al IGPR. În consecință, nota fusese întocmită după interviul dat de fostul ministru, domnul Radu Stroe. De ce era important acest aspect? Pentru că în cadrul aceluiași interviu a vorbit despre „două note de informații venite de la DIPI”, iar în conținutul documentului declasificat se făcea referire la ele, însă erau prezentate și informații suplimentare, ultimele putând fi furnizate doar de lucrătorii de la DIPI Central.

În prima parte a notei sunt invocate aspecte neadevărate, fără a se preciza sursa datelor prezentate ca fiind certe, menționându-se în mod tendențios faptul că Traian Berbeceanu „a fost semnalat că a favorizat anumite persoane în cadrul unor dosare penale, în scopul obținerii de avantaje materiale”, adică exact teza mincinoasă folosită împotriva mea de Ioan Mureșan și de Alin Muntean și preluată în totalitate de DIICOT Central, condus de Alina Bica.

Am constatat, de asemenea, că nu erau precizate presupusele avantaje materiale pe care le-aș fi obținut, fiind însă invocate în mod mincinos și tendențios „persoanele pe care le-aș fi favorizat” în dosarele instrumentate, respectiv „Utilajele-fantomă” și „Aurul dacic”.

Se invocă faptul că Liviu Schiau, fost ofițer al

Brigăzii, cercetat în dosarul „Utilajelor”, „ar fi afirmat” că există suspiciuni de „favorizare de către mine a lui Tomuța Florin” Despre Florin Tomuța, în nota DIPI se precizează că „nu a avut nicio calitate în cauză, dar se află în legătură cu persoane față de care s-au dispus măsuri restrictive de libertate” De asemenea, se menționează că „Schiau Liviu a afirmat că Berbeceanu Traian a efectuat activitățile de cercetare în mod părtinitor, ceea ce ar fi condus la dispunerea, de către Parchet, a măsurii reținerii față de acesta”.

Așadar, se poate observa că, în timp ce Liviu Schiau era inculpat și trimis în judecată în dosarul „Utilajele-fantomă” instrumentat de mine, după arestarea mea nelegală a fost audiat împotriva mea de către Ioan Mureșan, în calitate de martor, făcând confesiuni în fața ofițerilor DIPI, sesizând aspecte mincinoase la adresa mea.

Deși dosarul „Utilajelor” a fost instrumentat în perioada 2010 - 2011, iar Liviu Schiau a fost trimis în judecată în 2011, abia în noiembrie 2013 s-a confesat ofițerilor DIPI, în timp ce eu eram arestat preventiv!

DIPI a făcut mențiunile din această notă de informare doar în baza celor afirmate de condamnatul Liviu Schiau, fără a face minime verificări, fără a ține cont că activitățile în acel dosar au fost coordonate și controlate de un procuror DIICOT, fără a lua în considerare că măsurile preventive au fost luate de procuror și că trimiterea în judecată sau scoaterea de sub urmărire penală a persoanelor cercetate erau măsuri pe care le putea dispune doar procurorul, ofițerii de poliție judiciară neavând această atribuție.

Este evident faptul că mențiunile referitoare la Liviu Schiau au fost făcute tendențios și cu rea-credință, întrucât în dosarul „Utilajelor” colaborasem informativ tocmai cu SIPI Alba Iulia, structură teritorială a DIPI. Ofițerii acestei structuri, cunoscând pe larg aspectele rezultate din activitățile informative și de cercetare, în mod firesc, dacă ar fi apărut astfel de suspiciuni

referitoare la mine sau la ceilalți polițiști delegați în cauză, ar fi sesizat acest fapt de îndată, încă din faza de urmărire penală.

Mai mult, ce nivel de inteligență ar trebui să ai ca să susții că „Berbeceanu l-a favorizat pe Tomuța în dosarul «Utilajelor»” și să afirmi în același timp că „Tomuța nu a avut nicio calitate în dosar”?

Lăsând la o parte acest aspect, dacă ar fi făcut minime verificări ar fi constatat că, în acel dosar, față de Florin Alexandru Tomuța fusese începută urmărirea penală, ulterior fiind dată o soluție de netrimitere în judecată de către procurorul-șef al DIICOT Hunedoara, Mircea Adrian. Soluția a fost atacată, chiar de condamnății Liviu Schiau și Ioan Tarnu, iar după reexaminarea făcută de DIICOT Alba, a fost menținută.

Mergând mai departe, am constatat că în conținutul aceiași note de informare se invocă în mod mincinos că „există indicii” referitoare la faptul că Traian Berbeceanu „a permanentizat relații cu Zerkula Mihai și Dudaș Eugen, persoane cercetate în dosarul «Aurul dacic», alături de care participă frecvent la petreceri organizate la cabana deținută de Dudaș Eugen, în munții Retezat”.

Să vă explic cât de mincinoase sunt și aceste susțineri! Și ticăloase!

În scopul combaterii braconajului arheologic din Munții Orăștiei și pentru identificarea persoanelor implicate în traficul cu obiecte de patrimoniu, sustrase prin detecții și săpături ilegale efectuate în siturile arheologice, în perioada 2003 - 2004, am desfășurat ample activități informativ-operative care-i vizau, printre alții, pe Eugen Dudaș, Mihai Zerkula și Iulian Ceia. În cadrul acestor activități am stabilit că, în iulie 2003, când Eugen Dudaș se afla împreună cu familia la cabana sa din zona Râu Mare (Retezat), Iulian Ceia a intrat în curtea cabanei însoțit de cinci echipe alcătuite din vreo 15 indivizi violenți, veniți din București și din Timișoara.

Scopul acțiunii violente era acela al recuperării

sume de 65.000 de euro, provenită din traficarea unei brățări dacice de aur. A fost singura împrejurare în care am fost la cabana lui Eugen Dudaș, în scopul verificării acestor informații, identificării și audierii de martori și demarării procedurilor judiciare (stare de fapt reținută, de altfel, în dosarul „Aurul dacic” și materializată prin acte procedurale), și nu pentru a participa la vreo petrecere, cum în mod tendențios au invocat spionii mincinoși.

Cu acea ocazie, am stabilit informativ și faptul că unul dintre membrii grupării deținea ilegal o carabină cu lunetă calibrul 7, 56 mm, un pistol cu glonț și muniția aferentă și că intenționa să-i execute pe adversari, motivul conflictului dintre ei fiind generat tocmai de obiectele de patrimoniu găsite și traficate. În august 2003, am organizat acțiunea pentru prinderea în flagrant a acestuia și a complicelui său. În această activitate au fost cooptate și cadre ale SIPI Hunedoara, reprezentate de comisarul Radu Dorel.

Așadar, la acea dată, șeful SIPI Hunedoara fusese informat de către mine personal cu privire la starea de fapt și la acțiunea ce urma să se desfășoare, chiar am pus la dispoziția SIPI și o casetă pe care am înregistrat în mediul ambiental discuția referitoare la aceste informații.

Ulterior, am fost autorizat ca investigator în dosarul „Aurul dacic”, calitate în care am efectuat multiple înregistrări în mediul ambiental, autorizate, în care Eugen Dudaș descria amănunțit activitățile de detecții și de săpături ilegale în siturile arheologice, traficul cu obiectele de patrimoniu găsite, persoanele implicate etc.

Toți cei implicați în activitățile ilegale au fost trimiși în judecată și condamnați definitiv la pedepse cu executare, în decembrie 2013, de ÎCCJ.

În dosarul „Aurul dacic”, activitățile au fost dispuse, autorizate și coordonate de către domnul procuror general Augustin Lazăr, care, audiat în calitate de martor, în fața judecătorilor Înaltei Curți, în ședință publică, a declarat: „În instrumentarea dosarului «Aurul dacic», o contribuție

importantă a avut-o comisarul Berbeceanu, care s-a implicat în cercetări. Era o discuție neadevărată că Zerkula ar fi fost nasul fiului lui Berbeceanu, însă Berbeceanu l-a adus la arestare, după ce a fost reținut. (...) Pot confirma că, în unele situații în care ancheta stătea pe loc, domnul Berbeceanu a avut o contribuție în a aduce elemente clarificatoare! Pot confirma că a fost delegat să pună în aplicare autorizațiile emise în mod legal în dosare și este posibil să fi existat și alte discuții purtate cu sursele sale în scop informativ! (...) Comisarul-șef Berbeceanu nu avea faima de persoană care să facă combinații cu infractorii, ci mai degrabă avea faimă de justițiar, pentru că zi și noapte alerga după ei!"

Cei de la SIPI Hunedoara cunoșteau, desigur, în detaliu cele descrise mai sus cu privire la implicarea mea în activitățile desfășurate în dosarul, "Aurul dacic", instituția fiind cooptată să desfășoare activități în respectivul dosar. Așadar, și aceste aspecte mincinoase au provenit de la Structura Centrală a DIPI. Categorie, dacă nu ar fi urmărit întocmirea unei note de informații cu conținut mincinos și tendențios, ar fi fost firesc să facă minime verificări, simple, directe, care presupuneau, de pildă, contactarea procurorului de caz, Augustin Lazăr.

Să continuăm!

În conținutul notei de informare se arăta în mod mincinos că „în anturajul lui Berbeceanu Traian au fost semnalati numiții Pârvoni Gabriel și Podelean Claudiu” În plus, cu referire la Gabriel Pârvoni se preciza că „ar fi fost cercetat în dosarul «Aurul dacic»”, iar despre Claudiu Podelean se indica faptul că „era cunoscut pentru comercializarea autoturismelor second-hand, procurate din țări ale UE”.

Gabriel Pârvoni a fost audiat în calitate de martor în ședință publică, arătând: „Nu sunt nici prieten, nici dușman cu Traian Berbeceanu, însă îl cunosc din oraș și din mass-media, nu am interacționat cu acesta și nu am fost anchetat de către acesta”.

Așadar, afirmația potrivit căreia Gabriel Pârvoni s-ar afla în anturajul meu este în mod categoric una falsă. În plus, acesta nu a fost niciodată cercetat în dosarul, Aurul dacic”.

Minciunile din nota de informare a DIPI, în mod categoric au legătură cu faptul că, în vara anului 2013, Mureșan și Muntean au încercat să îl determine și pe Gabriel Pârvoni să dea o declarație mincinoasă împotriva mea, lovindu-se însă de refuzul lui categoric. De altfel, în cadrul aceleiași audieri, în fața judecătorilor supremi, Pârvoni a declarat: „În vara anului 2013, am fost contractat de Rîșcuța Aurel, cu care mă aflam într-o relație de prietenie de foarte mulți ani, care mi-a transmis că procurorul Mureșan de la DIICOT Alba ar dori să stea de vorbă cu mine. (...) După două sau trei zile, tot Rîșcuța Aurel mi-a comunicat o oră și un loc de întâlnire, care era terasa unui local de lângă parcul dendrologic din Simeria. Am mers la ora stabilită acolo, unde s-a prezentat un domn, care mi-a spus că îl cheamă Muntean, nu îmi amintesc gradul, și mi-a spus că era de la BCCO Alba. I-am spus că eu știam că trebuie să mă întâlnesc cu altcineva, la care acesta mi-a spus că el a fost delegat să se întâlnească cu mine. A trecut direct la subiect și mi-a spus că au în lucru un dosar în ceea ce-l privește pe comisarul Traian Berbeceanu și m-a întrebat dacă cunosc fapte de natură penală comise de către acesta. I-am răspuns că nu cunosc și că nu sunt prieten și nici dușman cu acesta și nu fac parte din cercul său de prieteni”.

Informația din nota de informare, potrivit căreia „în anturajul lui Berbeceanu Traian s-ar afla și numitul Podelean Claudiu Antoniu, cunoscut pentru comercializarea autoturismelor second-hand, procurate din țări ale UE”, este de asemenea una mincinoasă. În realitate, am achiziționat în primăvara anului 2013 autoturismul Škoda Octavia deținut și în prezent, în urma unui anunț identificat pe un site de profil. Claudiu Antoniu Podelean este PFA*, având ca obiect de activitate

„comerțul cu autovehicule second-hand”, și de la el am cumpărat mașina. Nu îl cunosc pe acesta, nu am interacționat cu el nici anterior, nici ulterior cumpărării acelui autoturism, nici măcar nu știu cum arată.

Este evident că ofițerii de (dez) informații din cadrul DIPI Central și-au cules informațiile din bazele de date ale Poliției Române (Evidența populației și înmatriculări auto) și din cele ale Registrului Comerțului, trecându-le în mizerabilul act denumit pompos „notă de informații”, denaturându-le și interpretându-le astfel încât să dea aparența unor „suspiciuni de săvârșire de infracțiuni”.

Minciunile prezentate în notă nu s-au rezumat doar la cele de mai sus! În conținutul actului clasificat în mod viclean, DIPI menționează tot mincinos, chiar halucinant, că, „în cursul anului 2011, Berbeceanu Traian a contractat un credit la o instituție bancară, achitat ulterior de Cupețiu Dorin Ioan Eugen, persoană aflată în anturajul polițistului”, și că, după arestarea lui Cupețiu de către DIICOT Alba, acesta „și-a manifestat nemulțumirea față de Berbeceanu Traian”.

Cred că aceste susțineri mincinoase sunt de o gravitate deosebită, pentru că au fost făcute cu scopul vădit de a susține acuzațiile mincinoase formulate de Ioan Mureșan împotriva mea și preluate de Structura Centrală a DIICOT! Este evident faptul că DIICOT și DIPI au colaborat în modul cel mai josnic în inculparea mea, știind că nu eram vinovat de faptele ce-mi erau imputate, doar pentru a-l ajuta pe procurorul Mureșan să-și betoneze acuzațiile ticăloase!

Această teză mincinoasă i-a fost livrată de Ioan Mureșan, chiar în noiembrie 2013 (când a fost întocmită și nota de

Persoană fizică autorizată.

la DIPI), procurorului Adrian Băican din cadrul Structurii Centrale a DIICOT. Astfel, în cadrul unei discuții telefonice interceptate de DNA, Mureșan îi spunea lui Băican: „No și vezi că ar mai trebui probabil, nu știu dacă

ai făcut adresa aia la bancă, că ăștia tot așa susțin, că Cupețiu ar fi plătit un credit în 2011 de-al lui Berbeceanu! Sau cel puțin așa apare, că un credit de-o valoare mai mare ar fi plătit brusc!”

Așadar, DIICOT, condus la acea vreme de Alina Bica, a preluat teza mincinoasă, inventată de Ioan Mureșan, și a furnizat-o celor de la DIPI, cu scopul de a o materializa într-o notă de informații clasificată, întocmită după trei săptămâni de la arestarea mea nelegală.

DIPI ar fi avut obligația profesională și legală să facă verificările aspectelor din conținutul acelei note, însă se poate observa cu ușurință că, în perioada noiembrie 2013 – aprilie 2016, acest lucru nu s-a întâmplat. Mai mult, a prezentat minciunile din notă ca fiind date certe, așa cum rezultă din conținutul în formă declasificată al acesteia, pus la dispoziția ICCJ.

În afara aspectelor mincinoase prezentate anterior, în nota de informare a DIPI au fost inserate și cele două note ale SIPI Alba, una datând din septembrie 2012, iar cealaltă din septembrie 2013 (adică tocmai cele la care făcuse referire ministrul Radu Stroe).

Înainte de a trece la prezentarea și la analiza aberațiilor din acestea, trebuie să precizez că pe lucrătorii SIPI Alba îi știam. Colaborasem profesional cu ei, sau, mă rog, cel puțin am încercat! Și eu, și colegii din echipă am făcut eforturi serioase în acest sens, dar, vorba aia, de unde nu este nu ai cum să ceri! I-am cooptat în dosare importante, însă informațiile pe care le furnizau erau complet lipsite de valoare operativă, unele fiind de-a dreptul idioate.

Adesea, la câteva zile, chiar săptămâni, după ce noi desfiguraserăm deja o anumită activitate operativă (o reținere, un flagrant, o identificare, o indisponibilizare de bunuri, orice), primeam note de la ăștia, în care ne descriau exact ceea ce noi deja făcuserăm, fiind luate chiar măsuri legale. Erau varză, însă extrem de aroganți! E musai să știți că au niște fețe inexpresive, se îmbracă în

costume ridicole și poartă mereu o borsetă sub braț! Asta, doar așa, ca să-i puteți recunoaște mai ușor!

Nota de la SIPI Alba, din septembrie 2012, a fost evident întocmită ca urmare a refuzului meu de a-l numi pe Muntean la comanda Serviciului economic din cadrul Brigăzii, la solicitarea lui Mureșan. Aspectele neadevărate și tendențioase cuprinse în ea sunt în cea mai mare parte identice cu cele conținute în sesizarea cretină făcută de Ioan Mureșan»

către Structura Centrală a DIICOT, în aceeași perioadă.

De altfel, chiar în partea introductivă a notei, ofițerii SIPI Alba recunosc că ei l-au plagiat pe Mureșan, și nu invers, precizând că „DIICOT Alba Iulia a semnalat conducerii DIICOT următoarele dificultăți întâmpinate” (este deci evident că SIPI Alba s-a rezumat la consemnarea minciunilor semnalate de Mureșan către DIICOT, fără a efectua minime verificări).

În această notă, ca și în lucrarea lui Mureșan, se face referire la „superficialitatea majorității polițiștilor BCCO Alba” și la „lipsa de încredere în capacitatea profesională a acestora” Trebuie să recunosc că mi se pare culmea nesimțirii! Niciodată, dar niciodată, ofițerii SIPI nu ar putea să facă aprecieri privitoare la capacitatea profesională a polițiștilor din structurile specializate de combatere a criminalității organizate! Este ca și cum i-ai cere unui fierar-betonist să facă aprecieri referitoare la chirurgia pe creier!

În plus, se arată în mod tendențios că, „pentru ca polițiștii să-și justifice prezența la DIICOT Biroul Teritorial Hunedoara, unele lucrări penale de pe raza județului Alba sunt înregistrate la BCCO Hunedoara” Să reluăm: cum vine aia „lucrări penale de pe raza județului Alba, înregistrate la BCCO Hunedoara”? Cum să nu rămâi cu gura căscată în fața unor asemenea imbecilități secretizate? Cred că singura reorganizare care i-ar putea salva pe ăștia este desființarea!

Cei de la „doi și-un sfert” au vrut, evident, să mintă la fel ca Mureșan, dar nu le-a ieșit pentru că ăsta din urmă minte profesionist! Au vrut în realitate să spună că unele dosare au fost înregistrate la DIICOT Hunedoara, deși priveau persoane domiciliat pe raza județului Alba, așa cum și mentorul lor invocase în opera sa.

Nu i-a învățat nimeni până la vârsta asta că Brigada are competență teritorială pe raza județelor Alba, Hunedoara și Sibiu. Este adevărat că marile grupări infracționale erau investigate împreună cu procurorii de la Hunedoara, dar cu cei de la Alba riscam să muncim degeaba! Însă totul era legal și procedural, iar pentru înregistrarea dosarelor la Hunedoara, s-a avut în vedere și criteriul competenței teritoriale, dar cum să înțeleagă astfel de termeni cei de la SIPI?

În nota SIPI Alba se precizează fără nicio bază reală faptul că „ofițerii și agenții de poliție își justifică activitatea prin desemnarea mai multor cadre pentru a desfășura activități într-un singur dosar penal, în realitate acesta fiind inițiat și instrumentat de o singură persoană”.

Dincolo de ridicolul și de absurdul acestor afirmații, așa cum ați constatat din descrierile operațiunilor noastre, toate dosarele instrumentate vizau activitățile infracționale a zeci de suspecți, implicând un volum imens de activități informativ-operative, activități tehnice și de cercetare penală, filaje îndelungate și multiple prinderi în flagrant, fiind absolut normală implicarea unui colectiv de polițiști în fiecare dosar.

Vă amintiți, de exemplu, operațiunea „Trabucul lui Moș Crăciun”? într-un singur dosar de contrabandă calificată, în care șase polițiști au fost desemnați investigatori acoperiți, au fost interceptate zeci de transporturi de țigări, acționându-se pe raza a 16 județe, fiind ascultate sute de posturi telefonice. Cum își imaginau ticăloșii de la SIPI Alba că un astfel de dosar ar fi putut să fie „în realitate inițiat și instrumentat de o singură persoană”?

În aceeași notă a SIPI Alba se arată în mod mincinos că >

„În dosarele DIICOT Alba, au fost delegați doar trei polițiști din structura BCCO Alba, motiv pentru care au fost făcute demersuri pentru delegarea altor trei polițiști din cadrul IPJ Alba”.

Aștia mint așa cum respiră, protejați de faptul că o fac clasificat! Oricine ar fi vrut să verifice asta ar fi putut observa cu ușurință în registrul de delegări al Brigăzii că absolut toți ofițerii și agenții structurii noastre au desfășurat activități în baza delegărilor date de procurorii DIICOT Alba.

O altă dovadă de lipsă de inteligență combinată armonios cu incompetența profesională o reprezintă mențiunea mincinoasă potrivit căreia „din dispoziția lui Traian Berbeceanu, singurii utilizatori ai celor două autoturisme WV Passat din dotarea BCCO Alba Iulia erau polițiștii Geogean Sebastian și Niculuț Claudiu, aceștia folosindu-le adesea în weekend, în interes personal și în interesul lui Berbeceanu Traian. (...) Geogean Sebastian este perceput ca șoferul lui Traian Berbeceanu. (...) Cei doi nu au cauze în lucru, astfel că nu pot justifica consumul de combustibil pentru cele două mașini”.

Cei de la SIPI Alba, indiferent de nivelul lor de înțelegere, ar fi trebuit să cunoască faptul că, la nivelul tuturor structurilor din IGPR, sunt nominalizați polițiști responsabili pentru fiecare autospecială în parte, care răspund de starea tehnică a mașinilor, de foile de parcurs și de asigurarea cu carburanți. Dacă s-ar fi deranjat vreun pic să cunoască activitățile noastre, ar fi înțeles că Geo și Claudiu foloseau autoturismele de serviciu și în weekend, pentru că noi munceam mereu, în orice zi a săptămânii, ziua și noaptea. Toate aceste aspecte ar fi fost extrem de simplu de verificat dacă cineva de la SIPI Alba ar fi controlat foile de parcurs ale celor două autoturisme și ordinele de serviciu ale celor doi polițiști.

Ticăloșii care au debitat asemenea ineptii ar trebui să

cumpere cartea asta și poate cineva le va citi capitolele privitoare la operațiunile noastre! Apoi, oricât de greu le-ar fi, ar putea încerca să memoreze „poveștile polițiste” trăite de Geo și de Claudiu, pentru că ei nu vor avea vreodată parte de așa ceva! Iar mai târziu, la bătrânețe, vor putea să-și mintă nepoții relatându-le poveștile noastre, cu ei în rolurile principale!

În cadrul aceleiași note a SIPI Alba se precizează că „agentul Lavu Alexandru, cumnatul lui Berbeceanu Traian, desfășoară, în majoritatea timpului, activități pe raza județului Hunedoara, deplasându-se rareori la sediul BCCO Alba Iulia”.

Au omis să menționeze în completare, sau nu i-a lăsat Mureșan, că Alex era unul dintre cei mai prolifici polițiști antidrog din structura Brigăzii, că în dosarele „în care acesta desfășura activități pe raza județului Hunedoara” au fost realizate capturi de droguri considerate recorduri la nivel național (hașiș și amfetamine). Spionii SIPI nu s-au gândit deloc, presupunând că ar fi avut cu ce, că era absolut firesc ca Alex să-și desfășoare activitățile la DIICOT Hunedoara, dosarele respective fiind înregistrate la această unitate de parchet. Mai mult, au uitat să precizeze și că Alex fusese autorizat în numeroase rânduri ca investigator sub acoperire în dosare de trafic de droguri sau trafic de persoane instrumentate la nivelul DIICOT Alba și Sibiu, toate finalizate cu succes.

Cei de la SIPI au mai scris în notă că „ofițerul Radu Valentin a fost văzut mergând după copil, la grădiniță, cu mașina de serviciu” Oameni buni, voi înțelegeți cu ce se ocupau structurile astea de informații, spionii ăștia, plătiți cu salarii la care voi nu visați?! Eu abia când am citit cretinitățile amintite anterior am reușit să înțeleg uluiala manifestată de ministrul Radu Stroe atunci când se referea la notele SIPI!

În septembrie 2013, SIPI Alba a întocmit a doua notă de informare, un fel de copie a referatului întocmit de

Mureșan cu scopul de a mi se retrage avizul DIICOT.

În conținutul acesteia se face referire la „refuzul nejustificat al lui Berbeceanu Traian de a colabora instituțional cu unitățile

de Parchet de pe raza județului Alba, în vederea soluționării problemelor profesionale” Se precizează că „procurorii DIICOT Alba și-au manifestat nemulțumirea cu privire la comportamentul profesional al lui Berbeceanu Traian, referitor la consultarea și soluționarea în comun a unor cauze penale” și că „procurorul Mureșan Ioan, dar și ceilalți procurori, comentează negativ competența profesională a polițiștilor BCCO Alba Iulia”.

Cei de la SIPI Alba generalizează reticența mea firească de a lucra cu echipa Mureșan-Cean-Chirilă, invocând în mod mincinos toate „unitățile de Parchet de pe raza județului Alba”.

Se poate observa cu ușurință scopul întocmirii notei mincinoase, identic cu cel al lui Mureșan, respectiv de a mă îndepărta de la comanda Brigăzii, prin retragerea ilegală a avizului DIICOT și a celui de poliție judiciară.

În cadrul aceleiași note, ofițerii SIPI Alba precizează, în mod neadevărat, că „Muntean Alin a intenționat să ocupe funcția de șef Serviciu Antidrog în cadrul BCCO Alba, însă Berbeceanu Traian l-ar fi susținut pe Link Cristian în acest sens. Se mai precizează în mod tendențios că Berbeceanu Traian și Link Cristian s-au deplasat împreună la București, cu ocazia concursului pentru ocuparea funcției respective, și că Berbeceanu Traian a făcut parte din comisia de examinare”.

În realitate, Muntean nici nu a avut îndrăzneala să-și exprime dorința de a ocupa acea funcție, singura modalitate prin care ar fi putut să o facă fiind aceea de a se înscrie la concursul organizat de IGPR. Iar lui Muntean nu-i plăceau concursurile! mai mult, chiar Muntean a declarat în fața ÎCCJ că nu a vizat acea funcție, că „își cunoștea limitele”.

Pentru ca lucrurile să fie clare până la capăt, trebuie

făcută mențiunea că acel concurs a fost organizat de IGPR, care a stabilit și componența echipei de examinare, concursul fiind înregistrat audio-video, conform procedurilor.

La concurs s-au înscris Cristi și Președintele, deplasarea făcându-se cu aceeași mașină de serviciu, împreună cu mine. Așadar, au fost doi candidați. Concursul l-a câștigat Cristi. Băiatul ăsta știa carte și obținuse performanțe.

Este evident că DIPI Central a contribuit din plin la executarea mea, prin întocmirea acelei note de informații cu conținut mincinos, fiind clară colaborarea dintre această structură și DIICOT Central, condus de Alina Bica. Scopul notei era de a susține ticăloșiile procurorilor „antimafia” și de a induce în eroare magistrații interesați în consultarea aceluia document. În plus, este evident că nota mincinoasă a fost întocmită în deplină înțelegere dintre DIPI și DIICOT Central, pentru situația în care scandalul public declanșat în jurul „cazului Berbeceanu” ar fi atras atenția altor instituții (Ministerul Administrației și Internelor, Ministerul Justiției, DNA, CSM), în scopul dezinformării lor și acoperirii ticăloșiilor comise de Mureșan, Cean, Chirilă și Muntean, girate de Bica.

De altfel, șefa „antimafia” a invocat în fața judecătorilor înaltei Curți faptul că „DIPI i-ar fi pus la dispoziție o notă de informații, clasificată, din care rezulta implicarea lui Berbeceanu în protejarea unor grupări ce ar fi fost sprijinite contra unor folease materiale de Traian Berbeceanu și poliștii din subordine cu care era în relații de rudenie, nași sau fini”.

Quod erat demonstrandum

În plus, SIPI Alba, prin întocmirea celor două note mincinoase, a achiesat la planul infracțional pus la cale de Ioan Mureșan, contribuind în mod direct la retragerea abuzivă și ilegală a avizelor mele, cel de la DIICOT și cel de poliție judiciară.

Este important de precizat faptul că, „întâmplător”,

În vara anului 2017, nota DIPI, desecretizată, a fost prezentată în conținutul unui articol defăimător scris la adresa mea, intitulat „Nota DIPI care îl zdrobește pe Berbeceanu”, publicat de site-ul Luju.ro (Lumea Justiției). Aceasta a fost ulterior preluată și analizată în mod tendențios și în emisiunile postului TV Antena 3, fără a mi se oferi șansa de a-mi preciza punctul de vedere. Mai mult, ziariștii deontologi nu au prezentat simultan și rezultatele cercetării judecătorești desfășurate de ICCJ cu privire la aspectele mincinoase înscrise în acel document, fiind evidentă intenția de defăimare a mea.

Așa cum era firesc, am reacționat imediat solicitând public ministrului Afacerilor Interne, Carmen Dan, să dispună demararea de urgență a verificărilor tuturor aspectelor conținute în acea notă și să prezinte opiniei publice, de îndată, rezultatele acestor verificări. Mai mult, i-am solicitat doamnei ministru să îmi fie comunicate numele ofițerilor DIPI care au întocmit această „Notă de informații”, cu precizarea că intenționez să declanșez față de aceștia demersurile legale pentru săvârșirea infracțiunilor de fals intelectual și abuz în serviciu.

Bineînțeles că petiția mea s-a plimbat între minister și DIPI, pentru ca după câteva luni DIPI să îmi comunice în scris faptul că „nota respectivă a cuprins informații obținute și verificate în conformitate cu procedurile și instrucțiunile de lucru în vigoare la acea dată” Mai mult, DIPI mi-a comunicat că nu este posibil să-mi indice numele ofițerilor care au întocmit nota, deoarece „datele respective constituie informații clasificate care sunt exceptate de la accesul liber al cetățenilor”. Păi, am exagerat cu ceva atunci când, la începutul acestui capitol, vă spuneam că ăștia mint cum și când vor, sub protecția faptului că o fac clasificat?

În mod halucinant, MAI a trimis petiția formulată de mine și Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 6, București, pentru a „dispune măsuri de verificare/cercetare a aspectelor semnalate”. Este evident

că a fost doar o modalitate prin care ministerul a încercat să se spele pe mâini, fapt confirmat și de comunicarea pe care am primit-o de la această unitate de parchet din care reiese că „au restituit lucrarea către MAI, deoarece solicitările, făcute în finalul petiției, nu intrau în competența de soluționare a acestora”.

Categoric, îmi voi continua acțiunile judiciare prin formularea unei plângeri penale față de „autori neidentificați”, pentru săvârșirea infracțiunilor de fals intelectual și abuz în serviciu și voi solicita identificarea și tragerea la răspundere a lucrătorilor din cadrul DIPI și SIPI Alba care au întocmit acele note. Și este foarte probabil ca MAI și DIPI să răspundă împreună cu aceștia pentru prejudiciul adus mie.

Consiliul Superior al Magistraturii (CSM)

Sunt bine-cunoscute rolurile Consiliului Superior al Magistraturii (CSM) - de a garanta independența justiției și de a veghea la buna desfășurare a activității profesionale a magistraților.

Consiliul este instituția competentă în ceea ce privește recrutarea, promovarea, transferarea, detașarea, sancționarea disciplinară și eliberarea din funcție ale judecătorilor și ale procurorilor.

Îmi amintesc, cu dezamăgire, modul pătitor în care Secția pentru procurori din cadrul fostului CSM a acționat, imediat după arestarea mea nelegală și ulterior, până la trimiterea în judecată a lui Mureșan, Cean și Muntean. Nu pot să uit nici felul în care această instituție a reacționat în ceea ce privește sesizările făcute de mine referitoare la săvârșirea unor abateri disciplinare grave de către procurorii DIICOT Alba și de către cei din cadrul Structurii Centrale, în instrumentarea dosarului de urmărire penală.

La acea vreme, în fața secției de procurori a fostului CSM, ca simplu justițiabil, nu aveai nicio șansă!

Așa cum vă relatam anterior, imediat după reținerea și arestarea mea nelegal, în presă a apărut raportul

întocmit de mine adresat conducerii IGPR, aspectele sesizate în acesta fiind amplu dezbătute și analizate în perioada care a urmat.

Pe acest fond, Ioan Mureșan în calitatea avută la acea dată, de procuror-șef al DIICOT Alba, a adresat CSM o „cerere de apărare a independenței și reputației profesionale”.

Practic, în primă fază, procurorul Ioan Mureșan m-a reținut 24 de ore, știind că sunt nevinovat, iar ulterior s-a asigurat că, în baza unor probe falsificate, voi fi arestat și, mai mult, că recursul meu împotriva măsurii arestării va fi respins. Apoi, dând dovadă de un tupeu greu de imaginat, a formulat acea cerere, apreciind că, după apariția „Scrisorii lui Berbeceanu” în cadrul dezbaterilor din presă, „au fost formulate aspecte nereale, referitoare la modul de derulare a procedurilor penale într-o cauză penală, precum și comentarii denigratoare cu privire la pregătirea și profesionismul său” Mureșan a mai invocat în cerere că în spațiul public „au fost puse în discuție măsurile preventive luate de el în dosar” și că „aspectele invocate în cursul emisiunilor au fost menite să inducă în conștiința opiniei publice ideea transpunerii în planul răspunderii penale, a unui presupus conflict personal între acesta și comisarul-șef Berbeceanu Traian” în finalul cererii sale, Mureșan a invocat că „toate aceste afirmații sunt de natură să pună la îndoială profesionalismul și independența sa în exercitarea activităților specifice funcției deținute”.

Așadar, Mureșan se baza pe faptul că planul său infracțional dăduse roade, că fusesem arestat și că această măsură preventivă a fost menținută de judecătorii înaltei Curți induși în eroare de probele mincinoase fabricate împotriva mea, pentru ca apoi să se adreseze CSM, prezentându-mă în cererea sa ca fiind „inculpatul Berbeceanu”, „arestatul Berbeceanu”, persoana lipsită de credibilitate care atentase la reputația sa imaculată de procuror.

Fără a face minime verificări, în mare grabă, Direcția

de inspecție judiciară pentru procurori a formulat un raport din care rezulta că, în urma „verificărilor efectuate de inspectorii judiciari”, cele sesizate de procurorul Mureșan se adevereau.

Categoric, inspectorii judiciari nu au efectuat în realitate niciun fel de verificări, timpul extrem de scurt în care CSM a reacționat dovedind acest fapt cu prisosință.

De altfel, inspectorii judiciari au invocat, în principal, că „procurorul-șef Mureșan Ioan a formulat propunerea de arestare preventivă față de inculpatul Berbeceanu Traian, iar judecătorul Curții de Apel Alba Iulia a dispus arestarea pe o perioadă de 29 de zile. Măsura dispusă a fost menținută și de Înalta Curte de Casație și Justiție, prin respingerea recursului formulat de inculpat”. Așadar, Inspecția judiciară și-a argumentat raportul doar pe faptul că măsura ilegală luată de Mureșan, de reținere a mea știind că sunt nevinovat, ar fi fost confirmată, din punctul de vedere al temeiniciei și al legalității, de faptul că judecătorii, induși în eroare de probatoriul falsificat, au dispus arestarea și menținerea mea în stare de arest.

Deși se face referire la faptul că „Scrisoarea lui Berbeceanu” ar fi generat „dezbaterile din spațiul public”, niciun aspect dintre cele pe care le sesizasem nu a fost verificat, deși o parte dintre informații erau extrem de ușor de investigat, prin simpla audiere a procurorilor și a polițiștilor menționați.

Astfel, în ședința din ziua de 19 noiembrie 2013, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a analizat raportul Inspecției Judiciare privind „rezultatele verificărilor efectuate”, în care se arăta: „În conținutul transmisiilor televizate, a fost relatat pe larg și analizat, tendențios, cu rea-credință, partinic și exclusiv în defavoarea procurorului-șef și a procurorilor DIICOT – Serviciul Teritorial Alba Iulia, conținutul unui mesaj scris numit Scrisoare, atribuit inculpatului Berbeceanu Traian, în care au fost formulate acuzații cărora li s-a atribuit valoare de certitudine, emitându-se judecăți de valoare. În

acest sens s-a subestimat, până la anulare, rolul procurorului în faza de urmărire penală, subliniindu-se doar importanța comisarului Berbeceanu Traian, în instrumentarea cauzelor. Totodată, au fost prezentate negativ și activitatea de urmărire penală proprie, pe care procurorul-șef Ioan Mureșan a desfășurat-o în cauză, actele procesuale pe care le-a întocmit, contestându-se modul de administrare al probatoriului și temeinicia acestuia și s-a afirmat că mijloacele de probă ar fi fost obținute ilegal și ar fi lipsite de forță probantă, fiindu-i pusă sub semnul îndoielii competența profesională a acestuia. De asemenea, modul de prezentare, în emisiunile TV, a activității desfășurate atât de procurorul-șef Ioan Mureșan, cât și de ceilalți procurori din cadrul DUCOT-Serviciul Teritorial Alba Iulia, a avut drept scop declarat influențarea instanțelor de judecată, concluzionându-se tendențios că tot dosarul ar fi o înscenare, pentru o răzbunare realizată de procurorii de mai sus, împreună cu serviciile de informații, împotriva comisarului Berbeceanu Traian. Concluzionând asupra Raportului

Inspecției Judiciare privind rezultatele verificărilor efectuate, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a apreciat că declarații de genul celor analizate aduc nemijlocit atingere independenței, prestigiului și credibilității justiției, având drept urmare subminarea autorității procurorilor. Luând în considerare toate aceste aspecte, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a decis că cererea de apărare a independenței și reputației profesionale formulată de domnul Ioan Mureșan, procuror șef al DUCOT-Serviciul Teritorial Alba Iulia, este deplin întemeiată și, în consecință, a procedat la admiterea acesteia”.

Iată cum s-a grăbit CSM să „apere reputația profesională” a unui procuror, care ulterior a fost condamnat la închisoare cu executare, cel puțin în primă instanță, tocmai pentru că „mijloacele de probă ar fi fost obținute ilegal”, pentru că scopul urmărit a fost de

„influențare a instanțelor de judecată”, prin inducerea în eroare a judecătorilor chemați să judece măsurile preventive, dovedindu-se și aceea că „tot dosarul a fost o înscenare, pentru o răzbunare realizată de procurorii de mai sus, împreună cu serviciile de informații, împotriva comisarului Berbeceanu Traian”.

Evident, CSM a contribuit astfel din plin la formarea unei imagini denaturate a persoanei mele, prezentată judecătorilor din cadrul instanțelor de judecată, pentru că, odată cu cererea de prelungire a măsurii arestării formulate de DIICOT Central, procurorul de ședință a invocat că „Berbeceanu a prejudiciat grav imaginea sistemului de justiție” și că însuși CSM a reacționat, apărând atât „independența, prestigiul și credibilitatea justiției”, cât și „reputația profesională a procurorului Mureșan”.

A fost categoric cea mai grea perioadă, deoarece în timp ce eram arestat nevinovat, în baza unui dosar fabricat, încercând cu încăpățănare, împreună cu avocații mei, să îmi dovedesc nevinovăția, toate instituțiile judiciare au reacționat împotriva mea: DIICOT a formulat cereri de luare și de menținere a unor măsuri privative de libertate, în baza unei stări de fapt neadevărate, invocând noi probe false și denunțuri mincinoase; CSM a dat verdicte fără a efectua minime verificări, judecătorii instanțelor de judecată fiind induși în eroare de toate acestea, menținând și prelungind măsura arestării preventive. Sentimentul profund era că sunt executat fără milă, fără vreo șansă de a mă apăra.

În cursul anului 2014, după ce DNA a început urmărirea penală față de Mureșan, Cean și Muntean, am depus o sesizare adresată CSM, în care descriam amănunțit abuzurile comise de cei trei cu sprijinul procurorului Costel Chirilă. Ulterior, în august 2014, am făcut o sesizare și cu privire la abaterile disciplinare comise de procurorii Alina Bica și Eduard Bugeac.

Ambele sesizări le-am depus personal, deplasându-

mă la sediul Inspecției Judiciare a CSM, ocazii cu care am și discutat cu inspectorii care urmau să desfășoare cercetarea disciplinară.

La data de 6 martie 2015, Consiliul Superior al Magistraturii mi-a comunicat Rezoluția prin care mi se respingea sesizarea făcută față de procurorii Bugeac și Bica, deoarece „nu erau întrunite condițiile pentru exercitarea acțiunii disciplinare” în conținutul rezoluției se făceau referiri și la procurorii Mureșan, Cean și Chirilă.

Deși nu aveam mari așteptări, am fost din nou dezamăgit! Nu am contestat rezoluția, dându-mi seama că nu aveam nicio șansă! Pot însă să descriu cele întâmplate în speranța că, măcar în viitor, se vor găsi soluții pentru eficientizarea activităților acestei structuri! Cine știe?

În decembrie 2014, fusesem iar la Inspecția Judiciară, mânat doar de curiozitatea de a afla stadiul cercetării disciplinare, întrucât mi se părea că a trecut mult timp și nu promisem nicio comunicare în acest sens. Am discutat cu o doamnă procuror inspector și îmi amintesc că-mi explica cum față de Mureșan fusese suspendată cercetarea disciplinară, întrucât fusese trimis în judecată de DNA, iar față de Cean nici nu începuse, deoarece a fost eliberat din funcția de procuror, prin pensionare.

— Dar cu Chirilă se mai face ceva? Se mai întâmplă ceva? Nu mi se pare normal că Chirilă este doar martor în dosar!

— Stați liniștit că deocamdată este în standby! Deocamdată! Nu prevăd bine, nimic, acolo!

— Ziceți și dumneavoastră, că aveți atâta experiență! Cum poate să vină Chirilă, un procuror cu experiența lui, cu vechimea lui, să declare, când este întrebat la DNA: „De ce ai făcut asta?”, „Pentru că așa mi-a zis Neluțu.”, „De ce ai făcut procesul ăsta verbal? L-ai făcut cu date pe care le-ai perceput tu, le-ai știut tu, le-ai aflat tu?”, „Nu, mi le-a adus Munteanu.”, „Păi, de ce l-ai făcut tu? De ce ai semnat tu?”, „Așa mi-a zis Neluțu!”?

— Știți ce se întâmplă? Eu nu că-i țin partea, dar în țară se practică chestia asta! Lucrează ofițerii și duc actele la procuror, iar ăla numai le semnează! Dacă este să o iei așa, ar însemna să-i dai pe toți afară, care fac așa ceva, că majoritatea procedează așa! Dar ăștia aveau altceva! ăștia urmăreau ceva! Este foarte periculos! Nu știu cât de naiv este Chirilă, ca să creadă în Muntean și să facă absolut tot!

Nici până astăzi nu am aflat dacă procurorul Chirilă a fost cercetat disciplinar și ce soluție s-a adoptat față de acesta.

Am discutat cu doamna inspector și despre nemulțumirea mea față de faptul că procurorii Chirilă, Banea și Cetean au contribuit în mod direct la retragerea avizului DIICOT și al celui de organ al Poliției Judiciare. I-am spus că, evident, acea măsură fusese luată abuziv și nelegal, în baza unor acte conținând date nereale, întocmite de Mureșan. I-am explicat doamnei că procurorii Banea, Cetean și ceilalți din cadrul DIICOT Alba, deși nu cunoșteau dosarele invocate de Mureșan, nu desfășuraseră activități în acestea (Banea și Cetean fiind chiar recent veniți în cadrul DIICOT), cu bună știință și cu rea-credință, au acceptat să semneze actele întocmite de procurorul-șef Mureșan și că, prin asumarea acestora sub semnătură, au dat valoare de adevăr aspectelor mincinoase consemnate de Mureșan.

Evident, aceste acțiuni nelegale au produs efecte negative pentru mine, generând, pe de o parte, retragerea avizelor menționate, ceea ce echivala cu îndepărtarea mea din structurile specializate ale IGPR, iar pe de altă parte, acele acte, fiind depuse la dosarul în care fusesem arestat nelegal, au indus în eroare judecătorii completelor care au judecat măsurile preventive privitoare la persoana mea. Care ar fi putut să fie aprecierea unui judecător față de un proces-verbal semnat de toți cei șase procurori ai DIICOT Alba, asumat de însăși șefa de atunci a Structurii Centrale a DIICOT, Alina Bica? Cum ar fi putut un judecător să știe că aspectele conținute în acel referat erau complet false,

că procurorii care și le-au asumat prin semnătură au făcut-o fără să cunoască adevărul? Ce șanse avea inculpatul Berbeceanu, aflat în arest, să convingă instanța că acel proces-verbal conținea date mincinoase?

Părea că îmi dădea dreptate doamna procuror-inspector, însă după doar trei luni de la discuțiile relatate, în rezoluția ce mi-a fost comunicată de CSM, am constatat că aceste aspecte abia fuseseră atinse, fiind făcute doar referiri timide la ele, senzația mea pregnantă fiind că nu s-au făcut verificări.

Se menționa doar că „după începerea urmăririi penale față de comisarul-șef Traian Berbeceanu, pentru a crea o aparență de imparțialitate în instrumentarea cauzei, procurorul-șef Mureșan i-a delegat în cauză pe procurorii din subordine, Chirilă Costel, Banea Marian și Cetean Maria, pentru a efectua activități informativ-investigative și de urmărire penală”, arătându-se însă că acea delegare a fost una formală, pentru că „faptic, actele de dispoziție au fost emise doar de Mureșan”. Se mai arată în cuprinsul rezoluției că referatul de retragere a avizelor a fost întocmit de Mureșan, la el fiind atașat un proces-verbal prin care „procurorii din subordine au achiesat la aspectele relatate în cuprinsul referatului”.

Așadar, chiar în cuprinsul rezoluției, doamna procuror-inspector invoca faptul că delegarea procurorilor DIICOT Alba a fost făcută formal, pentru a se crea o aparență de imparțialitate. Este evident deci că procurorii din subordinea lui Mureșan nu cunoșteau starea de fapt din dosar și, în consecință, nici aspectele menționate în acel referat (care reprezenta, în fapt, copia fidelă a ordonanței de începere a urmăririi penale), dar au „achiesat” la acestea.

Mai mult, se precizează că „faptic, actele de dispoziție au fost emise doar de Mureșan”, fără a se face vreo referire la „actele de urmărire penală” întocmite și semnate de acești procurori, fără a cunoaște starea de fapt în dosar, doar în baza unor date false, primite în format

electronic, pe stickuri, de la Mureșan și de la Muntean.

Așadar, pentru Inspecția Judiciară, nu a avut vreo relevanță faptul că procurorii Costel Chirilă, Marian Banea, Maria Cetean, Ionela Florea și Alina Rașovan, asumându-și sub semnătură referatul întocmit de Mureșan, i-au dat valoare de adevăr, deși nu cunoșteau veridicitatea aspectelor descrise!

Pentru CSM, nu a contat nici faptul că procurorii Marian Banea și Maria Cetean au întocmit acte de urmărire penală în dosarul în care fusesem arestat nelegal, fără să cunoască nimic din acel dosar, invocând stări de fapt mincinoase, neverificate, primite în format electronic de la Muntean și de la Mureșan!

Cu privire la măsura dispusă față de Alina Bica, nu aș mai fi vrut să fac vreun comentariu, doar pentru că aceasta nu mai este procuror și nu ar putea să mai facă rău cuiva, procedând așa cum a făcut-o împotriva mea. Vorbim totuși despre

Alina Bica, fostul procuror-șef „antimafia”, cea pentru care fostul CSM a încuviințat cu greu reținerea și arestarea preventivă în dosarele instrumentate de către DNA.

Acea Alina Bica care, în momentul în care scriu aceste rânduri, într-un interviu televizat și preluat de întreaga presă, afirmă cu nonșalanță: „N-ai nicio șansă în fața sistemului! Pentru că dumnealor nu se limitează doar la a te trimite în judecată sau la a-ți inventa dosare. Îți iau dreptul la muncă, îți atacă familia, îți îndepărtează prietenii. Practic te aduc în situația în care să cedezi și să-ți dorești pur și simplu să fii lăsat în pace. Știți ce mi se pare mie groaznic? Împrejurarea că oamenii ăștia par a fi autiști. Aruncă niște idei foarte înalte – statul de drept, justiția, asanarea morală a societății –, dar ei sunt la fel de penali ca cei pe care îi investighează. Iar unitatea de măsură este duală. Dacă faci ce doresc ei, îți merge bine și ești cu ei; dacă nu, te omoară la propriu. Cam așa stau lucrurile”.

Sunt curios dacă noul CSM va considera că declarațiile publice făcute de ea „au afectat imaginea sistemului judiciar” și că „au adus atingere independenței justiției”, însă acest aspect mă interesează mai puțin. Mă interesează însă faptul că Bica are dreptate. Declarația sa, din punctul meu de vedere, are valoarea unei recunoașteri publice! Doar că nu cred să se fi referit la situația ei juridică, ci la modul ticălos în care DIICOT a procedat față de mine, față de Adi Mihalache și probabil față de mulți alții.

Pentru că, în cazul meu, DIICOT, condus de Bica, „nu s-a limitat doar la a mă trimite în judecată sau la a-mi inventa dosare” Pentru că, sub mandatul Alinei Bica, DIICOT chiar „mi-a luat dreptul la muncă, mi-a atacat familia, mi-a îndepărtat prietenii” Pentru că, sub coordonarea Alinei Bica, DIICOT mi-a arătat că „dacă aș fi fost cu ei, mi-ar fi mers bine”.

Așadar, cred cu tărie ca, înaintea fiecărui interviu aruncat în presă, Alina Bica se gândește retrospectiv: „Oare cum am procedat în cazul Berbeceanu?”, iar apoi, firesc și cu ușurință, îi vin ideile prezentate presei, însă cu referire la domnia sa. Pentru că, nu-i așa, Alina Bica este o victimă a sistemului judiciar?!

Poate, cine știe, noul CSM va verifica, la un moment dat, și aspectele nelegale și neprocedurale reclamate de mine cu referire la activitatea procurorului Eduard Bugeac!

În numele unei justiții drepte și independente, procurorul Bugeac a folosit în acuzarea mea declarațiile luate de procurorul Băican cu încălcarea dreptului la apărare, în total dispreț față de procedura penală și cu nerespectarea principiului aflării adevărului, de la martorii Florin Dumitraș, Dan Balint și Ovidiu Ioiescu.

Vechiul CSM invocă faptul că „modalitatea în care acești martori au fost audiați constituie o nulitate relativă, ce a determinat excluderea acestor declarații ca probe”, însă, în aceeași rezoluție se susține în mod eronat că

„declarațiile acestor martori nu au fost avute în vedere la emiterea rechizitoriului, astfel că nu s-a produs o vătămare a drepturilor procesuale ale lui Berbeceanu Traian”.

În realitate, Bugeac a depus acele declarații la dosarul în care m-a trimis în judecată, folosindu-le ca probe împotriva mea, tocmai acesta fiind motivul pentru care avocații mei au solicitat și au obținut excluderea lor din materialul probator în faza camerei preliminare.

În plus, Bugeac a invocat în rechizitoriul întocmit împotriva mea că din declarațiile lui Dan Balint „în ceea ce privește persoana de la care acesta a aflat despre percheziții, numitul Cupețiu Dorin s-a limitat în a arăta că informația o are de la cineva care umblă tot timpul cu ei (referindu-se la inculpatul Rusu Gheorghe, persoană aflată în legături directe și de prietenie cu inculpatul Berbeceanu Traian)” Or, această ipoteză falsă este susținută doar de declarația lui Dan Balint din februarie 2014, dată la Structura Centrală a DIICOT, în lipsa apărătorilor mei, în conținutul căreia se afirma mincinos că „referitor la faptul că numitul Cupețiu Dorin avea cunoștință despre efectuarea perchezițiilor din luna mai 2012, eu consider că acesta a aflat de la Rusu Gheorghe, zis Romică, un apropiat al lui Berbeceanu Traian”.

Este evident că declarația luată lui Dan Balint de către >

procurorul Adrian Băican, conform „instrucțiunilor telefonice” primite de la Mureșan, cu încălcarea procedurilor și dreptului meu la apărare, a fost folosită de procurorul Eduard Bugeac în acuzarea mea, preluând aspectele mincinoase din aceasta și la întocmirea rechizitoriului.

Așadar, este falsă afirmația inspectorilor judiciari potrivit căreia „declarațiile lui Balint Dan nu au fost avute în vedere la emiterea rechizitoriului”, astfel că nu s-a produs o vătămare a drepturilor mele procesuale, cu atât mai mult cu cât aceasta era singura declarație mincinoasă a martorului Dan Balint în care se făceau referiri la

persoana mea, fiind de fapt proba pe care Bugeac își întemeia acuzațiile.

Procurorii-inspectorii ar fi trebuit să observe că Bugeac a procedat la reaudierea martorului Dan Balint, în prezența apărătorilor mei „însă nu a mai reluat susținerile mincinoase, referitoare la pretinsa deconspirare a perchezițiilor făcute prin intermediul lui Rusu Gheorghe” De altfel, în tot cuprinsul acestei noi declarații „nu se face nicio referire la Rusu Gheorghe și la pretinsa relație a acestuia cu Berbeceanu Traian”. Cu toate acestea, aspectele mincinoase au fost invocate în rechizitoriu, în modul descris mai sus, ceea ce indică, în mod categoric, reaua-credință cu care Bugeac a acționat.

În același mod a procedat procurorul Bugeac și în situația martorului Florin Dumitraș. Astfel, acesta a fost audiat la Structura Centrală a DIICOT în februarie 2014, în lipsa apărătorilor mei, ocazie cu care s-au consemnat aspecte neadevărate potrivit cărora „Rusu Romică, care avea o fabrică de var, m-a chemat la biroul său și mi-a comunicat că are o relație bună cu Berbeceanu Traian și că pentru a-mi fi bine trebuie să găsesc o soluție să intru în grațiile acestuia” și că „pe raza județului Hunedoara, existau discuții referitoare la aceea că Berbeceanu proteja afacerile derulate de Binescu și Cupețiu” De asemenea, în declarația lui Florin Dumitraș s-a mai menționat în mod mincinos că „s-a întâlnit cu Berbeceanu Traian în barul Dacia din Deva, ocazie cu care ofițerul i-a propus derularea în comun a unei afaceri, care consta în realizarea unor operațiuni de comerț cu deșeuri de fier, cu implicarea lui Luca Ovidiu, urmând ca o parte din profit să-i revină lui Berbeceanu” Toate aceste aspecte mincinoase au fost preluate în rechizitoriul întocmit de Bugeac.

Ulterior, Dumitraș a fost reaudiat de Bugeac, în prezența apărătorilor mei, ocazie cu care nu a mai menționat aceste aspecte mincinoase și, culmea, procurorul nu a fost interesat să le abordeze în acele împrejurări. Mai mult, Bugeac nu le-a permis avocaților

mei să formuleze întrebări, temându-se evident că, dacă o fac, ar putea fi demontate toate minciunile ce fuseseră consemnate în lipsa lor. Cu toate acestea, Bugeac a preluat în rechizitoriul întocmit împotriva mea, în integralitate, declarațiile mincinoase luate cu încălcarea procedurilor.

Iată deci că este neîntemeiată și susținerea procurorilor inspecitori potrivit căreia „declarațiile lui Dumitraș Florin nu au fost avute în vedere la emiterea rechizitoriului, astfel că nu s-a produs o vătămare a drepturilor mele procesuale”.

Vă spuneam anterior că la începutul lunii decembrie 2014, deplasându-mă la sediul Inspecției Judiciare, am discutat cu doamna procuror-inspector aspecte referitoare la neregulile sesizate de mine și verificate de CSM. În aceste împrejurări, am antamat și subiectul desigilării bunurilor ridicate de DIICOT, cu ocazia perchezițiilor efectuate la domiciliul meu, la locuința părinților și la biroul meu. Sesizasem Inspecției Judiciare faptul că DIICOT a desigilat toate coletele ridicate cu ocazia perchezițiilor, cu încălcarea procedurilor, în lipsa mea și a apărătorilor mei. Reclamasem și faptul că SRI a donat mediile de stocare ridicate cu ocazia perchezițiilor, în baza dispoziției ilegale a procurorilor DIICOT, și faptul că au fost efectuate două percheziții informatice neprocedurale, ultima fiind cerută de Bugeac.

Doamna procuror-inspector părea că înțelesese scopul urmărit prin aceste activități nelegale și neprocedurale, spunându-mi:

— Ei au fost convinși, că de aia au și violat într-un fel geanta dumneavoastră sigilată, cu încălcarea procedurii! Ei au fost convinși că dumneavoastră ați strâns niște probe, constând în înregistrări, declarații, martori, fotografii, din activitățile astea de... cu ce lucrări dumneavoastră, cu nu știu ce, și că, cu alte cuvinte, sunt niște cazuri documentate! Informații verificate, care să stea la baza unui eventual dosar împotriva lor!

Vă imaginați cât de neplăcut surprins am fost când,

în rezoluția comunicată de CSM, am constatat că procurorii-inspectorii au apreciat că „referitor la aspectul de nelegalitate reținut de instanța de judecată, cu privire la cele trei acte de constatare tehnico-științifică, acestea au fost excluse ca probe de judecătorul de cameră preliminară, ca fiind administrate cu nerespectarea dispozițiilor legale”, însă, în continuare, se invocă faptul că „aceste mijloace de probă nu au fost avute în vedere la întocmirea rechizitoriului și pe cale de consecință nu au avut ca urmare o vătămare a drepturilor procesuale ale inculpatului”.

Oameni buni, pricepeți în ce fel CSM apreciază modul în care sunt vătămate sau nu drepturile procesuale ale unei persoane cercetate? Păi, oare nu este evident faptul că, atât timp cât judecătorul de cameră preliminară, la cererea apărătorilor mei, a dispus înlăturarea acestor probe ca fiind administrate cu încălcarea dispozițiilor legale, ele făceau parte efectiv din materialul probator folosit de Bugeac la trimiterea mea în judecată? Cum poate CSM, „garantul independenței justiției și al bunei desfășurări a activității profesionale a magistraților”, să aprecieze că atât timp cât „aceste mijloace de probă nu au fost avute în vedere la întocmirea rechizitoriului, nu au avut ca urmare, o vătămare a drepturilor mele procesuale”?

Cu alte cuvinte, CSM apreciază ca fiind corectă și legală, procedurală și deontologică, acțiunea unui procuror care percheziționează prin încălcarea legii și procedurilor, cu sfidarea dreptului la apărare, calculatoarele, stickurile, unitățile de memorie ale unei persoane cercetate și ale membrilor familiei acesteia. CSM nu consideră că ți s-a produs vreo vătămare, atunci când în mod abuziv și cu încălcarea procedurii, procurorii „antimafia” îți violează intimitatea, accesând și donând ilegal dispozitivele de stocare a datelor ce ți-au fost ridicate la percheziții, suportii de memorie care conțin în foarte mare măsură corespondență și informații care privesc viața privată, a ta

și a familiei, doar pentru că rezultatele acestor activități nu au fost folosite într-un rechizitoriu.

Păi, în cazul acesta, de ce n-o fi sărit CSM să-mi apere și mie reputația, atunci când Alina Bica și Elena Udrea invocau, în spațiul public, ce anume s-ar fi găsit „în calculatorul lui Berbeceanu” în urma unor percheziții informatice neprocedurale și nelegale, dar care, în opinia inspectorilor judiciari, „nu mi-au vătămat drepturile procesuale”?

Față de orice polițist care ar fi comis faptele pe care le-au săvârșit oricare dintre procurorii Costel Chirilă, Marian Banea, Maria Cetean, Ionela Florea, Eduard Bugeac, s-ar fi sesizat din oficiu și ar fi luat măsurile legale! Și încă unele extrem de dure!

Faptul că fostul CSM a apreciat că toți acești procurori au acționat legal, fără a comite măcar vreo abatere disciplinară, ar putea ca în viitor să deschidă calea unor alte asemenea practici, procurorii care ar proceda în mod similar putând să invoce pe bună dreptate: „Dar cei din cazul Berbeceanu nu au procedat la fel? Pe ei i-a acuzat cineva de ceva?”

CAPITOLUL VIII Procesul

Așa cum vă spuneam anterior, DIICOT Central, prin procurorul Bugeac, a hotărât trimiterea mea în judecată în baza unui dosar întocmit prin încălcarea procedurilor, a dreptului la apărare, prin administrarea unor probe obținute nelegal și neprocedural, prin tăinuirea altor probe, toate acestea contribuind la crearea unei stări de fapt false.

Vă relatam, în capitolele anterioare, faptul că declarațiile luate neprocedural de procurorii DIICOT și folosite cu rea-credință de procurorul Bugeac în acuzarea mea nedreaptă, știind că sunt nevinovat, au fost excluse și eliminate ca probe în faza camerei preliminare. Astfel, acuzațiile mincinoase formulate împotriva mea nu mai erau susținute decât de interpretările halucinante ale procurorului de caz.

Prin același rechizitoriu, fusese trimis în judecată, pentru mărturie mincinoasă, Adi Mihalache. Despre modalitatea ticăloasă în care DIICOT Central a tănuit probele care-i dovedeau nevinovăția, despre forțarea dincolo de limita legală a inculpării acestuia pentru o faptă închipuită și despre circumstanțele în care toate acestea s-au produs v-am vorbit în capitolul dedicat procurorilor „antimafia”. Dosarul urma să se judece la Tribunalul București.

În paralel, Mureșan, Muntean și Cean fuseseră trimiși în judecată, sub control judiciar, de către DNA. În acest al doilea dosar aveam calitatea de parte vătămată și parte civilă, urmând să se judece la Înalta Curte de Casație și Justiție, de către un complet de trei judecători.

Mă aflu într-o situație extrem de grea! Pe de o parte, urma să mă prezint în calitate de inculpat la fiecare termen stabilit de Tribunalul București, pe de altă parte, aveam dreptul și eram total interesat să particip la toate termenele stabilite în procesul ce urma să se deruleze la ICCJ.

Pentru cineva aflat în situația mea, suspendat din funcție, aflat la dispoziția IPJ Hunedoara și cu salariul diminuat la mai puțin de jumătate, în condițiile în care aveam rate contractate la bănci și trebuia să susțin deplasările mele și ale avocaților la numeroasele termene de judecată ce se prefigurau, era cumplit de greu. Mai mult, toate acestea urmau după o lungă fază de urmărire penală, perioadă în care atât eu, cât și avocații am efectuat zeci de deplasări între Deva și București pentru a asista la activitățile desfășurate la DIICOT și la DNA. Eram vlăguit fizic, psihic și financiar!

Șansa a fost dată de faptul că procesul de la ICCJ a început înainte de cel ce urma să se desfășoare la Tribunal, iar judecătorii Înaltei Curți au hotărât preluarea dosarului în care eram inculpat și conexarea la cel în care aveam calitatea de parte vătămată.

Odată cu primul termen, am aflat componența

completului de trei judecători care urmau să judece cauza pe fond. Din acesta făceau parte doi dintre judecătorii aflați în completul care îmi respinsese recursul împotriva arestării preventive și unul dintre judecătorii completului care a dispus revocarea acestei măsuri și punerea mea în libertate.

Vă mărturisesc că mă bucura componența completului, deși familia și apropiații păreau îngrijorați, opinând că nu ar fi bine să fiu judecat de aceiași magistrați care menținuseră arestarea mea preventivă. Eu îmi doream însă ca cei doi magistrați să poată să perceapă direct modul în care ticăloșii i-au indus în eroare, prin prezentarea unei stări de fapt mincinoase bazate pe probe false. Voiam ca cei doi magistrați supremi să vadă felul ticălos în care procurorii DIICOT l-au atras în planul lor infracțional pe Ovidiu Ioiescu, în ceea ce privea înscenarea primirii acelor SMS-uri care la acel moment „au întărit convingerea judecătorilor, cum că lăsarea mea în libertate ar prezenta pericol public”.

Încă din perioada în care am fost arestat nelegal, am declarat tot timpul că aveam încredere în justiție! Adesea, presa și cunoscuții mă acuzau că aș fi făcut astfel de afirmații fără convingere, din complezență, argumentând că nu aș putea să cred într-o justiție care mi-a făcut atât de mult rău. Nu era așa, chiar credeam în dreptate și în capacitatea sistemului judiciar de a stabili adevărul! Și bine am făcut!

Îmi amintesc că, imediat după aflarea componenței completului de judecată, doamna procuror Diana Pecincu, cea pe care ați întâlnit-o în relatările mele, m-a sunat și mi-a spus:

— Slavă Domnului, ai parte de un complet de judecată european!

La acea vreme nu am înțeles întru totul mesajul pe care Diana a vrut să mi-l transmită, nepricepând entuziasmul acesteia la aflarea judecătorilor din complet, însă, ulterior, modul în care s-a desfășurat cercetarea

judecătorească m-a determinat să-i dau dreptate.

Îmi amintesc că, la începutul procesului, atunci când încă nu fuseseră conexate ambele dosare, Mureșan, Muntean și Cean, prin avocați, au solicitat instanței de judecată introducerea în cauză, ca părți responsabile civilmente, a IGPR și DIICOT, în solidar cu aceștia, pentru daunele materiale și morale pe care le solicitasem în calitate de parte vătămată și parte civilă. Așadar, ei își doreau ca, pentru mârșăviile comise împotriva mea, statul român să fie făcut responsabil și să plătească daune alături de ei. Evident, m-am opus arătând instanței că eu consideram că cele două instituții nu mi-au făcut nimic rău, ci doar unii reprezentanți ai acestora, nepărându-mi-se firesc ca, în situația în care cei trei vor fi găsiți vinovați pentru „represiune nedreaptă”, statul român să plătească daune pentru faptele comise de aceștia cu intenție directă. Înalta Curte a respins cererea lor, cu atât mai mult cu cât fusese formulată tardiv, în afara termenului legal.

Era o situație inedită pentru justiția din România, pe care, dacă nu m-ar fi privit în mod direct, aș fi apreciat-o ca fiind absolut interesantă de urmărit din punct de vedere profesional. Eram judecat într-o cauză în care aveam dublă calitate, de inculpat și de parte civilă, transformându-mă în ceea ce aveam să fiu până la sfârșitul procesului: „inculpatul parte civilă, Berbeceanu” Se judeca un dosar format prin conexarea celui în care ticăloșii care-mi luaseră libertatea și care mi-au distrus cariera erau trimiși în judecată pentru „represiune nedreaptă, fals intelectual și abuz în serviciu” cu cel care, de fapt, reprezenta rezultatul infracțiunilor comise de aceștia, ce-i drept garnisit suplimentar de DIICOT Central cu alte probe obținute nelegal și neprocedural, formulându-se față de mine noi acuzații, totul preparat în strânsă colaborare cu foștii anchetatori. Era o premieră pentru justiția din România!

Încă de la începutul procesului, judecătorii Înaltei Curți au atras atenția tuturor inculpaților că nu vor fi

admise amânări ale vreunui termen stabilit de instanță, sens în care a fost prezentată programarea audierilor, cu termene clar fixate, orele la care urmau să se desfășoare și chiar sălile de judecată în care vor avea loc. Pentru a se evita posibilitatea solicitării vreunei amânări cu motivația lipsei apărătorului ales, judecătorii completului au desemnat pentru fiecare dintre inculpați un apărător din oficiu, avocați din cadrul Baroului București. Acestora din urmă li s-a atras atenția cu privire la obligațiile de a cunoaște în amănunt dosarul supus judecării, de a participa la fiecare termen de judecată, având dreptul de a se retrage doar cu încuviințarea completului, atunci când apărarea era asigurată prin prezența avocaților aleși. De asemenea, li s-a cerut avocaților desemnați din oficiu să asigure o apărare efectivă pentru inculpații pe care-i reprezentau, urmând chiar să participe la dezbaterile finale și să formuleze concluzii, în plus față de cele prezentate de apărătorii aleși.

În faza cercetării judecătorești, urmau să fie audiați circa o sută treizeci de martori, planificați și citați cu mult timp înainte, pentru a se evita lipsa acestora la termenele prestabilite. În cazul celor câtorva martori care nu s-au prezentat conform citării, au fost emise mandate de aducere.

Ședințele de judecată aveau loc săptămânal, dar, chiar și așa, cercetarea judecătorească a durat un an și jumătate. Priveam cu atenție la celelalte procese ce se desfășurau concomitent și observasem că, în general, se dădeau termene mult mai largi, unul la trei săptămâni. Deși a fost extrem de greu, în principal din punct de vedere financiar și pentru că avocații mei erau nevoiți să-și planifice agendele în funcție de programarea făcută de ICCJ, îi mulțumeam lui Dumnezeu că, datorită ritmului alert în care se derula procesul, nu riscam ca acesta să se prelungească la nesfârșit.

Modalitatea în care decurgeau audierile era obiectivă, consemnându-se cuvânt cu cuvânt declarația

fiecărei persoane audiate. Persoana audiată își dicta declarația grefierei de ședință, fără intervenția judecătorilor și fără interpretarea celor relatate, în acest fel asigurându-se consemnarea fidelă a aspectelor cunoscute martorilor.

La audierea fiecărui martor, li s-a permis tuturor inculpaților să formuleze întrebări lămuritoare, adresate lor prin intermediul instanței de judecată, fiind extrem de rare situațiile în care unele întrebări nu erau admise, ca nefiind utile aflării adevărului. Chiar și acestea erau însă consemnate, împreună cu motivația respingerii.

Fiecare dintre cei trei judecători din complet a condus ședințe de judecată derulate pe perioada fondului, adresând întrebări tuturor persoanelor audiate, putând să observe, încă de la debutul cercetării judecătorești, că aceștia cunoșteau extrem de bine dosarul.

Inedită a fost și participarea a doi procurori de judiciar, unul din partea DNA și celălalt reprezentând DIICOT, pentru a se asigura susținerea în instanță, în egală măsură, a ambelor rechizitorii.

Pe tot parcursul cercetării judecătorești s-a permis tuturor inculpaților să formuleze cereri de probațiune, acestea fiind admise într-o proporție covârșitoare, administrarea acestora în cadrul ședințelor publice fiind riguros planificată. Astfel, spre sfârșitul cercetării judecătorești, efectiv niciunul dintre inculpați nu a mai avut de solicitat probe suplimentare.

La sfârșitul cercetării judecătorești au fost organizate dezbaterile pe durata a doua zile pline, tuturor inculpaților și apărătorilor fiindu-le oferite intervale generoase pentru dezbateri și prezentarea concluziilor.

Odată cu finalizarea cercetării judecătorești am contactat-o pe Diana pentru a-i comunica mulțumit:

— Ai avut dreptate, am avut parte de un proces corect, de un complet de judecată european!

SENTINȚA

30 iunie 2016

Astăzi am fost achitat pe fond de Înalta Curte de Casație și Justiție pentru toate acuzațiile mincinoase formulate de DIICOT împotriva mea!

Faptele nu există!

După aproape patru ani de calvar, după o urmărire penală mizerabilă și o cercetare judecătorească de excepție, mi-au fost redată demnitatea și onoarea!

În perioada următoare se va judeca apelul, ultima cale de atac. Va fi bine!

Apoi mă voi întoarce la locul meu de muncă, la colegii mei, la Brigada Alba Iulia. Echipa mi-a fost hăituită permanent, mai bine de patru ani, colegii au fost tracasați, nedreptățiți, mulți alegând să plece dezamăgiți în alte structuri ale poliției, scârbiți să mai lucreze cu și pentru DIICOT.

Cei trei-patru incompetenți s-au furișat afară, prin pensionare, rămânând doar vreo trei, cărora aș vrea să le călăuzesc eu pașii!

Mai sunt însă destui polițiști tineri în structura Brigăzii, profesioniști foarte buni cu ajutorul cărora, sunt sigur, în scurt timp, am putea să redevenim o structură care să conteze în lupta cu criminalitatea organizată! O să ne fie însă foarte greu!

Chiar dacă Mureșan, Muntean și Cean sunt în perioada deconturilor pentru ticăloșiile comise, ceilalți sunt încă în funcții!

Teoretic, în viitor, ar trebui să lucrez iar cu procurorii Costel Chirilă și Ionela Florea. Probabil cu Eduard Bugeac, Adrian Băican și Valentin Trif va trebui doar să colaborez. Toți sunt în continuare procurori în structura DIICOT! Procurorii Marian Banea și Maria Cetean au plecat în alte structuri ale Ministerului Public, fiind însă activi.

Cum voi putea să mă împac cu asta? Oare mă voi putea adapta noii situații?

Voi putea uita vreodată că procurorii Chirilă, Florea, Banea și Cetean au participat cu rea-voință, cu încălcarea

normelor deontologice și chiar a celor legale, la distrugerea mea profesională, la îndepărtarea mea din structurile de combatere a criminalității organizate, prin contribuția avută la retragerea avizului DIICOT?

Voi putea să trec cu vederea faptul că procurorul Chirilă a muncit cu spor la construirea dosarului mincinos în baza căruia am fost trimis în arest, nevinovat fiind? Voi mai avea vreodată încredere în el știind că oricând ar putea să-mi deconspire informatorii, că în orice moment ar putea să dea deosebită identitatea unui martor protejat?

O să pot să colaborez cu procurorul Adrian Băican știind că declarațiile luate de acesta cu încălcarea procedurilor, cu sfidarea dreptului la apărare, au fost folosite de colegul său Bugeac pentru încropirea unui rechizitoriu mincinos cu scopul de a mă trimite în judecată cu orice preț?

O să pot să accept faptul că polițiștii antidrog din structura Brigăzii ar putea să fie delegați în vreun dosar coordonat de procurorul Bugeac, același care fabrică stări de fapt mincinoase, care dispune efectuarea de percheziții cu încălcarea procedurilor, care tăinuiește probe, cu scopul inculpării unor oameni nevinovați?

O să fiu oare liniștit știind că procurorul Trif ar putea oricând să-și vâre nasul în dosarele noastre, fără a avea vreo delegare, fără a avea vreun drept legal, doar pentru a emite păreri despre vinovății și măsuri preventive?

Cum o să reușesc să mă obișnuiesc cu ideea că atâția procurori și-au unit forțele cu ale lui Mureșan, Muntean și Cean pentru distrugerea unui singur om, fără ca acesta din urmă să aibă vreo vină, fără să le fi făcut vreun rău?

Aș vrea ca toți să facă un exercițiu de imaginație și să și-i închipuie pe propriii parteneri de viață aflați în situația în care ei au pus-o pe soția mea, alergând între familie și locurile de detenție, urmăriți, terorizați, amenințați, temători față de tot ce se întâmplă în jurul lor, speriați de tot ceea ce viitorul ar putea să le rezerve!

Aș vrea să îi văd pe acești magistrați luându-și copiii

în brațe, vorbindu-le despre chinurile prin care a trebuit să treacă fiul meu în urma nedreptăților la care și ei au fost părtași!

Aș dori să îi privesc pe acești justițieri povestindu-le propriilor părinți despre cum au contribuit la umilirea mamei și a tatălui meu, despre deznădejdea și disperarea pe care ai mei le-au simțit atunci când polițiștii și jandarmii le-au invadat casa și curtea, când fiul lor a fost prezentat opiniei publice ca fiind un infractor periculos după ce a fost încarcerat ilegal, iar apoi trimis în judecată pentru vini închipuite.

Este foarte posibil ca, în numele independenței justiției, aceștia să scape nepedepsiți, însă familiile, prietenii și apropiații acestora, colegii și colaboratorii, vecinii și chiar oamenii necunoscuți lor trebuie să le cunoască faptele!

Judecătorii instanțelor cu care aceștia interacționează profesional trebuie să știe că în spatele oricărei cereri formulate se poate ascunde o stare de fapt nereală, că un dosar instrumentat de ei ar putea să conțină probe false ori obținute nelegal și neloial, ca o măsură propusă de acești procurori ar putea să urmărească un interes nelegitim.

Probabil, toți vor nega vehement adevărurile prezentate în această carte, bazate în totalitate pe probele rezultate atât din ancheta procurorilor DNA și DIICOT, cât și în urma cercetării judecătorești efectuate de magistrații înaltei Curți.

Pentru că, nu-i așa? până la pronunțarea unei sentințe definitive orice persoană este prezumată nevinovată!

Hai să vedem ce va urma!

Tipar: ARTPRINT E-mail: officeartorint.ro Tel.: 021 336 36 33